This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

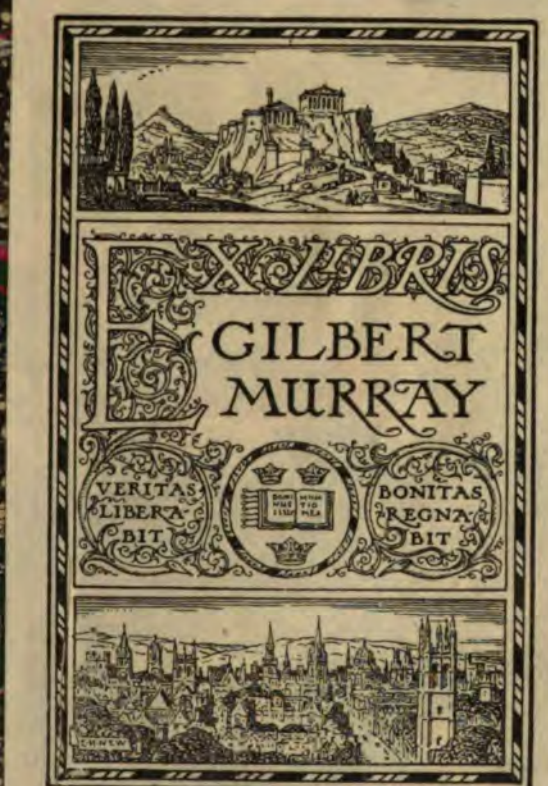
EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERA-
BIT
BONITAS
REGNA-
BIT

4 Lots

2 Lots

1

1/6

Cit. Exon: Exon.

Socii.

4

BARRATT
BINDER
Oxford

N
RBS
1
153

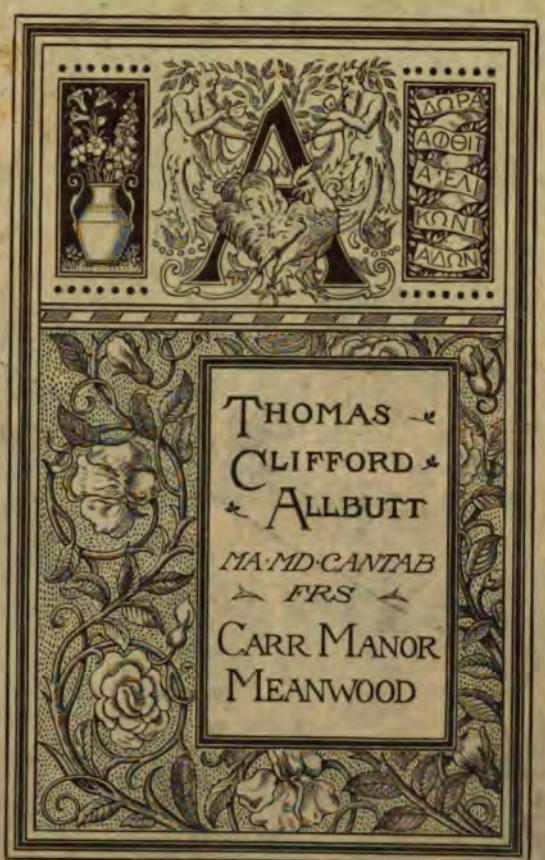
ΔΩΡΑ
ΑΦΘΙΤ
ΑΤΕΛ
ΚΩΝΙ
ΑΔΩΝ
THOMAS
CLIFFORD
ALLBUTT
MA·MD·CANTAB
FRS
CARR MANOR
MEANWOOD

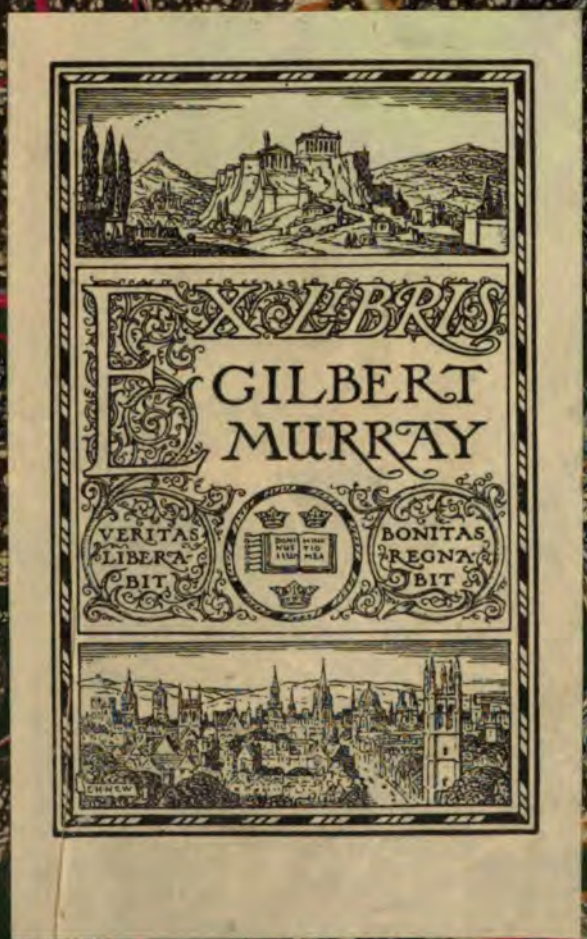
EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERA-
BIT
BONITAS
REGNA-
BIT

4656

20.

1

13/6

Coll. Exon: Oxon.
Socii.

4

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Euripidis quæ extant omnia.

Tragœdias ſuperſtites ad fidem Veterum Editionum Codicumque MSS. cùm aliorum, tùm præcipuè Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis recenſuit:

Fragmenta Tragœdiarum deperditarum collegit:

Varias Lectiones Inſigniores Notaſque perpetuas ſubjecit:

Interpretationem Latinam ſecundùm probatiſſimas lectiones reformavit:

SAMUEL MUSGRAVE M. D.

Accedùnt Scholia Græca in Septem priores Tragœdias ex optimis et locupletiſſimis Editionibus recuſa.

VOL. I.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCLXXVIII.

LIBRARY
LITERATURE
OXFORD

In hoc volumine continentur,

Præfatio. Vita Euripidis per Manuelem Moſchopulum —— Ejuſdem vita per Thomam Magiſtrum —— Vita Ejuſdem ex Auli Gellii Noct. Attic. Lib. xv. Cap. xx.

HECUBA.

ORESTES.

PHOENISSÆ.

MEDEA.

HIPPOLYTUS.

ALCESTIS.

Syllabus Notarum, quibus deſignantur MSS. et Editiones in Euripide recenſendo adhibiti.

Variæ Lectiones et Notæ in Tragœdias antedictas.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ.

Argumentum Hecubæ, a Thomâ Magiſtro ſcriptum, quod Vitæ Euripidis annexum vulgò legitur, loco movere noluimus; ut neque Moſchopuli de Umbrâ Polydori diſſertatiunculam, quam et ipſe Vitæ Auctoris ſubjectam dedit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Τρῳάδων Αἰχμαλωτίδων.
ΠΟΛΥΞΕΝΗ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΕΚΑΒΗΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΗΚΩ, νεκρῶν κευθμῶνα ⸗ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ὠκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τ' Κισσέως,
Πελάμου τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
Κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλλησικῷ,
Δείσας ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς,
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα Θρηκίου ξένου,
Ὅς τ' ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
Σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
Πολὺν γὰ σεὺ ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
Πατὴρ, ἵν', εἴποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
Τοῖς ζῶσιν εἴη πᾶσι μὴ ἀπᾶναις βίου.
Νεώτατος δ' ἦν Πελασγῶν, ὃ καί με γῆς
Ὑπεξέπεμψεν· ἔτι γὰ φέρειν ὅπλα,
Οὔτ' ἔγχος, οἷός τ' ἦν, νέῳ βραχίονι.
Ἕως μὲ οὖν γῆς ὅρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα,
Πύργοι τ' ἄθρουσοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς ἐμὸς ἠυτύχει δορὶ,
Καλῶς πρὸ ἀνδρὶ Θρηκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
Τροφαῖσιν, ὡς τις πόρδος, ἠυξόμην τάλας.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δ' Τροίαν θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλεσε
Ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
Αὐτὸς δ' βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνῶ,
Σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ὑπ μιαιφόνου,
Κτείνῃ με χρυσὸν τ' παλαίπωρον χάριν
Ξένος πατρῷος, ὃν κλαιὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
Μεθῆκ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντῳ σάλῳ,
Πολλοῖς ἀμφύλοις κυμάτων φορήμασιν,
Ἀκλαυτος, ἄταφος· νιφὰς δ' ὑφ' μητρὸς φίλης
Ἐκβᾶς αἴσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
Τελταῖον ἤδη φέγγος αἰωρήμασιν,
Ὅσον πρὸ ἐν γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ
Μήτης ἐμὴ δύστηνος ὑπ Τρῳάς πάρα.
Πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῇσδε Θρηικίας χθονός.
Ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλλήνικὸν,
Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην.
Αἰτῇ δ' ἀδελφὴν τ' ἐμὴν Πολυξένην
Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα θ' χέρας λαβεῖν.
Καὶ τεύξεῖ τῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
Ἔσαι πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
Θανεῖν ἀδελφὴν τ' ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ.
Δυοῖν δ' παῖδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
Μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυσμόρου κόρης,
Φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,

Δύλης

Δούλης ποδῶν πάρεδρον ἐν κλυδωνίῳ.
Τὰς γὰρ κάτω δόξας ἐξηπατήμεθα
Τύμβοις χωρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
Τὰ μὲν μοι οἰμοῖ, ὅσον πρὸ ἤθελον τυχεῖν,
Ἔσω γεραιᾶς δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβης, πρὸς γὰρ ἡδ' ὑπὸ σκιερὰς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνει' ἐμόν.
Φεῦ ὦ μῆτερ, ἥτις, ἐν τυραννικῶν δόμων,
Δύλειον ἦμαρ εἶδες· ὡς πράσσεις κακῶς,
Ὅσον πρὸ εὖ ποτ'· ἀντιπρώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάρος εὐπρεπείας.
Ἑκά. Ἄγετ' ὦ παῖδες τλὰς γραῦν πρὸς δόμων,
Ἄγετ' ὀρθοῦσαν τλὰς ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, προσάδε δ' ἄναυσιν.
Λάβετε, φέρετε,
Πέμπετ', αἴρατέ μου δέμας,
Γεραιᾶς χέρες προσπλαζύμεναι.
Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς
Διερειδομένα, πρόσω βραδύπεζος
Ἥλυσιν ἄρθρων προβιβᾶσα.
Ὦ στέρνα Διὸς, ὦ σκοτία νύξ,
Τί ποτ' αἰωρεῖτέ μ' ἔννυχος ὧδε
Δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν
Μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
Ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
Ἃν πρὸς παιδὸς ἐμοῦ
Τῷ σωζομένῳ χθὶ θερίκλῳ,

Ἀμφὶ Πολυξένης τε φίλης
Θυγατρὸς, δι' ὀνείρων εἶδον.
Εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν,
Ἔμαθον, ἐδάην.
Ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὰν,
Ὃς μόνῳ, οἶκον ἀγωγαί τ' ἐμῶν,
Τῷ χαυόδῃ θρέψαν κατέχῃ,
Ξείνᾳ πατρῴᾳ φυλακᾷσιν.
Ἔσαι δ' ἀνέορ.
Ἥξει τὶ μέλῳ γοερὸν γοεραῖς.
Οὔποτ' ἐμὰ φρενὸς ὧδ' ἀλίασας
Φέρτατ', παρδεῖ.
Ποῖ ποτε θείαν Ἑλένᾳ ψυχὰν,
Ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρῳάδες,
Ὡς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
Εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον
Λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομένων,
Ἀπ' ἐμῶν γονάτων ἀπαιδεῖσαν ἀπάγκας
Οἰκτρῶς· καὶ τόδε δ' ἔμαθ' ἅμα μοι
Ἥλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
Φάντασμ' Ἀχιλέως.
Ἥτις δὲ γέρας, τῶν πολεμόχων
Τινὰ Τρωϊάδων.
Ἀπ' ἐμᾶς δή, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
Πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΑΝΑ-

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἐκάβη, ἀπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθη,
Τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ'
Ἵν' ἐκληρώθη καὶ προσετάχθη
Δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
Τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
Οὐδὲν παθέων ὑποκουφίζουσ',
Ἀλλ' ἀγελείας βάρος ἀραμένα
Μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.
Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
Λέγεται δόξαι, σὺν παῖδ' Ἀχιλεῖ
Σφάγιον θεάς· τύμβου δ' ἐπιβαὰς,
Οἷόθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοις,
Τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε θαλάσσας,
Λαίφη πρωτόνους ἐκπεισθομένας,
Τάδ' ἐθώυσσεν·
Ποῖ δή, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
Στέλλεσθ' ἀγέρατον ἀφέντες;
Πολλῆς δ' ἔριδος συνέπεσε χλύδων·
Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
Στρατὸν αἰχμητὰ, τοῖς μὲν διδοῦναι
Τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' ἐχὶ δέχεσθαι.
Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν πρόσθεν ἀγαθὸν,
Τῆς μανίπολου βάκχης ἀνέχων
Λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

Τὸν

Τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
Διοτῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν.
Γνώμῃ δὲ μιᾷ συνεχωρείτην,
Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον σεφοῦν
Αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Καισάνδρας
Λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
Πρόθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
Σπουδαὶ δὲ λόγων καταπνομένων
Ἦσαν ἴσαί πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
Κόπις, ἀδυλόγος, δημοχαρισὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιάν,
Μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
Δύλων σφαγίων ὕμνον, ἀπωθεῖν,
Μὴ δέ νιν εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
Στάζα φθιμένων,
Ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
Τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
Ἦξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν,
Ἐκ τε γεραιᾶς χειρὸς ὁρμήσων.
Ἀλλ' ἴθι ναὸς, ἴθι πρὸς βωμούς,
Ἰζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων.
Κήρυσσε θεοὺς τούς τ' ἀραμίδας,
Τούς θ' ὑπὸ γαῖαν· ἢ γάρ σε λιταὶ
Διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἰ
Παῖδὸς μελέας, ἣ δεῖ σ' ἐπιδεῖν

Τύμβῳ

Τύμβυ προπετῆ, φοινιαζομέναν
Αἵματι παρθένον, ἐκ χρυσοφόρυ
Δειρῆς ναστμῷ μελαναυγεῖ.

Ἑκά. Οἵ ἐγὼ μελέα· τί ποτ' ἀπύσω;
Ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
Δειλαία, δειλαίυ γήρως,
Δυλείας τᾶς ὐ τλατᾶς,
Τᾶς ὐ φερτᾶς. ὤ μοι μοι.
Τίς ἀμμιν μοι; ποία γήνα;
Ποία δὲ πόλις;
Φρυγῶδος πρέσβυς, φρυγίδοι παῖδες.
Ποίαν, ἢ τωύταν, ἢ κείναν,
Στείχω; ποῖ δ' ἴσω; ποῦ τις θεῶν
Ἢ δαίμων ἔς' ἐπαρωγός;
Ὤ κάκ' ἐπεγκοῦσαι Τρωάδες,
Ὤ κάκ' ἐπεγκοῦσαι πήματα,
Ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· ὀκέτι μοι
Βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
Ὤ τλᾶμον, ἄγπαύ μοι,
Ποῦς, ἄγπαυ τᾷ γραίᾳ
Πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
Δυσανοτάτας ματέρος,
Ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
Αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἶδῃς
Οἷόν, οἵαν
Ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

Πολ. Ἰὼ μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
Κεκεύθασ', οἷκων μ', ὡς ὄρνιν,
Θαλάμοις τῶνδ' ἐξέπταξας;
Ἑκά. Ὤ, μοι, τέκνον.
Πολ. Τί με δυσφημεῖς, φροίμιά μοι κακά;
Ἑκά. Αἷ αἷ σᾶς ψυχᾶς.
Πολ. Ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
Δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
Τί ποτ' ἀναστένεις;
Ἑκά. Ὦ τέκνον, τέκνον μελέας ματρός.
Πολ. Τὶ τόδ' ἀγγέλλεις;
Ἑκά. Σφάξαι σ' Ἀργείων κοιναὶ
Σωτεῖνει πρὸς τύμβον γνώμαι
Πηλείδα, χθόνα.
Πολ. Οἴ μοι μᾶτερ, πῶς φθέγξῃ
Ἀμέλαρτα κακῶν; μάνυσόν μοι,
Μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
Ἑκά. Αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας,
Ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
Ψήφῳ, τᾶς σᾶς ὀφείλουσι ψυχᾶς.
Πολ. Ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλᾶμον,
Ὦ δυσάνου, μᾶτερ, βιοτᾶς,
Οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν ἐχθίστων,
Ἀρρήταν τ', ὤρσέ τις δαίμων;
Οὐκέτι σοι παῖς ἄδ'· οὐκέτι δὴ
Γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω.
Σκύμνον γὰρ μ' ὡς ἐθρέψατο,

Μόχον

Μόχθοι, δειλαία, δειλαίαν
Ἐσύψηλ χέρὸς ἀναρπασὰν
Σᾶς, ὑπολαμπτομόν τ' αἴδα
Γᾶς ὑποπεμπομβύαν σκότον·
Ἔνθα νεκρῶν μέτα
Ἀτάλαινα κείσομαι.
Καὶ σὲ μὴ, μᾶτερ δύσανε,
Κλαίω πανοδύρτοις θρηνίοις·
Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν
Τ' ὀ μελαγκλαίομαι, ἄλλα θανεῖν μοι
Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Καὶ μὴν Ὀδυσεὺς ἔρχεται σπουδῇ τροδὸς,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.
Ὀδυ. Γύναι, δοκῶ μὴ σ' εἰδέναι γνώμην τρατοῦ,
Ψῆφον τε τὴν κραν θεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
Ἔδοξ' Ἀχαιοῖς, παῖδα σὴν Πολυξένην
Σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου·
Ἡμᾶς δ' ὁ πομπὸς ἡ κομιππὰς κόρης
Τάσουσιν εἷς· θυματὸς δ' ὑπεύθυνος
Ἱερεύς τ' ἐπέρη τῇδε παῖς Ἀχιλλέως.
Οἶσθ' οὖν ὃ δράσον; μήτ' ὑπαπειλῆς βίᾳ,
Μήτ' εἰς χέρ' ἄμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί.
Γίνωσκε δ' ἀλκὴν, ἣ πάρεσθ' κακῶν
Τῶν σῶν. Σοφόν τι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
Ἑκά. Αἰ, αἰ, πάρεσχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,

Πλήρης

Πλήρης σεναγμῶν, ὐδὲ δακρύων κενός.
Κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, ἕ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
Οὐδ' ὤλεσέν με Ζεύς, σχέφῃ δ', ὅπως ὀρῶ
Κακῶν κἀκ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τὼς ἐλευθέρους
Μὴ λυπεῖ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια,
Ἐξισορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών,
Ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τὼς ἐρωτῶντας τάδε.
Ὀδυ. Ἔξεσ', ἐρώτα, τῷ χρόνου γὰρ ὐ φθονῶ.
Ἑκά. Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
Δυσχλαινίᾳ τ' ἀμορφίᾳ, ὀμμάτων τ' ἄπο
Φόνῳ σαλαγμοὶ σὺν κατέσταζον γένυν;
Ὀδυ. Οἶδ'. ὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
Ἑκά. Ἔγνω δὲ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπέ μοι.
Ὀδυ. Μέμνημαθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
Ἑκά. Ἦψω ἢ γονάτων τῶν ἐμῶν παπεινὸς ὤν;
Ὀδυ. Ὡς σ' ἀνθαιρεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
Ἑκά. Ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
Ὀδυ. Ὡς εἰσορᾷν νιν φέγγος ἡλίου τόδε.
Ἑκά. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
Ὀδυ. Πολλῶν λόγων δυρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
Ἑκά. Οὐκοῦν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῂς παθεῖν,
Δρᾷς δ' ὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δυνῇ;
Ἀχάρισον ὑμῶν αὐτέμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλῶτε τιμάς, μηδὲ γνώσκοιθέ μοι,
Οἳ τὼς φίλους βλάπτοντες ὐ φροντίζετε,

"Ην

Ἦν τοῖσι πολλοῖς ᾠδὸς χάειν λέγηπέ π.
Ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τῷδ' ἠγούμθμοι,
Εἰς τιὼδε παῖδα ψῆφον ὥεισαν φόνου;
Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν
Πρὸς τύμβον, ἔνθα βεβυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
Ἢ τὰς κταναίνας ἀνταποκτείναι θέλων,
Εἰς τιὸς' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
Ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένιον νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ ποσφάγματα,
Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
Εἶδ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκειτον θανεῖν,
Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος ἀπρεπεστάτη,
Ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ὕπιον ἀνέθη.
Τῷ μὲν δικαίῳ, τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
Ἀλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
Ἄκουσον. ἧψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῂς, χερὸς,
Καὶ τῆσδε γενειάδος, προσπίτνων, παρηίδος.
Ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
Χάριν τ' ἀπαιτῶ τιὼ τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
Μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἁρπάσῃς,
Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἄλις.
Ταύτῃ γένηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν·
Ἥδ', ἀντὶ πολλῶν, ἓξί μοι παραψυχή,
Πόλις, πιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
Οὐ τὰς κρατούσας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών,
Οὐδ' ἀτυχούσας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.

Καὶγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμί γε·
Τὸν πάντα δ' ὄλβον εἷμερ' εἰ μὴ ἀφείλετο.
Ἀλλ', ὦ φίλον γένεσον, οἰκτίσατέ με·
Οἴκτειρον. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
Παρηγόρησον, ὡς δυσκτήνων φθόνῳ
Γυναῖκας, αἷς πατρῶον οὐκ ἐσπείσατε
Βωμῶν δικαιοῦσθαι, ἀλλ' ὠκτείρατε.
Νόμῳ δ' ὁ μὲν ὑμῶν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος,
Καὶ τοῖσι δούλοις, αἵματι κεῖται πέρι.
Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃ, τὸ σὸν,
Πείσει. λόγῳ γὰρ ἓν τ' ἀδοξέντων ἰὼν,
Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, ὃ βούλεται, δρᾷ.
Χο. Οὐκ ἔστιν ὅπου πέρας ἀνθρώπου φύσις,
Ἥτις γόων σῶν, καὶ μακρῶν ἀδυρμάτων
Κλύουσα θρήσει, οὐκ ἂν ἀνοκάλοι δάκρυ.
Ὀδυ. Ἐκάβη, δοκῶσα, κἀπὸ τῆς Διμοιρίας
Τὸν εὖ λέγοντα, δυσμαθῆ ποιοῦ φρενί.
Ἐγὼ τὸ μὴ σὸν σῶμα, ὃθ' ἕπερ ἠντύχουν,
Σώζειν ἑτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
Ἃ δ' εἶπον εἰς ἀπειστίαν, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τρῳάς ἀλέσθαι, σοὶ τε καὶ τῷ σῷ στρατῷ
Σὺν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ·
Ἐν τῷδε γὰρ κάμοντες αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὁπάν τις ἐσθλὸς καὶ μεγάθυμος ὢν ἀνὴρ,
Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
Ἡμῶν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος θανὼν, γύναι,
Θανὼν ἔσωσε γῆς Ἑλλάδος κἀπόλωλ' ἐπὶ.

Οὐκοῦν

Οὐκοιῶ τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
Χρώμεθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεθ' ἔτι;
Εἶεν, τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ
Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
Πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
Τὸν καταθανόντ' ἀρῶντες ἀπρώμφυον;
Καὶ μὴν ἔμαιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
Κ' εἰ σμικρὰ ἔχαιρε, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι·
Τύμβου δ' βωλοίμβου ἂν ἀξιώμφυον
Τὸν ἐμὸν ἀρῶμαι· σῶμα μισοῦ γὰρ ἡ χάρις.
Εἰδ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
Εἰσὶ παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἧσσον ἄθλιαι,
Γραῖαι γυναῖκες, ἥδε πρεσβύτεις, σέθεν,
Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων πιτώμφυαι,
Ὧν ἥδε πενθεῖ σάρκας· Ἰδαία κόρις.
Τόλμα τάδ'· ἡμεῖς δ' εἰ κακῶς νομίζομεν,
Τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ἀφλήσομεν.
Οἱ βάρβαροι δὴ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
Ἡγεῖσθε, μήτε τὰς καλὰς πεπτωκότας
Θαυμάζεθ'. ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς δύτυχῇ,
Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια ταῖς βουλήμασιν.
Χο. Αἰ αἰ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί,
Τολμᾷ δ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμφον.
Ἑκά. Ὦ δύσποτες, σὺ μοι μὲν λόγοι τοσοὶ σαθέσι
Φρυῦδοι, ῥεπόντων ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνῳ;
Σὺ δ' εἶπ μείζω δυνάμιν, ἢ μήπω, ἔχεις,
Σπούδαζε, πάσπερ, ὥστ' ἀπόνθ' ὑμᾶς,

Φθογγὰς

Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ ναῦς οὐκ εἰμὶ ἔτι
Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἓν μ' ἀφείλετο.
Ἀλλ', ὦ φίλον γένεσον, παίδευσόν με·
Οἴκτειρον. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιικὸν στρατὸν,
Παρηλόησον, ὡς δυσκτήνων φθόνῳ
Γυναῖκας, αἳ τοσῶνδ' οὐκ ἐστέρησε
Βωμῶν δυσσεβοῦσαν, ἀλλ' οἰκτείρατε.
Νόμῳ δ' ὁ μὲν ὑμῶν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος,
Καὶ τοῖσι δούλοις, αἵματι κεῖται πάρι.
Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃ, τὸ σὸν,
Πείσει. Λόγῳ γὰρ ἓν τ' ἀδοξέοντα ἰᾶσι,
Κἀκ τῶν δοκούντων οὐτὸς, ὁ δοκοῦν δεινός.
Χο. Οὐκ ἔστιν ὅστις θεῶν ἀνθρώπου φύσις,
Ἥτις γόων σῶν, κἀπὸ μαστιγῶν ὀδυρμάτων
Κλύουσα δρήνας, οὐκ ἂν ἀνοιμώξαι δάκρυ.
Ὀδυ. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τὴν ξυμφορὰν
Τὸν εὖ λέγοντα, δυσρυθμῇ ποιοῦ φρενί.
Ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμα, ὃ ἔπεσε δυστόχου,
Σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
Ἃ δ' εἶπον εἰς Ἀπαιτας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τεγέας ἀλέσθαι, σοὶ τε τῷ σοφῷ στρατοῦ
Σὺν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτούμενον·
Ἐν τῷδε γὰρ κυρίσουσι αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅταν τις ἐχθρὸς μὴ μεθ' ὑμοῦ ὢν ἀνὴρ,
Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
Ἡμῶν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμᾶς, γύναι,
Θανὼν ἔσωσε γῆς Ἑλλαδος κἀμὲ τε.

Οὐκοῦν

Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
Χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
Εἶεν, τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ
Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
Πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
Τὸν καταθανόντ' ἀρῶντες ὐ πημώμφων;
Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
Κ' εἰ σμικρὰ ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι·
Τύμβον γὰ βαλοίμην ἂν ἀξιώμφων
Τὸν ἐμὸν ἀνδρὸς· ἀλλὰ μακρὸν γὰ ἡ χάρις.
Εἰδ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
Εἰσὶ παρ' ἡμῖν, ὡδὲ ποσον ἄθλιαι,
Γραῖαι γυναῖκες, ἥδε πρεσβύτεα, σέθεν,
Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων πιτώμφυαι,
Ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαῖαι κόνις.
Τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ' εἰ κακῶς νομίζομεν,
Τιμᾶν τὸν ἐχθρὸν, ἁμαθίαν ἀφλήσομεν.
Οἱ βάρβαροι δὴ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
Ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλοὺς πεφυκότας
Θαυμάζεθ'. ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς δύτυχῇ,
Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοιοι ταῖς βελτίοσιν.

Χο. Αἰ αἰ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί,
Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμφον.

Ἑκά. Ὦ θύγατερ, ἢ μοι μὲν λόγοι τοσοὶ σὰ θέρμα
Φερῦδοι, ῥαιστὴν ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνον;
Σὺ δ' εἶπι μείζω δυνάμεν, ἢ μήτηρ ἔχεις,
Σπούδαζε, πείσας, ὡς ἀπόνθ' ἑκοῦσα.

Φθογγὰς

Φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τῷδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
Καὶ πεῖθ'· ἔχεις γὰρ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
Καὶ τῷδε, πλὴν θνῄσκειν ὡς ἐποικτεῖραι τύχην.
Πολ. Ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' ἱματῳ
Κρύπτουσα χεῖρα, κοὐ πρόσωπον ἔμπαλιν
Στρέφουσα, μή σου προσδέχωμαι γενειάδος.
Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία·
Ὡς ἔγνωμαί σοι, τῶν τ' ἀναγκαίων χάριν,
Θανεῖν τε χρῄζων· εἰ γὰρ μὴ βουλήσομαι,
Κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
Τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἧς πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρότερον βίου·
Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
Βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον ὡς σμικρὸν γάμου
Ἔχουσ', ὅτῳ δῶμ', ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
Δέσποινα δ' ἡ δύσνους Ἰδαίαισιν ἦν
Γυναιξί, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα·
Ἴσα θεῇσι, πλὴν τὸ καταθανεῖν μόνον·
Νεῶν δ' εἰμὶ δούλη· πρόσθα μὲν τὸ σῶμά με τοὔνομα
Θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ἦν.
Ἔπειτ', ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
Τύχοιμ' ἄν, ὅς τις λέχους μ' ὠνήσεται,
Πλὴν Ἕκτορός τε, χ' ἁτέρων πολλῶν, χάριν.
Πρόσθειν δ' ἀνάγκαν σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
Λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει.

Λέχη

Λέγη ἢ τἀμὰ δοῦλ' ὠνητὸς ποδὲν
Χερνῆ, τυραύνων προσθεν ἠξιωμένα.
Οὐ δῆτ· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
Φέγγ' τόδ', ἁδὴ προσπεσεῖσ' ἐμὸν δέμας.
Ἄγ' ὦν μ', Ὀδυσσεῦ, καὶ διέρασαί μ' ἄγων.
Οὔτ' ἐλπίδ' οὖν, ἔτ' ἐν δόξης ὁρῶ
Θάρσ' παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πράξαί με χρή.
Μᾶτερ, σύ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη,
Λέγουσα, μὴ ἢ δρῶσα· συμβούλευ δέ μοι
Θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μή κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
Ὅς τις γὰρ ἐκ ἔμαθε γενέσθ' κακῶν,
Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
Θανὼν δ' ἂν ἔτι μᾶλλον εὐτυχέστερ',
Ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόν'.
Χο. Δεινὸς χαρακτὴρ, καὶ πάσημ' ἐν βροτοῖς,
Ἐσθλῶν γένεσθαι· καὶ πὶ μεῖζον ἔρχεται
Τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
Ἑκά. Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ τῷ καλῷ
Λύπη προσόντων. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
Χάριν γενέσθ παιδὶ, καὶ φόνον φυγεῖν
Ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τἀνδὸς μὲν μὴ κτείνετε·
Ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ τέκον Πάριν,
Ὃς παῖδα Θέτιδ' ὤλεσεν τόξοις βαλών.
Ὀδυ. Οὔ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
Φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τἀνδ', ἠπίστατο
Ἑκά. Ὑμεῖς δέ μ' ἄλλοι θύγατρὶ συμφονεύσατε,

Καὶ δὶς τόσον πόμ' αἵματ' ἐνήσεται
Γαῖα, νεκρῷ τε, τῷ τάδ' ἐξαίτυμβόν.
Ὀδυ. Ἄλις χόρης σῆς θάνατος, ὃ πρόσθεν τέθνηκε δή,
Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὠφέλομεν.
Ἑκά. Πολλὴ γ' ἀνάγκη θυγατρὶ σωθεῖσαν ἐμέ.
Ὀδυ. Πῶς; ὃ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
Ἑκά. Ὁποῖα κυνὸς ὄμμα, ὅπως τῆσδ' ἔξομαι.
Ὀδυ. Οὔκ· ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις·
Ἑκά. Ὡς τῆς δ' ἐκοῦσα παιδὸς ὃ μεθήσομαι.
Ὀδυ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τλήσομ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
Πολ. Μῆτερ, πιθοῦ μοι· σὺ δὲ πᾶ Λαερτίου,
Χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
Σὺ δ', ὦ πάλαιμα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου·
Βάλε πεσεῖν πρὸς ἔδας, ἐλκώσαί τε σὸν
Γέροντα χεῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
Ἀφημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος
Σπασθεῖσ'; ἃ πείσῃ· μὴ σύγ'· ὃ γὰρ ἄξιον.
Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
Δὸς, κἠ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
Ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νεῶν πανύστατα,
Ἀκτῆσα, κύκλον ἡλίου προσόψομαι.
Τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων·
Ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
Ἑκά. Ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν.
Πολ. Ἀνυμφε, ἀνυμέναιε, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
Ἑκά. Οἰκτρὰ σὺ, τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
Πολ. Ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

Ἑκά.

Ἑκά. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίου;
Πολ. Δούλη θανοῦμαι, πατρὸς ὃς' ἐλευθέρου.
Ἑκά. Ἡμεῖς ὦ, πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.
Πολ. Τί σοι πρὸς Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω πόσιν;
Ἑκά. Ἄγγελλε, πασῶν ἀθλιωτάτῃ ἐμέ.
Πολ. Ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
Ἑκά. Ὦ δ' αἰώρει, θύγατερ, ἀθλίας τύχης.
Πολ. Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμή.
Ἑκά. Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστι χαρά.
Πολ. Ὅ, τ' ἐν Φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
Ἑκά. Εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυσχωῶ.
Πολ. Ζῇ, κ θανόντος ὄμμα συγκλείστ τὸ σόν.
Ἑκά. Τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
Πολ. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις.
Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν
Θερμοῖσι μητρὸς, τλὼ δ' ἔτ' ἐκτήκω γόοις.
Ὦ φῶς· προσεῖπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι
Μέτεστι δ' ὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφος
Βαίνω μεταξύ, κ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
Ἑκά. Οἰ ἐγώ· προσλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
Ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρός· ἔκτεινον χέρα.
Δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμεθα φίλαι.
Ὡς τλὼ Λάκαιναν, σύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένεον ἴδοιμι· μὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
Αἴσχιστα Τροίᾳ εἷλε τλὼ εὐδαίμονα.

AN-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Αὔρα ποντιὰς αὔρα,
2 Ἄτε ποντοπόρους κομίζεις
3 Θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἴδμα λίμνας,
4 Ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσῃς;
5 Τῷ δουλόσυνῳ πρὸς οἶκον
6 Κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
7 Ἢ Δωρίδ' ἔρημον αἶας,
8 Ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίσ-
9 των ὑδάτων πατέρα
10 Φασὶν Ἀπιδανὸν
11 Πεδία λιπαίνειν;

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Ἢ ναίσων, ἁλιήρει
2 Κώπᾳ πεμπομέναν πάλαιρον,
3 Οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
4 Ἔνθα ἀργοτόγους τε φοίνιξ,
5 Δάφνα θ' ἱερὰς ἄνεχε
6 Πτόρθους Λατοῖ φίλας,
7 Ὠδῖνι ἄγαλμα δίας,
8 Σειὰ Δηλιάσι τε κούραισιν,
9 Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
10 Χρυσέαν ἄμπυκα,
11 Τόξά τ' ἀλλογάσω;

Στροφὴ

Στροφὴ β'

1 Ἢ Παλλάδος ἐν πόλει,
2 Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
3 ναίας, ἐν κροκέῳ πέπλῳ
4 Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους,
5 Ἐν δαιδαλέοισι ποικίλ-
6 λουσ' ἀνθοκρόκοισι πλοίαις
7 Ἢ Τιτάνων γενεὰν,
8 Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
9 Κοιμίζει φλογμῷ κρονίδας;

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὤ, μοι τεκέων ἐμῶν,
2 Ὤ, μοι πατέρων, χθονὸς
3 Θ', ἃ καπνῷ κατερείπεται
4 Τυφομένα, δορίκτυπος
5 Ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
6 Ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
7 Δούλα, λιποῦσ' Ἀσίδα
8 Εὐρώπας θεράπναν,
9 Ἀλλάξασ' ἀΐδᾳ θαλάμους.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ταλ. Ποῦ τλὰ ἄναστον δή ποτ' ὄσαν Ἰλίᾳ
Ἐκβόλιον ἂν ἐξεύρομι, Τρωάδες κόραι;
Χο. Αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,

Ταλθύβιε, κεῖται, συγκεκλῄσμένη πέπλοις.
Ταλ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν;
Ἢ δόξαν ἄλλως τἠνδε κεκτῆσθ' μάτην
Ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων τ' εἶ γένος,
Τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπίσκοπον;
Οὐχ' ἥδ' ἄναασα τῶν ποτ' εὐτυχούντων Φρυγῶν;
Οὐχ' ἥδε Πριάμου τὸ μέγ' ἀλβίσαι δάμαρ;
Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκε δορί,
Αὕτη δ', δούλη γραῦς, ἄπαις, ὅπου χθονὸς
Κεῖται, κόνιν φύρουσα δύστηνον κάρα.
Φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμι, δόμους δέ μοι θανεῖν
Εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ τῶδε πεσεῖν τύχῃ τινί.
Ἀνίσασ', ὦ δύστηνε, κἀ μετάρσιον
Πλεύραν ἔπαιρε, κἀ τὸ πάλλευκον κάρα.
Ἑκά. Ἔα· τίς ὅστος σῶμα τοὐμὸν ἐκ δορὸς
Κεῖθ'; τί κινεῖς μ', ὅς τις εἶ, λυπεῖν μόλις;
Ταλ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μετά.
Ἑκά. Ὦ φίλτατ', ἆρα κἄμ' ἐπισφάξαι πάρᾳ
Δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
Ταλ. Σὲ παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
Ἧκω μεταστείχων σε· πέμπουσι δέ με
Διοσοί τ' Ἀτρεῖδαι, κἀ λεὼς Ἀχαϊκός.
Ἑκά. Οἴ μοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
Μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
Ὀλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖσ' ἄπο.

Ἡμεῖς

Ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τυπὶ σ'· ὦ πάλαμ' ἐγώ.
Πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἦρ' ἀιδοῦμενοι;
Ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθετ', ὡς ἐχθρᾶν, γέρον,
Κτείνοντες; ἀπὲ, καίπερ ὀ λέξων φίλα.
Ταλ. Διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κέρδιστα, γύναι,
Σῆς παιδὸς οἴκτῳ· καὶ γὰρ ἐγὼ λέγων κακὰ,
Τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.
Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
Πλήρης πρὸ τύμβου, σὺν κόρυς ὑπὸ σφαγάς.
Λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
Ἔστη' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ.
Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
Σκίρτημα μόχθου σὺν κατασχόντες χεροῖν,
Εἵποντο· πλῆρες δ' ὂν χεροῖν λαβὼν δέπας
Πάγχρυσον, ἔρρει πρὸς πατρὸς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
Σιγὴν Ἀχαιῶν πᾶσιν κηρύξας στρατῷ.
Κἀγὼ παρασταὶς εἶπον ὧν μέσοις τάδε·
Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
Σίγα, σιώπα· νεύεμον δ' ἔστη' ὄχλον.
Ὅδ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
Δέξαι χοάς μου τάσδε κληπτὰς ἐκ
Νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
Κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
Στρατός τε, κἀγώ· πρᾶγμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ.
Λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
Νεῶν δὸς ἡμῖν, πρᾶγμενῶς τ' ἀπ' Ἰλίου

Νόσου τυχόντας, πάντας εἰς πάσαν μολεῖν.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
Εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
Ἐξεῖλκε κολεοῦ· λαγάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
Νεανίαις ἔνθυσε παρθένον λαβεῖν.
Ἦδ', ὡς ἐφεῖτο, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
Ὦ τλὰς ἐμοὶ πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
Ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς
Τὠμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
Πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δύλη κεκλῆσθ', βασιλὶς ὖσ', αἰχύνομαι.
Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
Εἶπε μεθεῖναι παρθένον νεανίας.
Οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτιον ὄπα,
Μεθῆκαν, ὅπερ καὶ μέγιστον ἦν κέρτος.
Κἀπεὶ τόσθ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
Ἐρρήξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
Κάλλιστα· κἠ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
Ἰδού, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
Παίειν προθυμῇ, πάσσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
Χρῄζεις, πάρεσι λαιμὸς αὐτοσπὴς ὅδε.
Οὗ δ' ὁ θέλων τε κἠ θέλων, οἴκτῳ κάρης,
Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος ἀῤῥοὰς,

Κρυνοὶ

Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἦ ἦ, ⟨ὦ⟩ θνήσκων σ', ὅμως
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐχήμως πεσεῖν,
Κρύπτειν θ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
Οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
Ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δ' πληροῦσι πυρὰν
Κορμοὺς φέροντες πτυκίνους· ὁ δ' ὡς φέρων,
Πρὸς ὃν φέροντο τοιάδ' ἤκουε κακά·
Ἔσπασας, ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι
Οὐ πέπλον, ὡδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
Οὐκ εἴ τι δώσων τῇ πρόσθ' εὐκαρδίῳ,
Ψυχὴν ἀείσῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγων
Παιδὸς θανούσης· εὐτεχνωτάτην δέ σε
Πασῶν γυναικῶν, δυσυχεστάτην ὁρῶ.
Χο. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
Πόλει τε τῇ ἐμῇ· θεῶν ἀναγκαῖον, τόδε.
Ἑκά. Ὦ δύσπατες, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
Πολλῶν παρόντων· ἢν γὰρ ἄψωμαί τινος,
Τόδ' ἐκ ἐμοῦ με προσκαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
Λύπη τις ἄλλη, προσδοχῶ κακῶν κακοῖς.
Καὶ νυῖ τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ σέβειν πάθῳ,
Οὐκ ἂν δικαίμην ἐξαλείψασθ' φρενός.
Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖῳ. Οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
Τυχοῦσα κρηπὶς θεάθεν, εὖ στάχυν φέρῃ,
Χρηστὴ δ', ἁμαρτὼν ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,

Κακὸν δίδωσι καρπόν· ἀνθρώπους δ' ἀεὶ
Ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
Ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός· οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐς' ἀεί·
Ἆρ' οἱ τεκόντες ἀμφέβησαν, ἢ τροφαί;
Ἔχει γέ μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς,
Δίδαξιν ἐσθλῶ· τῶπὸ δ' εὖ μάθοι τις εὖ,
Οἶδεν τὸ γ' αἰσχρὸν, καινὸν τῷ καλῷ μαθών.
Καὶ ταῦτα μᾶλλ' δὴ νῷς ἐπόξυσεν μύθων.
Σὺ δ' ἐλθὲ, Ϲ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
Μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' ἔργειν ὄχλον,
Τῆς παιδός· ἐν γὰ μυελοῖσι σφακτεύματα,
Ἀχόλαστος ἔχλη, ναυτικὴ τ' ἀναρχία,
Κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρᾶν κακόν.
Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα πεῦκον, ἐξαίρει λέπας,
Βάψασ', ἔνεγκε δεῦρο πυκάσας ἁλός.
Ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμοὶ,
Νύμφῃ τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
Λύσω· σφαγῇ δ' ὡς μὲν ἀξίαν, πόθεν;
Οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω· τί γὰ πάθω;
Κόσμον τ' ἀγαίσασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
Αἴ μοι πάρεδροι τῶν δ' ἔσω στυγουμένων
Ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς κακοὺς δεσπόζων
Λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
Ὦ χήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχοῦς δόμοι,
Ὦ πλεῖς' ἔχοντες, κἀπόλισθέ τ', ἀντεκνώσατε
Πείσμα, χεροιαί τ' ἦσθ' ἐμαὶ μήτης τέκνων.

Ὡς

Ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἤκομεν, φρενήματος
Τὸ πρὶν σεσέντες· εἶτα δὴ τ' ἀγκούμεθα,
Ὁ μὲν πις ἡμῶν, πλουσίοις ἐν δώμασιν,
Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμος κεκλημένος.
Ταὐτὸν δ' ἅπαν. Ἄλλως φρενητίδων βουλεύματα,
Γλῶσσης τε κόμποι. Κενὸς ὀλβιώτατος,
Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ.

Χο. 1 Ἐμοὶ χελιδὼν συμφορὰν,
2 Ἐμοὶ χελιδὼν πημονὰν γεγῶσ'
3 Ἰδαίαν ὅτε σφῶν ἔλαβε
4 Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
5 Ἔταμεν', ἄλιον ἐπ'
6 Οἶδμα ναυσολήσων
7 Ἑλένας ὃν λέκτρων, τὰν καλ-
8 λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
9 Ἅλιος αὐγάζει.

Ἀντιστροφὴ.

1 Πόνοι γὰρ, ὦ πόνων
2 Ἀνάγκαι τρέσασαι κωκυθεῖσαι·
3 Κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας αἰσίας
4 Κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
5 Ὀλέθριον ἔμολε,

6 Συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
7 Ἐκείθη δ' ἔρις, ἀν ἐν Ἴδᾳ
8 Κείνᾳ τρισσὰς μαχάρων
9 Παῖδας ἀνὴρ βόσας

Επωδός.

1 Ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν
2 Μελάθρων λώβᾳ.
3 Στένᾳ δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
4 Ἐυῤῥοῦν Εὐρώταν
5 Λάκαινα πολυδάκρυτος
6 Ἐν δόμοις χόρος·
7 Πολιόν τ' ὄπα κρᾶτα μήτης,
8 Τέκνων θανόντων, τίθεται
9 Χέρα, δρύπτεταί τε παρειὰν,
10 Δίαιμον ὄνυχα
11 Τιθεμένα παραγμοῖς.

Ιαμβοι.

Θερά. Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν στορὰν,
Κακοῖσιν; ὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
Χο. Τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς;
Ὡς ὄπτ' εὔδει λυπρά σου κηρύγματα;
Θερά. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
Οὐ ῥᾴδιον βεβῶσιν εὐφημεῖν στόμα.
Χο. Καὶ μὴν πεσοῦσα τυγχάνῃ δόμων ἄπο

Ἥδ'

Ἥδ'· εἰς ὃ χαιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
Θερά. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
Δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἰ βλέπουσα φῶς,
Ἄπαις, ἀνάνδρῳ, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
Ἑκά. Οὐ καινὸν εἶπας, εἰδότι δ' ὠνείδισας.
Ἀτὰρ τί; νεκρὸν τόνδέ μοι Πολυξένης
Ἥκεις κομίζων, ἧς ἀπηγγέλθη τάφῳ
Πάντων Ἀχαιῶν λαβὰ χερὸς ἀπουδὴν ἔχειν;
Θερά. Ἥδ' ὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
Θρῄσσῃ· νέων γὰρ πημάτων ἀχ' ἅπτεται.
Ἑκά. Οἴ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
Τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρ' Κασσάνδρας φέρεις;
Θερά. Ζῶσαν λέλαχας, τὴν θανοῦσα δ' ἡ τύχη
Τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
Εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.
Ἑκά. Οἴ μοι· βλέπω δὴ πῶλ' ἐμὸν τεθνηκότα.
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῃξὶ ἔσωσ' οἴκοις ἀνὴρ
Ἀπωλόμην δύστηνος, ἐκτὸς εἰμὶ δή.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Ὦ τέκνον, τέκνον, αἰ, αἰ, καπάξομαι νόμων
Βακχείων, ἐξ ἁλάστορος ἀρτιμαθὴς κακῶν.
Θερά. Ἔγνως γὰρ ἄτιμον παιδὸς, ὦ δύστανε, σῆς;

Στροφὴ β'.

Ἑκά. Ἆπις ἄπεσα, καινὰ καινὰ δέχομαι.
Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων
Κακὰ κακῶν κυρεῖ.
Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος,
Ἀσέναχτος
Ἀμέρα μ' ἔπεχέν.
Χο. Δεινά, ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

Στροφὴ γ'.

Ἑκά. Ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας
Ματρὸς, τίνι μόρῳ θνήσκεις;
Τίνι ὠστμῳ κείσαι,
Πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
Θερά. Οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
Ἑκά. Ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίᾳ δορός;
Θερά. Ἐν ψαμάθῳ λιπαρᾷ
Πόντιν νιν ἐξέλιξεν πελάγιος κλύδων.

Στροφὴ δ'.

Ἑκά. Ὤ, μοι αἰαῖ, αἰαῖ,
Ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν
Ὄψιν· οὔ με παρέβα φάσμα
Μελανόπτερον· ἂν ἐσεῖδον·

Ἀμφί

Αμφί σ', ὦ τέκνων, φάσ-
τ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
Χο. Τίς γάρ νιν ἔκτανε, οἷα δ' ἀνδρόφρων φάσει.

Στροφὴ ε'.

Ἑκά. Ἐμὸς ἐμὸς ξένος
Θρηΐκιος ἱππόβας,
Ἵν' ὁ γέρων πατὴρ
Ἔθετό νιν κρύψας.
Χο. Ὤ μοι· τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι χθονών;
Ἑκά. Ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
Οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά· ποῦ δίκα ξένων;

Στροφὴ ς'.

Ἰὼ καπάρατ' ἀνδρῶν,
Ὡς διεμοιρόσω
Χερὰ, σιδαρέῳ
Τεμὼν φασγάνῳ
Μέλεα τῇδε παῖ-
δὸς, οὐδ' ὠκτίσω.
Χο. Ὦ τλῆμον, ὡς σε πολυπονωτάτῳ βροτῶν
Δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἔξι σοι βαρύς.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τῇδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοιῳδένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγα. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὸν κρύπτειν τάφῳ
Ἔλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι

Μὴ

Μὴ στυγάνειν σῆς μηδὲν' Ἀργείων χόρης;
Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.
Σὺ δ' ὀλολύζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
Ἧκω δ' ἀπὸ σελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
Πεπραγμένα ἐστίν, εἴ τι τῶνδ' ἔστι καλῶς.
Ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
Θανόντα Τρώων; ὁ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
Δέμας ὑφαπτύσσοντες, ἀγγελλόσί μοι.
Ἑκά. Δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
Ἀγα. Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν,
Ὀδύρῃ, τὰ πρόσχθη δ' ὁ λέγὡς; τίς εἶ δ' ὅδε;
Ἑκά. Ἀλλ' εἴ με δούλιον πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
Γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν πρόσθοιμεθα.
Ἀγα. Οὕτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
Ἐξισορῆσαι σῶν ὀδὸν βουλευμάτων.
Ἑκά. Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
Μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
Ἀγα. Εἴ τοι με βάλοι τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
Εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύων.
Ἑκά. Οὐκ ἂν δυναίμην τῶνδε τιμωρεῖν ἄτερ
Τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι· τί σφέφω τάδε;
Τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
Καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
Ἀγα. Τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον

Αἰῶνα

Αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γὰρ ἐστί σοι.
Ἑκά. Οὐ δῆτα· τὴς κακοὺς δὲ τιμωρεῖ μόνον,
Αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεύσαι θέλω.
Ἀγα. Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς;
Ἑκά. Οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', ὃν κατασκάζω δάκρυ;
Ἀγα. Ὁρῶ· τὸ μὲν τοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Ἑκά. Τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἀφέρεσθ' ζώνης ὕπο.
Ἀγα. Ἔστι δὴ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
Ἑκά. Οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ἐκ' Ἰλίῳ.
Ἀγα. Ἦ γὰρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνης, γύναι;
Ἑκά. Ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τὸν δ', ὃν εἰσορᾷς.
Ἀγα. Ποῦ δ' ἂν ἐτύγχαν' Ἰωνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
Ἑκά. Πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρρωδῶν θανεῖν.
Ἀγα. Ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
Ἑκά. Εἰς τήνδε χώραν, ὅπερ ἀνέθη θανών.
Ἀγα. Πρὸς ἀνδρὸς, ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
Ἑκά. Ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πιστοτάτῳ χρυσοῦ φύλαξ.
Ἀγα. Θνήσκει δὴ παῖς τοῦ, καὶ τίνι πότμου τυχών;
Ἑκά. Τίνι γ' ἐκ' ἄλλῳ; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
Ἀγα. Ὦ τλῆμον, ἦ που χρυσὸν ἡρέθη λαβεῖν;
Ἑκά. Τοιαῦτ', ἐπειδὴ συμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
Ἀγα. Εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἐκπέμπει νεκρόν;
Ἑκά. Ἦλθ'· ἐντυχοῦσα πωλίας ἀκτῆς ἔπι.
Ἀγα. Τοῦτον ματεύων', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
Ἑκά. Λοῦτρ' ὤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
Ἀγα. Κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.

Ἑκά. Θαλασσόπλαγκτόν γ' ὧδε λιμενῶν χρόα.
Ἀγα. Ὦ φετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
Ἑκά. Ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
Ἀγα. Φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυσυχὴς ἔφυ γυνή;
Ἑκά. Οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
Ἀλλ' ὥσπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
Ἄκουσον· εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
Στέργοιμ' ἄν· εἰ δ' τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
Τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου·
Ὃς οὔτε τὰς γῆς πέρθεν, οὔτε τὰς ἄνω
Δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί,
Ξενίας τ' ἀριθμῷ πορσύνας τῶν ἐμῶν φίλων·
Τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν εὐσημίαν,
Ἔκτεινε, τύμβου θ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
Οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον·
Ἡμεῖς μὲν ὧδε δοῦλοί τε κἀδενεῖς ἴσως,
Ἀλλ' οἱ θεοὶ δέσποσι, κ' ὦ κείνων κρατῶν
Νόμῳ· Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
Καὶ ζῶμεν ἄδικα & δίκαι' ὡρισμένοι.
Ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ λαφυραγήσεται,
Καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένους
Κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσι φέρειν,
Οὐκ ἔστιν ὅδε τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
Ταῦτ' οὖν ἐν αἰχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφοὺς τ' ὄντως θεὰς,
Ἰδού με, καὶ σάφηνον ὃ' ἔχω κακά.

Τύραννος.

Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νεῶ δούλη σέθεν·
Εὔπαις πότ' ἦσα, νεῶ δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
Ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν·
Οἵ μοι πάλαια, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
Ἔοικα πρέξειν ὐδέν· ἃ πάλαιν' ἐγώ.
Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, κἠ μασεύομεν,
Πειθὼ δὲ, τἠν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
Μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ἦ ποτε
Πεῖθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
Πῶς οἶσω ἔτ' ἄν τις ἐλπίσας πρέξειν καλῶς;
Οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες, οὐκέτ' εἰσί μοι·
Αὐτὴ δ' ἐπ' αἰχρᾶς αἰχμαλώτου οἴχομαι·
Καπνὸν δ' πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκουσ' ὁρῶ·
Καὶ μὴν ἴσως μὲν τῷ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν πρεσβεύειν· εἰλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Πρὸς σῆσι παλαιᾶς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
Ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
Ποῦ τὰς φίλας δῆτ' ἀΐφρονας δείξεις, ἄναξ,
Ἢ τῶν ἐν ἀὐνῇ φιλτάτων ἀπασμάτων
Χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμή, κείνης δ' ἐγώ;
Ἐκ τοῦ σκότου γὰ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ
Φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.
Ἄκουε δὴ νεῶ· τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
Τοῦτον καλῶς ὄψεσθ', ὅταν κλήθρων ἔσω
Δεσπότης· ἑνὸς μοι μοῖρ' ὀφθεὶς ἔτι.

Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ὀν βραχίοσι,
Καὶ χερσὶ, κ' κόμαισι, κ' ποδῶν βάσει,
Ἢ δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
Ὡς πάνθ' ὁμαρτῆ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
Κλαίοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους.
Ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησι φάος,
Πιθοῦ, πάρεχε χέρα τῇ πρεσβύτιδι
Τιμωρὸν, εἰ κ' μηδὲν ἔσιν· ἀλλ' ὅμως.
Εὐθλοῦ γὰ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
Καὶ τὰς κακοὺς δρᾶν παντάχου κακῶς ἀεί.

Χο. Δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
Φίλους πλέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους,
Ἐχθρούς τε τοὺς πρὸν ἡμενεῖς ποιούμενοι.

Ἀγα. Ἐγώ σε, κ' σὸν παῖδα, κ' τύχας σέθεν
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν ἔχω,
Καὶ βάλομαι θεῶν θ' ὅσιον ἀνόσιον ξένον,
Καὶ τῷ δικαίῳ, τῷδε σοι δοῦναι δίκην.
Εἴ πως φανείη γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν,
Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρήκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
Ἔστι γὰρ ἥ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
Τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
Τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δέ σοι φίλος
Οὗτ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦτο, κ' κοινὸν στρατῷ.
Πρὸς ταῦτα φρόντιζ, ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχῃς
Σοὶ ξυμπονῆσαι, κ' ταχυὺ πρᾶσσαι χέρα,

Βραδύν

Βεβαὼν δ', Ἀχαιοῖς εἰ ξυβλητήσομαι.
Ἑκά. Φεῦ, οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐς' ἐλεύθερος.
Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
Ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
Εἴργουσι χεῖρας μὴ κατὰ γνώμην τρόπους.
Ἐπεὶ σὺ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
Ἐγώ σε θήσω τῶνδ' ἐλεύθερον φόβων.
Σιώπα μοι γάρ, λεῴ τι βουλεύσω κακὸν
Τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συμφράσῃς δὲ μή.
Ἦν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ πικουρία,
Πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηικὸς οἵα πείσεται,
Φανῇ τις, εἶργε, μὴ δακὼν ἐμοὶ χαρεῖν.
Τάδ' ἄλλα, θαρσῶν· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Ἀγα. Πῶς οἶσθ'; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
Λαβοῦσα γραμφᾷ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
Ἢ φαρμάκοισιν, ἢ πικουρίᾳ τίνι;
Τίς σοι ξυνέστω χείρ; πόθεν κτήσῃ φίλους;
Ἑκά. Στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
Ἀγα. Τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλάνων ἄγραν;
Ἑκά. Σοὶ ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
Ἀγα. Καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσῃ κρατῶν;
Ἑκά. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξυὶ δόλῳ τε δύσμαχον.
Ἀγα. Δεινόν, τὸ μέν τοι ὅπλ' ὑμῶν μέμφομαι γένος.
Ἑκά. Τί δ'; ὦ γυναῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα;
Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
Ἀλλ' ὡς γενέσθαι, τόνδ' ἐμοὶ μέθες λόγον.
Πέμψον δέ μοι τινὰ δ' ἀσφαλῶς σῷ σταθμῷ

Γυναῖκα· κἀγὼ σὺ Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
Λέξον· καλεῖ σ' ἄναστα δὴ ποτ' Ἰλίου,
Ἑκάβη, σὸν ἐκ ἔλαχον ὃ κείνης χρέος,
Καὶ παῖδας· ὡς δεῖ κἀγὼ τέκν' εἰδέναι λόγους
Τοὺς ἐξ ἐκείνης· τὸν γὰρ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης σ' ἔπεμψε, Ἀγαμέμνων, τάφον,
Ὡς τῷδ' ἀδελφῷ, πλησίον μιᾷ φλογὶ,
Διαστὰ μέλεα μητρὶ κρυφθῆναι χθονί.

Ἀγα. Ἔσαι τάδ' ὕστα· ἓς γὰρ εἰ μὲν ἦν τροφὸς
Πλοῦς, ἐκ ἂν ἔσχον τῷδε σοι δοῦναι χάριν.
Νῦν δ', ἐ γὰρ ἔπεσ' ἐρέσσας πτεροὺς θεὸς,
Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ἐρῶντας ἥσυχον.
Γένοιτο δ' εὖ πως. Παῖσι γὰρ κοινὸν τόδε.
Ἰδίᾳ δ' ἐκάστῳ, κἀγὼ πάλαι, τὸν μὲν κακὸν,
Κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Σὲ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς,
2 Τῶν λιπερῆτων πόλις
3 Οὐκέτι λέξῃ, τοίαν Ἑλ-
4 λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει·
5 Δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
6 Ἀπο δὲ στεφάνων κέκαρται
7 Πύργων, καπὶ δ' αἰθάλῳ

8 Κη-

8 Κηλίδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι
9 Τάλαιν', ἐκέπι σ' ἐμβατεύσω.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
2 Ἧμος ἐπὶ δείπνων ὕπνος
3 Ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κάθηται.
4 Μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαρᾶπουῶν
5 Θυσιῶν καταπαύσας
6 Πόσις, ὃν θαλάμοις ἔκειτο,
7 Ξυσὸν δ' ὕπνῳ παστάδι,
8 Ναύταν ἐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
9 Τρῳάδι Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

Στροφὴ β'.

1 Ἐγὼ ᾗ πλόκαμον ἀναδέτοις
2 Μίτραισιν ἐρύθημιζόμαν,
3 Χρυσέων ἐνόπτρων
4 Λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,
5 Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
6 Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν
7 Κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
8 ας τόδ'· Ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ,
9 Πότε ταὶν Ἰλιάδος σκοπιαὶν
10 Πέρσαντες, ἕξετ' ἐς οἴκους;

Ἀντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β'.

1 Λέχη ὦ φίλα μονόπεπλος
2 Λιποῦσα, Δωρὶς ὡς χόρα,
3 Σεμναὶ παρσίζου'
4 Οὐκ ἰώυσ', Ἄρτεμιν, ἀ τλάμων·
5 Ἄγομαι ὦ, φανέντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
6 Τὸν ἐμὸν, ἄλιον ὅτι πέλαγος,
7 Πόλιν τ' ἀποσκοπῦσ', ἐπεὶ
8 Νόστιμον ναῶς ἐκίνησεν πόδα, καὶ
9 Μ' ἀπὸ γᾶς ὤρισεν Ἰλιάδος,
10 Τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει,

Επωδός.

1 Ταὶ τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν χάσιν,
2 Ἰδαῖόν τε βότιν
3 Αἰνόπαριν κατάρᾳ
4 Διδοῦσ', ἐπεί με
5 Γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν·
6 Ἐξώκισέ τ' οἴκων γάμος, ὁ γάμος,
7 Ἀλλ' ἀλάστορός τις ὀϊζύς.
8 Ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον
9 Ἀπαγάγοι πάλιν,
10 Μήτε πατρῴων ἴκοιτ' ἐς οἶκον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Πολ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πείαμε, φιλτάτη θ' σὺ
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,

Τὴν

Τλώ τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
Φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
Οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ σοφόν,
Ταραγμὸν ἐμπλέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
Σέβωμεν αὐτούς· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
Θρηνεῖν, σοφὸν τοντ' οὐδὲν εἰς σοφόν κακῶν;
Σύ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
Σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὄρεσι
Ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεί γ' ἀφικόμην,
Ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων ἄρουτί μοι,
Εἰς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμωὶς σέθεν,
Λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
Ἑκά. Αἰσχύνομαί σε σοφσοβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
Ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει
Ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νυῦ,
Κὐκ ἂν δυναίμην σοφσοβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις·
Ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ', αἴτιόν τι τὸ νόμος,
Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
Πολ. Καὶ θαῦμά γ' ἦδεν· ἀλλά τις χρεία σ' ἐμοῦ;
Τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
Ἑκά. Ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι σοσὸς βούλομαι,
Καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
Χωρεῖς κέλευσον τῶνδ' ἀπεστῆναι δόμων.
Πολ. Χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία·

Φίλη μὲν εἶ σὺ, πρὸς φιλὰς δέ μοι τόδε
Στρέτευμ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ σημαίνειν σὲ χρὴ,
Τί χρὴ τ' εὖ πρᾶξαι σὲ καὶ πρᾶσσοντα εὖ
Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
Ἑκά. Πρῶτον μὲν εἰπὲ, παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς, ὃν δόμοις ἔχεις,
Εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
Πολ. Μάλιστα· τεκούσῃ μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
Ἑκά. Ὦ φίλτατ', ὡς οὐ καίρι' οἴσθειν λέγεις.
Πολ. Τί δῆτα βούλῃ δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
Ἑκά. Εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου;
Πολ. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιον ἐζήτει μολεῖν.
Ἑκά. Χρυσὸς δὲ σοῖς, ὃν ἦλθεν ὡς Τρῳάς ἔχων;
Πολ. Σῶς, ὃν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρεῖ μόνον.
Ἑκά. Σῶσον νυν αὐτὸν, μηδ' ἔασ' ὧν πλησίον.
Πολ. Ἥκιστ'· ἀναίμειον τὸν παρόντ', ὦ γύναι.
Ἑκά. Οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ πατρὶ θέλω;
Πολ. Οὐκ οἶδα, πρὸς σοῦ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
Ἑκά. Ἔστω φιλητέος, ὡς σὺ νυν ἐμοὶ φίλος.
Πολ. Τί χρῆμα, δῆτα καὶ μέγ' ἡγῇ τέκνον εἰδέναι χρεών;
Ἑκά. Χρυσοῦ παλαιαὶ Περσαμιδῶν κατόρυγες.
Πολ. Ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλῃ παιδὶ σημῆναι σέθεν;
Ἑκά. Μάλιστα, λῆξαι σοῦ γ' εἰ λαβεῖν δώσεθὰς οἰκήτορας.
Πολ. Τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
Ἑκά. Ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τύσδ' εἰδέναι.
Πολ. Καλῶς ἔλεξας τῆδε, κἀσοφώτερον.
Ἑκά. Οἶσθ' οὖν Ἀθήνας Ἰλιάς ἵππον στέγας;

Πολ. Ει-

Πολ. Ἐνταῦθ' ὁ χρυσὸς ἦν; σημεῖον δὲ τί;
Ἑκά. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
Πολ. Ἔτ' οὖν τί βάλῃ τῶν ἐκεῖ φερόντων ἐμοί;
Ἑκά. Σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς σὺ προὐξήλωσον, θέλω.
Πολ. Πῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς, ἢ κρύψασ' ἔχῃς;
Ἑκά. Σκύλων ἐν ὄχλῳ τοῦδε σώζεται σέθεν.
Πολ. Ποῦ δ' αὖδ'; Ἀχαιῶν ναύλοχοι φρουρὰ τροχαί;
Ἑκά. Ἰδίᾳ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων σέθεν.
Πολ. Τάνδον ἢ πύργοις χαλκέοις ἐρημίαν;
Ἑκά. Οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
Ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους, ἢ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
Λῦσαι ποδοῦσιν αἴφνιδ' ὀκτὼ Τρῳάσι πώλους
Ὡς πάντα φορήσῃς, ὧν σε δεῖ, πρὶν πάλιν
Ξυὺ παισὶν, ἔπος τὸν ἐμὸν ὄψεσθαι γόνον.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην.
Ἀλίμβοτόν τις οἶδος
Ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν
Λέχριος, ἐκπέσῃ
Φίλας καρδίας,
Ἀμέρσας βίοτον.
Τὸ γὰρ ὑπερέγκυον
Δίκᾳ, ⟨τ⟩ θεοῖς ἔξυμπαντεῖ,
Ὀλέθριον, ὀλέθριον κρημνόν.
Ψαύσῃ σ' ὁδοῦ τῆσδε ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγεν

Θανά-

Θανάσιμον πρὸς ἀΐδαν, ἰὼ τάλας·
Ἀπολέμῳ δὲ χθεὶ λείψῃς βίον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Πολ. Ὤ, μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
Ἡμ. Ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρηικὸς οἰμωγὴν, φίλαι;
Πολ. Ὤ, μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυσπνόᾳ σφαγῆς.
Ἡμ. Φίλαι, πέπρακται καὶν ἔσω δόμων κακά.
Πολ. Ἀλλ' οὔπι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
Βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.
Ἡμ. Ἰδοὺ βαρείας χθεὸς ὁρμᾶται βέλος·
Βᾶλεσθ' ἐπαπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;
Ἑκά. Ἄρασε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας·
Οὐ γὰρ πότ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσῃς χοραῖς·
Οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτεν' ἐγὼ.
Ἡμ. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῄκα, ὃς κρατεῖς ξένου,
Δέσποινα, κἠδέδρακας οἷα περ λέγῃς;
Ἑκά. Ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
Τυφλὸν, τυφλῷ σείχοντα προφόρῳ ποδί.
Παίδων τε δισσῶν σώματ', οὓς ἔκτεν' ἐγὼ
Σιὼ ταῖς ἀείσαις Τρῳάσιν· δίκλω δέ μοι
Δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὁρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποχήσομαι
Θυμῷ ῥέοντι Θρηικὶ δυσμαχωτάτῳ

MO-

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Πολ. Ὤ, μοι ἐγώ.
Πᾷ βῶ; ποῖ σῶ; πᾷ κέλσω,
Τετραπόδῳ βάσιν θηρὸς ὀρεσσέρου
Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος,
Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
Τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χερὶ ζώων
Ἰλιάδας, αἳ με διώλεσαν;
Τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
Ἰὼ, ἰὼ· καταέρατοι, ποῖ κύ με φυγᾷ
Πτώσουσι μυχῶν;
Εἴθέ μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
Ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλὸν, ἄλιε
Φέλλῳ ἀπαλλάξας.
Ἆ, ἆ· σίγα, σίγα· κρυπτὰν
Βάσιν αἰθάνομαι τάνδε γυναικῶν.
Πᾷ πόδ' ἐπαίξας, σαρκῶν
Ὀσέων τ' ἐμπλησθῶ, θοίναν
Ἀγρίων θηρῶν πτέμενος, ἀγρύμῳ λώβαν,
Λύμας ἀντίποινα ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
Ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
Βάκχας ἄδου θαμιεράσας,
Σφακτὰν κυσί τε φονίαν
Δαῖτ' ἀνήμερον, ὠρείαν τ' ἐκβολάν;
Πᾷ σῷ; ποῖ κάμψω; πᾷ βῶ;
Ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι

Λινόκροκον φάρος στέλλων,
Ἐπὶ τάνδ' ἐστυγεῖς
Τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
Ὀλέθριον κοίταν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ὦ τλῆμον, ὡς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά. 1085
Δεσπόταν δ' αἰχρὰ, δειναί παίπτιμα
Δαίμων δέδωκεν, ὅστις ἔστί σοι βαρύς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Πολ. Αἰ, αἰ, ἰὼ Θρήκης
Λογχοφόρων, ἔνοπλον,
Εὔιππον, Ἀρεϊκάτοχον χέρα. 1090
Ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.
Βοᾶν, βοᾶν αὐτῶ, βοᾶν.
Ἴτε, ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.
Κλύει τις, ἢ ὐδεὶς ἀγκέσει; τί μέλλετε;
Γυναῖκες ὤλεσάν με, 1095
Γυναῖκες αἰχμαλώτιδες.
Δειναὶ, δειναὶ πεπόνθαμεν.
Ὤ, μοι ἐμᾶς λώβας.
Ποῖ τραπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
Αἰθὲρ' ἀμπτάμενος ὐράνιον, 1100
Ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον,
Ὠρίων, ἢ σείριος
Ἔνθα πυρὸς φλογέας

Ἀφίησιν

Ἀφίησιν ὄστων αὐγάς;
Ἢ τὸν ἐς ἀΐδα μελῳδοχεῶπα
Πορθμὸν αἴξω πάλας;

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Σύγγνωθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ
Πάθῃ, παλαίμης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.
Ἀγα. Κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· ὀ γὰρ ἦσυχος
Πέτρας ὀρείας ποῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἀχὼ διδοῦσα θόρυβον· εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
Πύργοις πεσόντας ἦσμεν Ἑλλάνων δορί,
Φόβον παρέσχεν ὀ μέσως ὅδε κτύπος.
Πολ. Ὦ φίλτατ', ἡδόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
Φωνῆς ἀκούσας· εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
Ἀγα. Ἔα, Πολυμήστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
Τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας χέρας,
Παῖδάς τε τοὺσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
Σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις λῷ ἄριστ.
Πολ. Ἑκάβη με συὺ γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
Ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
Ἀγα. Τί φῄς; σὺ τοῦργον εἰργάσω τόδ', ὡς λέγει;
Σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, πιστὸν ἔτλης ἀμήχανον;
Πολ. Ὦ, μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
Σήμηνον· εἰπὲ ποῦ 'στ', ἵν' ἀρπάσας χερῖν
Διασπάσωμαι, κἀναθαμμάξω χόας.
Ἀγα. Οὗτος, τί πάσχεις; Πολ. θεὸς θεῶν σε λίσσομαι,
Μέθες μ' ἐφεῖναι τῆδε μαργῶσαν χέρα.

Ἀγα. Ἰοὺ·

Ἀγα. Ἴσχ'· ἐκβαλὼν ὃ καρδίας τὸ βάρβαρον,
Λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδε τ' ἐν μέρει,
Κείνω δικαίως ἄνδ' ὅτῳ πάσχεις τάδε.
Πολ. Λέγοιμ' ἄν. Ἦν τις Πειραμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
Πατὴρ δίδωσι Πείραμος ἐν δόμοις τρέφειν,
Ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
Τοῦτον κατέκτα'· ἀνδ' ὅτῳ δ' ἔκτεινέ νιν,
Ἄκουσον, ὡς εὖ, κἠ σοφῇ παρεγκλίᾳ.
Ἔδεισε μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, Ϛ ξυνοικίσῃ πάλιν.
Γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πειραμιδῶν τινα,
Φεύγων ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν σόλον,
Καὶ πειτα Θρήκης πεδία τρίβοιεν τάδε,
Λεπλατοιοῦντες· χείτοσι δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νεῦ, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη ὃ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
Δόλῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
Θήκας φράσουσα Πειραμιδῶν ὑπὸ Ἰλίῳ
Χρυσοῦ· μόνον ὃ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγϛ
Δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
Ἵζω ὃ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ.
Πολλαὶ ὃ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
Αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ τῶνδε φίλῳ, Τρώων κόραι
Θάκους, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός,
Ἤνουν ὑπὸ αὐγὰς τοῖσδε λαύσασαι πέπλους.
Ἄλλαι δὲ κάμακα Θρηϊκίαν τεώμεναι,

Γυμνόν

Γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλέσματα
Τέκνʼ ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς φέρσω πατρὸς
Γένοιντο, μαδροχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
Κἄτʼ ἐκ γαλαιῶν, πῶς δοκεῖς, φερσφθεγμάτων.
Εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγανʼ ἐκ πέπλων πολὺ,
Κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ πολεμίων δίκην
Ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
Καὶ κῶλα· πᾶσι δʼ ἐρχέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
Εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισαίμην ἐμὸν,
Κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίμην χέρας,
Πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἴσχυον πάλαι.
Τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,
Ἐξειργάσαντο δεινὸν· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
Πόρπας λαβοῦσαι, τὰς παλαμπόρους κόρας
Κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτʼ ἀνὰ σέλας
Φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
Θῆρʼ ὡς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
Ἅπανταʼ ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
Βάλλων, ἀράσσων· τοιάδε πεύσῃ κἀμοῦ
Πέπονθα τἀμὰ σοὶ, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον· ὡς δὲ μὴ μακρηγορῶ τείνων λόγους,
Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἶπεν κακῶς,
Ἢ νῦν λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν,
Ἅπαντα ταῦτα σωφρονῶν ἐγὼ φράσω·
Γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
Τοιόνδʼ· ὃ δʼ αἰεὶ ξυντυχὼν δέδηκεν.

Χο. Μηδὲν θρασύνε, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
Τὸ θῆλυ σεσωθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.
Πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰσ' ἀπίφθονοι,
Αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
Ἑκά. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχεῖῶ ὅστε
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
Ἀλλ' εἴτε χρῆς' ἔδρασε, χρῆς' ἔδει λέγειν·
Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρὰς,
Καὶ μὴ δόκαζε τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' ὧδ' ἀκριβασκόπες,
Ἀλλ' οὐ δύνανται πᾶσι τέλεις εἶναι σοφοί,
Κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔτις ὠφέλησέ πω.
Καὶ μοὶ τὸ μῆκος σὸν, ὧδε φειδωλοὺς ἔχε.
Πρὸς τόνδε δ' εἶμι, τοὺς λόγους ἀμείψομαι.
Πῶς φῄς, Ἀχαιῶν πόνοι ἀπαλλάσσων δικαίως,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
Ἀλλ', ὦ κάκιστε, σοφὸν, οὔ ποτ' ἂν φίλον
Τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησι γένος,
Οὔτ' ἂν δύναιτο· τίνα δὲ τοὺς ἀπεύδοντ' χρῄζω
Πρόθυμος ὧδε; πότερα κηδεύσων τινὰ,
Ἢ συγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
Πλούσιος αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
Ὁ χρυσὸς, εἰ βέβλωσο τἀληθῆ λέγειν,
Ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, κ' κέρδη τὰ σά.
Ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ἠυτύχει
Τροία, περιῆν δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,

Ἔζη

Ἔζη τε Πείαμος, Ἕκτορός τ' ἦν δόξα, 1210
Τίδ' ὃ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
Θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἂν δόμοις ἔχων;
Ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
Ἀλλ' ἡνίκ' ἡμεῖς σοῦ πέρι ἡμῶν ἐν φάει,
Καπνὸς δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο, 1215
Ξένον κατέκτας σὺν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
Πρὸς τοῖσδε νεῶν ἄκουσον, ὡς φανῇ κακός.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσι φίλος,
Τὸν χρυσὸν, ἐν φῆς οὐ σὸν, ἀλλὰ τῶνδ', ἔχειν,
Δοῦναι φέρουτα πενομένοις τε, καὶ χρόνου 1220
Πολλοῦ πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις.
Σὺ δ' οὐδὲ νεῶν πω σῆς ἀπαλλάξαι χρεὼς
Τολμᾷς, ἔχων ᾗ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
Καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὡς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
Σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. 1225
Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
Φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκας ἔχει φίλους.
Εἰ δ' ἐπαύνιζες χρημάτων, ὅδ' ἠυτύχει,
Θησαυρὸς ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' ἡμῶν μέγας.
Νεῶν δ' οὔτ' ἐκεῖσον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον, 1230
Χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοί,
Αὐτός τε θεμέλους ὧδε· σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἐγκότεις, κακὸς φανῇ·
Οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἔχεις,
Οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον. 1235
Αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν,

Τοιοῦτον

Τοιῶτον ὄντα, δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
Χο. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρησὰ πρόσγματα
Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
Ἀγα. Ἀχθεινὰ μὰν μοι τἀλλότρια κείνῳ κακά, 1240
Ὅμως δ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρει,
Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
Ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμοὶ δοκεῖς χάριν,
Οὔτ' ὦ Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτείναι ξένον,
Ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς. 1245
Λέγεις ἃ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
Ταχ' ὄψει παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν,
Ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησι τόδε.
Πῶς οὖν, σε κείνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω φόνον;
Οὐκ ἂν δυναίμην· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ 1250
Πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι κἀ τὰ μὴ φίλα.
Πολ. Οἴ μοι, γυναικὸς, ὡς ἔοικ', ἀνωμάλου
Δάλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην.
Ἀγα. Οὐκοῦν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά.
Πολ. Οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας. 1255
Ἑκά. Ἀλγεῖς; τί δαί με; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
Πολ. Χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πανοῦργε σύ;
Ἑκά. Οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένην;
Πολ. Ἀλλ' οὐ τάχ', ἰσχὺς ἤν σε ποντία νοτὶς —
Ἑκά. Μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλλανίδος; 1260
Πολ. Κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
Ἑκά. Πρὸς τῷ, βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
Πολ. Αὐτὴ πρὸς ἰσὸν ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.

Ἑκά. Ὑποπ-

Ἑκά. Ὑποπτέρυξι νάυτισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
Πολ. Κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
Ἑκά. Πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
Πολ. Ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσός τάδε.
Ἑκά. Σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν ὀδὲν ὧν ἔχεις κακῶν;
Πολ. Οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὧδε σοὶ δόλῳ.
Ἑκά. Θανοῦσα δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
Πολ. Θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται.----
Ἑκά. Μορφῆς ἐπῳδόν, ἢ τί τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
Πολ. Κυνὸς παλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
Ἑκά. Οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
Πολ. Καὶ σοί γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.
Ἑκά. Ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
Πολ. Κτενεῖ νιν ἢ τέκ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
Ἑκά. Μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε πᾶς.
Πολ. Καὐτὸν τε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
Ἑκά. Οὗτος, σὺ μαίνῃ, κἠ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν;
Πολ. Κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.
Ἀγα. Οὐχ' ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
Πολ. Ἀλγεῖς ἀκούων; Αγ. οὐκ ἐφέξετε σόμα;
Πολ. Ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. Αγ. ὀχ' ὅσον τάχος
Νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σύ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκρὸς
Στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
Σκιναῖς πελάζειν, Τρῳάδες· ἐγὼ πνοὰς
Πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ·

Εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν· εὖ γὰ τὰν δόμοις
Ἔχοντ' ἴδοιμθ, τῶνδ' ἀφειμθέοι πόνων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἴτε πρὸς λιμένας, σκηνάς τε, φίλαι,
Τῶν δεσποσυνων πειρασόμθαι
Μόχθων· Στερρὰ γὰ ἀνάγκη. 1295

Τέλος τῆς Εὐριπίδου Ἑκάβης.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΟΡΕΣΤΟΥ.

Ὀρέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκδικησάμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον, καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονήσας δὲ τολμήσας, παράχρημα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς ἠλώμενος· Τυνδάρεω δὲ τὸν πατρὸς τὴν ἀνημερίαν κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον κοινῇ Ἀργεῖοι ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τούτου, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα· κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένῃ εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παρακαλέσας ὑπὸ Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ἠλαθήθη· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπλεύσθη τὸ πλῆθος ἀποκτεῖναι Ὀρέστην· σωθὲν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτῷ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας· αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων· τὴν δὲ Ἑρμιόνην δίξας ὁ Ἀπόλλων, ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον· ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνων ἐστερημένον ὑπὸ αὐτῶν, ἐπεβάλετο τοὺς βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλουν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων, Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς ἁρμόζειν, Ὀρέστην δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικῆσαι· καθαρθέντα δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν.

ΑΛΛΩΣ.

Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων δεινατόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταψηφισθεὶς θανάτου, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· περὶ ᾠδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων· αἱ καὶ συναγίνονται, ὑπὲρ τῆς Ὀρέστου σωτηρίας συμφορᾶς· τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν· ἡ δὲ διάσκευὴ τοῦ δράματος ἔστι τοιαύτη· πρὸς τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ παρακαθέζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα· διαπορεῖται δὲ, τί δή ποτε ἐπὶ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται· ἵνα δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῦ ἀδελφοῦ τημελεῖν, ἵνα καθεζομένη πλησιαίτερον ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης ἄρτι, καὶ μόλις καταπαυσθείς, ἐγγὺς αὖπω τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρεστεμμένων· ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα, λιπὸν ἴχνος ἀρβύλης· πιθανὸν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως· τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι πλὴν γὰρ Πυλάδου, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΛΕΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Περλογίζει ἡ Ἠλέκτρα, ὡς ἀδελφὴ Ὀρέστου, ἐλεεινολογοῦσα ἀφ' τὸν Τάνταλον.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Οὐκ ἔστιν ὑδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ὑδὲ ξυμφορὰ θηλατος,
Ἥις οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
Ὁ γὼ μαχαίρας, κὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλουσα δειμαίνων πέτρον
Ἀεὶ ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὢν,
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τῶνδ' Ἀτρέως ἔφυ·
Ὃν σέμματα ξιφώσας, ἐπέκλωσεν θεὰ
Ἔρις, θυέστῃ πόλεμον ὅστις συζύγων
Θέσθαι· τί παῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;

Ἔδαμσε δ' ὧν νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ἀτρέως δὲ, τὰς γῆ ἐν μέσῳ σηγῶ τύχας,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης ματρὸς Ἀερόπης ἄπο.
Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς συγκυμβάλων
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ, Κλυταιμνήστρας λέχη,
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ·
Ὦ, παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
Ἄρσην τ' Ὀρέστης, ματρὸς ἀνοσιωτάτης,
Ἣ πόσιν ἀπείρῳ φαρμάκων ὑφάσματι,
Ἔκτεινεν· ὧν δ' ἔκατι, παρθένον λέγειν
Οὐ κᾶλόν· ἐᾶν τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβη δ' ἀδικίαν μὲν οὐ δεῖ κατηγορεῖν;
Πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγέννατο,
Κτεῖναι, θεοὺς ὑπ' οὐδενὸς ἐλπίσαν φέρειν.
Ὅμως δ' ἀπέκτα, οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.
Κἀγὼ μετέσχον, οἵα δὴ γυνὴ, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν συγκατείργασται τάδε.
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ συμφορᾷ νόσῳ, νόσοι
Τλήμων Ὀρέστης· ὃν δὲ, πεσὼν ἐν δεμνίοις,
Κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τεθηπλατεῖ
Μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Ἕκτον γὰρ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
Θηυσοῦσα μάτηρ, πυρὶ κατθάνασαι δέμας·
Ὧν οὔτε σῖτα λαβὼ δέρης ἐδέξατο,

Οὐ

Οὐ λύτρ' ἔδωκε χερσὶ· χλανιδίων δ' ἔσω
Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφιοῖ νόσου,
Ἔμφρων διακρύει· ποτὲ δ' ἐμπίπτων ἄπο
Πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
Ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε, μήθ' ἡμᾶς σέγας,
Μὴ πυρὶ, δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα
Ματροκτονοῦντας· κυρία δ' ὑφ' ἡμέρᾳ,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
Εἰ χρὴ θανεῖν νιν λευσίμῳ πετρώματι,
Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
Ἐλπίδα δ' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
Ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπλήρων στόλῳ,
Ἀχαιῶν ὁρμεῖ, διαρρὺν ἐκ Τροίας χρόνον
Ἀλαοσι πλαγχθείς· τὼ δ' ἐμὼ πολύσπονοι
Ἑλένιον, φυλάξαι νύκτα, μή τις εἰσόδων
Μεθ' ἡμέρων στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
Παῖδες πεφνᾶσιν, ἐς πετρῶν ἔλθῃ βολάς,
Περῶσ' ἐμῶν εἰς δῶμα· δεῖ δέ μ' ἔσω
Κλαίουσ' ἀδελφῷ, συμφορᾶν τε δωμάτων.
Ἔχει δ' ἐμὴν ἀλγέων παραψυχήν.
Ἦν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
Παρθένον, ἐμῆ τε μητρὶ παρέδωκε τρέφειν
Μενέλαος Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
Ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
Βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, ποτ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκοντ'· ὡς τάχ' ἀλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς

Ῥώμης

Ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνῳ πάρα
Σωθῶμεν· ἄπορον χρῆμα δυσυχῶν δόμος.
Ἑλέ. Ὦ παῖ Κλυταιμήστρας τε, καὶ γαμέμνονος,
Παρθένε, μακρὸν δὴ μῆκος, Ἠλέκτρα, χρόνῳ,
Πῶς, ὦ τάλαινα σύ τε, καὶ συγγνητὸς τε σὸς,
Τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε φονεὺς, ἔφυ;
Περσφθέγμασι γὰρ ὑμαίνομαι σέθεν,
Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
Καί τοι σέ γ' ἔτι Κλυταιμήστρας μόρον,
Ἐμῆς ἀδελφῆς· ἣν ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
Ἔπλευσ', ὅπως δ' ἔπλευσε θεομανεῖ πότμῳ,
Οὐκ εἶδον· ἀπολιφθεῖσα δ', αἰάζω τύχας.
Ἠλέ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἄν, ἄγε παρὼν ὁρᾷς
Ἐν συμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
Ἐγὼ μὴν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
Νεκρὸς γὰρ ἔστ' οὔνεκα σμικρᾶς φρενὸς,
Θάσσω· τὰ τύτθ' δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
Σύ δ', ἦ μαχαιρία, μαχαίρειός θ' ὁ σὸς πόσις,
Ἧκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
Ἑλέ. Πόσον χρόνον γὰ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
Ἠλέ. Ἐξ ὅπερ αἷμα γενέθλιον κατέλυσεν.
Ἑλέ. Ὦ μέλεος· ἡ τεκοῦσά θ', ὡς ὀλώλετο.
Ἠλέ. Οὕτως ἔχει τάδ', ὥς τ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.
Ἑλέ. Πρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἂν δῆτά μοι τι, παρθένε;
Ἠλέ. Ὡς ἄρρολός γε συγγόνῳ πρόσεδρία.
Ἑλέ. Βάλῃ τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
Ἠλέ. Μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;

Ἑλέ. Κόμης

Ἑλέ. Κόμης ἀπαρχὰς, ὦ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
Ἠλέ. Σοὶ δ' ὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον σείχειν τάφον;
Ἑλέ. Δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
Ἠλέ. Ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.
Ἑλέ. Ὀρθῶς ἔλεξας, ἀ φίλως δέ μοι λέγεις.
Ἠλέ. Αἰδὼς ἦ δή τις ἐς Μυκηναίους ἔχει;
Ἑλέ. Δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
Ἠλέ. Δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ ξιφὶ σόμα.
Ἑλέ. Σὺ νεῷ χάρειν μοι τὸν φόβον λύσασα δός.
Ἠλέ. Οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
Ἑλέ. Αἰσχρὸν γε μέν τοι πρόσταπον φέρειν τάδε.
Ἠλέ. Τί δ' ὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
Ἑλέ. Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν ἀ καλόν.
Ἠλέ. Καὶ μὴν τίνοιγ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
Ἑλέ. Ὀρθῶς ἔλεξας· πείθομαί τέ σοι, κόρη,
Καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
Ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
Καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χερσῖν, κόμας τ' ἐμάς·
Ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
Μελίκρατ' ἄφες γάλακτι, οἰνωπόν τ' ἄχνιον,
Καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, λέξον τάδε.
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
Φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, παρεῖσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· δούλῃ δ' ἄνωγέ νιν,
Ἐμοί τε, καὶ σοὶ, καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
Τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσε θεός.
Ἃ δ' εἰς ἀδελφὸν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ,

Ἄπαυθ' ὑπαίχνου πετρίνων δωρήματα.
Ἴθ', ὦ τέκνον μοι, πρόσιθε, καὶ χοὰς τύφῳ
Δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλαι μέριμνα δόξου.
Ἠλέ. Ὦ φίλτατον μοι φῶς, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
Εἴδετε παῤ ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τείχας,
Σώζουσα κἀλλᾷ· ἐστὶν ἡ πάλαι γυνή.
Θεοί σε μισήσειαν, ὡς μ' ἀπώλεσας,
Καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Αἴδ' αὖ πάρεσθι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
Φίλαι ξυνωδοί· τάχος μεταστᾶσα ὕπνου
Τόνδ' ἠνυχάζετ'· ὄμμασι δ' ἐπίσχες ἐμὸν
Δακρύοις, ἀδελφὸν ὅπως ἐμῷ μεμερίσθαι.
Ὦ φίλτατον γυναῖκες, ἠύχῳ ποδὶ
Χωρεῖτε τε, μὴ ψοφεῖτε, μήθ' ἕστω κτύπος·
Φιλία γὰρ ἡ σὴ πρόμολος μόλοι, ἀλλ' ἐμοὶ,
Τόνδ' ἐξεγεῖραι, συμφορὰ γενήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
2 Τιθεῖτε· κἀ κτυπεῖτε, μήθ' ἕστω κτύπος.
Ἠλέ. 3 Ἀπὸ στόματ' ἐκεῖ-
4 σ', ἀπὸ πρό μοι κλαίτας.
Χο. 5 Ἰδού, πείθομαι.
Ηλέ. 6 Ἆ, ἆ, σύεχλος ὅπως πόνος

7 Λεπτοῦ

7 Λεπτοῦ δόναχϑ', ὦ φίλα, φώνει μοι.
Χο. 8 Ἰὼ, ἀτρεμάσω ὡς ὑπαίφρων
9 Φέρω βοάν. Ἠλέ. Ναὶ οὕτω
10 Κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας.
11 Ἀτρέμας ἴθι, λόγων ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι
12 Χρέϑ' ἐμόλετέ ποτε.
13 Χρόνια γὰ πεσὼν δὰ' ἀνάζεται.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. 1 Πῶς ἔχει; λόγου μεταδϑ', ὦ φίλα.
Ἠλέ. 2 Τίνα τόχαν εἶπω; τίνα δ' ὠφελείαν;
3 Ἔπι μὲν ἐμπνέει,
4 Βραχὺ δ' ἀναστένει.
Χο. 5 Τί φῄς; ὦ τάλας.
Ἠλέ. 6 Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κατόψει
7 Ὕπνῳ γλυκυπάταν φερομένῳ χαρᾶν.
Χο. 8 Μέλεϑ', ἐχθίστων ϑεόϑεν ἐργ-
9 μάτων· τάλας· φεῦ μόχϑων.
Ἠλέ. 10 Ἆ, ἆ· ἄδικϑ' ἄδικα πότ' ἄρ' ἔλαχεν,
11 Ἔλαχεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τείποδι
12 Θέμιδϑ' ἁ' ἐδίκασε
13 Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρϑ'.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
Ἠλέ. 2 Σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα,
3 Θωΰξασ', ἔβαλες ἐξ ὕπνου.

Χο.

Χο. 4 Εὕδειν μὲν αὖν ἔδοξα.
Ἠλέ. 5 Οὐκ ἀφ' ἡμῶν; οὐκ ἀπ' οἴκων
6 Πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις
7 Μεθεμφὰς κτύπου;
Χο. 8 Ὑπνώσει· Ἠλέ. Λέγῃς εὖ.

Στροφὴ γ'.

Χο. 1 Πότνια, πότνια νὺξ,
2 Ὑπνοδότειρα τῶν
3 Πολυπόνων βροτῶν,
4 Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε,
5 Μόλε καταπτερος
6 Τὸν Ἀγαμεμνόνειον ὑπὸ δόμον.
7 Ὑπὸ γὰρ ἀλγέων,
8 Ὑπό τε συμφορᾶς,
9 Διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
Ἠλέ. 10 Κτύπον ἠγάγετ'. Χο. Οὐχί.
Ἠλέ. 11 Σίγα, φυλασσομένα σόματος
12 Ἀνακέλαδον ἄπο λέχεος,
13 Ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξῃς, φίλα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. 1 Θρόει, τίς κακῶν τελευτὰ μένει;
Ἠλέ. 2 Θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ' εἴπω;
3 Οὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βοράς.
Χο. 4 Πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος.
Ἠλέ. 5 Ἐξέβυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς

6 Μέλεον

6 Μέλεον ὑπόφονον αἷμα δοὺς
7 Πατροφόνε ματέρος·
Χο. 8 Δίκᾳ μὲν, καλῶς δ' οὔ.

Αντιστροφὴ γ'.

Ἠλέ. 1 Ἔκανες, ἔθανες, ὦ 195
2 Τεκομθία με
3 Μᾶτερ, ὑπὸ δ' ὤλεσας
4 Πατέρα, τέκνα τε τάδε
5 Σέθεν ἀφ' αἵματος.
6 Ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκως. 200
7 Σύ τε γὰ ἐν νεκρῆς·
8 Τὸ, τ' ἐμὸν οἴχεται
9 Βίε τὸ πλέον μέρος ἐν
10 Στοναχῆσί τε καὶ γόοις,
11 Δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος, 205
12 Ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον
13 Ἃ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ὄρες, ὦ ταρβῦσα παρθέν', Ἠλέκτρα, πέλας,
Μὴ καταθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε,
Οὐ γὰ μ' ἀρέσκει τᾷδ' λίαν παρφμθίᾳ. 210
Ὀρέ. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ὠκύρων νόσου,
Ὡς ἡδύ μοι παρῆλθες ἐν δέοντί γε.
Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
Καὶ τοῖσι δυσυχοῦσιν εὐκταία θεός.

Πόθεν, πότ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
Ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ὑποληφθεὶς φρενῶν.
Ἡλέ. Ὦ φίλταθ', ὡς μ' ἠύφρανας εἰς ὕπνον πεσόν.
Βάλῳ σ' ἐγὼ σου, καἰναλουφίσω δέμας;
Ὀρέ. Λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ'· ἐκ δ' ὀμοῦξον ἀθλίᾳ
Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Ἡλέ. Ἰδοὺ τὸ δάκρυμ' ἡδύ, κἀκ ἀναίνομαι
Ἀδελφ' ἀδελφῇ χεῖρὶ θεραπεύειν μέλη.
Ὀρέ. Ὑπόβαλε πλευρᾶς πλευρὰ, τῇ αὐχμώδει κόμῃ
Ἄφελε πρόσωπον· λεπτὰ γὰρ λάσιος κόρης.
Ἡλέ. Ὦ βοσκὸν ἔχων πτηνῶδες ἄθλιον κάρα,
Ὡς ἠγρίωσαι μᾶλλον μακρᾶς ἀλύσεως.
Ὀρέ. Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν μ' ἀπῇ νόσος
Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
Ἡλέ. Ἰδού, φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον·
Ἀνίαρὸν οὖν τὸ κῆμα, ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
Ὀρέ. Αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν σῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
Δυσάρεστον ὦ νοσοῦντες, ὑποπίας ὕπο.
Ἡλέ. Ἦ καὶ πὶ γαίης ἁρμόσας πόδας θέλεις,
Χερνῖτιν ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Ὀρέ. Μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγείας ἔχει.
Κρεῖσσον γὰρ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
Ἡλέ. Ἄκουε δὴ νεῦ, ὦ κασίγνητον κάρα,
Ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν ἔρινύες.
Ὀρέ. Λέξεις τί καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
Εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἄλις ἔχω τὸ δυσχερές.
Ἡλέ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρός·

Ἐκ

Ἐν Ναυπλίᾳ ᾗ σέλμαθ' ὥρμισαι νεῶν.
Ὀρέ. Πῶς εἶπας; ἦκεν φῶς ἐμοῖς κἀμοῖς κακοῖς;
Ἀνὴρ ὁμογενὴς, ἢ χάριτας ἔχων πατρός;
Ἡλέ. Ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένῃ ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
Ὀρέ. Εἰ μόνος ἐσώθη, ῥᾴδιον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
Εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἦκεν μέγα.
Ἡλέ. Ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν φόνον
Γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἐν Ἑλλάδι.
Ὀρέ. Σὺ νυν ἄφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φέρε τάδε.
Ἡλέ. Οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
Ταχὺς δ' μετέθου λύσσαν, ἅρπ σωφρονῶν.
Ὀρέ. Ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σε μή μοι πτοεῖ
Τὰς αἱματωπὸς δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γάρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
Ἡλέ. Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀσφάλειαν σοῖς ἐν δεμνίοις,
Ὁρᾷς γὰρ ὑδέν, ὧν δοκεῖς σύφ' εἰδέναι.
Ὀρέ. Ὦ Φοῖβ', ἀπόκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
Γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
Ἡλέ. Οὔ τοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας ἐμὴν,
Σχήσω σε πηδᾷν δυσχερῆ πηδήματα.
Ὀρέ. Μέθες, μέθες ὅσα τῶν ἐμῶν Ἐρινύων
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρα.
Ἡλέ. Οἰ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἀπικουρείσω λάβω,
Ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
Ὀρέ. Δὸς τόξα μοι κερωλκὰ, δῶρα Λοξίου,

Οἷς

Οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμυνέαν θεὰς,
Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.
Ἠλέ. Βεβλήσεταί τις θεῶν βεβηκὼς χερί;
Ὀρέ. Εἰ μὴ ξαμείψῃ χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
Οὐκ εἰσακούει; ἆρ' ὁρᾷς ἐκπεπόλων
Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
Ἆ, ἀλλὰ τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακείζετ' αἰθέρα
Πτερῶν· τὰ Φοίβου δ' αἰπάδε θέσφατα·
Ἔα· τί χρήμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
Ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλᾶν' ὁρῶ.
Σύγγονε, τί κλαίεις κρύβδα θεῖσ' εἵσω πέπλων;
Αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
Ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμοῖς.
Μὴ τῶν ἐμῶν ἔκπαγλ' οἰκτίκου κακῶν,
Σὺ μὲν γὰρ ἐπένθησας τάδ', εἰργάσαο δ' ἐμοὶ
Ματρῷον αἷμα· λοξίᾳ δ' ἐμέμφομαι,
Ὅστις μ' ἐπάρας εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον,
Τοῖς μὲν λόγοις ὕπεφαινε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
Οἴμοι δῆτα πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
Ἐξισόρροπον νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναι με χρὴ,
Πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτείναι λιτὰς,
Μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς ὧσαι ξίφος,
Εἰ μήτ' ἐκείνῳ ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσσω κακά.
Καὶ νιν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον, κάρα,
Ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, καὶ μάλ' ἀθλίως

Ἔχομεν·

Ἔχομεν· ὅταν γὰμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
Σύ μοι τὸ δεινὸν ξ' ἀμφθαρὲν φρενῶν
Ἴσχανε, συμμιμοῦ θ'· ὅταν γ' σὺ σένῃς,
Ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα·
Ἐπικουρίαν γὰρ ἄλλο τοῖς φίλοις καλαί.
Ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
Ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐπιθεῖσα δὸς,
Σίτου τ' ὄρεξαι, λευρά τ' ὀπὶ χροὶ βάλε.
Εἰ γὰρ σεσωλείψεις μ', ἢ προσεδρία νόσον
Κτήσῃ τιν', οἰχόμεθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνῳ
Ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
Ἠλέ. Οὐκ ἔστ· οὐν σοι καταθανεῖν ἀρήσομαι,
Καὶ ζῶ· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ καταθάνῃς,
Γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
Ἀναδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς ὠνὴν δέμας,
Καὶ μὴ τὸ παρὸν ὦ, κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων,
Ἄγαν ὑπόδεχου· μένε δ' ὀπὶ στρωτῷ λέχους.
Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
Κάματος βροτοῖσιν ὑπεία τε γίνεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Αἶ, αἶ.
2 Δεσμάδες ὦ πτερόφορoι
3 Ποτνιάδες θεαὶ,
4 Ἀδάκρυτον αἰὼ θίασον ἐλάχετ' ἐν

5 Δα-

5 Δάκρυσι, καὶ γόοις,
6 Μελαγχεῶτες Ἐυμηνίδες, αἵ τε τὸν
7 Τθυαὸν αἰθὲρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος
8 Τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
9 Καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
10 Τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐᾶσαι' ἐπι-
11 λαθέσθαι λύσσας μανιάδος
12 Φοιταλέος φεῦ μόχθων,
13 Οἵων, ὦ πάλαι, ὀρεχθεὶς, ἔρρεις,
14 Τείποδος ἀπὸ φάτνας, ἃν ὁ Φοῖβος
15 Ἔλαχε, δεξάμενος αἰνὰ δαίπεδον,
16 Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

Αντιστροφὴ.

1 Ἰὼ Ζεῦ,
2 Τίς ἔλαφος; τίς ὅδ' ἀγὼν
3 Φόνιος ἔρχεται,
4 Θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ὦ δάκρυα
5 Δάκρυσι συμβάλλει
6 Πορθμεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
7 Ματέρος αἷμα σᾶς, ὃ σ' ἀναβαχεύει.
8 Κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι.
9 Ὁ μέγας ὄλβος ὁ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
10 Ἀνὰ δ' ὃ λαῖφος ὡς τις ἀήτου θοᾶς
11 Τιναύσας δαίμων, κατέκλυσε
12 Δεινῶν πόνων, ὡς πόντος

13 Λαβέσις

13 Λάβρος ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
14 Τίνα γὰρ ἔπι πάρος αἶσαν ἄλλον
15 Ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων,
16 Τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει
Μενέλαος ἄναξ πολλῇ δ' ἀβρωσύνῃ
Δῆλος ὁρᾶσθαι,
Τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
Εἰς γῆν Ἀσίδα,
Χαῖρ'· ἀτυχίαι δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
Θεόθεν πρόφασιν ἄπορον ἔχων.

ΙΑΜΒΟΙ.

Με. Ὦ δῶμα, τῇ μολών σ' ἰδέως προσδέρκομαι,
Τρίαθεν ἐλθών, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
Κύκλῳ γὰρ εἰλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς,
Οὔ πώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
Καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δαίμονος ὤλετο,
Μαλέαι προσίσχων πρῶρα· ἐκ δ' ὑμάτων
Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως πρόφρων Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός,
Ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς πρᾶξαι δίκῃ·

Με-

Μενέλαε, κεῖται σὸς χαμόγυιος θανών,
Λυτρῶσιν ἀλόχῳ ὠκίπεσὼν πανυσάτοις.
Δακρύων τ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
Πολλῶν· ἐπεὶ ᾖ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
Ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης, 370
Δοκῶν Ὀρέσην, παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος,
Φίλαισι χερσὶ ὠκάλεσ', ὃς ματέρα,
Ὡς δύτυχῶντας, ἔκλυον ἀλικτύπων πνοὰς
Τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
Καὶ νῦν ὅπου 'στιν, εἶπατ', ὦ νεανίδες, 375
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δεῖν' ἔτλη κακά.
Βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
Ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών,
Ὥς' σὸκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
Ὀρέ. Ὅδ' εἰμ' Ὀρέσης, Μενέλεως, ἂν ἱστορεῖς, 380
Ἐκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
Τῶν σῶν ᾗ γυναίκων ὠλοτόλεια δηλόνω
Ἱκέτης, ἀφύλλῳ σώματος ἐξάπτων λιτάς.
Σῶσόν μ'· ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
Με. Ὦ θεοί, τί λέξω; τίνα δέδορκα νεκρέων; 385
Ὀρέ. Εὖ γ' εἶπας· ἃ γὰ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ.
Μέ. Ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, πάλαι.
Ὀρέ. Οὐχ ἡ τροφός μ', ἀλλὰ τἄργ', αἰκίζεται.
Με. Δεινὸν ᾗ λέξεις ὀμμάτων ξηρᾶς κόρας.
Ὀρέ. Τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' ἃ λέλοιπέ μοι. 390
Με. Ὦ τῶν φίλων μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
Ὀρέ. Ὅσ' εἰμὶ ματρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.

Με. Ἤκουσα

Με. Ἤκουσα· φείδου δ', ὀλιγάκις λέγειν κακά.
Ὀρέ. Φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλέων κακῶν.
Με. Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Ὀρέ. Ἡ σύνεσις, ὅπ σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος.
Με. Πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, ἢ τὸ μὴ σαφές.
Ὀρέ. Λύπη μάλιστα γ' ἡ ἀλαφθείρουσά με.
Με. Δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
Ὀρέ. Μανίαι τε, μητρὸς θ' αἵματος τιμωρίαι.
Με. Ἥξω ᾗ λύσης πότε; τίς ἡμέρα τόθ' ἥν;
Ὀρέ. Ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκωσα τάφῳ.
Με. Πότερα κατ' οἴκους, ἢ πρόσω πατρῴων πυρᾶς;
Ὀρέ. Νυκτὸς, φυλάκων ὀσίων ἀναίρεσιν.
Με. Παρὼν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
Ὀρέ. Πυλάδης, ὁ σωφρῶν αἷμα κἠμὸς φόνων.
Με. Φαντασμάτων ᾗ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;
Ὀρέ. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
Με. Οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' ὐ βούλομαι.
Ὀρέ. Σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου λέγειν.
Με. Αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
Ὀρέ. Οἵ μοι διωγμῶν, οἷς γ' ἐλαύνομαι τάλας.
Με. Οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένας.
Ὀρέ. Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τ' ξυμφορᾶς.
Με. Μὴ θαύματον εἶπας· τοῦτο μὲν γὰρ ὐ σοφόν.
Ὀρέ. Φοῖβος, κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
Με. Ἀμαθέστερος γ' ὢν τὰ καλὰ καὶ τῆς δίκης;
Ὀρέ. Δουλεύομεν θεοῖς, ὅ, τί ποτ' εἰσὶ θεοί.
Με. Κἆτ' οὐκ ἀμυνῇ Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;

Ὀρέ. Μέλλῳ· τὸ θεῖον δ' ἐπὶ τοιοῦτον φύσῃ.
Με. Πόσον χρόνον ᾗ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
Ὀρέ. Ἕκτον τόδ' ἦμαρ, ἔπι πυρᾷ θερμὴ τάφου.
Με. Ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἵμα μητέρῳ θεοί;
Ὀρέ. Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφις κακός.
Με. Πατρὸς ᾗ δὴ τί σ' ὠφελεῖ πρωρεία;
Ὀρέ. Οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἶσον ἀσφαλείᾳ λέγω.
Με. Τὰ πρὸς πόλιν ᾗ πῶς ἔχεις, δρᾶσαι τάδε;
Ὀρέ. Μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ πρόσοπτον εἶναι.
Με. Οὐδ' ἤγνισαι σὺν αἵματι κατὰ νόμους χέρας;
Ὀρέ. Ἐκκλήομαι γὰρ δαιμόνων, ὅτοι μολὼν.
Με. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
Ὀρέ. Οἴαξ, τὸ Τρῳάδος μίσῳ ἀναφέρων πατρί.
Με. Σιωπᾷς· Παλαμήδους σε πημαῖ φόνος.
Ὀρέ. Οὕκουν μεθ' ὧν μοι, λῷστ' ἀριστῶν δ' ἀπόλλυμαι.
Με. Τίς δ' ἄλλος; ἢ που τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
Ὀρέ. Οὗτοί μ' ὑφείζου', ὧν πόλις πάντων κλύει.
Με. Ἀγαμέμνονος ᾗ σκῆπτρ' ἑᾷ σ' ἔχειν πόλις;
Ὀρέ. Πῶς, οἵπερ ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
Με. Τί δρῶντες, ὅ, τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
Ὀρέ. Ψῆφον κατ' ἡμῶν αἴρεται τῆσδ' ἡμέρᾳ.
Με. Φεύγειν πόλιν τιν' ὦδ'; ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
Ὀρέ. Θανεῖν ὑπ' αὐτῶν λιθάσιμον πορεύομαι.
Με. Κἄτ' ἐκ φυγῆς γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
Ὀρέ. Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
Με. Ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείων χθονός;
Ὀρέ. Πάντων πρὸς αὐτῶν, ὡς θανὼν βροτοῖς λόγος.

Με. Ὦ

Με. Ὦ μέλεος, ἥκεις συμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
Ὀρέ. Εἴς σ' ἐλπὶς ἢ μὴ καταφυγὰς ἔχῃ κακῶν.
Ἀλλ' ἀθλίως σοι φέρεσθον δύτυχὶς μολών,
Μεπάδος φίλοισι σοῖσι σῆς δύπραξίας,
Καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
Ἀλλ' ἀντιλάζυ καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
Χάριτας πατρῴας ἀντίνων εἰς οὕς σε δεῖ.
Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ, ἔχουσιν οἱ φίλοι,
Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
Χο. Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδὶ
Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως, μελάμπεπλος,
Κυρᾶ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένῳ.
Ὀρέ. Ἀπολόμην, Μενέλαε, Τυνδάρεω ὅδε
Στείχει πρὸς ἡμᾶς, ὃν μάλιστ' αἰδοῦς μ' ἔχει
Εἰς ὄμμαθ' ἑλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
Καὶ γὰρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
Παῖδ' ἀγκάλαισι φέρουσ', Λήδα θ' ἅμα,
Τιμῶντέ μ' ὡδὶ ἦσαν, ἢ Διοσκόρω·
Οἵς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμή,
Ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς ὡς καλὰς· τίνα σκότον
Λάβω πρόσωπον; ποῖον ὑπερῴδειν νέφος
Θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων χόρας;
Τυν. Ποῦ, ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόδα
Μενέλαον; ὦ τὰ τῆς Κλυταιμνήστρας τάφῳ
Χοὰς χέουσα, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίου
Ἥκοι σὺν ἀλόχῳ πολυστὶς στυγνὸς ὄμμος.

Ἄγετέ

Ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
Στὰς, ἀσπάσασθαι χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
Με. Ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτον κάρα.
Τυν. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ Μενέλεως, κἀδευμὲ ἐμόν.
Ἔα. Τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
Σπίλβει νοσώδεις ἀτραπὰς, σύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγξῃ νιν, ἀνόσιον κάρα;
Με. Τί χάρ; φίλος μοι πατρὸς ἐστιν ἔγγονος.
Τυν. Κεῖνος γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
Με. Πέφυκεν· εἰ δὲ δυσχερῆ, τιμητέος.
Τυν. Βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Με. Ἑλληνικόν τι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
Τυν. Καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Με. Πᾶν τοῦξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐσ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τυν. Κέκτησο νικῶν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' ὃ κτήσομαι.
Με. Ὀργὴ γὰρ ἅμα σου, κἠ τὸ γῆρας, ὦ σοφόν.
Τυν. Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι;
Εἰ τἀ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλά,
Τούτῳ τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
Ὅσις τὸ μὴ δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
Οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὸ χέρος,
Αἴσχιστον ἔργον, ὃ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
Χρῄζω αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
Ὁσίαν, διώκειν τ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων

Ματέρα,

Ματέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἀν τῆς συμφορᾶς,
Καὶ τῦ νόμου τ' ἂν εἶχετ', ὐσεβής τ' ἂν ἦν.
Νεῶ δ' εἰς τὸν αὐτὸν δ' αἷμον ἦλθε ματέρι.
Κακλεὼ γὰρ αὐτλεῶ ἐνδίκως ἠγούμθρ@·,
Αὐτὸς κακίων ἐγένετο, ματέρα κτανών.
Ἐρήσομαι δ', Μενέλεως, τοσόνδέ σε.
Εἰ τόνδ' ἀπεκτείνειεν ὁμόλεκτρ@· γυνὴ,
Χ' ὧ τῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
Κἄπειθ' ὁ κείνυ γενόμεν@· φόνῳ φόνον
Λύσῃ, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·
Φυγαῖσι δ' ὠσίουν, ἀνταποκτεῖναι δὲ μή.
Αἰεὶ γὰρ ἓς ἔμελλ' ἐνέξεσθ φόνῳ,
Τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χερῶν.
Ἐγὼ δ' μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
Πρώτιν δ' θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν·
Ἐλένιν δ' τιν' σὲ ἄλοχον οὔ ποτ' αἰνέσω,
Οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδέ σε ζηλῶ, κακῆς
Γυναικὸς ἐλθόντ' οἴκους εἰς Τρῳάς πέδον.
Ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
Τὸ θηριῶδες τῦτο κ' μιαιφόνον
Παύων, ὃ κ' γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
Ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μαστὸν ἱκετεύουσά σε
Μάτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τάκεῖ κακά,

Δακρύοις γέρον τ' ὀφθαλμὸν ἐκπίπτω τάλας.
Ἐν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ,
Μισῇ γε σοὺς θεῶν, καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
Μανίαις ἁλοῦσαν, καὶ Φόβους· τί μαρτύρων
Ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἀγ' εἰσορᾷν πάρα;
Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσι θεοῖς
Μὴ πρᾶσσ' ὀναπί, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
Ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
Ἢ μὴ βάλωμε σπαρτιάτιδ' ἐν χθονός.
Θυγάτηρ δ' ἐμὴ, ξανθῆ, ἔπραξεν ἔνδικα·
Ἀλλ' οὐχὶ σοὺς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτῷ θανεῖν.
Ἐγὼ δὲ ταῦλλα μαινάδι πίφυκ' ἀνὴρ,
Πλὴν εἰς θυγατέρας, τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
Χο. Ζηλωτὸς, ὅστις ἠτύχησεν εἰς τέκνα,
Καὶ μὴ πεπήμους συμφορᾶς ἐκτήσατο.
Ὀρέ. Ὦ γέρον, ἐγά τοι σοὺς σὲ δειμαίνω λέγειν,
Ὅπως σὲ μέλλω σὺν τε λυπήσειν φρένα.
Ἐγὼ δ' ἀνυστὸς εἰμι, μητέρα κτανὼν,
Ὅσιος δέ γ' ἔτερον ἔνορμος, πημονῶν πατρί.
Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ἃ μ' ἐκπλήσει λόγου,
Καὶ καθ' ἡδὺν ἦμαρ νιφὰ δὲ σὺν πορφύρᾳ πέπλα.
Τί χρῄζῃ με δρᾶσαι; δύο γὰ ἐντίθες δυεῖν.
Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέ με, σὺ δ' ἔτικτε πῶς,
Τὸ σπέρμ' ἄρρεν παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
Ἀνθ' ὧν πατρὸς τέκνον οὐκ ἔστι πότ' ἄν.
Ἐλογισάμην οὖν, τῷ γένει δοχηγέτῃ

Μᾶλλον

Μᾶλλόν μ' ἀμυνῶσι, τῆς ὑποστάσης πρόφας.
Ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, ματέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
Ἰδίοισιν ἡμετέροισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
Εἰς ἀνδρὸς ἥκει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
Κακῶς ἐκείνην, ὀξερῶς· λέξω δ' ὅμως·
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
Τοῦτον κατακτεῖν', ἐπὶ δ' ἔθυσε ματέρα,
Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
Ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρὴ,
Ἄκουσον, ὡς ἅπασιν Ἕλλησιν ὠφελῶ.
Εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσι θράσους,
Ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
Εἰς τέκνα, μισοῦς τὸν ἔλεον ἠμῶν λαβόντες,
Παρ' ὀδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ἀλλυδις πόσεις,
Ἐπίκλημ' ἔχουσαι, ὅ, τι τύχοι· δρῶσαι δ' ἐγὼ
Δεινὰ, ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
Μισῶν γὰρ ματέρ', εὐδίκως ἀπώλεσα,
Ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ὑπάντ' ἐκ δωμάτων,
Πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτει,
Περῴδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκίνδυνον λέχος.
Ἐπεί δ' ἁμαρτοῦσ' ἦλθε, κοὐκ αὐτῇ δίκην
Ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοῦν πόσει,
Ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτεινε ἐμόν.
Πρὸς θεῶν, ἐν ᾧ κἀγὼ μὲν ἐμμανὴς θεῶν,
Φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ ματέρος
Σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔφερσε' ὁ κατθανών;
Οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύων;

Ἢ ματρὶ.

Ἦ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,
Τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
Σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,
Ἀπώλεσάς με· καὶ τὸ γὰρ κείνης θρασὺς,
Πατρὸς σεσηπὸς, ἐγενόμην μητρόκτονος.
Ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος, οὐ γὰρ ἐπεγάμῃ πόσει πόσιν,
Μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς σωφρόνιον.
Ὁρᾷς δ'; Ἀπόλλων, ὃς μεσομφάλους ἕδρας
Ναίων βροτοῖσι σόμα σαφέστατον νέμει,
Ὦ, πειθόμεσθ' ἅπαντ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
Τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον.
Ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε.
Ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;
Ἦ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέρωντί μοι
Μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
Εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασαι τάδε,
Ἡμῖν γε τοῖς δράσασιν οὐκ ἀδαιμόνως.
Γάμοι δ' ὅσοις μὲν οὐ καθεστᾶσι βροτῶν,
Μαχάριος αἰών· οἷς γε μὴ πίπτουσιν εὖ,
Τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τάτε θύραζε, δυσχερῆ.

Χο. Αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς
Ἔφυσαν ἀνδρῶν, ὡς ἐγὼ τὸ δυσχέρεσιν.

Τυν. Ἐπεὶ θρασύνῃ, κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ,
Οὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὥστέ μ' ἀλγῆσαι φρένας,
Μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἧπαρ ὀργὴν ἐξελθεῖν φόνου.

Καλὸν

Καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
Ὧν οὕνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ὑπεισέσω πόλιν,
Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λύσιμον δουῦναι δίκλω.
Μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐς' ἀξία,
Ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς ἃς ἀεὶ
Πέμπουσα μύθους ἔπὶ τὸ δυσμενέστερον,
Ὠνείρατ' ἀγγέλλουσά τ' Ἀγαμέμνονος,
Καὶ τῶνδ', ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
Οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἰὼν πικρὸν
Ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφάνσω πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε σφώ.
Εἰ τιμὰν ἔχθος ἐναριθμῇ, κἠδός τ' ἐμόν,
Μὴ τῷδε ἀμυνεῖν φόνον, ἐναντίον θεοῖς·
Ἔα δ' ὑπ' ἀσῶν καταφονευθῆναι πέτρους,
Ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι· μὴ ᾖ δυσεβεῖς
Ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
Ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, σώφρονες.
Ὀρέ. Στεῖχ', ὡς ἀθορύβως ὃ 'πιὼν ἡμῖν λόγος
Πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ὑποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὺν πόδ' ἐπὶ σωτηρίᾳ κυκλεῖς,
Διπλῆς μεθέμενος δίπτυχος ἰὼν ὁδούς;
Με. Ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι σωτηρίμῳ,
Ὅπῃ τραπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.
Ὀρέ. Μὴ νεῦ πέραινε τλὺ δόκησιν· ἀλλ' ἐμοὺς

Λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.

Με. Λέγ', εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' ἃ σιγὴ λόγου
Κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' ἃ σιγῆς λόγος.

Ὀρέ. Λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
Ἐπίφοβόν ἐστι, κἠ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
Ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
Ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος, παιδὸς ἐμοῦ λαβὼν πέρα.
Οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἦν ψυχὴν ἐμὴν
Σώσῃς, ἄπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
Ἀδικῶ; λαβεῖν χρὴ μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
Ἄδικόν τι πρᾶξαι σοῦ· σὲ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ,
Ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' εἰς Ἴλιον,
Οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
Τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ', ἰώμενος.
Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀντ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή.
Ἀπέδοτο σφ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, παρ' ἀσπίδ' ἑκπονῶν,
Ὅπως σὺ τἀμὰ σοὶ δι' ὀπλαίδης ξιφώσεται.
Ἀπότισον δ' ὦν μοι ταὐτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
Μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ,
Σωτήριος σὰς, μὴ δέχ' ἑκπλήσας ἔτη.
Ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
Ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνιον μὴ κτεῖνε σύ.
Δεῖ γάρ σ', ἐμοῦ θρέψαντος ὡς θρέψω τινὰ,
Πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
Κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὰν χρόνον

Θανοῦν

Θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
Ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
Φιλεῖ δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
Κοὐχ' ὑστερέχων σε τοῦτο δωρεᾶς λέγω·
Ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὦ μέλεος ἐμῶν κακῶν,
Εἰς οἷον ἥκω; τί δὲ παλαμᾶσθαί με δεῖ;
Ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
Ὦ πατρὸς ὄμμα, θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
Θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένου
Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, μὴ λέγειν ἃ γὼ λέγω.
Ταῦτ' εἰς τε δάκρυα, μὴ γόους, μὴ συμφορὰς
Εἴρηκα, καὶ πέπτωκα τὴν σωτηρίαν,
Θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.

Χο. Καὶγώ σ' ἱκνοῦμαι ὡς γυνή περ οὖσ' ὅμως,
Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.

Με. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν κατοικτίρω κάρα,
Καὶ ξυμπονῶ σοῖς κακοῖσι βέλομαι.
Καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
Σωφρονεῖν, δύναμιν ἣν διδῷ θεὸς,
Θνήσκοντα μὴ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
Τὸ δ' αὖ δυνάσθαι, ὡς θεῶν χρῄζω τυχεῖν·
Ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ
Ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἁλώμενος,
Σμικρᾶς σπορᾶς ἀλκὴ τῶν λελειμμένων φίλων.

Μάχη

Μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δ' ἁμαλθακοῖς λόγοις
Δωσόμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδ' εὐσπίκομεν.
Σμικροῖσι γὰρ τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἂν
Πόνοισιν; ἀμαθὲς ἡ τὸ βούλεσθαι τάδε.
Ὅταν γὰρ ἡδὺ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
Ὄμιλος ὥστε πῦρ καταυθέσαι λάβῃ.
Εἰ δ' ἠσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν δ' ἁλαβόμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε· ὅταν δ' ἀνὴρ πνοὰς,
Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις·
Ἔνεστι δ' οἴκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
Καρδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
Ἐλθὼν δὴ Τυνδάρεων τέ σοι πειράσομαι,
Πόλιν τε πείσας, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταῦθα πρὸς βίαν ποδὶ,
Ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἣν χαλᾷ πόδα.
Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν αὐθαδίας,
Μισοῦσι δ' ἀσοὶ· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
Σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρειασόνων.
Ἀλκῇ δὴ σ' οὐκ ἂν, ἣ σὺ δοξάζεις ἴσως,
Σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἃ σοι πάρα.
Οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
Περσπορεύσεσθαι· νικᾷ δ' ἀναγκαίως ἔχει
Δούλοισιν εἰ τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

Ὀρέ. Ὦ, πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,

Τ' ἄλλ'

Τ' ἀλλ' ὐδέν· ὦ κάκιστε πιμπρεῖν φίλοις,
Φεύγεις δ' ὀπισθαφεὶς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
Φεῦδ'; ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, σοφὰ σῶν κακῶς.
Οἴμοι, σοφδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες
Ὅπῃ σαπόμψω θάνατον Ἀργείων φύγω,
Οὗτος γὰ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην, σρόμῳ σείχοντα Φωκέων ἄπο,
Ἡδεῖαν ὄψιν· ὥστε ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
Κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

Τροχαϊκοί.

Πολ. Θάασον ἤ μ' ἐχρῆν σροβαίνων, ἰκόμην δ' ἄσε,
Σύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
Ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τλὰν σὰν, ὡς κτενοῦνθας αὐτίκα.
Τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί σράσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ,
Καὶ φίλων, κὴ συγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' ἔσ' ἐμοί.
Ὀρε. Οἰχόμεθ'; ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
Πυλ. Συγκαθασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.
Ὀρέ. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ ὢν καπεγνήτλω ἐμοί.
Πυλ. Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθ κακόν.
Ὀρέ. Ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.
Πυλ. Ἦ γὰρ ἔσθ' ὡς ἀληθῶς τλὰν δ' ἀφιγμένος χθόνα;
Ὀρέ. Χρήσιος, ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωρέθη φίλοις.
Πυλ. Καὶ δάμαρθα τλὰν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
Ὀρέ. Οὐκ ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.
Πυλ. Ποῦ 'στιν ἡ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;

Ὀρέ. Ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τόσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.
Πυλ. Σὺ δ' οὖν τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;
Ὀρέ. Μή μ' ἰδεῖν θανόντ' ὑπ' αὐτῶν, ὡς κασιγνήτῳ ἐμῷ.
Πυλ. Πρὸς θεῶν, τί φῂς τάδ' εἶπε; τόδε γὰρ εἰδέναι θέλω.
Ὀρέ. Εὐλαβεῖτ'· ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
Πυλ. Σκῆψιν ἐς ποίαν τρέπων; τῦτο πάντ' ἔχω μαθών.
Ὀρέ. Οὕτω νιν ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας ἀπείρας πατρός.
Πυλ. Τινοδάρεων λέγεις; ἴσως σοὶ θυγατέρες θυμούμενον.
Ὀρέ. Αἰαῖ· τὸ τῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ'; ἢ πατρός.
Πυλ. Κὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλαβέσθαι παρών.
Ὀρέ. Οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
Πυλ. Ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.
Ὀρέ. Ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἦπι φόνῳ θέσθαι χρεών.
Πυλ. Ἢ κενεῖ τί πρᾶγμα; λέξον· ἀλλὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.
Ὀρέ. Ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' ὁ μακρὸς μακρῶν πέρι.
Πυλ. Φεῦγέ νιν λιπὼν μέλαθρα σοὺ κασιγνήτης σέθεν.
Ὀρέ. Οὐχ ὁρᾷς; φυλακτόμεσθα φερεφόνοισι παντάχοῦ.
Πυλ. Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσι πεφραγμένας.
Ὀρέ. Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργεῦμεθα.
Πυλ. Καὶ μὲν νεῶ ἔφευ τί πάσχω· ὡς γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.
Ὀρέ. Πρὸς τίνος; τῦτ' ἂν πρόσοιθ' οἷς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.
Πυλ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατρί.
Ὀρέ. Ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ὄπφερεν ἔγκλημά τι;
Πυλ. Ὅτι στυγεράμιλλον φόνον σοι μητρὸς ἀνόσιον λέγων.
Ὀρέ. Ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.
Πυλ. Οὐχὶ Μενέλεω τρόπωσι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.
Ὀρέ. Οὐ φοβῇ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἀμέ, κτεῖναι θέλῃ;

Πυλ. Οὐ

Πυλ. Οὐ προσπίκαμεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων ὃ γῆ.
Ὀρέ. Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακὸν ἔργον ὅταν ἔχωσι προσάραι.
Πυλ. Ἀλλ' ὅτῳ χρησὸς λάβωσι, χρησὰ βουλεύσ' ἀεί.
Ὀρέ. Εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή. Πυλ. Τίνος ἀναγκαίως πέρι;
Ὀρέ. Εἰ λέγομι' αὐτοῖσιν ἐλθών.—Πυλ. Ὡς ἔδρασας ἔνδικα; 775
Ὀρέ. Πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτῷ. Πυλ. Μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι.
Ὀρέ. Ἀλλ' ὑποπτήξας, σιωπῇ κατθάνω; Πυλ. Δειλὸν τόδε.
Ὀρέ. Πῶς ἂν οὖν δρῴην; Πυλ. Ἔχεις τίν', ἣν μένῃς, σωτηρίαν;
Ὀρέ. Οὐκ ἔχω. Πυλ. Μολόντι δ' ἐλπὶς ἐστι σωθῆναι κακῶν;
Ὀρέ. Εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. Πυλ. Οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν. 780
Ὀρέ. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Πυλ. Θανὼν γοῦν, ὧδε κάλλιον θανῇ.
Ὀρέ. Καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. Πυλ. Τὸ δοκεῖν, εὐχου μόνον.
Ὀρέ. Εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῆδε. Πυλ. Μᾶλλον, ἢ μένων.
Ὀρέ. Καὶ τίς ἂν γέ μ' οἰκτίσειε—Πυλ. Μέγα γὰρ ἡ σὴ γένεια σε.
Ὀρέ. Θάνατον ἀπάλλων πατρῷον. Πυλ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. 785
Ὀρέ. Ἰτέον, ὡς ἀνδρὸν ἀκλεῶς κατθανεῖν. Πυλ. Αἰνῶ τάδε.
Ὀρέ. Ἦ λέγω σοὶ σοῦ ἀδελφῆ τῆσδ' ἐμῇ; Πυλ. Μὴ πρὸς θεῶν.
Ὀρέ. Δάκρυσι γοῦν γένοιτ' ἄν. Πυλ. Οὐκοῦν ὅτος οἰωνὸς μέγας.
Ὀρέ. Δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον. Πυλ. Τῷ χρόνῳ γ' κερδανεῖς.
Ὀρέ. Κεἰπόμοι μόνον πρόσαντες. Πυλ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; 790
Ὀρέ. Μὴ θεαὶ μ' οἴσεσθ' κατάρχουσιν. Πυλ. Ἀλλὰ κωλύσω σ' ἐγώ.
Ὀρέ. Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. Πυλ. οὐκ ἔμοιγέ σου.
Ὀρέ. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τ' ἐμῆς. Πυλ. Τόδ' οὖν ἴτω.
Ὀρέ. Οὐκ ἆρ' ὀκνήσεις; Πυλ. Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ὀρέ. Ἕρπε

Ὀρέ. Ἕρπε νῦν, οἵαξ ποδὸς ῥαι. Πυλ. Φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.
Ὀρέ. Καί με πρὸς τύμβον πάρβυσον πατρός. Πυλ. Ὡς τί δὴ τόδε;
Ὀρέ. Ὡς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Πυλ. Τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.
Ὀρέ. Ματέρος ὃ μήτ' ἴδοιμι μνῆμα. Πυλ. Πολεμία γὰρ ἦν.
Ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόθεν ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
Πελοπιδῶν πλευρῆς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ
Ὡς ἐγὼ δι' ἀσθενές σε, σμικρὰ φρονοῦντίζων ὄχλῳ.
Οὐδὲν αἰχυνθεὶς, ὀχήσω· πῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
Εἴ σε μὴ δεινοῖσιν ὄντα συμφορᾶις ἐπαρκέσω;
Ὀρέ. Τῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
Ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι σωφρονεῖ, θυραῖος ὤν,
Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλῳ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ.

Χο. 1 Ὁ μέγας ὅλβος, ἄτ' ἀρεταὶ
2 Μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
3 Παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
4 Πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ ἀτυχίας Ἀτρείδαις,
5 Πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
6 Ὁπότε χρυσέας ἔριν ἀρνὸς
7 Ἦλυθε Ταντα λίδαις,
8 Οἰκτρόταται θοινάματα, καὶ σφά-
9 για γενεᾶων τέκνων·
10 Ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων,
11 Δι' αἵματος ἀεὶ προλείπει
12 Διαγοῖσιν Ἀτρείδαις.

Ἀντι-

Αντιστροφὴ.

Τὸ καλὸν, ὦ καλὸν, τοκέων
Πυεμενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
Χέρα, μελάνδετον ᾧ φόνῳ
Ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
Κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παρέννοια.
Θανάτῳ δ' ἀμφὶ φόβῳ
Τινδαρὶς ἰάχησε τάλαινα·
Τέκνον, ὦ τολμᾷς ὅσια,
Κτείνων γε ματέρα, μὴ, πατρῴαν
Τιμῶν χάριν, ἐξανύσῃς
Δύσπλειαν ἐς αἰεί.

Επῳδός.

Τίς νόσος, ἢ τίνα δαίμονα, ἢ τὶς ἔλη
Μείζων κατ' γᾶν,
Ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέλγει;
Οἷον, οἷον ἔργον τελέσας
Βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμβρίσι θήσσμα φόνῳ,
Δεσμάσι δωδύων βλεφάρων
Ἀγαμεμνόνειος πῶς;
Ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε
Χρυσεοπηνήτων φαρέων
Μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν,

12 Σφάγιον ἕθετο ματέρα,
13 Πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἠλέ. Γυναῖκες, ἦ που τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
Τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;
Χο. Ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεών,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν παλαιόμυθον πάλαι
Δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
Ἠλέ. Οἴμοι· τί χρῆμ' ἔδρασαν; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
Χο. Πυλάδης· ἔοικε δ' ὡς μανεὶς ὧδ' ἀγγελῶ.
Λέξειν τὰ κεῖθεν σοὶ χαραγήσει πάλαι.
Ἀγ. Ὦ τλῆμον, ὦ δύσαντε τὼ παλαιπάτω
Ἀγαμέμνονος πάϊ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
Ἄκουσον, οὓς σοι δυσχερεῖς ἥκω φέρων.
Ἠλέ. Αἰαῖ, αἰαῖ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
Κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἀγγελῶ.
Ἀγ. Ψήφῳ Πελασγῶν σὸν χαραίγνητον θανεῖν,
Καί σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῆσδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Ἠλέ. Οἴμοι, παρῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμεσθα γόοις.
Ἀπὸρ τίς ἀγών, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
Καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
Λέγ', ὦ γεραιὲ, πότερα λαιᾷ μου χερὶ,
Ἢ ξιφὶ σιδήρου τῶνδέ μ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
Κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην;
Ἀγ. Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πολλῶν ἔσω

Βαίνων,

Βαίνων, πυθέσθαι δεύμβω τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
Τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιδο πατρὶ
Ἀεί ποτ' ἦσθα· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος
Πέπτα μὲν, χρῆσθαι δ' γενναῖον φίλοις.
Ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ δοκοῦντ' ἄκραν,
Οὗ φασι τὸν Δαναὸν, Αἰγύπτῳ δίκης
Διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
Ἀστῶν δ' ἤδη τιν' ἠγμένων ἄθροισμ' ἰδών·
Τί καινὸν Ἄργει, μῶν τι πολεμίων πάρα
Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
Ὅδ' εἶπ'· Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
Στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μή ποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν σύγγονον στείχοντ' ὀμοῦ,
Τὸν μὲν καπνῷ, νῷ παρειμένον νόσῳ,
Τὸν δ' ὡς ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
Νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίας.
Ἐπεὶ δ' πλήσης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
Κήρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν,
Πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μή, χρεών,
Μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
Ἔλεξε δ', ὡς σὺ τοῖς ἀναμβύοισιν ὢν ἀεὶ,
Διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐπαγλαΐσμενος,
Σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν σύγγονον, καλοῖς κακοὺς
Λόγους ἐλίσσων, ὅτι καθίσταμεν νόμους
Εἰς τὸ τεύξεται; ὃ καλέσας· τὸ δ' ἔμμ' ἀεὶ

Φαι-

Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
Τὸ γὰρ γένος τοιόνδ' ἐπὶ τὸν δύτυχῆ
Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
Ὃς ἂν δμώηται, πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.
Οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτέ σ', οὔτε σύγγονον
Εἷα, φυγῇ γὰ ζημιοῦσας ἀσεβεῖν.
Ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,
Οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος·
Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ
Πιθανὸς ἔτ' αὐτὸς ὠφελῆσαι κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δ' σοὶ νῷ χρησὰ βουλεύσ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
Πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὴν ὠφελίαν
Ἰδόντ'· ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
Τῷ τοὺς λόγους λέγοντι, καὶ τιμωμένῳ.
Ὃς εἶπ', Ὀρέστην καί σ' ἀποκτεῖναι πέτρους
Βάλλουσας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
Τῷ σφὼ καταικτείνοντι τοιούτους λέγειν.
Ἄλλος δ' ἀνασὰς, ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
Μορφῇ μὲν οὐκ εὐώπος, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
Ὀλιγάκις ἄστυ καὶ γοερὰς χραίνων κύκλον,
Αὐτουργὸς (εἴπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν)

Ξουθὸς

Ξιωστὸς ἦ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
Ἀχέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
Ὅσγ' εἶπ', Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
Στεφθησομαῖ, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
Κακὴν γυναῖκα καὶ θεὸν καταικτανὼν,
Ἢ κεῖν' ἀφῆρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
Μήτε στρατεύειν σκληπόντα δώματα,
Εἰ πάνδοκοι οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
Φθείρουσιν, ἀνδρῶν οὐσίδας λωβώμενοι·
Καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
Κὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
Ἔλεγε δ', ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,
Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι ἦ δεύτερον,
Ὑμῖν ἀμυνῶν ὐδὲν ἦλθον ἢ πατρὶ,
Ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
Ἔσαι γυναιξὶν ὅσιος, ὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
Θνήσκοντες· ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
Τἀναντίον ἦ δράσετ', ἢ δράσας χρεών.
Νεῶ μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς,
Τέθνηκεν· εἰ ἦ δὴ καταικτενεῖτέ με,
Ὁ νόμος ἀνεῖται, κὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν,
Ὡς τῆσγε τόλμης ὐ ἀπαίνις γενήσεται.
Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
Ὃς ἠγόρευε, σύγγονον, σέ τε κτανεῖν.
Μόλις δ' ἔπεισε, μὴ πεφυκότας θανεῖν
Τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρα δὲ σφαγῆ

Ὑπέχετο ὀπ τῆδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
Σιὼ σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήπτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· σιὼ δ' ἁμαρτῶσιν φίλαι,
Κλαίοντες, οἰκτίρουτες· ἔρχεται δέ σοι
Πικρὸν θέαμα, κὐ παρόψεις αἰθλία.
Ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν', ἢ βρόχον δέρῃ,
Ὡς δεῖ λιπεῖν σε φίγγος· ὠὐγένεια δὲ
Οὐδὲν σ' ἐπωφέλησεν, ἀλλ' ὁ Πύθιος
Τείποδα καλλίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.

Χο. Ὦ δυσάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
Πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ', ἄφθογγος εἶ,
Ὡς εἰς στεναγμοὺς κὠὐ γόους δραμουμένη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ.

Ἠλ. 1 Αἰ αἰ· καπέρχομαι στεναγμὸν, ὃν Πελασγία
2 Τιθεῖσα λευκὸν ἔνυχα λιβὰ παρηΐδων
3 Αἱμαστερῆ ἄπαν·
4 Κτύπον τε χερτὸς, ὃν ἔλαχ' αἱ κὐ χθονὸς
5 Νερτέρων Περσέφασσα, καλλίπαις θεά.
6 Ἰαχείτω ὴ γᾶ Κυκλωπέια,
7 Σίδαρον ὅπῃ χάρα τιθεῖσα
8 Κέαμμα τῶν Ἀτρειδῶν πῶματ' οἴκων.
9 Ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
10 Τῶν θανουμένων ὕπερ,
11 Στρατηλατῶν Ἑλλάδος πάτ' ὄντων.

Ἀντι-

Αντιστροφή.

Βέβακε γὰ βέβακεν, οἴχεται τέκνων
Πέφασα γένναι Πέλοπος· ὅ, τ' ἐπὶ μαινομένοις
Ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος·
Φθόνος νιν εἶλε θεόθεν, ἅτε δυσμενὴς
Φονία ψῆφος ἐν πολίταις. 975
Ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφεμέραν
Ἔθνη πολίπονα, λεύσσω' ὡς παῖ
Ἐλπίδας μοῖραν βαίνει.
Ἕτερα δ' ἑτέρῳ ἀμείβεται
Πήματ' ἐν χερὸν μακρῷ, 980
Βροτῶν δ' ὁ πᾶς αἰσθάνεται αἰών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Μόλοιμι τὰν ἀερνοῦ μέ-
σαν ἐς χθονὸς τεταμένου
Αἰωρήμασι πέτρας
Ἀλύσεσι χρυσέαις φερομένην
Δίναισι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, 985
Ἵν' ἐν θρηνώδεσιν ἀναβοάσω,
Γέρυσι πατρὶ Τανταλείῳ·
Ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
Ἐμέθεν δόμων,
Οἷ κατεῖδον ἄτας, 990
Τὸ παλαὸν μὲν δίωγμα πώλων,
Τεθριπποβάμονι σόλῳ,

Πέλοψ

Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι
Διεδίφρευσε, Μυρτίλου φόνον
Δικῶν ἐς οἶδμα πόντου,
Λευκοκύμασι περὶς Γεραιστίας,
Ποντίων σάλων
Ἡιόσιν ἁρματεύσας·
Ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἦλθ' ἄρα πολύσον@,
Λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκου,
Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότε
Γένετο, τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
Ἀτρέως ἱπποβότα,
Ὅθεν ἔρις τὸ πτερωτὸν ἠλίου
Μετέβαλεν ἅρμα, τὰν περὶς ἕσπερον
Κέλευθον ὑρανοῦ περισαρώσασα
Μονόπωλον ἐς αὐῶ,
Ἑπταπόρου τε δρομήματα πλειάδ@·
Εἰς ὀδὸν ἄλλων ζυγὸς μεταβάλλῃ·
Τῶν ᾗ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων
Τάτ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
Λέκτρα τε κρήσας
Αερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις.
Τὰ πανύσατα δ' εἰς ἐμὲ ᾗ γενέταν
Ἐμὸν ἦλυθε, δόμων
Πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΑΝΑ-

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Καὶ μὲν ὅδε σὸς σύγγονος ἕρπει,
Ψήφῳ θανάτου καταχωρωθεὶς,
Ὅ, τε πιότατος πάντων Πυλάδης,
Ἰσάδελφος ἀνὴρ,
Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου,
Ποδὶ κηδοσύνῳ παρήσειρος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἠλέ. Οἰ ἐγὼ· περὶ τύμβῳ γὸ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
Ἀδελφὲ, ϛ πάρειθε νεκτέρων πυρᾶς.
Οἰ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσα σ' ὄμμασι
Παυσάτιμον φρόσυνιν, ὀξέσιν φρενῶν.
Ὀρέ. Οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τὰς γυναικείας γόους,
Στέρξεις τὰ κραιθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.
Ἠλέ. Καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοὺ
Τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
Ὀρέ. Σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἄλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς
Τέθνηκ' ὁ τλήμων· τὰ δ' ἔρεγε' ἔα κακά.
Ἠλέ. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, ϛ πότμου,
Θανάτῳ τ' ἀώρῳ· ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
Ὀρέ. Μὴ πρὸς θεῶν μοι πρόσβαλης ἀναιδρίαν,
Εἰς δάκρυα πορθμεύσασ' ὑπόμνησιν κακῶν.
Ἠλέ. Θανώμεθ'· οὐκ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
Πᾶσιν γὸ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.

Ὀρέ. Τόδ' ἦμαρ ἡμῖν χύριον, δεῖ δ' ἡ βρόχος
Ἅπτειν κρεμαστὸς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
Ἠλέ. Σὺ νεῦ μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
Ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
Ὀρέ. Ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω, σὺ δ' ὦ κτανὼν
Ἀλλ' αὐτόχειρι θνῄσκ', ὅτῳ βέλτιστα τρόπῳ.
Ἠλέ. Ἔσται τάδ'· ἀδὲν σου ξίφους λελείψομαι,
Ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
Ὀρέ. Τέρπου κενεὰν ὄψιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
Θανάτῳ πέλας βεβῶσι φιλαλεῖν χέρας.
Ἠλέ. Ὦ φίλτατ', ὦ πολλῶν, ἅδιστόν τ' ἔχων
Τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα, κἀμὴν μέλαν.
Ὀρέ. Ἔκ τοι με πήξεις κἀσ' ἀμείψασθ' ἅλιον
Φιλότητι χερῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι πάλαι;
Ὦ σέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον μοι σῶμ' ἐμοὶ,
Τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίων λέχους
Περιφθέγματ' ἀμφὶ τοῖς παλαιπόροις πέπλοις.
Ἠλέ. Φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῷ τανυτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
Καὶ μνῆμα δέξαιτ' ἐν, κέδρου τεχνάσματα;
Ὀρέ. Ἧδις' ἂν εἴη ταῦτ'· ὀρᾷς δὲ δὴ φίλων
Ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν πέπλων;
Ἠλέ. Οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν ἀπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τἀμοῦ πατρός;
Ὀρέ. Οὐδ' ὅμμ' ἔδειξεν, ἀλλ' ὀπὴ σκήπτρου ἔχων
Τλὺς ἐλπίδ', ἠλαύνετο μὴ σώζειν φίλους.
Ἀλλ' εἶ, ὅπως γενναῖα, κἀγαμέμνονος
Δείσαντε κατθανούμεθ' ἀξιωθεῖσα.

Κἀγὼ

Κἀγὼ μὲν, οὐχήκιστα δυσδείξω πόλιν!
Παίσας. σοὶ ἦπου φασγάνῳ· σὺ δ' οὖν χερεῖν
Ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τῆς φόνου γενοῦ βραβεύς,
Καὶ καταθανόντων εὖ φυλάσσειλον δέμας,
Θάψον τε κοινῇ, καὶ πατρὸς τύμβον φέρων.
Καὶ χαῖρε· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
Πυλ. Ἐπίσχες· ἓν μὲν αὐτό σοι ῥοιζδὲν ἔχω,
Εἰ ζῆν με χρῄζειν σοὶ θανόντος ἤλπισας.
Ὀρέ. Τί γὰρ σωθείης κἀπιθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
Πυλ. Ἦθυ; τί δ' ἄλλο ζῆν σῆς ἐστερέους ἄτερ;
Ὀρέ. Οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
Πυλ. Σιγᾷ σίγα, κοινῇ θεοῦσα πρᾷ πάσχειν με δεῖ.
Ὀρέ. Ἀπόδυ τὸ σῶμα πατρί, μὴ συνθήσκε μοι·
Σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή·
Καὶ δῶμα πατρὸς, ἢν μέγας πλούτου λιμήν.
Γάμου δ' ἂν τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
Ἣν σοι καταγίνησ' ἑταιρείων σέβων.
Σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβών,
Κἄδου γ' ἐμοὶ καὶ σὸν θανεῖτ' ἐπὶ δή.
Ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
Χαῖρε· σὺ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν.
Οἱ γὰρ θανόντες, χαρμάτων τητώμεθα.
Πυλ. Ἦ που λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων;
Μήθ' αἱμά μου δέξαιτο χέρσιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ πορθμοὺς ποτε,
Ἐλευθερώσας τύμβου, ἀπολίποιμί σε.

Καὶ

Καὶ συγκατέκτανον γ', οὐκ ἀρνήσομαι,
Καὶ πάντ' ἐβούλθυσ', ὧν σὺ νεῦ τίνεις δίκας.
Καὶ ξυνθανεῖν ὃν δεῖ με σοὶ κ' τῆσδ' ὁμοῦ.
Ἐμοὶ γὰρ αὐτοὶ, ἧς λέχ' γ' ἐπήνεσα,
Κείνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
Γοῦ Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν;
Ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυσυχεῖν, φίλ' παρεῖν,
Νεῦ δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυσυχοῦσί σοι φίλ';
Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ζῶσα μὲν κἀμοὶ μέλει.
Ἐπεὶ ἢ κατθανούμεθ', εἰς κοινοὺς λόγους
Ἤλθομεν, ὡς ἂν Μενέλεως συνδυσυχῇ.

Ὀρέ. Ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.

Πυλ. Πιθοῦ νεῦ, ἀνάμεινον ἢ φασγάνῳ τομάς.

Ὀρέ. Μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἰ τι τιμωρήσομαι.

Πυλ. Σίγα νεῦ, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.

Ὀρέ. Μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.

Πυλ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.

Ὀρέ. Πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴγ' ἔσαι καλῶς.

Πυλ. Σφάξαντες· ἐν δόμοις ἢ κρύπτεται σέθεν.

Ὀρέ. Μάλιστα, κἀκ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

Πυλ. Ἀλλ' ἀκέθ', ἁδὴν νυμφίον κεκτημένη.

Ὀρέ. Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.

Πυλ. Τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδὲν ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.

Ὀρέ. Οἵους, ἐνόπτρων κ' μύρων βαπτάς.

Πυλ. Τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;

Ὀρέ. Ὡδ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.

Πυλ. Οὐδὲν τὸ δοῦλον, πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, ὡς θανεῖν ὁ χάζομαι.
Πυλ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε πιστεύομεν.
Ὀρέ. Τὸ πρᾶγμα δήλου, ἢ πέραν', ὅπως λέγεις.
Πυλ. Εἴσιμεν εἰς οἴκους δῆθεν, ὡς θανούμενοι.
Ὀρέ. Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
Πυλ. Γόους ποιὰς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
Ὀρέ. Ὡς σκοταιρῦσά γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.
Πυλ. Καὶ νῷν παρέσαι ταῦτ', ἄπερ κείνη τότε.
Ὀρέ. Ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνούμεσθα;
Πυλ. Κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσίδ' ἔξομεν ξίφη.
Ὀρέ. Πρόθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
Πυλ. Ἐκκλήσομεν σφᾶς, ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
Ὀρέ. Καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
Πυλ. Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τἔργον, ἢ τείνειν χρεών.
Ὀρέ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
Πυλ. Ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
Ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
Νυνὶ δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
Ὧν πατέρας ἔκτεινε, τῶν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
Νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
Σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κἀδελφῷ ἀρώμενοι τυχεῖν,
Κακῆς γυναικὸς οὕνεκ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
Ὁ μητροφόντης δ' ὁ καλὴν, ταύτην κτανών,
Ἀλλ' ἀπολιπὼν τἄστ', ὅπῃ τὸ βέλτιον πέσῃ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.

Οὐ δεῖ ποτ', ὦ δεῖ, Μενέλεων μὲν δύτυχεῖν,
Τὸν σὸν δ' πατέρα, κἄ σὲ, καὶ δελφιὸν θανεῖν,
Ματέρα τ' (ἐῶ τοῦτ', ὦ γὰρ δύπρεπὲς λέγειν)
Δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
Λαβόντα νύμφιον· μὴ γὰρ ὧν ζώην ἔτι,
Εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
Ἦν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ καταίσχωμεν φόνον,
Πρήσαντες οἴκοις τόσδε, καταθανούμεθα.
Ἑνὸς γὰρ ὦ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος
Καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.

Χο. Πάσαις γυναιξὶν ἀξία συγεῖν ἔφυ
Ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνε γένος.

Ὀρέ. Φεῦ· ὡς ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής,
Οὐ πλοῦτος, ὦ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
Τὸ πλῆθος, ἀνταλλαγμα γενναίῳ φίλῳ.
Σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεύρες κακὰ,
Καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί.
Νεῦ δ' ἂν δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
Κὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαί σ' αἰνῶν· ἐπεὶ
Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
Ἐγὼ γὰρ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
Δεάσας τι χρῄζω τὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
Ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με ὠρύδοσαν,
Στένωσι δ' αἵπερ κἀμὲ ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυκ', ὃς Ἑλλάδος
Ἦρξ' ἀξιώθεις· ὦ τύραννε, ἀλλ' ὅμως
Ῥώμῃ θεῶν τιν' ἔχ'· οἶδ' ὦ καταιχύνω,

Δῦλον

Δῦλον ὠθοῦσαν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
Ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων ἢ πόσμον.
Ἐνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἂν·
Εἴ ποθεν ἄελπτος ὠθοῦσα σωτηρία
Κτανεῖσιν, ἢ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
Ὁ βέλομαι γὰρ ἡδύ, κἀγὼ λέξω τόμα
Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένας.
Ἡλέ. Ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ
Σωτηρίαν σοὶ, τῷδε τ', ἐκ τρίτου τ' ἐμοί.
Ὀρέ. Θεοῦ λέγεις τρόπαιαν· ἀλλὰ πῦ τάδε;
Ἐπεὶ τὸ σωστὸν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
Ἡλέ. Ἄκουε δὴ νεῦ· ἢ σὺ δεῦρο νοεῖ ἔχε.
Ὀρέ. Λέγ'· ὡς τὸ μέλλειν ἀγαθ', ἔχει τιν' ἡδονήν.
Ἡλέ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμεν.
Ὀρέ. Οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνεω μάτηρ ἐμή.
Ἡλέ. Αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
Ὀρέ. Τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποστόμης τιν' ἐλπίδα.
Ἡλέ. Χοὰς καταπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφου.
Ὀρέ. Καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
Ἡλέ. Συλλάβεσθ' ὅμηρον τήνδ', ἅζαν εἰς χέρα πάλιν.
Ὀρέ. Τίνα τόδ' εἶπας φάρμακον πρὸς τοῖς φίλοις;
Ἡλέ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεώς σε δρᾷ,
Ἢ τόνδε, κἀμὲ (πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε)
Λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνεω· ξίφος δ' ὑπὸ
Δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένε πάσαντ' ἔχειν.
Κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρει,
Μενέλαον, Ἑλένης στῶμ' ἰδὼν ὑπ' ὄμματι,

Μέθες.

Μέθες πεπᾶδε πατρὶ παρθένε δέμας.
Ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρενήματος,
Κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένε δέρην.
Καί νιν δοκῶ, τοπρῶτον ἢν ὡς λυὸς παρῇ,
Χερνὶ μαλάξειν ἀπλάγχνον· οὔτε γὰ φρασὶς,
Οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω
Σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
Ὀρέ. Ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
Ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ τάλας
Γυναικός· ἢ ζῶν, μακάριον κτήσῃ λέχος.
Πυλ. Εἰ γὰ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
Ὀρέ. Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χερνὸς;
Ὡς ταλλάγ' εἶπας, εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν,
Κάλλιστ', ἐλόντες σκύμνιον ἀνοσίου πατρός.
Ἠλέ. Καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἰ δοκῶ,
Καὶ γὰρ χερνὸς τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
Ὀρέ. Καλῶς· σὺ μὲν δὴ, σύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
Πάρες μένουσα, παρθένε δέχου πόδα.
Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος
Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς,
Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνε δ' εἰς δόμους,
Ἢ σανίδα πάσας, ἢ λόγοις πέμψας ἔσω.
Ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ὅπῃ τὸν ἔρχατον
Ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,

Πυ-

Πυλάδη, σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
Ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ἀρφναίας πάτερ,
Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς, ὑπήκουσον μολεῖν
Τοῖς δεομένοισι, λῆξον· σὲ γὰρ πάσχω τάλας
Ἀδίκως, προδέδομαί τ' ὑπὸ κασιγνήτης σέθεν,
Δίκημα πράξας· ὃ θέλω δάμαρτ' ἐλὼν
Κτείνας· σὺ δ' ἡμῖν τῆσδε συλλήπτωρ γενοῦ.
Ἠλέ. Ὦ πάτερ, ἴκου δῆτ', εἰ κλύεις εἴσω χθονὸς,
Τέκνων καλουμένων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
Πυλ. Ὦ συγγένεια παιδὸς ἐμοῦ, καὶ μοῖς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
Ὀρέ. Ἔκτεινα μητέρα. Πυλ. Ἠψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
Ἠλέ. Ἐγὼ δ' ἐπεισέλθουσα, καὶ πέλυσ' ὄκνου.
Ὀρέ. Σοὶ, πάτερ, λέγων. Ἠλέ. Οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
Πυλ. Οὐκοῦν ὀνείδη τάδε κλύων ῥῦσαι τέκνα.
Ὀρέ. Δακρύοις καταπαύσω σ'. Ἠλέ. Ἐγὼ δ' οἰκτοισί γε.
Πυλ. Παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ὁρμώμεθα·
Εἴπερ γὰρ ἔσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀρωγὰς,
Κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε, μὴ δίκης σέβας,
Δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε,
Τιμωροῖς φίλοις γὰρ εἰς ἀγὼν, δίκη μία,
Ἢ ζῆν ἅπασιν ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ ά.

Ἠλ. 1 Μυκηνίδες ὦ φίλαι,
2 Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων.

Χο. 3 Τίνα θροεῖς αὐδάν, πότνια;
4 Παραμυθίου γὰρ ἔπι σοι τόδ' ἐν
5 Δαναϊδῶν πόλει.

Σύστημα ά.

Ἠλέ. 1 Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν, τλήσομαι δ' ἀμαξήρη τρίβον
2 Αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
2 Ἔννεπέ μοι, φίλα.
Ἠλέ. 3 Φόβος ἔχει με, μή τις ἔνδον δώμασι
4 Σταθεὶς ὅπλ' φοίνιον αἷμα
5 Πήματα πήμασιν ἔξθύρῃ.

Σύστημα β'.

Ἡμι. 1 Χωρεῖτ', ἐπεγείρεσθ' ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
2 Τλήσομ' ἀνφυλάξω, πρὶν τινὰς ἡλίου βολάς.
Ἡμι. 3 Καὶ μὴν ἐγὼ τλήσομ', ἡ τινὰς ἑσπέρων φέρει.

Στροφὴ γ'.

Ἠλέ. 1 Δόχμια νεῦ κόρας
2 Διάφερ' ὀμμάτων
3 Ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἴτ' ἐπ'
4 Ἄλλου σκοπιάν.
Χο. 5 Ἔχομεν ὡς θροεῖς.

Αντι-

Αντιστροφὴ α'.

Ἠλέ. 1 Ἐλίσσετε νιφὸς βλέφαρον,
2 Κόραισι δίδοτε λιβὰ βοστρύχων πάντη.
Ἡμι. 3 Ὁ δέ τις ἐπὶ τείχεσι φοβερὸς
4 Τίς ὅδ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ
5 Σὸν πιτνάσας ἀνήρ;

Αντισύστημα α'.

Ἠλέ. 1 Ἀπολόμεθ' ἄρ', ὦ φίλαι, κεκρυμμένης
2 Θῆρες ξιφήρεις αὐτίχ' ἑκὰς ἦν φονῆ.

Αντιστροφὴ β'.

Ἡμι. 1 Ἄφοβος ἔχε· κενὸς γῦ, ὦ φίλαι,
2 Σπόγος, ἐν ᾧ δοκεῖς.
Ἠλέ. 3 Τί ἦ, τὸ σὸν βέβαιον ἔπι μοι μένει;
4 Δὸς ἀγγελίαν ἀγαθὰν τιν',
5 Εἰ τάδ' ἔρημα τὰ φοβερὰ αὐλᾶν.

Αντισύστημα β'.

Ἡμι. 1 Καλῶς τάγ' ἔνδεν, ἀλλὰ τἀπίσω σκόπει,
2 Ὡς οὔ τις ἡμῶν Δαναϊδῶν πελάζεται.
Ἡμι. 3 Εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ ὧδε τῆδ' ὄχλος.

Αντιστροφὴ γ'.

Ἠλέ. 1 Φέρε νιφὸν ὃν πύλαις
2 σὺν ἀκοαὶν βάλω,

3 Τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον,
4 Ἐν ἡσυχίᾳ
5 Σφάγια φοινίωσειν;

Αντισύστημα γ'.

1 Οὐκ εἰσακούετ'· ὦ πάλαι' ἐγὼ κακῶν.
2 Ἆρ' εἰς τὸ κάλλ@ ἐκκεκώφωται ξίφη;

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

1 Τάχα τις Ἀργείων
2 Ἔνοπλ@ ὁρμήσας,
3 Ποδὶ βοηδρόμῳ
4 Μέλαθρα προσμίξῃ.
Σκέψασθε νεῶ ἄμεινον· ὐχ' ἕδρας ἀγών.
Ἀλλ' αἰ μὲν ἐνθάδ', αὖθι ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Ἀμείβομεν κέλευθον
2 Σκοπεῦσαι πάντῃ.
Ἑλέ. Ἰὼ πελασγὸν Ἄργ@, ὄλλυμαι κακῶς.
Ἠλέ. Ἠκούσατ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ὄζει, ὡς ἀπειλάσαι.

Στρο-

Στροφὴ.

Ἡμι. Ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέτωμα κράτος,
Ἦλθ' ὀπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
Ἑλέ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δ' παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἠλέ. Φοινάσσετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε.
Δίπτυχα, δίσσομα φάσγανα πέμπετε,
Ἐκ χειρὸς ἱέμενοι τὰν
Λειποπάτορα, τὰν λειπόγαμον, ἃ πλείστας
Ἔκτανεν Ἑλλάνων
Δορὶ πρὸς πόταμὸν ὀλλυμβύας,
Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε,
Σιδαρέοισι βέλεσιν,
Ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ἠθόμην κτύπου τινὸς
Κέλαδον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
Ἠλέ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
Ἦλθ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βολάς.
Στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχας.
Καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
Πάλιν καταίσθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
Χροιᾷ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πρὶν,

Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω χόρας,
Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδῶα τἀξειργασμένα.
Ὦ παρθέν', ἦκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, ἢ σταλεῖσα πατρὸς χοὰς;
Ἑρ. Ἤκω, λαβοῦσα πρόσφορ' ἀλλά μοι φόβῳ
τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις, τηλουρὸς ὥστε δωμάτων, κλύω βοήν.
Ἠλέ. Τί δ'; ἆξι' ἡμῖν τυγχάνει σεναγμάτων;
Ἑρ. Εὔφημος ἴσθι· τί ϝ νεώτερον λέγεις;
Ἠλέ. Θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
Ἑρ. Μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
Ἠλέ. Ἄραρεν· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσαμεν.
Ἑρ. Ἦ τῶδ' ἔκαπι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
Ἠλέ. Ἱκέτης γὰ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ.
Ἑρ. Τίς; ἃ γὰ οἶδα μᾶλλον ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
Ἠλέ. Τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
Ἑρ. Ἐπ' ἀξίοισιν ἆρ' ἀνοσφήμει δόμος.
Ἠλέ. Περὶ τῷ γὰ ἄλλῳ μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
Ἀλλ' ἐλθὲ, κ μέτασχες ἱκεσίας φίλοις,
Σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μιᾷ ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
Ἀλλ', ὦ τροφεῖσα μητρὸς ὃν χερσὶν ἁμαῖς,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, καὶ πονουφίσου κακῶν.
Ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι,
Σωτηρίας γὰ τέρμα' ἔχεις ἡμῶν μόνη.
Ἑρ. Ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
Σώθητ', ὅσοιγε πάρ' ἐμοί. Ἠλέ. Ὦ κατὰ στέγας

Φίλοι

Φίλοι ξιφήρεις, ὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
Ἑρ. Οἳ ἐγώ· τίνας τόσδ' εἰσορῶ; Ὀρέ. σιγᾶν χρεών.
Ἡμῖν γὰρ ἥκεις, ὐχὶ σοί, σωτηρία.
Ἠλέ. Ἔχεσθ', ἔχεσθε, φάσγανον ἣ πρὸς δέρῃ
Βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς ἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, ὃ Φρύγας κακοὺς
Εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
Ἰὼ ἰὼ, φίλαι, κτύπον ἐγείρετε, κτύπον ἀμ βοὰν
Περὶ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
Μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
Βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
Πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τ' Ἑλένας φόνον
Καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον,
Ἢ μὴ λόγοι πῦ πρεσπόλων πυθώμεθα·
Τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' ὐ σαφῶς.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Διὰ δίκας ἔβα θεῶν
Νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
Δαναΐδοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἄπασαν ἔπλησε,
Διὰ τὸν ὁλόμβυον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλεῖθρα βασιλείων δόμων,
Σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει φρουρῶν,
Οὗ πυσόμεσθα τὰν δόμοις ὅπως ἔχει.

Φρ. Ἀρ-

Στροφὴ ϛ'.

Φρ. Ἀργεῖον ξίφος ἐν θανάτῳ πέφυγα
Βαρβάροις ἐν δώμασι,
Κεφρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέχεμνα,
Δωρικάς τε τριγλύφους.
Φρῦδα φρῦδα, γᾶ γᾶ
Βαρβάροισι θρασμοῖς.
Αἰ, αἰ· πᾶ φύγω, ξέναι,
Πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
Ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
Ταυρόκρανος ἀγκάλαις
Ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα;
Χο. Τί δ' ἔστιν, Ἑλένης ἀσφάπολ', Ἰδαῖον κάρα;

Στροφὴ γ'.

Φρ. Ἴλιον, Ἴλιον, ὤ μοι μοι,
Φεύγιον ἄχυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερόν,
Ὡς σ' ὀλόμενον σένω,
Ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
Βαρβάρῳ βοᾷ,
Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα
Κυνόπτερον καλλοσύνας
Λήδας σκύμνω, δυσελένας, δυσελένας, ξεστῶν
Περγάμων Ἀπολλωνίων
Ἐεννεῶ· ὀττοτοῖ· ἰαλέμων, ἰαλέμων,

Δαρ-

Δαρδανία τλάμων Γανυμήδης·
Ἱπποσυία Διὸς εὐνέτα.

Χο. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὖθ' ἕκαστα τὰν δόμοις, 1400
Τὰ χὠρὶς πρὶν ὧν εὔγνωστα συμβαλεῖν ἔχω.

Στροφὴ ἡ'.

Φρ. Αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
Βάρβαροι λέγουσιν αἰαῖ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
Ὅταν αἷμα χθονὶ κατὰ γᾶν 1405
Ξίφεσι σιδαρέοισιν αἰδέσῃ.
Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω,
Λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω·
Τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐπλήζετο,
Ὁ δ' ποῖς Στροφίου, καπορεύτας ἀνὴρ, 1410
Οἷος Ὀδυσσεύς, σιγᾷ δόλιος,
Πιστὸς δ' φίλοις, θρασυὺς εἰς ἀλκάν,
Ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε, δρᾶσαι.
Ἔρροι τᾶς ἡσύχου σοφοίας
Κακοῦργος ὤν. 1415
Οἱ δ', ὡς θρόνους ἔσω μολόντες,
Ἃς ἔγημε ὁ τοξότας Πάρις,
Γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
Πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
Ἔζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δ' τὸ κεῖθεν, 1420
Ἄλλος ἄλλοθεν πεφαγμένοι.
Περὶ δ' γόνυ χεῖρας ἱκέσιας

Ἔβαλον ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω.
Ἀνὰ ὦ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
Ἀμφίπολοι Φρύγες·
Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
Πεσὼν ἐν φόβῳ,
Μή τις εἴη δόλος.
Κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ,
Ταῖσδ' ἐς ἀχνυτάταν
Μηχανὰν ἐμπλέκειν
Παῖδα Τυνδαρείδ' ὁ μητροφόντας ἀράκχων.
Χο. Σὺ δ' ἦθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

Στροφὴ ε'.

Φρ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
Παρὰ βόσπορον αἶραν αὖραν
Ἑλένας ἀπαγεῖ κύκλῳ
Πτερύγῳ τερπνίδος αἰῶνος,
Βαρβάροισι νόμοισιν.
Ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
Δακτύλοις ἔλισσεν,
Νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
Σκύλων Φρυγίων ὑπὸ τύμβων
Ἀγάλματα συνολίσας
Χρήζουσα λίνῳ
Φάρεα πορφύρεα,
Δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
Προσεῖπε δ' Ὀρέστας

Λάκαιναν

Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
Θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ᾽
Ἀποστάσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἔπι πατρὸς ἕδραν
Παλαιᾶς ἑστίας,
Ἵν᾽ εἰδῇς λόγους ἐμούς.
Ἄγει δ᾽, ἄγει νιν· ἃ δ᾽ ἐφείπετο,
Οὐ πρόμαντις ὢν ἔμελλεν.
Ὁ δ᾽ σωτὴρ ὁμοῦ, ἀλλ᾽ ἔπραξας·
Ἰὼν, κακὸς φανούς.
Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ᾽, ἀλλ᾽ ἀεὶ κακοὶ φεύγεις;
Ἐκλήϊσε δ᾽ ἄλλον ἄλλοσε
Στέγης· τὰς μὲν ἐν σαθμοῖσιν
Ἱππικοῖς, τὰς δ᾽ ἐν ἐξέδραισι,
Τὰς δ᾽ ἐκεῖσε κεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
Διαρμόσας ἀπόπρο δεσπόνας.

Χο. Τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγένετο;

Στροφὴ ε᾽.

Φρ. Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ
Ὀδεῖμα, ὀδεῖμα, αἰαῖ αἰαῖ
Φοινίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
Ἃπερ ἔδραχον, ἔδραχον
Ἐν δόμοις τυραννίδων,
Ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
Ξίφη πατάσσοντες ἐν χερῖν
Ἄλλῳ ἄλλοσε

Δίναισιν

Δίναισεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
Ὡς χάτεροι δ' ὀρέστεροι
Γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες,
Ἐννέπουσι, κατθανῇ, κατθανεῖν,
Κακός σ' ἀποκτείνᾳ πόσις,
Τὸν κατιγνήτω φονεῦσι
Ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
Ἃ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι.
Λύκον δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυσι σέρνοις
Κτύπησε χρᾶτα μέλεον πλαγάν.
Φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
Ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν,
Ἐς χόμας ᾗ δακτύλους
Δικὼν Ὀρέστας
Μυκιλυίδ' ἀρύλαχεν σφαγάς,
Ὤμοις ἀριστερῆς ἀνακλάσας θέλου,
Παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
Εἰσω μέλαν ξίφος.
Χο. Ποῦ δῆτ' ἀμμένειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;

Στροφὴ ζ'.

Φρ. Ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
Μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμέμναμεν,
Βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης.
Ὁ μὲν πέτρας, ὃ δ' ἀγκύλας,
Ὁ δ' ξίφος πρόκωπον ἐν χερσὶν ἔχων.
Ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης ἁλίας;

Οἵος

Οἷος οἷος Ἕκτωρ
Ὁ Φρύγιος, ἢ τειχόρυθος Αἴας,
Ὃν εἶδον εἶδον ἐν πύλαισι Περιαμίσι·
Φασγάνων δ' ἀκμὰς σιωπῇ αμεν.
Τότε δὴ, τότε λαμπρεπεῖς
Ἐχθύοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
Ἕλληνες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
Ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δ' νέκυς ὤν,
Ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δ' λιστόμενος,
Θανάτου παρβολὰν,
Ὑπὸ σκότον δ' ἐφύγομεν·
Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἵδ' ἔμελλον, οἵδ' ἔκειντο.
Ἔμολε δ' ἡ πάλαι Ἑρμιόνα δόμους
Ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρὸς,
Ἃ νιν ἔτεκε τλάμων.
Ἄθυροι δ' οἷά νιν δραμόντες Βάκχαι
Σκύμνον ἐν χερσῖν ξυνήρπασαν.
Πάλιν δ' τὰν Διὸς κόραν
Ἐπὶ σφαγὰν ἔκτεινον.
Ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο λαὸς
Προδωμάτων ἄφαντος,
(Ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ)
Ἢ τοι φαρμάκοισιν,
Ἢ μάγων τέχναις,
Ἢ θεῶν κλοπαῖς.
Τὰ δ' ὕστερον οὐκέτ' οἶδα,
Δεσπότου γὰ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.

Πολύπονα ὦ πολύπονα πάθεα
Μενέλαε ἀναχόμενε
Ἀνόητον ὑπὸ Τροίας
Ἔλαβες τὸν Ἑλένας γάμον.
Χο. Καὶ μιὰ ἀμείβει κακὸν ἐκ κακῶν τόδε·
Ξιφηφόρον γὰ εἰσορῶ σὲ δωμάτων
Βάντ' Ὀρέσην ἐπτοημένῳ ποδί.

Τροχαῖοι.

Ὀρέ. Ποῦ 'στὶν ὅτε, ὃς πέφυγεν ἐκ δόμων τεμὼν ξίφε;
Φρ. Προσκοπῶ σ', ἄναξ, νόμισι βαρβάροισι πεσσαπτῶν.
Ὀρέ. Οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἔστιν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
Φρ. Παντᾳ δ' ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
Ὀρέ. Οὔπω τε κρυπτὸν ἔθηκας Μενέλεῳ βουλευμεῖν;
Φρ. Σοὶ μὲν οὕνεκ' ἔγωγ' ἀμυνεῖν· ἀξιώτερε γὰ εἶ.
Ὀρέ. Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειε ἔφερε πῶς διώλετο;
Φρ. Ἐνδικώτατ', εἴ γε λαμπὰς εἶχε πτιπτύχους θανεῖν.
Ὀρέ. Δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.
Φρ. Οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;
Ὀρέ. Ὄμοσον· εἰ δὲ μή, κτενῶ σε· μὴ λέγειν ἐμοὶ χρεών.
Φρ. Τοὶ ἐμοὶ ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἐὰν ἀνορθοῖμ' ἐγώ.
Ὀρέ. Ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρε πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβε;
Φρ. Ἄπεχε φάσγανον, πέλας γὰ δεινὰν ἀνατυγεῖ φόνον.
Ὀρέ. Μὴ πέτρε γένη δέδοιχας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;
Φρ. Μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργὸς δ' ἃ κἀτοιδ' ἐγὼ κόρα.
Ὀρέ. Δῆλος ὢν φοβῇ τὸν ἅδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
Φρ. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δειλὸς ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

Ὀρέ. Εὖ

Ὀρέ. Εὖ λέγεις· σώζει σε σιώπησις· ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.
Φρ. Οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; Ὀρέ. Ἀφεῖσαι. Φρ. Καλὸν
ἔπος λέγεις τόδε.
Ὀρέ. Ἀλλὰ μεταβαλώμεθα. Φρ. Τοῦτ' οὐ καλῶς λέγεις.
Φρ. Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλεῖναι σὲ καθαιμάξαι δέρᾳ.
Οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, ἔτ' ὢν ἀνδράσι σύγ' εἶ.
Τοῦ ὦ, μὴ ᾖσαί σε κρατοῦσ' οὔνεκ', ἐξῆλθον δόμων,
Ὀξὺ γὰρ βοᾶς ἀκοῦσαι Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ πάρεστ' ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφος,
Ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμοις βοστρύχοις γαυρούμενος·
Εἰ γὰρ Ἀργείοις ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών,
Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλῃ,
Σύγγονόν τ' ἐμοὶ, Πυλάδην τε τ' τάδε ξυμφρῶντά μοι,
Παρθένον τε, κἠ δάμαρτα, δύω νεκρὼ κατόψεται.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ἰὼ, ἰὼ, τύχα,
Ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ
Δόμος φοβερὸν
Ἀμφὶ τὰς Ἀτρείδας πτνεῖ.
Ἡμ. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
Ἢ σίγ' ἔχωμεν ἀσφαλέστερον, φίλαι;

Στρο-

Στροφὴ β'.

Ἡμ. Ἴδε περὶ δωμάτων,
Ἴδε περικυρεῖ
Θοάζων ὅδ' αἰθέρος
Ἄνω καπνός.
Χο. Ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
Τοὺς Ταντα λείους, ὀσί' ἀφίσανται φόνου.

Στροφὴ γ'.

Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
Τέλος ὅπα θέλῃ.
Μεγάλα δέ τις δυνάμις δι' ἀλαστόρων
Ἔπαισ', ἔπαισεν μέλαθρα
Τάδε δι' αἱμάτων,
Διὰ τὸ Μυρτίλου
Πέσημ' ἐκ δίφρου.

Τροχαῖοι.

Χο. Ἀλλὰ μὴν κ' τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
Ὀξύπουν, ἡδυμβρότου που τιμὰν τύχην, ἢ νεῶν πάρα.
Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
Ὦ κ' στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
Πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νεῦ, Ὀρέστα, δυσχερεῖς.

ΙΑΜ-

ΙΑΜΒΟΙ.

Με. Ἥκω κλύων τὰ δεινὰ, καὶ θρασήμενα,
Διοσοῖν λεόντοιν· ὃ γὰρ ἄνδρ' αὐτὸ καλῶ.
Ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυναόρου,
Ὡς ὃ τέθνηκεν, ἀλλ' ἀφαντος οἴχεται·
Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
Ἤγγειλέ μοί τις· ἀλλὰ τῇ μητροκτόνῳ
Τεχνάσματ' ὄρνις ὧδε, κοὐ πολὺς γέλως.
Ἀνοίγετ' αὐτοῖς δῶμα, πεφασμένοις λέγω
Ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ὀφλὼ πῶλ' ἐμὴν
Ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μεμαφότων,
Καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν θάμνοις ἐμὴν
Λάβωμεν, ἣ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
Τὸν διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυναόρου.
Ὀρέ. Οὕτω σὺ, κλεῖθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χερὶ,
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει,
Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
Ῥήξας παλαιὰ γείσα, τεκτόνων πόνον.
Μοχλοῖς δ' ἄερσε κλεῖθρα, σῆς βουλεύμασιν
Σπουδῆς ἃ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
Με. Ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὀρῶ σέλας,
Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τῶνδε πυρφορουμένους,
Ξίφος δ' ἐμῆς δυγατρὸς ὑπὲρ δέρης;
Ὀρέ. Πότερον ἐρωτᾷς, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
Με. Οὐδέτερον· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικέ, σου κλύειν.
Ὀρέ. Μέλλω κτανεῖν σου δυγατέρ', εἰ βούλῃ μαθεῖν.
Με. Ἐλέσθαι φονεύσας, ἢ φόνῳ πρᾶσσεις φόνον;

Ὀρέ. Εἰ γὰρ κατέκτον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
Με. Ἀρνῇ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;
Ὀρέ. Λυπρὰν γε τιὼ ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον.---
Με. Τί χρῆμα δράσας; παροξαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
Ὀρέ. Τιὼ Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς ἅδου βαλεῖν.
Με. Ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
Ὀρέ. Θεοὺς ἀπάιτει· παῖδα γὰρ κτενῶ σέθεν.
Με. Ὁ ματροφόντης δῆτα φόνῳ πράσσει φίνον.
Ὀρέ. Ὁ πατρὸς ἀμυντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
Με. Οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ παρὸν αἷμα ματέρος;
Ὀρέ. Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
Με. Ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τῆδε κοινωνεῖς φόνου;
Ὀρέ. Φησὶν σιωπῶν, δ' ἐγὼ λέγων δ' ἐγὼ λέγων.
Με. Ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πέρας.
Ὀρέ. Οὐ φευξόμεσθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
Με. Ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
Ὀρέ. Ὡς μήτ' ἔχῃς σύ, τιμὼδ' ὑποφάξας πυρί.
Με. Κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
Ὀρέ. Ἔσται τάδ'. Με. Ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσεις τάδε.
Ὀρέ. Σίγα νυῶ· ἀνέχου δ' ἐπίκωκυς πράσσων κακῶς.
Με. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; Ὀρέ. Καὶ κρατεῖν γε γῆς.
Με. Ποίας; Ὀρέ. Ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
Με. Εὖ γ' οἷ' ὀμῶ θήγοις ἂν χερνίβων; Ὀρέ. Τί δὴ χρὴ οὔ;
Με. Καὶ σφάγια πρὸς δορὸς καταβάλοις; Ὀρέ. Σὺ δ' ἂν καλῶς.
Με. Ἁγνὸς γὰρ εἰμι χέρας. Ὀρέ. Ἀλλ' ὡς τὰς φρένας.
Με. Τίς δ' ἂν πρόσοιτο σ'; Ὀρέ. Ὅστις ἔξι φιλοπάτωρ.

Με.

Με. Ὅσις ἦ πιμᾷ μητέρ᾽; Ὀρέ. Εὐδαίμων ἔφυ.
Με. Οὔκουν σύ γ᾽. Ὀρέ. Οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί.
Με. Ἀπαγε θυγατερὸς φάσγανον. Ὀρέ. Ψευδὴς ἔφις.
Με. Ἀλλὰ κτανεῖς μου θυγατέρ᾽; Ὀρέ. Οὐ ψευδὴς ἔτ᾽ εἶς.
Με. Οἴ μοι, τί δράσω; Ὀρέ. Πεῖθ᾽ ἐς Ἀργείους μολών.
Με. Πείθω τίν᾽; Ὀρέ. Ἡμᾶς μὴ κτανεῖν, αὐτῆ πόλιν.
Με. Ἡ παῖδά μου φονεύσετ᾽; Ὀρέ. Ὧδ᾽ ἔχει πάλαι.
Με. Ὦ τλῆμον Ἑλένη. Ὀρέ. Ταὐτὰ δῆτ᾽ ἐχὶ τλήμονα;
Με. Σοὶ σφάγιον ἐκόμισ᾽ ἐκ Φευγῶν. Ὀρέ. Εἰ γὰρ τόδ᾽ ἦν.
Με. Πόνους πονήσας μυρίους, Ὀρέ. Πλὴν γ᾽ εἰς ἐμέ.
Με. Πέπονθα δεινά. Ὀρέ. Τότε γὰρ ἦσθ᾽ ἀνωφελής.
Με. Ἔχεις με. Ὀρέ. Σαυτὸν σύγ᾽ ἔλαβες κακὸς γεγώς.
Ἀλλ᾽ εἶ, ὕφαπτε δώματ᾽, Ἠλέκτρα, τάδε.
Σύ τ᾽, ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε
Πυλάδη, κάταγε γεῖσα τειχέων τάδε.
Με. Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ᾽ Ἄργους κτίται,
Οὔκουν ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
Πᾶσαν γὰρ ἡμῶν ὧδε βιάζεται πόλιν
Ζῆν, αἷμα ματρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένον.
Ἀπ. Μενέλαε, σαῖσιν λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένον
Φοίβῳ σ᾽ ὁ Λητῶς παῖς ὅδ᾽ ἐγγὺς ὢν καλῶ
Σύ θ᾽, ὃς ξιφήρης τῆδ᾽ ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέστ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένα μὲν, ἣν σὺ διολέσαι προθύμῳ ὢν
Ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεω τοιόνδε σῷ,
Ἥδ᾽ ὅδ᾽ ἐστὶν, ἣν ὁρᾷτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
Σεσωσμένη τε, κἀθανοῦσα πρὸς θεῶν.

Ἐγὼ

Ἐγὼ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
Τῦ σοῦ κελευθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ ἦσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών,
Κάσορί τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος τυχᾶς
Σεμνόμαχος ἔσαι, ναυτίλοις σωτῆρι Θ'. 1670
Ἄλλην δ' νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβών,
Ἐπεὶ θεοὶ τῷδ' τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν ἠγάγοσαν φυγάς,
Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
Ὕβρισμα δηκτῶν, ἀφθόνου πληρώματ Θ'. 1675
Τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεών,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόντ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον, ἐναυτῦ κύκλον.
Κεκλήσεται δ' οἷς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζάσιν, Ἀρχάδων τ' Ὀρέστειον καλεῖν, 1680
Ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τλῆ Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχες αἵματ Θ' μητροκτόνου
Εὐμηλίσι τριοσσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβῆες,
Πάγοισιν ἐν ἀρείοισιν δυσεκδεστάτου
Ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικήσαι σε χρή. 1685
Ἐφ' ᾗς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμ Θ' γαμεῖν νιν, ὐ γαμεῖ ποτέ·
Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
Δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτουῦτί με. 1690
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῇ λέκτρον, ᾧ ποτ' ἤνεσας,
Δός· ὁ δ' Ὀπιῶν νιν βίοτος εὐδαίμων μενεῖ.

Ἄργους

Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
Ἐλθὼν δ' ἄναστε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,
Φερναῖς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
Πόνοις διδοῦσα, δεῦρ' ἀεὶ διώκυσε.
Τὰ πρὸς πόλιν γὰρ τῇδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἠξιώσαμεν.

Ὀρέ. Ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐπήτυμος.
Καί τοι μ' ἐσῆλ δεῖμα, μή τιν' κλύων
Ἀλαστόρων, δόξαιμι σοὶ κλύειν ὄπα.
Ἀλλ' εὖ τελεῖται· πείσομαι γὰρ οἷς λόγοις.
Ἰδοὺ μεθῆμ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
Καὶ λέκτρ' ἐπῆνεσ', ἵνα κἀν διδῷ πατήρ.

Με. Ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ, ζηλῶ δέ σε
Θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ γὰρ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβῳ λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
Γήμας, ὄναρ κἀμοὶ φράσας ἐγώ.

Ἀπ. Χωρεῖτε νῦν ἔκπλους, οἷ πρεσταίομεν,
Νείκοις τε λῆξαντε. Μ. Πείθεσθαι χρεών.

Ὀρέ. Κἀγὼ τοιοῦτος· πέπεισμαι γὰρ συμφοραῖς,
Μενέλαε, κοὐ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀπ. Ἴτε νεῶ καθ' ὁδὸν, τὸν καλλίστην
Θεῶν εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ
Δ' Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,

Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα παῖ Ἥρα, τῆδ' Ἡρακλέης
Ἥβη, πάρεδρον θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσαι παννυχίοις ἔπιμον ἀεί,
Σωὶ Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
Χο. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις σεφανοῦσα.

Τέλος τοῦ Ὀρέστου.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

Ἐτεοκλῆς ὑποδεξαμένων τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τὸν μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγίνεται, ἔγημεν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, στρατηγοῖσιν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη, ἐπείσθη αὐτὸν ὑποσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ κατὰ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγοῦσα τὰ τέκνα οὐκ ἠδυνήθη πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παρασκευάζομενος, ἀνεχώρησε τὴν πόλεως· ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει θύσῃ· ὁ μὲν οὖν Κρέων, ἠρνήσατο θυσιοῦσαι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεάνισκος, ἐβούλετο· καὶ δι' πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μὴ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε, καὶ δὴ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ σὺν ἡγεμόνας τοὺς Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀνεῖλον ἀλλήλους· ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς σὺν υἱὸς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ τούτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν· οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ, ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δοχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδαστον ἔρριψεν. Οἰδίπου δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τιμὴ ὀργὴν λογοποιήσας, ἀδὲ περὶ τὴν δυσυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοινισσαὶ τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς τραυμασί· καὶ οἱ ἅπαν Θήβας στρατεύσαντες Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης κεῖται· καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν. Ὁ Χορὸς ἐκ τῶν Φοινίσσων παρθένων (ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐκεκλήθη) τῶν ἐκ τῆς Παλαιτύρου.

ΚΑΙ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν ἢτε δὲ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρῶσα, μέρος οὐκ ἔστι δράματος· καὶ ὑποκωφοῦς Πολυνείκης ἀδηνὸς ἕνεκα παραγίνεται· ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχης φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους, παρεσκεύασται.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ, τῷ Θηβαίῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ σε πεπρωμένον ἐστὶ,
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συμφορὰς ἀρᾶσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὃθ' ἡδέατό σοι πάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπους, ἣ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπους· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνου· ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γίγνοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν γυναικῶν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Περιλείπεται δὲ ἡ ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἰοκ. ΩΤΗΝ ἐν ἄσεως ἱερωνοῦ τέμενων ὁδὸν,
Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφρης
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα,
Ὡς δυσυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμῳ ἰνίκ' ἦλθε γῆν
Τλιὸς, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν, ἐναλίαν χθόνα·
Ὅς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τῶνδε, Λάβδακον
Φρυγῶν λέγουσιν· ἐκ δὲ τῶνδε, Λάϊον.
Ἐγὼ ὁ παῖς μὲν κληίζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.
Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
Ἔθετο· γαμεῖ ὁ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα

Παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
Ὧδ' εἶπεν· ὦ Θήβαιον ἀΐπτοις ἄναξ,
Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον τέσσν,
Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
Γνοὺς ταὐμπλάκημα, τῇ θεοῦ τε νιν φάτιν,
Λιμῶν' ἐς Ἥρας, ἣ Κιθαιρῶνος λέπας
Δίδωσι βακχόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον,
Ὅθεν νιν Ἕλλας ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.
Πολύβου δέ νιν λειβόντες ἱπποβακόλοι,
Φέρουσ' ἐς οἴκους εἷς τε δεσπόσυνας χέρας
Ἔθηκαν· ἡ δὲ, τὸν ἐμὸν ὠδῖνων πόνον
Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
Ἦδη δ' πυρσοῖς χθόνιον ἐξανδρούμενον
Παῖς οὐμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
Ἐσεῖχε, τὰς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου. Λάϊός θ' οὐμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυναίπτετον πόδα
Ἐς ταὐτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ·
Καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
Ὁδὶ εἶρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
Χηλαῖς τένοντας ἐξεφόνησαν τροδῶν.

Ὅθεν,

Ὄθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
Παῖς πατέρα κτείνῃ, κἠ κασιγνήτου φόνοι,
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. Ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἀρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσῃ λέχη,
Ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνῃ δέ πως
Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών.
Ὄθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθέσταμαι,
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνῃ χθονός.
Γαμεῖ δ' πλεῖ τεκοῦσαν οὐκ εἰδὼς τάλας,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα παιδὶ συγκοιμωμένη.
Τίκτω δ' παῖδας παιδί, δύο μὲν ἄρρενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε δισσάς· πλεῖ μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
Ὠνόμασε, πλεῖ δὲ σφόδρα Ἀντιγόνην ἐγώ.
Μαθὼν δ' τἀμὰ λέκτρα μητρώων γάμων,
Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
Εἰς ὄμματ' αὐτῷ δεινὸν ἐμβάλλῃ φόνον,
Χρυσηλάτοις σφόρπασιν αἱμάξας κόρας.
Ἐπεὶ δ' τέκνων γένυς ἐμῶν συνάζεται,
Κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχῃ
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
Ζῶν δ' ἔς' ἐν οἴκοις· σφὼ δ' τῆς τύχης νοσῶν,
Ἀρὰς ἀρᾶσθαι παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
Τῶνδ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους

Εὐχὰς

Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκοιμώντων ὁμοῦ,
Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τῑῶδε Πολυνείκειν χθόνα.
Ἑτεοκλέα δ' σκῆπτρ' ἔχειν μόνον γῆς
Ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ σφ' ὑπὸ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, ὁ μεθίσταται θρόνων,
Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκειν χθονός.
Ὃδ' Ἄργος ἐλθὼν, κἀπὸ Ἀδράστου λαβὼν,
Πολλοὺς ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, ἀγὼ
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, κἠμέρη χθονός.
Ἐγὼ σφ' ἔφην λύσειν, ὑπόσπονδον μολεῖν
Πείσασα παῖδ' παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
Ἦξεν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
Ἀλλ', ὦ φαεννὰς ἑρμασὶ ναίων πτύχας,
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ ξύμβασιν τέκνοις·
Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυσχερῆ καθεστάναι.

Παι. Ὦ κλεινὸν οἶκος, Ἀντιγόνη, θάλος πατρὶ,
Ἐπεί σε μήτης παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
Μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔρκτον
Στρέψευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
Ἔπιχες, ὡς ἂν περιξερυνήσω σίδον,
Μή τις πολιτῶν ἐν τείχῳ φθονταίζεται,
Κἀμοὶ μὲν ἔλθοι φιλῶ, ὡς δ' ἄλῳ, φόνῳ,
Σοὶ δ', ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς, φράσω,
Ἃ τ' εἶδον, εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,

Σπονδὰς

Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ καταγνήτῳ φέρων,
Ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
Ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χείμπτεται δόμοις.
Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἑπτέρα ποδί.
Σκόπει ᾗ πεδία, κῆ παρ' Ἰσμηνὸς ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ ά.

1 Ὄρεγε νεῶ ὄρεγε γεραιὰν
2 Νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων
3 Ποδὸς ἴχνος ἑπαντέλλων.
Παι. Ἰδοὺ, ξυάμφοιν, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης.
Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

Στροφὴ β.

Ἀν. 1 Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
2 Ἑκάτα, κατάχαλκον ἄπαν
3 Πεδίον ἀστράπτει.
Παι. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

Στροφὴ γ'.

Ἀν. 1 Ἆρα πύλαι κλείθροις,
2 Χαλκόδετά τ' ἔμβολα
3 Λαϊνέοις

3 Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀχήμασιν
4 Τείχεος ἥρμοσεν;
Παι. Θάρσει· ταχ' ἔνδον, εἰσφαλῶς ἔχει πόλις.
Ἀλλ' εἴσω σὸν δέμας, εἰ θέλεις μαθεῖν.

Στροφὴ δ'.

Ἀν. 1 Τίς ὅτος ὁ λευκολόφας, 120
2 Πέπλοις ὡς ἄγει στρατόν,
3 Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
4 Βραχίονι κουφίζων;
Παι. Λοχαγός, ὦ δέσποινα. Ἀν. Τίς; πόθεν γενῶς;
Αὔδασον, ὦ γεραιέ, τίς ὀνομάζεται; 125
Παι. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν εὐδαίμων γένος,
Λερναίαν δ' οἰκεῖ πάτραν, Ἱππομέδοντ' ἄνακτος.

Στροφὴ ε'.

Ἀν. 1 Ἔ, ἔ, ὡς γαυρὸς, ὡς φοβερὸς
2 Εἰσιδεῖν, γίγαντι
3 Γηγενέτᾳ πρόσομοιος, 130
4 Ἀσπαρτὸς ἐν γραφαῖσιν,
5 Οὐ πρόσφορος ἀμείλιχα γένυα.
Παι. Τόνδ' ἐξαμείβουσ' ὄχ' ἑρᾷς Δίρκαιον ὕδωρ
Λοχαγόν; Ἀν. Ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
Τίς δ' ἐστὶν ὅτος; Παι. Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ 135
Τυδεύς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Στρο-

Στροφὴ ε'.

Ἀν. 1 Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
2 Αὐτοκασιγνήτας νύμφας,
3 Ὁμόγαμος κυρᾷ;
4 Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μυξοβαίβαρος.
Παι. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
Λόγχας τ' ἀκοντιῆρες δυσοχώτατοι.
Ἀν. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς οἶσθ' ἀκριβῶς ταῦθ';
Παι. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπουδὰς ἃς ἦλθον σοὶ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ προσοδέδορκας, οἶδα τὰς ὑπλισμένας.

Στροφὴ ζ'.

Ἀν. 1 Τίς δ' ἔτος ἀμφὶ μνῆμα τᾷ Ζήθου περᾷ,
2 Καταβόσεγχος, ὄμμασι
3 Γοργὸς εἰσιδεῖν, νεανίας;
Παι. 4 Λοχαγός; Ἀν. Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
5 Πάνοπλος ἀμφέπει.
Παι. Ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

Στροφὴ η'.

Ἀν. 1 Ἀλλά νιν, αἱ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
2 Ἄρτεμις ἱεμένα,
Τόξοισιν δαμάσσαι' ὀλέσειεν,
Ὅς γ' ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

Παι. Εἴη

Παι. Εἴη τάδ', ὦ παῖ· σοὶ δίκη δ' ἥκουσι γῆν.
Ὃ κἀγὼ δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

Στροφὴ ϛ'.

Ἀν. 1 Ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς
2 Ἐγγύετ' ἐκ ματέρος
3 Πολυπόνῳ μοίρᾳ;
4 Ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ 'σὶ Πολυνείκης, γέρον.
Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφῳ πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον πρασσεῖ.
Ὁρᾷς; Ἀν. Ὁρῶ δῆτ' ἀσαφῶς· ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξεικασμένα.

Στροφὴ ι'.

1 Ἀνεμώκεος εἶδε δρόμον νεφέλας
2 Ποσὶν ἐξανύσαμι δι' αἰθέρος
3 Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα,
4 Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
5 Βάλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
6 Ὡς ὅπλοῖσι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
7 Ἑῴοισιν ὅμοια φλεγέθων
8 Βολαῖς ἀελίῳ.
Παι. Ἧξέ δόμους τούσδ', ὥστέ σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς
Ἐναντίους. Ἀν· Οὗτος δή, ὦ γεραιέ, τίς κυρεῖ
Ὃς αἷμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
Παι. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι ῥοαί.

Στρο-

Στροφὴ ια'.

Ἀν. 1 Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
2 Ἀελίου σελαναία,
3 Χρυσόκυκλον φέγγος,
4 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
5 Καὶ σώφρονα πώλοις
6 Μεταφέρων, ἰθύνᾳ.
Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς;

Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ πρόσβασεις τεκμήρεται
Πύργων, ἄνω τε κἀὴ κἀ'τω τείχη μετρῶν.

Στροφὴ ιβ'.

Ἀν. 1 Ἰὼ Νέμεσις, ἰὼ Διὸς
2 Βαρύβρομοι βρονταί,
3 Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
4 Σύ τοι μεγαλαυχείαν
5 Ὑπεράνορα κοιμίζεις.
6 Ὅδ' ἔστιν, αἰχμαλωτίδας
7 Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκιλώαισι
8 Λερναίᾳ τε δώσειν Τριαίνᾳ,
9 Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν
10 Ὕδασι δουλείαν πρεσβαλών.
11 Μή ποτε, μή ποτε τάνδ'
12 Ὦ πότνια, χρυσοβόστρυχε,
13 Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
14 Δυλοσιώαν πλαίῃν.

Παι. Ὦ

Παι. Ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, μὴ κατὰ στέγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
Εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλῳ γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πάλιν,
Χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς.
Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλείαν ἔφυ,
Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τύριον οἴδμα λιπῦσ', ἔβαν
2 (Ἀκροθίνια Λοξίᾳ
3 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
4 Φοίβῳ δάφνα μελάθρων,
5 Ἵν' ὑπὸ δειρήσι νιφοβόλοις
6 Παρνασσοῦ κατενάθην)
7 Ἰόνιον κατὰ πόντον, ἑλίσσᾳ
8 Πλαύσασα, περιῤῥύτων
9 Ὑπὲρ ἀκαμπίστων πεδίων
10 Σικελίας, Ζεφύρου πνοαῖς
11 Ἱππεύσαντος ἐν ἀερίῳ
12 Κάλλιστον κελάδημα.

Ἀπ-

Αντιστροφή.

Πόλεως ἐπωτρυνθεῖσ' ἐμᾶς,
Καλλιστεύμασι Λοξίᾳ,
Καδμείων ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγηνορίδᾶν,
Ὁμογνῆς ὅπι Λαΐου
Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
Ἴσα ϑ' ἁγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐγχρώμαν.
Ἔπι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένῃ με, κόμας ἐμὰς
Δεῦσαι, παρθένιον χλιδᾶν,
Φοιβείαισι λατρείαις.

Επῳδός.

Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
Διχόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου
Οἵνα ϑ', ἃ καθαμέριον στάζεις
Τὸν πολύκαρπον
Οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν·
Ζάϑεά τ' ἄντρα δράκοντος,
Οὔρειαί τε σκοπιαὶ ϑεῶν,
Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν,
Ἑλίκων ἀϑανάτας ϑεοὺς

11 Χορὸς

11 Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
12 Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου,
13 Δίκταν παρολιποῦσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Νεῶν δέ μοι περὶ τειχέων
2 Θύελλος μολὼν Ἄρης
3 Αἷμα δαΐον φλέγῃ
4 Τᾶδε, ὅ μὴ τύχοι, πόλει·
5 Κοινὰ γὰ φίλων ἄχη·
6 Κοιναὶ δ', εἴ τι πείσεται
7 Ἐπιπάπυργος ἄδε γᾶ,
8 Φοινίσσα χώρα, φεῦ, φεῦ.
9 Κοινὸν αἷμα, κοιναὶ τέκνα
10 Τᾶς χερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
11 Ὧν μέτεσί μοι πόνων.

Αντιστροφή.

1 Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος
2 Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγῃ,
3 Σχῆμα φοινίου μάχης,
4 Ἂν Ἄρης τάχ' ἵξεται
5 Παισὶν Οἰδίπου φέρων,
6 Πημονὰν Ἐρεννύων.
7 Ἄργος ὦ Πελασγικόν,

8 Δει-

8 Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκάν,
9 Καὶ τὸ θεόθεν· ὐ γὰρ ἄδικον
10 Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλον ὁρμᾷ
11 Ὅς μετέρχεται δόμους.

ΙΑΜΒΟΙ.

Πολ. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
Δι' ὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
Ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
Λαβόντες, ὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χέρα.
Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλῳ τις ᾖ.
Ὡπλισμένῳ δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
Τὰ πίς' ἐμαυτῷ τῷ θράσους παρέξομαι.
Ὼὴ, τίς ἔτ'; ἢ κτύπον φοβούμεθα.
Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
Ὅταν δ' ἐχθρᾶς πους ἀμείψηται χθονός.
Πέποιθα μέν τοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
Ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπάσπιδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγχὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἑστάσαι
Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
Φέρ', ἐς σκοτεινὰς φαρέτρας μεθῶ ξίφος,
Καὶ ταῦτ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
Ξέναι γυναῖκες, εἶπατ', ὦ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
Χο. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἣ θρέψασά με·

Ἀγήνορος ὦ παῖδες ὦ παίδων δορᾷ
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ὑνθάδ' ἀνεψιὸν.
Μέλλων ὦ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίᾳ τ' ἐπ' ἐχθρᾷς,
Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
Ἑπτάσομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

Πο. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
Ἔπιπτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
Καλεῖ δ' Πολυνείκειν με Θηβαῖος λεώς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλλου ὕπο,
Γονυπετεῖς ἕδρας προσαυτιτῶ
Σ', ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
Ἔβας, ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
Ἰὼ ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος,
Ἀναπέτασον πύλας,
Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
Περᾶν, θίγειν τ' ὠλένας τέκνου;

Ἰοκ. Φοί-

Στροφὴ β.

Ἰοκ. Φοίνισσαν, ὦ νεηνίδες, βοᾶν ἔσω
Δόμων κλύουσα τῶνδε,
Γήραϊ ποδὶ σχομένα
Ἕλκω ποδὸς βάσιν.
Ἰὼ τέκνον,
Χρήνῳ σὸν ὄμμα, μυελοῦς ὃν αἵμασιν,
Ποσοῖδον· ἀμφίβαλλε μαστὸν
Ὠλέναισι ματέρος,
Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
Βοτρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
Πλόκαμον, σκιάζων δέρην ἐμάν.
Ἰὼ ἰώ, μόλις φανεὶς
Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλένας.
Τί φῶ σε; πῶς ἅπτωμαι
Καὶ χερσὶ κἀγκόμαισι
Πολυέλικτον ἀδοναὶν
Ἐκεῖσε κἀτὸ δεῦρο
Περιχορεύουσα, τέρψω
Παλαιὰς λάβω χαρμονάς;
Ἰὼ τέκνον,
Ἔρημον πατρῴων ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λάκα.
Ἦ ποθεινὸς φίλοις,
Ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρεται

Δα-

Δακρυόεσσαν, ἰεῖσα πενθήρη, κόμαν,
Ἀπέπλῳ φαρέων λευκῶν, τέκνον,
Δυσόρφναιά δ' ἀμφὶ τέγη
Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβις ὀμματοστερὴς,
Ἀπήνας ὁμοπτέρυγ,
Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
Πόθον ἀμφιδάκρυτον
Αἰεὶ κατέχων, ἀνίπτοις μὲν ξίφεσι
Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
Στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
Σιὰ ἀλαλαῖσι δ' αἱαγμάτων,
Σκοτίᾳ κρύπτεται.
Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἀδυναὶ
Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
Ἄλαστα ματρὶ τάδε,
Λαΐῳ τε σῷ παλαιγενεῖ,
Γάμων ἐπακτὰν ἄταν.
Ἐγὼ δ' οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
Νόμιμον ἐν γάμοις,
Ὡς πρέπει ματρὶ μαχαιρία·
Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
Λυτροφόρου χλιδᾶς·
Ἀτὰ ᾗ Θηβαίαν πόλιν

Ἐπ-

Ἐσηγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας.
Ὄλοιτο πάλ', εἶπε σίδηρος,
Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
Εἴτε τὸ δαιμόνων καταπεπώμασται
Δώμασιν Οἰδιπόδα.
Πρὸς ἐμὲ γὰ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Δεινὸν, γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί,
Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
Πολ. Μᾶτερ, φρονῶν εὖ, κὐ φρονῶν, ἀφικόμην
Ἐχθρὸς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὅς δ' ἄλλως λέγει,
Λόγοισι χαίρει, τὸν δ' νοῦν σκεῖσ' ἔχει.
Οὕτω δ' ταρβῶς εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή τις δόλος με τοὺς κασιγνήτους κτάνῃ,
Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν τρόσωπον ἦλθον· ἓν δ μ' ὠφελεῖ,
Σπονδαί τε, κὐ σὴ πίστις, ἣ μ' εἰσήγαγε
Τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρήσος ἰδὼν μέλαθρα, κὐ βωμοὺς θεῶν,
Γυμνάσιά θ', οἷσιν σπετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
Ὧν ὃ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ἔτων ὅμμ' ἔχων δακρυρρόων.
Ἀλλ' σκ γὰ ἄλγοις ἄλγος αὖ σε δέρκομαι,
Κάρα ξυρηκὲς, ἐκ πέπλους μελαγχίμους

Ἔχουσιν· οἵ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
Ὡς δεινὸν ἔχθος, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς ἀμφιλλαγάς.
Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
Σκότον δεδορκώς; τί ᾗ κασίγνηται δύο;
Ἢ ποὺ στένουσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;
Ἰοκ. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
Οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ,
Κακῶς ᾗ γῆμαι πατέρα σὸν, φυῦσαί τε σέ.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
Δέδοικ', ἃ χρήζω· ἀμφὶ πόθου δ' ἐλήλυθας.
Πολ. Ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ὀκνήσῃς λίπῃ.
Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
Ἰοκ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρήζω τυχεῖν·
Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἢ κακὸν μέγα;
Πολ. Μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
Ἰοκ. Τίς ὁ τρόπος αὐτῷ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
Πολ. Ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.
Ἰοκ. Δοῦλον τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.
Πολ. Τὰς τ' κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
Ἰοκ. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, σωφρονοῦσιν τοῖς μὴ σοφοῖς.
Πολ. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος τῷδε φύσιν δουλευτέον.
Ἰοκ. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Πολ. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
Ἰοκ. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
Πολ. Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τὴν ἰδεῖαν θεόν.

Ἰοκ. Πόθεν

Ἰοκ. Πόθεν δ' ἐβόσκω, πρὶν γάμοις ἀρεῖν βίον;
Πολ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
Ἰοκ. Φίλοι ὦ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
Πολ. Εὖ φρόντιζε· τὰ φίλων δ' ὀδὲν, ἢν τις δυσυχῇ.
Ἰοκ. Οὐδ' εὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Πολ. Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
Ἰοκ. Ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
Πολ. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναμ' ἄν, ὡς ἐστὶν φίλον.
Ἰοκ. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ὑπῆνοιδν ἔχεθες;
Πολ. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
Ἰοκ. Ποῖον, τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Πολ. Κάπρῳ λεοντῆ θ' αἱμάσσειν παῖδων γάμους.
Ἰοκ. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
Πολ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
Ἰοκ. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔχεις λέχος;
Πολ. Νὺξ ἦν· Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
Ἰοκ. Κοίτας ματαίων ἢ φυγὰς πλανώμενος;
Πολ. Ἦν ταῦτα, κἀπά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
Ἰοκ. Τίς οὗτος; ὡς αἰὲ ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
Πολ. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν σκῆψαι πατρός.
Ἰοκ. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἵκασε;
Πολ. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
Ἰοκ. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς σωθῆκε θέσφατα;
Πολ. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.
Ἰοκ. Ἆρ' ἀτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυσχεῖς;
Πολ. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
Ἰοκ. Πῶς δ' ἐξέπεσας δεῦρό σοι πόδα στρατόν;

Πολ. Διοσοῖς

Πολ. Διοσῖς Ἄδρασος ὤμοσεν γαμβρῇς τόδε,
Τυδεῖ τε, καὶμοὶ, σύγγαμβρῳ γάρ ἐς' ἐμὸς,
Ἄμφω καταξειν εἰς πάτραν, ἀνεόδεν δ' ἐμέ.
Πολλοὶ γὰρ Δαναῶν ἠ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ', ἐμοὶ
Διδόντες· δεῖ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
Πόλιν· θεὸς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠρᾶμην δόρυ.
Ἀλλ' εἰς σὲ τείνᾳ τῶνδε ἀλάλυσις κακῶν,
Μᾶτερ, ἀλλαλάξασαν ὁμογλῶσσος φίλας.
Παῦσαι πόνων με, ἠ σὲ, ἠ πᾶσαν πόλιν.
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δυνάμιν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει·
Ἃ γὼ μεθήκω δεῦρο μισθὸν ἄγων
Λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
Χο. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς ἀλλαγὰς ὅδε
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μᾶτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιάσδε μύθοις, οἷς ἀλλάξεις τέκνα.
Ἐτεο. Μᾶτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δέ σοι διδοὺς,
Ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; λεγέτω δέ τις λόγος.
Ὡς ἀμφὶ τείχη ξυναρείδας λόχων
Τάσσων, ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
Κοινὰς βουλείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
Τόνδ' εἰσδέξω τειχέων, πείσασά με.
Ἰοκ. Ἔπιχες· οὗτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.
Βραδεῖς γὰρ μῦθοι πλεῖσον ἀνύουσιν σοφόν.

Σχάσον

Σχάσον ᾗ δεινὸν ὄμμα, ⸂κ⸃ θυμοῦ πνοάς.
Οὐ γὰρ τὸ λαμπάτμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολυνείκες· εἰς γὰρ ἑαυτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις τ' ἄμεινον, τῇδέ τ' ἐκδέξῃ λόγους.
Παρανέσαι ᾗ σφῶν τι βέλομαι σοφόν.
Ὅταν φίλός τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασι δοὺς,
Εφ' οἷσιν ἦκε, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν.
Κακῶν ᾗ τῶν πρὶν μηδαμῶς μνείαν ἔχειν.
Λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολυνείκες τέκνον·
Σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κρατὴς δέ τις
Θεῶν γένοιτο, καὶ δίκαιος κἀμοῦ.

Πολ. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἀνδίκ' ἑρμηνευμάτων.
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
Ἐγὼ ᾗ πατρὸς δώμάτων πρόσκεψάμην·
Τιμόν τε, ⸂κ⸃ τῇδ', ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δοὺς τῇδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐναυτοῦ κύκλον,
Ὡς αὐτὰς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών,
Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε κἠμὲ μοχλοὺν,
Κακόν τι δράσαι, κἠ παθεῖν, ἃ χρήζεται.

Ὁ δ' αἰνέσας ζεῦξ', ἁρκύας τε δεὺς θεοὺς,
Ἔδρασεν ὁδὲ ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
Τυφεννίδ' αὐτὸς, ἓξ δόμων ἐμῶν μέρος.
Καὶ νῦν ἔποικός εἰμι τἀμαυτῆ λαβών,
Στρατὸν μὲν ἔξω πῶσδ' ἀπωσείλας χθονὸς,
Οἰκεῖν ἢ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών,
Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ὅσον αὖθις αὖ χρόνον,
Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε καταφέρειν
Πύργοισι πικτῶν χλιμάκων ἐς ἀμβάσεις.
Ἃ, μὴ κυρήσας τἄδικος, πατρὸς πάρος
Δρᾷν· μάρτυρας ἢ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς πάντα τἀφ' ὑμῶν σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστερῶμαι πατρίδος· ἀνασπάζομαι.
Ταῦτ' αἰδῶ ἔκπεμψαι, μᾶτερ, οὐχὶ σοφιστικὰς
Λόγων ἀθρήσας ἔσπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Χο. Ἐμοὶ μέν, εἰ δὲ μὴ κακῶ Ἑλλάδων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν μοι δοκεῖ λέγειν.
Ἐτεο. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ κρεῖσσον ἔφυ, σοφὸν θ' ἅμα,
Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
Νεῖ δ' οὔθ' ὅμοιον ὧδέ, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλεῖ' ὀνομάσαι· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ γὰρ ὧδε, μᾶτερ, ἀποκρίνας ἔρᾳ.
Ἀφῶν ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου κατὰ πλάκας,
Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν σοφὰ πάρα,
Τλεῖ θεῶν μελίσσιν ὡς ἔχειν τυραννίδα.
Τοῦτ' οὖν τὸ κρεῖσσον, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι

Ἄλλῳ

Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀναιδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
Τοὔλαττον ἔλαβε· σοὶ δὲ τοῖσδ', ἀκούομαι
Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, κἠς πορθμοὺς γῆν, 525
Τυχεῖν ἃ χρῄζεις· ταῖς γὰρ ἐν Θήβαις τόδε
Γένοιτ' ἔγκλημα, εἰ Μυκηναίᾳ δορὸς
Φόβῳ παρείλου σκῆπτρα πατρὸς τῷδ' ἔχειν.
Χρεὼ δ' αὐτὸν ἐχ ὅπλοισι τοὺς ἁμαλλαγάς,
Μῆτερ, ποιεῖσθ· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος, 530
Ὁ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
Ἔξες· ἐκεῖνο δ' ἐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεύσας ποτέ.
Πρὸς ταῦτ', ἴτω μὲν πᾶς, ἴτω δ' ἁθρόα φάλαγξ, 535
Ζεύγνυσθε δ' ἵπποις, πεδία πάμπλαθ' ἁρμάτων,
Ὡς ἐκ παρέργου τῷδ' ἐμοὶ τυραννίδα.
Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβῆ χρεών.

Χο. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς, 540
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

Ἰοκ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μὲν φρονεῖν
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
Τί τὰς κακίστας δαιμόνων ἐφίεσαι 545
Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ'· ἄδικος ἡ θεός.
Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους κἠ πόλεις ἀδαίμονας
Εἰσῆλθε, καἀξῆλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

Ἐφ'

Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
Ἰσότιμα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχοις τε ξυμμάχοις
Σώιζει· τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ.
Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
Τοὔλασσον, ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας κατάρχεῖ.
Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, καὶ ἀριθμὸν διώρισε.
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἠλίου τε φῶς,
Ἴσον βαδίζει τ' ἐνιαύσιον κύκλον.
Κὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
Εἶτ' ἄλιον μὲν, νὺξ τε δουλεύει βροτοῖς.
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ὀπωπέμαι; κἄτα ποῦ 'στὶν ἡ δίκα;
Τί τὸν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα
Τιμᾷς ὑπέρφαν, καὶ μέγ' ἡγησαι τόδε;
Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦσ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ὑπεμελόμεθα.
Ὅταν γὰρ χρήζωσ', αὖτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
Ἄγ', ἢν σ' ἔρωμαι δύο λόγους σοφοὺς ἅμα,
Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
Ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,

Ἀργεῖά

Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόξυ τὸ Καδμείων ἔλῃ,
Ὤψῑ δαμαδὲν ἄσυ Θηβαίων τόδε,
Ὤψῑ ϑ' πολλὰς αἰχμαλωτίδας χόρας,
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
Γενήσεται Θήβαισι· φιλότιμος ϑ' σύ.
Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ ϑ', Πολυνείκες, λέγω.
Ἀμαϑεῖς Ἄδρηστος χρείστας εἰς σ' ἀνήψατο·
Ἀσπίστα δ' ἦλθες κ' σὺ πορθήσων πόλιν.
Φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ
Πρὸς ϑεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός;
Πῶς δ' αὖ καταρξῇ θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
Κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς;
Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης ϑεοῖς
Ἀσπίδας ἔθηκε· μή ποτ', ὦ τέκνον, κλέος
Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
Ἦ δ' αὖ κρατηϑῇς, κ' τὰ τῆδ' ὑπερδράμῃ,
Πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ ϑ' δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα
Ἄσπασε πρόσϑεν, ἀλλὰ μιᾶς νύμφης γάμον
Ἀπωλόμεσϑα· δύο κακὼ ἀπεύδεις, τέκνον,
Κείνων σεβέσϑαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ στέσειν.
Μέϑετον τὸ λίαν, μέϑετον· ἀμαϑία δυοῖν,
Εἰς ταὐϑ' ὅταν μόλητον, ἔχϑιστον κακόν.

Χο. Ὦ ϑεοί, γένοισϑε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Τροχαῖοι.

Ἐτεο. Μᾶτερ, ὡ λόγων ἔς' ἀγαὼν, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
Οὑμὸς μέσῳ μιάτᾳω, περαίνῃ δ' ὁδὸν ἡ θεοθυμία.
Οὐ γὰρ ἂν ξυμβεβήμειν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς ἐμπρόσθοις,
Ὥσθ' με σκήπτρων κρατοῦντα, τῶνδ' ἄνακτ' ἐπὶ χθονός
Τῶν μικρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νεοθετημάτων μ' ἔα.
Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανῇ.

Πολ. Πρὸς τίνος; τίς σ' ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;

Ἐτεο. Ἐγὼ· σὺ πρόσω, βέβηκας εἰς χέρας λυθρόεσσας ἐμάς;

Πολ. Εἰσορῶ, δεινὸν δ' ὁ πλοῦτος, ἢ φιλόψυχον κακόν.

Ἐτεο. Κἆτα σοὶ πολλοῖσιν ἦλθες τοῖς ἐμοῖς ἐς μάχην;

Πολ. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐς' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Ἐτεο. Κομπεῖς εἰ σωσθαῖς πεποιθὼς, οὔ σε σώζουσι θανεῖν.

Πολ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαρτῶ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.

Ἐτεο. Οὐκ ἀπαρτήσεις', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

Πολ. Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; Ἐτεο. Φημὶ· ἀπαλλάσου δὲ γῆς.

Πολ. Ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων. Ἐτεο. Οὓς σὺ πορθήσων πάρει;

Πολ. Κλύετέ μου; Ἐτεο. Τί δ' ἂν κλύοι σου πατρὸς ἐπεσφαλευμένου;

Πολ. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώματα. Ἐτεο. Οἱ σ' ὀλοῦσί σε.

Πολ. Ἐξε-

Πολ. Ἐξελαυνόμεθα δ᾽ ὑπὸ πατρίδος. Ἐτεο. Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

Πολ. Ἀθυμίᾳ γ᾽, ὦ θεοί. Ἐτεο. Μυκήναις;, μὴ ἰθάσῃ, ἀναπαλλὰξ θεάς.

Πολ. Ἀνόσιον πέφυκας. Ἐτεο. Ἀλλ᾽ ὁ πατρίδον, ὡς σὺ, πολέμιον.

Πολ. Ὅς μ᾽ ἄμοιρον ἐξελαύνεις. Ἐτεο. Καὶ καταπαύω γε σέθεν.

Πολ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Ἐτεο. Καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύω.

Πολ. Καὶ σὺ, μῆτερ; Ἐτεο. Οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.

Πολ. Ὦ πόλις. Ἐτε. Μολὼν ἐς Ἄργον, ἀναπαλλὰξ Λέρνης ὕδωρ.

Πολ. Εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ᾽ αἰνῶ, μῆτερ. Ἐτεο. Ἔξιθι χθονός.

Πολ. Ἔξειμι· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Ἐτεο. Οὐκ ἂν τύχοις.

Πολ. Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. Ἐτεο. Οὐδὲ ταύτας ὄψει ποτέ.

Πολ. Ὦ κασίγνηται. Ἐτεο. Τί ταύτας ἀναπαλεῖς, γ᾽ ἔχθιστος ὤν;

Πολ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χεῖρε. Ἰοκ. Χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

Πολ. Οὐκέτ᾽ εἰμὶ παῖς σός. Ἰοκ. Εἰς πόλλ᾽ ἄθλια πέφυκ᾽ ἐγώ.

Πολ. Ὦδε

Πολ. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζῃ. Ἐτεο. Καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.
Πολ. Ποῦ ποτὲ σήσῃ πρὸ πύργων; Ἐτεο. Ὡς τί μ' ἰσορρεῖς τόδε;
Πολ. Ἀντιπάξομαι κτενῶν σε. Ετεο. Κἀμὲ τῶδ' ἔρως ἔχῃ.
Ἰοκ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ· τί δράσετ', ὦ τέκνα; Ἐτεο. αὐτὸ σημανεῖ.
Ἰοκ. Πατρὸς δ' φθύξεσθ' Ἐριννῦς; Πολ. Ἐρρέτω πρόπας δόμος,
Ὡς τάχ' ἐκέθ' αἱματηρὸν τεμὸν ἀργήσῃ ξίφος.
Τλῆθ' ὦ θρέψασάν με γαῖαν, κἀ θεὸς μαρτύρημαι,
Ὡς ἄτιμος οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,
Δοῦλος ὡς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτῷ πρὸς Οἰδίπου γεγώς.
Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται, μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ·
Οὐκ ἐκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ ἄγυιᾶς, κἀ μέλαθρα χαίρετε,
Ἥλικές θ' ἃ μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
Οὐ γὰρ οἶδ', εἴ μοι πρόσοψιν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτὲ.
Ἐλπίδες δ' οὔπω καθύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς.
Τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.
Ἐτεο. Ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκει πατὴρ
Ἔθετό σοι θεία πρόνοια, νεικέων ἐπώνυμον.

ΕΠΩ-

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Κάδμ@ ἔμολε τάνδε γᾶν
2 Τύρι@, ὦ τετρασκελὴς
3 Μόχος ἀδάμαστον πέσημα
4 Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
5 Χρησμὸν, ὃν κατοικίσαι.
6 Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
7 Πυρφόρα δόμων ἔχησε,
8 Καλλιπόταμος ὕδατ@ ἵνα τε
9 Νοτὶς ἐπέρχεται γύας
10 Δίχας χλοηφόρους,
11 Καὶ βαθυαπόρους.
12 Βρέμιον ἔνθα τέκε
13 Μάτηρ, Διὸς γάμοις,
14 Κισσὸς ὃν ῥοδοσφὴς
15 Ἑλικτὸς, αὐθὺς ἔπι βρέφ@
16 Χλοηφόρησιν ἔρνεσι
17 Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,
18 Βακχεῖον χόρευμα
19 Παρθένοισι Θηβαΐαισι,
20 Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

Αντιστροφή.

1 Ἔνθα φόνι@ ἦν δρακόντων
2 Ἄρε@, ὠμόφρων φύλαξ,

3 Νάματ' ἔνυδρα ἠῢ ῥέεθρα
4 Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
5 Πολυπλάνοις ὄπισθοπῶν·
6 Ὃν ἀπὶ χέρνιβας μολὼν
7 Κάδμῳ, ὤλεσε μαιμάεν,
8 Κράτα φόνιον ὀλεσίθηρος
9 Ὠλένας δικὼν βολαῖς,
10 Δίκας ἀμάτορος
11 Παλλάδος φεραδαῖς,
12 Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
13 Εἰς βαθυπόρους γύας.
14 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
15 Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
16 Ὀρέων χθονός· σιδαρέφρων
17 Δέ νιν φόνῳ πάλιν ξυνῆψε φίλᾳ γᾷ,
18 Αἵματι δ' ἔδευσε
19 Γαῖαν, ἃ νιν ἀὐπλίοισι
20 Δεῖξεν αἰθέρι πνοαῖς.

Ἐπῳδός.

1 Καὶ σὲ, τὸν πεσεμάτορος
2 Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
3 Ἔπαφον, ὦ Διὸς γλυκὺν,
4 Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα
5 Βαρβάρῳ βοᾷ
6 Ἰὼ, βαρβάροις λιταῖς

7 Βᾶθι

7 Βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
8 Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
9 Αἱ διώνυμαι θεαὶ
10 Περσέφασσα, καὶ φίλα
11 Δαμάτης θεά,
12 Ἀπάντων ἄναασα,
13 Πάντων ἣ γᾶ τροφὰς,
14 Ἐκτίσαντο· πέμπε πορφόρους
15 Θεὰς ἀμπῶσαι τάδε γᾶ·
16 Πάντα δ' εὐπειθῆ θεοῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἑτεο. Χώρει σὺ, κἢ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ καινὰ χθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
Πεὶν εἰς μάχην τε ζ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών,
Ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.
Κρέ. Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες· πέρις ἣ Καδμείων πύλας
Φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας σημώμενος.
Ἑτεο. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον.
Πολλῷ γὰρ εἶφον ἐνδεῆς ἀγγελίας,
Ὡς εἰς λόγους στρωψα Πολυνείκη μολών.
Κρέ. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,

Κἠδει

Κήδει τ' Ἀδράστου, ξὺν στρατῷ πεποιθότα.
Ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
Ἐτεο. Τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
Κρέ. Ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
Ἐτεο. Λέγει δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
Κρέ. Μέλλειν πέρυξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
Ἐτεο. Ἐξοισέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
Κρέ. Ποῖ; μῶν νεάζων ὐχ' ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;
Ἐτεο. Ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
Κρέ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἶδ' ἄφθονοι.
Ἐτεο. Ἐγῷδα κἀκείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
Κρέ. Ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
Ἐτεο. Θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
Κρέ. Θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ ταῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
Ἐτεο. Ὡς ὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.
Κρέ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν βουλαία.
Ἐτεο. Βάλλ' ἑρέπωμαι δῆτ' ὁδοὺς ἄλλας πύλας;
Κρέ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
Ἐτεο. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
Κρέ. Εἴπερ σφαλεῖς γε, δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.
Ἐτεο. Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὴ τολμῶσι πλέον.
Κρέ. Ἐνδυσυχῆσαι δεινὸν αὐφρόνης κνέφας.
Ἐτεο. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον ὅσι, προσβάλλω δόρυ;
Κρέ. Ἐκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
Ἐτεο. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.

Κρέ. Ἄπαν-

Κρέ. Ἅπαν κάκιον τῶ φυλάσσειν καλῶς.
Ἑτεο. Τί δ', εἰ καθοπλισαίμεθ' Ἀργείων στρατῶν;
Κρέ. Καὶ κεῖ πέφευκται λαὸς ἄρμασιν πέλας.
Ἑτεο. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δώσω πόλιν;
Κρέ. Μὴ δῆτα· βουλὰν δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
Ἑτεο. Τίς οὖν φρόνησις γίνεται σοφωτέρα;
Κρέ. Ἔστ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγώ,
Ἑτεο. Τί προσπάσθαι δρᾶν; τὸ γὰρ αἰνῶ βραχύ.
Κρέ. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλας.
Ἑτεο. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ ἐμενῶ.
Κρέ. Ἔστ' ἄνδρας αὐτοῖς κἀγὼ πρὸς πύλας ἑλοῦ.
Ἑτεο. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοσόλῳ δορός;
Κρέ. Λόχων, πρεσκεύας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
Ἑτεο. Ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
Κρέ. Καὶ ξυστατηγούς· εἷς δ' ἀνὴρ ὁ πάντ' ὀρᾷ.
Ἑτεο. Θάρσει πρεσκεύας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
Κρέ. Ἀμφότερον, ἀπολειφθὲν γὰρ ὠδὲν χαίτερον.
Ἑτεο. Ἔσαι τάδε· ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν,
Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
Ὀνομὰ δ' ἑκάστου ξυντυχὼν πολλὴ λέγειν,
Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσι καθημένων.
Ἀλλ' εἶμι, ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντίρροπα λαβεῖν,
Καὶ ξυναθέντα, ξὺν μάχης ἑλεῖν δορί,
Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
Γάμους τ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ

Αἵμων᾽, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τἀμὲ δόσιν τ᾽ ἐχέγγυον
Τιμῶ τοιόνδε, ποιῶ νεῶ ἐπ᾽ ἐξόδοις ἐμαῖς.
Ματρὸς δ᾽ ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μαχρηγορεῖν;
Τρέφ᾽ ἀξίως νιν, σοῦ τε, τἀμοὶ τ᾽ ἐμοὶ χάριν. 790
Πατὴρ δ᾽ ἐς αὐτὸν ἁμαθίαν ὀφλισκάνῃ,
Ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄχαν σφ᾽ ἐπῄνεσα·
Ἡμᾶς δ᾽ ἀρᾶσιν, ἣν τύχῃ, καταικανῷ.
Ἐν δ᾽ ἡμῖν ἀργὸν ἐστιν, εἴ τι θέσφατον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φρονεῖν, 795
Τῶδ᾽ ἐκπυθέσθαι ταῦτ᾽· ἐγὼ γὰρ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται.
Ἐγὼ γὰρ τέχνῃσι μαντικῇσὶ ἐμεμψάμην 800
Ἤδη πρὸς αὐτόν, ὥστέ μοι μομφὰς ἔχειν.
Πόλει γὰρ οἱ ταῦτ᾽ ὀπισκήπτω, Κρέον·
Ἥπερ κρατήσῃ τἀμά, Πολυνείκους νέκυν
Μή ποτε Καφίσιον τῆδε Θηβαίᾳ χθονί,
Θνήσκειν γὰρ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ. 805
Σοὶ μὲν τάδ᾽ αὐδῶ· προσπόλοις δ᾽ ἐμοῖς λέγω,
Ἐκφέρετε τύχῃ, πάνοπλά τ᾽ ἀμφιβλήματα,
Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
Ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
Τῇ δ᾽ Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν, 810
Προσαυξόμεσθα, τῇδε διασώζειν πόλιν.

ΕΠΩ-

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί πόθ' αἵματι
2 Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Θεμίδι παράμουσος ἑορταῖς;
3 Οὐκ ὅτι καλλιχόρους στεφάνοισι νεανίδος ὥρας,
4 Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτῷ κῆρ πνεύματα μέλπῃ
5 Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χαροποιοί·
6 Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων Ἵππιον ὕσας
7 Αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις·
8 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα
διώδεις, ἀλλ'
9 Ἄρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυχα
πῶλον,
10 Ἰσμηνῶ τ' ὅτι χεύμασι βαίνων,
11 Ἱππείαισι θοάζεις, Ἀργείοις Ἵππιον ὕσας
12 Σπαρτῶν γόνον,
13 Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον,
14 Ἀντίπαλον κῆρ λαΐνα τείχεα·
15 Ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
16 Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
17 Λαβδακίδαις πολυμόχθοισιν.

Ἀντιστροφή.

1 Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα-
2 τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότρεφον ὄμμα Κιθαιρών,
3 Μήποτε

3 Μήποτε θ' θανάτῳ προστεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάστης,
4 Ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
5 Χρυσοδέτοις περόναις θέσαμον·
6 Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,
7 Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς· 835
8 Ἃ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
9 Τείχεσι χριμτομῦσα, φέρει αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
10 Γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθόνα αἴδας
11 Καδμείοις ἐπιπέμπει· δυσδαίμων δ' ἔεις ἄλλα
12 Θάλλει παίδων 840
13 Οἰδίποδος κατὰ δώματα κὴ πόλιν.
14 Οὐ γὰ ὃ μὴ καλὸν, ὃ πότ' ἔφυ καλὸν,
15 Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί τοι παῖδες,
16 Ματρὶ λόχευμα, μίασμα πατρὸς,
17 Ἥ δὲ στύαμον εἰς λέχος ἦλθεν. 845

Επῳδός.

1 Ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,
2 Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάλαν, ἐδάλαν πότ' ἐν οἴκοις,
3 Ταὰν ὑπὸ θηροτρόφω φοινικολόφοιο δράκοντος
4 Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβας κάλλιστον ἔνειδος.
5 Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους 850
6 Ἦλυθον ἀοιδαὶ, φόρμιγξί τε τείχεα Θήβας,
7 Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέστα
8 Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
9 Δίεχας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον

10 Πεύ-

10 Πρόπας Ἰσμήνοιο καταδεύῃ.
11 Ἰὼ δ' ἀ χερόεσσα πασσμάτωρ,
12 Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
13 Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
14 Ἑτέρας ἑτέρῳς μεταμειβομένα,
15 Πόλις ἄδ' ἐπ' ἄκρους
16 Ἔσακ' ἀρηίοις σεφάνοισιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Τει. Ἦγου πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.
Δεῦρ' εἰς τὸ λαυρὸν πέδον ἴχνος πρόσιτ' ἐμόν,
Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ.
Κλῆρος τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χρεὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών,
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
Τέκνον Μενοικεύ, παῖ Κρέοντος, ἔπεί μοι,
Πόση τις ἡ πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς ἐμὸν κάμνῃ γόνυ,
Πυκνὸν δ' βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
Κρέ. Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
Ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ
Χειρὸς θυραίας ἀναμφίλεκτα.
Τει. Εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς ἀσμενῆ, Κρέον;
Κρέ. Οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι φρένας,

Καὶ πνδὸμ' ἄθροισον, κἄπειθ' ὁπλιτῶν ὁδόν.
Τει. Κόπῳ παρεῖμαι γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ' ἐκπομπεὶς τ' πάρεσθεν ἡμέρας.
Κἀκεῖ γὰ ἦν τις πόλεμος Ἐκπάλπου δορὸς,
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,
Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
Κρέ. Οἰωνὸν ἐξέμολον καλλίνικα σὰ στέφη·
Ἐν γὰ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σύ,
Δορὸς Δαναϊδῶν, ἐς μέγας Θήβαις ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
Ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἁρμαθεῖν στέγεν πάρα,
Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
Τει. Ἐτεοκλέης μὲν οὕνεκ' ἂν κλήσας στόμα,
Χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ ὧ τεκνώθη Λαΐος βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
Αἵ θ' αἱματωποὶ δεσμάτων ἀφοραὶ,
Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
Χρῄζοντες, ὡς δὴ θεὸς ὑπεκθραμούμενοι,
Ἥμαρτον ἁμαθῶς· οὔτε γὰ γέρας πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυσχερῆ
Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δειναὰς, νοσῶν τε, κἠ πρὸς ἡμασμένους.

Ἃ γὰ

Ἃ γὼ τί ᾐδέων, ποῖα δ' ᾐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
Ἐγὼς δὲ θανάτῳ αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ γ' ἀνέρες παρὰ νεκρῶς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικρὰς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ', ὦ πάλαινα συγκαταισχύπτη πόλις,
Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται·
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἀσφαλέστατον ἦν, τῶν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτην, μήθ' ἁπλῆ χθονὸς,
Ὡς δαιμονῶντας κἀναπεφυκότας πόλει.
Ἐπεὶ γ' κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τἀγαθοῦ,
Μί' ἐστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
Ἀλλ', ἃ γὰρ εἰπεῖν ὧδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
Πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
Ἄπειμι, χαίρετ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;

Κρέ. Ἐπίσχες αὐτοῦ, πρόσθου. Τει. Μὴ 'πιλαμβάνου.
Κρέ. Μῆνον· τί φεύγεις; Τει. Ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
Κρέ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
Τει. Βάλοῦ σὺ μέν που, κἀγὼ βουλήσομαι τάχα.
Κρέ. Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν ἂν σώσαιμι θέλων;
Τει. Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σιωπὴν ἔχεις;
Κρέ. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ σωφρονεῖν ἔχειν;
Τει. Κλύοις ἂν. πρῶτα τῶν ἐμῶν φρονημάτων·
Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,

Πῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν.
Κρέ. Οὗτ' ἀ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
Τει. Ἀπελθέτω νεῶ θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
Κρέ. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
Τει. Βέλῃ παρόντος δῆτά σοι τάτε φράσω;
Κρέ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τ' σωτηρίας.
Τει. Ἄκουε δὴ νεῶ θεσφάτων ἐμῶν ὀδόν,
Ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τιὼ τύχην αὐτὸς καλεῖς.
Κρέ. Τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
Τει. Ἅπερ πέφυκε, ζῶντα κἀναγκη σε δρᾶν.
Κρέ. Ὦ πολλὰ λέξας ὀν βραχεῖ χρόνῳ κακά·
Τει. Σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα τ σωτήρια.
Κρέ. Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα, χαιρέτω πόλις.
Τει. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς, ἐκνενίφ πάλιν.
Κρέ. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
Τει. Ἀπόλωλεν ἡ ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυσυχεῖς;
Κρέ. Ὦ τοὺς σὲ γονάτων, χὴ γεραιμίου τριχός.
Τει. Τί τοξαστινεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.
Κρέ. Σίγα· πολίταις τόνδε μὴ λέξῃς λόγους.
Τει. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσομεν ἄν.
Κρέ. Τί δή με δράσεις; παῖδά μου καταικτενεῖς;
Τει. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
Κρέ. Ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
Τει. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.
Δεῖ τόνδε θαλάμαις, ὃν δράκων ὁ γηγενὴς

Ἐγένετο

Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ὕπισχοπος,
Σφαγήν, φόνιον αἷμα γῆ δυσῶσα χοάς,
Κάδμε παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μιαιμάτων,
Ὃς γηγυῆ δράκοντι τιμωρὸς φόνου.
Καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντὶ δ' αἵματος
Αἷμ' ἣν λάβῃ βρότειον, ἔξετ' εὐμβλῆ
Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους ἧς δὴ θανεῖν
Τῶδ', ὃς δράκοντος γήγυος ἐκπέφυκε παῖς.
Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
Ἀχέρσιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
Οἱ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
Σφαγὰς ἀπείργουσ', ἡ γὰρ ἔξω πήδεος.
Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.
Οὗτος σὺ πῶλος τῇδ' ἀνειμένῳ πόλει,
Θηνῶν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειν δορί.
Πιχρὸν δ' Ἀδράστῳ νόσον, Ἀργείοισί τε
Θήσω, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών,
Κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἐλὼν δυοῖν πότμοιν
Τὸν ἕτερον ἢ γὼ παῖδα σώσον, ἢ πόλιν.
Τὰ μὲν πρὸ ἡμῶν, πάντ' ἔχεις· ἴθι, τέκνον,
Πρὸς οἶκον· ὅστις δ' ἐμπύρῳ χερῶν τέχνῃ,
Μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
Πυρὸς καθέξω· οἷς δὲ οἰωνοσκοπῶ·
Ψευδῆ δ' ὧν οἴκτῳ τοῖσι χρωμένοις λέγων,
Ἀδικῶ τὰ τ' θεῶν. Φοῖβον δ' ἀνθρώποις μόνον

Χρὴ θεσπιῳδεῖν, ὃς διέδρακεν φόβον.
Χο. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
Καί μοι γλῶσσ' ἔφυδεν ἦπιον ἔκπληξις πάρα.
Κρέ. Τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον αἴγ' ἐμοὶ λόγοι. 990
Ἐγὼ γὰρ ἔπος' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
Ὥστε σφαγῆναι παῖδα τὴν ἐμὴν πόλει.
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος.
Οὐδ' ἂν τ' αὐτῇ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
Μή μ' εὐλογείτω τις πατρὸς κτείνων τέκνα. 995
Αὐτὸς δ', ἐν ὡρᾳ γὰρ ἵσταμαι βίου,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
Ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὸς μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
Ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός. 1000
Λέξω γὰρ ἀρχαῖς κἀγγελοῦσι πάλιν,
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέας μολών.
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἐσόμεσθ' ἐν σωτηρίᾳ·
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανὼν.
Με. Ποῖ δῆτα φεύγω; πόσε πόλιν; τίνες ξένων; 1005
Κρέ. Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μόλις ἔσῃ.
Με. Οὐκοῦν σε φεύγειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
Κρέ. Δελφοὺς πορεύσας. Μ. Ποῖ μες χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
Κρέ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. Μ. Ἐκ σῆς τόδε, ποῖ πρῶ;
Κρέ. Θεσπρωτὸν εἴσω. Μ. Σεμνὰ Δωδώνης βάθρα; 1010
Κρέ. Ἔγνως. Μ. Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γένοιτ' ἄν;
Κρέ. Πόμπιμος ὁ δαίμων. Μ. Χρημάτων σὺ τίς πόρος;
Κρέ. Ἐγὼ παρέσω χρυσόν. Μ. Εὖ λέγεις, πάτερ.

Κρέ.

Κρέ. Χώρει νῦν. Μ. Ὡς σὴν πρὸς καρδίαν μολὼν,
Ἧς πρόσθεν ἀσθενὴς, Ἰοκάστης λέγω,
Ματρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀπόζυγείς,
Περσηγορήσων εἶμι, κ' σώσων πόλιν.
Κρέ. Ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
Μέ. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξέλου φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥστ' ἃ βέλομαι τυχεῖν.
Ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποσερῶν τύχης,
Καὶ δειλίᾳ δίδωσι· πῶς συγγνωστά μοι
Γέροντι, τἀμὸν δ' οὐ συγγνώμην ἔχει,
Προδόντι γῆν πατρίδος, ἣ μ' ἐγείνατο.
Ὡς ἴσθ' ἂν εἰδῆτ', εἶμι, κ' σώσω πόλιν,
Ψυχὴν ὑπὲρ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
Αἰχρὸν γὰρ ᾧ μὲ θεσφάτων ἐλεύθερον,
Κἀκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένον,
Στάντες πρὸ ἀστέων κἀκ ὀνήσουσι θανεῖν,
Πύργων πάρεδρε μαχόμβοι πάτρας ὕπερ·
Ἐγὼ δ' πατέρα κ' καρδίαν πρόδους,
Πόλιν τ' ἐμαυτὸν, δειλὸς ὡς, ἔξω χθονὸς
Ἄπειμι· ὅπου δὴ δὸ ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Οὐ· μὰ τ' μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρη τε Φοίνιον,
Ὃς σὸν ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
Σπαρτὸς ἀνακτᾶς τῆσδε γῆς ἰδρύσατο.
Ἀλλ' εἶμι· κ' σὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐζήτησατο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν· εἰρῆ λόγος.

Στείχω

Στείχω ὦ, θανάτῳ δῶρον ὡς αἰχρὸν πόλει
Δώσων, νόσῳ ὃ πώλοι' ἀπαλλάξων χθόνα.
Εἰ γὰρ λαβὼν ἔκαστος ὅ, τι δυνατό τις
Χρησὸν, δίελθοι τῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
Πατρίδι, καλῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλαστόνων
Πειρώμεναι, τοὐλοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Ἔβας, ἔβας, ὦ πτερῦσσα, γὰς λόχευμα
2 Νερτέρων τ' Ἐχίδνας,
3 Καδμείων ἁρπαγᾷ,
4 Πολύφθορος, πολύστονος,
5 Μιξοπάρθενος, δαΐων τέρας,
6 Φοιτάσι πτερῷς,
7 Χαλκῖσί τ' ὠμοσίτοις.
8 Διεκμάσων ἄ ποτ' ὲν
9 Τόποις νέους πεδαίρου-
10 σ' ἄλυρον ἀμφὶ μῦσαν,
11 Ὀλομβίαν τ' Ἐλευνῦν,
12 Ἔφερες, ἔφερες, ἄχεα παιδί
13 Φόνια· φόνιος ὲν θεῶν,
14 Ὃς τάδ' ἦν ὁ θοάξας.
15 Ἰάλεμοι ὦ ματέρων,
16 Ἰάλεμοι ὦ παρθένων

Ἐσέναζον

17 Ἐσέναζον οἴκοις,
18 Ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
19 Ἰήϊον μέλος, μέλῳ,
20 Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυζε
21 Διαδοχαῖς ἀνὰ πόλιν.
22 Βεγνᾷ ϑ' ὃ σεναγμός,
23 Ἰαχαί τ' ἦν ὅμοιος, ὁπό-
24 τε πόλεως ἀφανίσειεν
25 Ἃ περῴζουσι παρθένοι τιν' ἀνδρῶν.

Ἀντιστροφή.

1 Χρήνῳ δ' ἔβα Πυθίαις λιποσολαῖσιν
2 Οἰδίπους ὁ τλήμων
3 Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
4 Τότ' ἀσμβύοις, πάλιν δ' ἄχη.
5 Ματεὶ γὰρ γάμους δυσγάμους ὁ τάλας,
6 Καλλίνικος ὢν
7 Αἰνιγμάτων, σεμνᾷ πόλει,
8 Μιαίνει δὲ πόλιν.
9 Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
10 Μυσερὸν εἰς ἀγῶνα
11 Καβαλὼν ἀρχαῖσι
12 Τέκεα μέλεῳ· ἀγάμεϑ', ἀγάμεϑ',
13 Ὃς ὅτι ϑάνατον οἴχεται
14 Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
15 Κρέοντι μὴ λιπὼν γόους,
16 Τὰ δ' ἐπάπυεγα κλεῖϑρα γᾶς
17 Καλλίνικα ϑήσων.

18 Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
19 Γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλαι
20 Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
21 Λιθόβολον κατειργάσω,
22 Καδμείαν μέερμναν
23 Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον.
24 Ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν
25 Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγ. Ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
Ὠὴ μάλ' αὖθις· ἀλλὰ μακρᾷ γε, ἀλλ' ὅμως
Ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ' ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
Ἰοκ. Ὦ φίλτατ', ἦ πᾷ ξυμφορᾶν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, ὃς παρ' ἀσπίδα
Βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων ἔργων βέλη.
Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
Ἀγ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
Ἰοκ. Τί δ', ἐπάπυργοι πῶς ἔχουσι βεβολαί;
Ἀγ. Ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κἀκ δορὸς πάσαι πόλις.
Ἰοκ. Ἦλθον ἢ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
Ἀγ. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτῷ· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέσχε Μυκηναίου δορός.
Ἰοκ. Ἐν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι

Οἶδ',

Οἶσθ', ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λάτρις φάος.
Ἀγ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
Ἰοκ. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
Πυλῶν ἀπεσήσασθε πυργηρέμβοι;
Λέξον, γέρονται τυφλὸν ὡς κλύῃ σέλας
Ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
Ἀγ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμῶν διῆκε, τῆδε γῆ σωτήριον,
Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, κἠ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείοις δορὸς,
Σὸς παῖς· ἐφέδρους ἱππότας τ' ἰππότοις
Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόρους ἔπι,
Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
Ἀλκὴ δι' ὀλίγου· πρέσβεις τ' ἀπ' ὀρθίων,
Λόχασιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Θυμοῦσθαι κλιπόντα· καὶ τάφρους πέλας
Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄξυ Καδμείας χθονός.
Παιὰν ὃ δ' ἀλπτὰς ἐκελάδουν ὁμοῦ
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
Καὶ σφᾶς τε καὶ σὲ ξυνέσπευσε Νίκαιος πόλαις
Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα
Ὁ δ' κυναγὸς Παρθενοπαῖος ἔγνω,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Ἐκβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντης κάπρον
Χειρωθήν Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασι

Ὁ μάντις

Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὃ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώματ' Ἱππομέδων θύραξ
Ἔσηκ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Σπιλοῖς πανόπλου ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν σοὶ ἄστρων ἑπταλαῖσιν ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δ' κρύπτοντα δυσόντων μέτα.
Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσοραῖν σπάρῃν.
Ὁμολωΐσιν δ' τάξιν εἶχε πρὸς πύλας
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος
Χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δ' λαμπάδα
Τιτὰν Περμησσὺς ἔφερεν ὡς, πρήσων πόλιν.
Ὁ σὸς δ' Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
Ἔπισημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
Εὖ πως σφίγξιν ἔνδοθεν κυκλώμαμ
Πόρπαξ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθ δοκεῖν.
Ὁδ', οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρενῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτρας πύλας.
Σιδηρογνώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπλῶ
Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξαναστάσας βίᾳ,
Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἵα πείσεται πόλις.
Ταῖς δ' Ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ
Ὕδρας, ἔχων λαοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὐχημ'· ἐκ δ' τειχέων μέσων

Δεάκοντες

Δρόμοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γυάθοις.
Παρῆν δ' ἐκάστῳ τῶνδέ μοι θεάματα,
Ξύνθημα θ' ἁρμοφέροντι ποιμένι λόχων.
Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
Πετρῶν τ' ἀφεγγεῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Ἐκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὺς ἐξαίφνης γόνος·
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπλειν πύλας,
Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ὄπισθάτας;
Ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, ἀργὸς ἔτις ἦν,
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματόμβυοι·
Ἡμῶν δ' ἐς οὖδας εἶδες ὡς πρὸ τειχέων
Πυκνὰς κυβιστῆρας σκηπτνοχόζας·
Ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
Ὅδ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
Πῦρ δὶς κελλαν, ὡς καταισκάψων πόλιν.
Ἀλλ' ἔχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίᾳ θεοῦ
Περικλύμβος παῖς, λαᾶν ἐμβαλὼν χάρα
Ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
Ξανθὸν γ' κρᾶτα διεπάλυνε, δι ῥαφᾶς
Ἔρρηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
Καθημάτωσεν· ὧδ' ἀπόσεται βίον
Τῇ καλλιτόξῳ ματρὶ, Μαινάλᾳ κόρῃ.
Ἐπεὶ γ' τάδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῇξε παῖς, εἰπέμην δ' ἐγώ.

Ὁρῶ ᾖ Τυδέα, ⸌ ϖξαπισὰς πυκνὰς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον τόμα
Πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐειπνὰς φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
Κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται.
Πύργοις δ' ἐπέσπ' αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
Ἠπειγόμεσθα, τῦτο παύσαντες νοσεῖν.
Καπανεὺς ᾖ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰ κλίμακος ϖξοσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρᾳ, ⸌ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
Μήδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ ὐ κατ' ἄκρων πξγάμων ἑλεῖν ϖόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, κὴ πετρόμβρῳ
Ἀνείφ', ὑπ' αὐτὴν αἰσίδ' εἰλίξας δέμας,
Κλίμακος ἀμείβων ξέσ' ἑπταόρων βάθρα.
Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων
Βάλλᾳ κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
Χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ὃν ᾖ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
Κόμαι μὲ εἰς ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα,
Χέρες ᾖ κὴ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος
Εἰλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτᾳ νεκρός.
Ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμου σρατῷ,
Ἔξω τάφρε καθεῖσεν Ἀργείων σρατόν.
Οἶδ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχυς
Ἱππεῖς ὁπλῖται, κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα

Ξιωῆψαν

Ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
Ἔθνησκον, ἐξέπιπτον αὐτύγων ἄπο·
Τρηχοί τ' ἐπήδων, ἄξονες τ' ἐπ' ἄξοσι,
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύοντ' ὁμοῦ.
Πύργων μὲν ἄλις γῆς ἔφυμεν κατασκαφὰς
Εἰς τ' αὔριον ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
Ἔσαι τολοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλοι.
Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' Φ θεοὶ
Γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἶλεν ἐγώ.
Ἰοκ. Καλῶς τὰ τ̃ θεῶν κ̓ τὰ τ̃ τύχης ἔχει·
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφυγε γῆ.
Κρέων δ' ἔοικε τ̃ ἐμῶν νυμφευμάτων,
Τῶν τ' Οἰδίπου δίχηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
Παιδὸς σεμνῆς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
Ἰδίᾳ δ' ὑπερῶς· ἀλλ' ἄναλθέ μοι πάλιν,
Τί ταὐτὶ τούτοις παῖδι ἐμῷ δρασείστον;
Ἀγ. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰ εὐτυχεῖς.
Ἰοκ. Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
Ἀγ. Μεῖζον τι χρῄζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
Ἰοκ. Καὶ ταὐτὶ λοιπά γ' εἰ καλῶς θεράσω, κλύειν.
Ἀγ. Μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπαστισοῦ σέθεν.
Ἰοκ. Κακόν τι κρύθεις, καὶ σέγεις ὑπὸ σκότῳ.
Ἀγ. Κοὐκ ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
Ἰοκ. Ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς θεὸς αἰθέρα.
Ἀγ. Αἰ, αἰ· τί μ' οὐκ ἔασας ἐξ εὐαγγέλου
Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μιμνύουσι κακά;
Τῷ παῖδε τῷ σῷ μέλλεθον τολμήματα

Αἴσχιστα,

Αἴχισα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
Λέξουτες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
Εἰς κοινὸν, οἷον μή ποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλῆς προὔπεμψ' ἀπ' ὀρθίας σαθεὶς
Πύργων, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
Ἔλεξε δ', Ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν ἀρίστης, οἵπερ ἦλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μηδ' ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τοῖσδε κίνδυνον μεθεὶς,
Μόνος στρατεύσω συγγόνῳ τῷ ἐμῷ μάχην.
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος·
Ἁστώμυος δὲ, τῶνδε τἀγαθώσω πόλιν.
Ὑμεῖς δ', ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργείαν χθόνα
Νέεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
Σπαρτῶν τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· τοῖς δὲ Πολυνείκης γόνῳ,
Ἐκ πάλεως ὠρμᾶτο, κἀπήνα λόγος.
Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε,
Καδμεῖοί τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἠγώνιοι.
Ἐπὶ τοῖσι δ' ἐστείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
Ὄρκους στοῶψαν ἐμμενεῖν στρατηλάταις.
Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
Διοσὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
Φίλοι δ' ἐκόσμουν· τῆσδε μὲν πρόμοι χθονὸς
Σπαρτῶν ἀρίστης· ἦν δ', Δαναϊδῶν ἄνδρες.
Ἦσαν δὲ λαμπροὶ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,

Μαργῶντ'

Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
Παρεξίοντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολυνείκες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τέρπιον, Ἄργη τ' εὐκλεᾶ δουῖαν λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
Νικᾷ καλλίνικος γλυκύμυθος, σκῆπτρον κρατεῖς.
Τάδ' ἠγόρευον, θρασυκαλοιῶτες εἰς μάχην.
Μάντεις τε μηλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους δ' ὀκμὰς,
Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὄρους ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τ' ἠστραμμένον.
Ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφὸς ἔχεις λόγους,
Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, σεῖχ' ἑρπύσον τέκνα
Δεινῆς ἀμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
Καὶ ταῖθλα δεινά· δάκρυά σοι χυήσεται,
Διοσοῖν σερήσῃ τῆσδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Ἰοκ. Ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις, ὐδὲ πρεπόντως
Νεῷ σοι σεχωρὶς δαιμόνων κατάστασις·
Ἀλλ' ἄνδρ' ἀείσω κἀσιγήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον ἐκνιδόντε, κωλύσαι σε δρᾷ
Ξὺν ματρὶ τῇ σῇ, μὴ σρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.

Ἀν. Τίν', ὦ τεκοῦσα μᾶτερ, ἔκπληξιν νέᾳ
Φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

Ἰοκ. Ὦ θύγατερ, ἔρρε σῶν κασιγήτων βίος.

Ἀν. Πῶς εἶπας; Ι. Αἰχμὴ εἰς μίαν καθέστακεν.

Ἀν. Οἰ ἰὼ· τί λέξεις, μῆτερ; Ι. Οὐ φίλ'· ἀλλ' ἔπου.
Ἀν. Ποῖ πατρείωνας ἑκλιπεῖσ'; Ι. Ἀνὰ στρατόν.
Ἀν. Αἰδούμεθ' ὄχλον. Ι. Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
Ἀν. Δεῖσω ᾗ δὴ τί; Ι. Συγγόνων λύσεις ἔσω.
Ἀν. Τί δρῶσα, μᾶτερ; Ι. Πεφαπτῆσ' ἐμοῖ μέτα.
Ἀν. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μετοίχομ'· ὦ μελλητέον.
Ἰοκ. Ἔπειγ', ἕπεσθε, φύγατες, ὡς ἦν μὴ φθάσω
Παῖδας πρὸ λόγχης, ἀμὸς ἐν φάει βίου,
Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συμφανοῦσα κείσομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
2 Τετμερεῖ φρένα, τρομερεῖ φρεν' ἔχω.
3 Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
4 Ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
5 Ματέρος δειλαίας,
6 Δίδυμα τέκνα, πότερος ἄρα
7 Πότερον αἱμάξῃ
8 (Ἰώ μοι πόνων,
9 Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ)
10 Ὁμογλῶ δέρᾳ,
11 Ὁμογλῶ ψυχᾷ,
12 Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;

13 Τάλαιν'

13 Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
14 Πότερον ἄρα νέκυων
15 Ὀλόμβιον ἰαχήσω;

Ἀντιστροφή.

1 Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ·
2 Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
3 Δορὶ παλλόμβιαι,
4 Πέσεα, πέσεα δαΐα
5 Αὐτίχ' αἱμάξετον.
6 Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
7 Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.
8 Βοᾷ βαρβάρῳ
9 Στεναχτὰν ἰαχὰν
10 Μελομέναν νεκροῖς,
11 Δάκρυσι θρηνήσω.
12 Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου,
13 Κείνῳ φάος τὸ μέλλον.
14 Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
15 Φόνος, ὅνεκεν Ἐριννύων.

Τροχαιοί.

Ἀλλὰ γὰ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο στυγνὸν
Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω σοὺς παρεστῶτας λόγους.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κρέ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν,
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἱέναι;
Ἐμός τε γὼ παῖς γῆς ὅλωλ' ὑπ' Ἀργείων,
Τοὔνομα λαβὼν γυναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
Ὃν ἅρπ κρημνῶν ἐκ δράκοντείων ἑλὼν
Αὐτόσφαγῆ, δύσπνουν ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
Λύσῃ, πρόθηταί τ', ὑκέτ' ἔντα παῖδ' ἐμόν.
Τοῖς γὼ θανοῦσι χρὴ τ' ὀ τεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.
Χο. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
Κρέ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν συμφορὰν; σήμαινέ μοι.
Χο. Ἥκουσε τέκνα μοιομάχω μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
Κρέ. Πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ
Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε κἀ τόδ' εἰδέναι.
Χο. Ἀλλ' οἴχεται μὲ σὴ κασιγνήτη πάλαι.
Δοκῶ δ' ἀγῶνα τ' περὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
Κρέ. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε
Σκυθρωπὸν ἄγγελμα κἀ πρόσωπον ἀγγέλου
Στείχοντος, ὃς ἡμῖν ἀγγελῶ τὸ δρώμενον.

Τροχαῖοι.

Τροχαῖοι.

Ἀγ. Ὦ πάλαι ἐγὼ, τὴν εἶπον μῦθον, ἢ τίνας λόγους;
Κρέ. Οἰχόμεθ', οὐκ εὐπρεπτώποις φερομίοις ἄρχῃ λόγου.
Ἀγ. Ὦ πάλαι, διαπτῶς αὐτῷ· μεγάλα γὰ φέρω κακά.
Κρέ. Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι; λέγεις ἢ τί;
Ἀγ. Οὐκέτ' εἰσὶ τῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Κρέ. Ἔ ἔ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, κὴ πόλει.
Ἀγ. Ὦ δώματ' εἰσακήκοατ' Οἰδίπου τάδε,
Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
Χο. Ὥστ' ἐκδακρύσαι γ', εἰ φρενῶντ' ἐτύγχανον.

Στροφὴ β'.

Κρέ. Οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμοπάτας·
Οἴμοι κακῶν δύσπνους· ὦ πάλαι ἐγώ.
Ἀγ. Εἰ κὴ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά.
Κρέ. Καὶ πῶς χθόνιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμότερα;
Ἀγ. Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παίδοιν μέτα.

Στροφὴ γ'.

Χο. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χερῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κρέ. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμα, Ἰοκάστη, βίου,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμῶδ' ἔτλης;
Καὶ πῶς πέπτωκας διπλοῦχον παίδων φόνος,
Ἀρᾶς τ' ἀγῶνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
Ἀγ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματ' ἐν χθονὸς
Οἶσθ'· ἐν μαχαῖν γὰρ τειχέων προὐπύργασε,
Ὥστ' ἐκ' ἄπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκόσμησαν θ' ὅπλοις
Οἱ δὴ γέρυτα Οἰδίπου τεκνώσεως,
Ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,
Διστοὺς σφετηγὼ, κἀν διπλοῖς σφετηλάταις,
Ὡς εἰς ἀγῶνα, μοναμάχου τ' ἀλκὴν δορός.
Βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἦκε Πολυνείκης ἀρᾶς·
Ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, κἀν ναοῖς ἔθου,
Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντὶ τῆς ἐμοῦ
Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον·
Αἴσχιστον αὐτῷ σέφθυον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
Πολλοῖς δ' ἐπῆλθ δάκρυα τ' τύχης ὅσα.
Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι λαμδόντες χόρας.
Ἐτεοκλέης δ', Παλλάδος χρυσάσπιδος
Βλέψας πρὸς οἶκον, ἤυξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐν χερὸς
Εἰς σέθεν ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμοῦ.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δ' ἀφέθη πυρὸς ὡς Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίᾳ μάχης,
Ἧξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίῳ γνάθω,
Ξυνῆψαν, ἀφρῷ λοξὸ θρῴσκοντες γενειάδας.
Ἤιασον ᾗ λόγχας· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθαίνοι μάτην,
Εἰ δ' ὅμμ' ὑπερχὼν ἵτυος ἄτερος μάθοι,
Λόγχην ἐνώμα σώματι, προφθῆναι θέλων.
Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
Ὀφθαλμὸν, ὀργὴν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
Πλείων ᾗ τοῖς ὀρῶσιν ἐστάλαζεν ἱδρὼς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, λοχὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
Ἰχνυς ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
Τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
Πληγὴν σιδήρῳ προσδοθεῖσαν εἰσιδών,
Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ὁμηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Καὶν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
Ὁ πρόσθε τρωθεὶς, στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
Διῆκε λόγχην, καὶ πέδωκεν ἡδονὰς
Καδμεῦσι πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἦκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
Χωρᾷ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
Μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
Ἦν, καὶ μάχῃ ἀμφοῖν χεὶρ ἀπεστερημένοιν.

Ἔνθεν

Ἔνθεν ᾧ κώπας ἀρπάσαντε φασγάνων,
Εἰς ταυτὸν ἦκον, συμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιδόλ' εἶχον μάχης.
Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
Ἐξαλλαγεὶς γὰρ ὅπλεσῶτος πόνου,
Λαιὸν μὲ εἰς τὸ πλευρὸν ἀμφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Περᾶς ᾧ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
Ὁμῶ ᾧ κάμψας πλευρὰ κἠ νηδὺν τάλας,
Σὺν αἱματηραῖς σαγόσι Πολυνείκης πίτνει.
Ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ κἠ νενικηκὼς μάχῃ,
Ξίφει δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ
Ὁ καί νιν ἔσφηλ'· ἔπι γὰ ἐμπτέων βαρεῖ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἦπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ' ὀδαξ ἑλόντες, ἀλλήλων πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κἠ διώλεσθον κρατός.
Χο. Φεῦ, φεῦ· κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον σένω.
Τὰς σὰς δι' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
Ἄγ. Ἄκουε δὴ νῦν δὲ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα πρόσπτυξ,
Σὺν πρόθενῶτε, δὲ πρόθυμία ποδός.

Τετρωμένους

Τετρωμένης δ' ἰδοῦσα χαλκείας σφαγὰς,
Ὤμωξεν· ὦ τέκνα, ὑστέρα βοηδρόμος
Πάρειμι· προσπίτνουσα δ' ἐν μέρει, τέκνα
Ἕκλαι', ἐθρεψάμην τε πολὺν μαστῶν πόνον
Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ ξυναυλίζουσ' ὁμοῦ·
Ὦ γηροβοσκὼ ματέρες, ὦ γάμους ἐμοὺς
Προδόντ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ· στέρνων δ' ἄπο
Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
Ἧκουσε μητρός· καὶ πτυχὰς ὑγρὰν χέρα,
Φωνὴν μὲ σὸκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
Ὁ δ' ἰὼ ἔτ' ἔμπνους, πρὸς καστιγνήτιν δ' ἰδὼν,
Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μᾶτερ, οἰκτίρω δέ σε,
Καὶ τλήμον' ἀδελφήν, ἢ καστίγνητον νεκρόν,
Φίλος γὰρ, ἐχθρὸς ἐλθὼν, ἀλλ' ὅμως φίλος.
Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ· καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
Ξυναίμονον δ' βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
Μᾶτερ, (πίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι)
Καὶ χαῖρε, ἤδη γάρ με φροιμιάλλεται σκότος.
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
Μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τλήμονας συμφορὰν,
Ὑπερπαθήσασ', ἧψας' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
Κἄψαξε δεινὰ· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος

Ὡθῆ σίδηρον· ἐν ᾗ τοῖσι φιλτάτοις
Θανοῦσα κεῖται, πρὸς βαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
Ἀνήιξε δ' ἀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
Ἡμεῖς μέν, ὡς νικῶντα δεσπότιν ἐμόν,
Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν παταίξαι πρόσθε Πολυνείκειον δορί,
Οἱ δ' ὡς θανόντων ἀδαμοῦ νίκη πέλοι.
Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατῷ δίχα,
Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἤισαν· εὖ δέ πως προμηθείᾳ
Καθῆσο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
Κἀφθημεν οὔπω τάξεσιν πεφραγμένοι
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἀξαίφνης στρατόν.
Κὐδεὶς ὑπέστη· πεδίαι δ' ἐξεπίμπλασαν
Φάλαγγες· ἔρρει δ' αἷμα μυρίου νεκρῶν,
Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵσασαν βρέτας,
Οἱ δ', ἀσπίδες συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δ' ὅδ' ἀμφὶ θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ', οἰκτίσαι φίλους.
Πολλῷ δ' ἀγῶνες ᾧ μὲν εὐτυχέσταθεν
Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυσμενέστατοι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔπι δυστυχίας
Δώματος ἦκε· πάρα γὰρ λεύσσειν
Πτώματα νεκρῶν τεθνεώτων ὄθη

Τάδε

Τάδε πρὸς μελάθροις· κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίῳ αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀν. Οὐ προσκαλυπτομένα βοστρυχώδες
Ἄβρᾳ πρεπίδος,
Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάρῳς
Φονίκ', ἐρύθημα προσώπου,
Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
Κεράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα πτυχᾶς,
Ἀγεμόνευμα νεκρῶσι πολύστονον.
Αἰ, αἰ· ἰώ μοι, ὦ Πολυνείκες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
Ὤ, μοι, μοί, Θῆβαι,
Σαὶ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρατηθείς
Αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
Τίνα προσαυδῶν,
Ἢ τίνα μυχοπόλων τοναχὰν θροῶ
Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμε,
Ἀνακαλέσομαι,
Τελοστὰ φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα,
Ματέρα, ἰὴ τέκνα, χάρματ' Ἐρινύος;
Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
Τᾶς ἀγρίας ὅτε
Δυσξυήτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας·

Ἰώ

Ἰώ μοι, μοὶ, πάτερ.
Τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος,
Ἥ τ' πάροιθεν
Εὐγμετᾶν ἕτερος
Ἔτλα κακῶν τόσωνδ'
Αἵματος ἀμερίου
Τοιάδ' ἄχεα φανερά;
Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω;
Τίς ἄρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
Ἐλάτας ἀκρεκόμοις
Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα,
Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
Ἄχεσι συνῳδός;
Αἴλινον αἰάγμασιν
Ἃ τοῖσδε προσκλαίω.
Μονάδ' αἰῶνα λαχέσα,
Τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομένοισι
Δακρύοισιν ἰαχήσω.
Τίν' ὅτι προφῶν ὑπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;
Ματέρος ἐμᾶς ἐν διδύμοις
Γάλακτος θαλαμοῦσιν,
Ἢ προὸς ἀδελφῶν
Οὐλόμεν' αἰκίσματα διοτᾶν;
Ὀτοτοῖ, ὀτοτοί.
Λεῖπε σὰς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ

Γεραιὲ,

Γεραιὲ δεῖξον, Οἰδίποδα,
Σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς, ὅτι δώμασιν
Ἀέλιον σκότον ὄμμασιν σοῖσι βαλὼν,
Ἕλκεις μακρόπνων ζωάν.
Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
Γεραιὸν πόδα δεμνίοις
Δύσανον ἰαύων;
Οἰδ. Τί μ', ὦ παρθένε, βακτεύμασι
Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
Λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
Οἰκτροτάτοισι δακρύοισι,
Πολιὸν, αἰθέρ' ἀφανὲς εἴδωλον,
Ἢ νέκυιν ἔνερθεν,
Ἢ πλανὸν ὄνειρον;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀν. Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσῃ,
Πάτερ, ὀχέπι σοι τέκνα λάβασθ'
Φάος, ἀλλ' ἄλοχος· ἃ δὲ βάκτροισιν
Πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θεραπεύμασιν,
Αἰὲν ἐμόχθη, πάτερ, ὤ μοι.
Οἰδ. Ὤ, μοι, μοὶ ἐμᾶς παθέων.
Πάσχω γὰρ σενάχειν, ἢ τάδ' αὐτῶν.
Τεισσαὶ ψυχαὶ ποίαι μοῖραι
Πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὖδα.
Ἀν. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, ἀλλ' ἁμαρτήμασιν,
Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ

Ξίφεσι βείθων,
Καὶ πυελ, ἰὴ χερλίαισι μάχαις,
Ἐπὶ παῖδας ἔβα τὰς σὰς, ὦ πάτερ.
Οἰδί. Ὤ, μοι· αἰ, αἰ. Α. Τί τάδε σεναχεῖς;
Οἰδί. Ὤ, μοι τέκνα. Α. Δι' ὀδυύας ἆν ἔβας,
Εἰ τὰ τέθριπτά γ' ἐς ἅρματα λαίσων
Ἀελίᾳ, τάδε σώματα νεκρῶν
Ὀμματ@ αὐγαῖς σαῖς ἐπανάρμους.
Οἰδί. Τῶν ῥ' ἐμῶν τεκέων
Φανερὸν κακόν. Ἃ ὦ πάλαι' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀν. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι πι-
θεμβύα, τέκεσιν μασὸν ἔφερεν,
Ἔφερεν, ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
Εὗρε δ' ἐν Ἡλέκτραισι πύλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κῆ λείμακα, λόγχαις
Κοινὸν ἐναλίων
Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
Μαρναμένους· ὃπὶ τραύμασιν αἵματ@
Ἤδη ψυχρὸν λοιβὰν, φονίαν,
Ἂν ἔλαχ' αἱδας, ὅπαισε δ' Ἄρης.
Χαλκόκρητον ἃ λαβοῦσα νεκρῶν πέρα
Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.
Ἆλγι ἃ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.
Πάντα δ' ἐν ἡμαὶ τᾷδε συνάγαβεν

Ἀμετέροισι

Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
Ὦ πατερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις
Τόδ' ἦμαρ· εἰη δ' εὐτυχέστερος βίος.
Κρέ. Οἴκτων μὲ ἤδη λήγειθ', ὡς ὤφελε τάφου
Μνήμην τίθεσθ'· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
Ἄκουσον· ἀρχαὶς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, γάμων φερνὰς δίδους
Αἵμονι, χόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
Οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔπι.
Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, ἢ μή ποτε,
Σῦ τήνδε χθὼ οἰκοιμῦτος, εὖ πεφάξειν πόλιν.
Ἀλλ' ἐκκομίζου· κἀγὼ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοὶ, ἀλλὰ ξὺν τοῖς ἀλάστοροις
Τοῖς σοῖς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
Οἰδ. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλου δυστρόπων ἔφυ.
Ὃν κἀγὼ πρὶν εἰς φῶς πατρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
Φονέα γενέσθαι πατρός, ὃν τάλας ἐγώ.
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ πατὴρ πατὴς
Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
Χρεῖν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με,
Μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν.
Οὓς σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὺ ὤφελεν

Ἐλθεῖν

Ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ' ὠλεσ', ἀλλὰ δυσεῦσαι τέ μοι
Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
Κτανὼν δ' ἐμαυτῷ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
Εἰς μαντεῖος ἦλθον τ' παλαιπώρου λέχος,
Παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
Ἀρᾶς παραλαβὼν Λαΐου, ⸌ παισὶ δούς.
Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσυνέτους πέφυκ' ἐγὼ,
Ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ', εἴς τ' ἐμῶν παίδων βίον,
Ἄνθ' ὧν τε, ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
Εἶεν· τί δράσω δῆτ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσῃ τυφλῷ;
Ἦ ἢ θανοῦσα; ζῶσα γῶ σάφ' οἶδ' ὅτι.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔσί μοι,
Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὔρυθμ' ἀὐ βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ με γῆς ἐξω βαλεῖς.
Οὐ μὴν, ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
Κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγλυὲς
Οὐκ ἂν πεσοδοίλιν, οὐδέ πες πεφύσιον κακῶς.
Κρέ. Σοί τ' εὖ λέλεκ) γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά,
Ἐγὼ ⸌ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρὸν ⸌ τῶνδε, τ' ⸌ εἰς δόμους χρεὼν
Ἦδη κομίζειν· τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν,
Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
Κηρύξε) ⸌ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

Ὃς

Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἀλῷ,
Ἢ γῆ καλύπτων, θάνατον ἀντιλλάξεται·
Ἐὰν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βορὰν.
Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τειπύχων δρήνας νεκρῶν,
Κομίζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω,
Καὶ παρθενεύου, τ' εἰσιοῦσθαι ἡμέραν
Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μολεῖ.
Αν. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κεῖμαι ἀθλίοις κακοῖς,
Ὡς σε σεναίζω τ' τεθνηκότων πλέον.
Οὐ γὰρ τὸ μολεῖν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' ἐς βαρύ·
Ἀλλ' εἰς ἄπαυστα δυσχερὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀπάρσ' ἐρωτῶ τ' νεωστὶ κοίρανον,
Τί τόνδ' ὑβρίζεις, πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
Κρέ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῖν, τάδε.
Αν. Ἄφρονά γε, κἀ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείθου τάδε.
Κρέ. Πῶς; παντεχνημένον δ' ἐκαινεῖν;
Αν. Οὐκ, ἢν πονηρά τ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.
Κρέ. Τί δ'; ὁ δικαίως ὅδε κυσὶ δοθήσεται;
Αν. Οὐκ ἔννομον γὰρ τ' δίκην ἀφεῖσαν νιν.
Κρέ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
Αν. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τ' δαίμονα.
Κρέ. Καὶ τῷ τάφῳ νιν τ' δίκαιον ἀφελεῖν.
Αν. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
Κρέ. Ἄταφον ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, χωσθήσεται.
Αν. Ἐμοὶ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
Κρέ. Σαυτὴν δὴ ἐξεῖς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.

Ἀν. Ἀλλ' εὐκλέες τοι δύο φίλῳ κεῖσθ' πέλας.
Κρέ. Λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους χωρείζετε.
Ἀν. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τῶδ' ἐ μεθήσομαι νεκροῦ.
Κρέ. Ἔκειν' ἀ δυίμων, πῶλέν', ὐχ ἅ σοι δοκῇ. 1705
Ἀν. Κἀκεῖνο κέκρι), μὴ ἐφυβείζεσθ' νεκρύς.
Κρέ. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
Ἀν. Ναὶ πρὸς σὲ πῶδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
Κρέ. Μάταια μοχθεῖς· ἐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
Ἀν. Σύ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λιτρὰ πρεσβεύων μ' ἔα. 1710
Κρέ. Ἐν τῶτ' ἀῦ εἴη τ' ἀπρήκτων πόλῃ.
Ἀν. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
Κρέ. Οὐκ' ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε πιμήσεις νέκυν.
Ἀν. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ σόμα γε σὸν προσπλύξομαι.
Κρέ. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορεῖν κτίσῃ γόους. 1715
Ἀν. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
Κρέ. Πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;
Ἀν. Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναϊδῶν μ' ἔξει μίαν.
Κρέ. Εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἀξωνείδιστον;
Ἀν. Ἴσως σίδηρος, ἄχθος τέ μοι ξίφος. 1720
Κρέ. Τί δ' ἐκπεσθυμεῖ τῶνδ' ἀπαλλάχθαι γάμων;
Ἀν. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
Κρέ. Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
Ἀν. Καὶ ξυνθανεῖμαί γ', ὡς μάθῃς πρᾶσσειν ἐμέ.
Κρέ. Ἴθ'· ἐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λίπε χθόνα. 1725
Οἰδί. Ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τ' εὐθυμίας.
Ἀν. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην· σὺ δ' οὐ μόνος φεύγεις, πάτερ;
Οἰδί. Μέν' εὐτυχοῦσα· τὼμὲ' ἐγὼ σέσῳσα κἀμέ.

Ἀν.

Ἀν. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεσπεπῶν πάτερ;
Οἰδί. Πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, χείομαι πέδῳ.
Ἀν. Ὁ δ' Οἰδίπους πῦ, κ̓ τὰ κλεινὰ σὰ νίγμαθ';
Οἰδί. Ὀλωλ'· ἓν ἦμαρ μ' ὤλεσ', ἓν δ' ἀπώλεσαν.
Ἀν. Οὐκοῦν μεθαρσῶν κἀμὲ δῇ τ̓ σῶν κακῶν;
Οἰδί. Αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
Ἀν. Οὐ σωφρονοῦσά γ', ἀλλὰ χρυσείᾳ, πάτερ.
Οἰδί. Προσάρμοσε νεῦρ' ὡς τάχιστα σώματι.
Ἀν. Ἰδού· γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
Οἰδί. Ὦ μᾶτερ, ὦ ξυναόρ' ἀθλιωτάτη.
Ἀν. Οἰκτρὰ μὲν οἶδ', πάντ' ἔχουσ' ὀμοῦ κακά.
Οἰδί. Ἐτεοκλέης ὦ πῶμα Πολυνείκους τε πῦ;
Ἀν. Τώδ' ἐκπάλην σοι κεῖθεν ἀλλήλοιν πέλας.
Οἰδί. Πέφαθες τυφλὸν χέρ' ὑπὸ σεσωπαδυσμένῃ.
Ἀν. Ἰδού· θανόντων τ̓ σῶν τέκνων ἅπτου χερός.
Οἰδί. Ὦ φίλα σπέρματ' ἀθλί' ἀθλίου πατρός.
Ἀν. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
Οἰδί. Νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου πεφάνεται.
Ἀν. Ὁποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἔρεις κακά;
Οἰδί. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλάμπυον.
Ἀν. Πῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος σκεπάσεται;
Οἰδί. Ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμα θ' ἱππείου θεοῦ.
Ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε χοινῶσαι φυγῆς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟ-

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Ἴθ' εἰς φυγὰν πάλαιναν·
Ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
Ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
Οιδ. Ἰδού· πορεύομαι, τέκνον·
Σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
Αν. Γενόμεσθα, γενόμεσθ' ἀθλίαι γε
Δῆτα Θηβαΐαν
Μάλιστα παρθένων δή.
Οιδ. Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
Βάκτρα προσόψει, ὦ τέκνον.
Αν. Τᾷδε, τᾷδε βᾶθι μοι,
Τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθη,
Ὡς' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
Οιδ. Ἰώ· ἰὼ δυσυχεσταίας φυγᾶς·
Ἐλαύνῃ τ' γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
Ἰὼ, ἰώ· δεινὰ δεινὰ ἐγὼ τλάς.
Αν. Τί τλᾶς; τί τλᾶς; οὐχ' ὁρᾷ δίκα κακοὺς,
Οὐδ' ἀμείβει βροτῶν ἀσεβείας.
Οιδ. Οὐδ' εἰμὶ, μῦθον ὃς ὅδε
Καλλίνικον ἀρχαίον τ' ἔβαν,
Παρθένου χόρους
Αἴνιγμ' ἀσφάτου εὑρών.
Αν. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.

Τάδε

Ταῖδέ σ' ἐπέμψε μέλεα πάθεα,
Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
Ὦ πάτερ, θανεῖν που·
Ποθεινὰ δάκρυα
Παρὰ φίλαισι παρθένοις
Λιπὼν σ', ἄπειμι
Πατρίδ' ὑπὲρ γαίας,
Ἀπαρθένευτ' ἀλωμύα.
Οἰδ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
Ἀν. Εἰς πατρός γε συμφορὰς
Εὐκλεᾶ με θήσ.
Τάλαιν' ἐγὼ συζύγου θ' ὑβρισμάτων,
Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτ' οἴχεται νέκυς
Μέλεος· ὤν, εἴ με μὴ θανεῖν, πάτερ, χρεών,
Σκοτίᾳ γᾷ κρύψω.
Οἰδ. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
Ἀν. Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί.
Οἰδ. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
Ἀν. Κόρην ἔχουσ' ἐμὴν κρατῶν.
Οἰδ. Ἴθ' ἄλλα, Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
Ἀν. Καδμείδαι ὦ νεβρίδες
Στολισθῶμεν πόθ' ἐγὼ Σεμέλας
Θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
Χάριν ἀχάριτον εἰς θεὸς διδοῦσα;

Τροχαῖοι.

Οἰδ. Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεῖν' αἰνίγματ' ἔγνω, κ᾽ μέγιστος ἦν ἀνὴρ
Ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον τ᾽ μιαιφόνα κραίτη·
Νῦν δ᾽ ἄτιμος αὐτὸς οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός· 1805
Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, κ᾽ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τ᾽ ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. 1810

Τέλος τῶν Φοινίσσων.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη παρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι· καὶ τυχοῦσα, μιαθεῖσα τὸ χάρισμα δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη διεφθάρη· καὶ ὁ Κρέων ἦλθε, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, συναπώλυτο· Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσει· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ αὐτὸς Νόστους ποιήσας, φησὶν ὕστως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσας· εἰδέμεν παραπίδεσσι·
Φάρμακα πολλ' ἔψουσα διὰ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τῆς πρύμνης τὸν Ἀργῆ αὐτὸν καταπεσεῖν, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

τῦ Γραμματικοῦ.

Μήδεια διὰ τ τὸν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τ Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑτέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέσηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου Ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισαὶ Σάτυροι, ἃ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ Μηδείας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ Μηδείας.

Περλογίζει ὁ ἡ ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ παγχρύσου δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· ἡ γὰρ ἂν δόμους ἐμοὺς
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν κλονεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τῇδε γῇ Κορινθίᾳ,
Ξένῳ ἀνδρὶ καὶ τέκνοισι, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ σοφὸς ἀνδρὶ μὴ διχοστατῇ.

Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, κ᾽ νοσῷ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὐτᾷ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὸν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντ@ παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μ᾽ ὅρκους, ἀνακαλῷ ὃ δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, Ϛ θεὸς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσον@ κυρῷ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα σωστήκουσα δακρύοις χρόνον, 25
Ἐπεὶ τοῦς ἀνδρὸς ἤσθετ' ὑβρισμένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπείρυσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς ὃ πέτρος, ἢ θαλάσσι@
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων·
Ἢν μή ποτε στρέψασα παλλάκων δέρην, 30
Αὐτὴ τοῦς αὐτῇ πατέρ' ἀπωμόξῃ φίλον·
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς τοῦδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ πολείπεσθαι χθονός. 35
Στυγεῖ δ' παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτῇ, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγ' ᾠδα τῇδε· δαιμόνιον δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἧπατ@, 40
[Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕστρωται λέχος·]
Ἢ κ᾽ τύραννον, τόν τε γήμαντ', κτάνῃ,

Κἄπειτα

Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· ἤ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθρόν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ πέρας πεπαυμένοι
Στείχουσι, μηχὸς οὐδὲν ἐννόμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φρὼν τις οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.
Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι πρόσθ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἔσηκας, αὐτὴ θρεομμένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπει δῆτά;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῆς Ἰάσονος,
Χρησοῖσι δύλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνοῦσα, κ' φρενῶν ἀνήπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆς τε κἀφαιρεῖ
Λέξαι, μολύνῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μέσοι.
Παι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδεν τῆδ' νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων κ' τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ τῶρος γενείου κρύπτε σαυτὸν σόθεν,
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε δήσομαι πέρι.
Παι. Ἤκουσά του λέγοντος, ὡς δοκῶν κλύειν,
Πρὸς τοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίσταθοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

Ὡς

Ὡς τὼςδὲ παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλῃ τῆςδε κοίρανῳ χθονὸς
Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλήμην δ' ἂν οὐκ εἰ τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ὀξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ ς μητρὶ προφορὰν ἔχῃ;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λέπεται κηδυμάτων,
Κὐκ ἔς' ἐκεῖνῳ τοῖςδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ἀπωλόμεθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξιωτλημένα.
Παι. Ἀτὰρ σύγ', ὦ γαῖ' καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποινάν, ἡσύχαζε, κῆγα σίγα λόγους.
Τρο. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ὄλοιτο μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἆρα γιγνώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὐτὸν μᾶλλον ἢ πέλας φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, ἢ ἢν κέρδος χάῃ.
Εἰ τῆςδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' ὀργᾷ πατήρ;
Τρο. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσῃ, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σὺ θ' ὡς μάλιστα τῆςδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυροῦμένῃ
Τοῖςδ', ὡς τι δράσειάσθην· σὸδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν καθαιμῆψαί τινα,
Ἐχθρὸς γε μέν τοι, μὴ φίλοις δοκοίσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μή. Δύσαν@· ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰώ μοί μοι, πῶς δὴ ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτης
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δ' χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμμασ@ς ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσε-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγερᾶν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθαδοις.
Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰεράμυον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόστομος ὀξυκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μή. Αἰ αἰ·
Ἔπαθον, πλάμων ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε συγερᾶς ματρός,
Σὺν πατρὶ, κ᾽ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ πλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθητ' ὡς ὑπερβλῶ.
Δειναὶ τυράννων λήματα, καί πως

Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Τὸ γὰρ εὐπαθῆ ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
Κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, ὦ δέσποτα μοῦ, ἐπέβα
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆταί τε μακρῷ
Λῶσα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ-
τ', οὐδένα καιρὸν δύναθ' ἁνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργιαθῇ
Δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

Περῳδός.

Χο. Ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον ᾗ βοᾶν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἥσυχος· ἀλλ', ὦ γεραιά,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
Μελάθρου βοᾶν ἔκλυον.
Οὐδὲ συμπάθημαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκραντα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Οὐκ εἰσι δόμοι· φρουδὰ πάλαι ἤθη·
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκεται βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς ἀδὲν

Παραθαλπομένα

Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

Μή. Αἰ, αἰ· λαβέ μου κεφαλᾶς φλὸξ ἐρεμνέα.
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν
Βιοτὰν συγερᾶν παρελιποῦσα.

Στροφή.

Χο. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ἰαχὰν, οἵαν ἃ δύστανος
Μέλπει νύμφα; Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἁπλήστου
Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν; Μηδὲν τόδε λίαζου.
Εἰ ὦ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαρίζου·
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου, Ὀδυσσεμβία σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μή. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τ' κατάρατον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
μ' αὐτοῖς μελάθροις ἁλισκομένους,

Οἵ

Οἰ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τ' ἐμὸν κτείνασα χάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγᾳ, καὶ πρόσταται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζηνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισαι;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσᾳ.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς δὴ ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἦλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὀμφάν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Τρο. Μήθοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπέστω·
Ἀλλὰ βᾶσά, νιν
Δεῦρ' πόρθυσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, κὴ τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι καμοῦσα
Τὰς εἴσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Δρᾶσον τάδ'· ἀτὰρ φόβῳ, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.

Μόχθ-

Μόχθε ἰὼ χάος τιὼδ' ἐπιδώσω·
Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Ἀποζωρῶταμ δμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιὸς ἰὼ λέγων, κἀδέν τι σοφὸς
Τὰς πρόσθε βροτὰς, ὃς οὐ δὴ αἰμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνοις θήρ ἁλίοις,
Ἐπί τ' εἰλαπίναις, ἢ πρὸς δείπνοις,
Εὔρηθ', βίᾳ τερπνὰς ἀκοάς,
Στυγίους ἰὼ βροτῶν ἀοιδὰς λύπας
Εὕρεθ' μόσῃ ξὺν πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θανατοῖ,
Δεῖναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀνεῦρται
Μολπαῖσι βροτὰς ἵνα δ' εὐδείπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει πέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπῳδός.

Χο. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίοις τέμεν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον

Διὰ ἄλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κληῖδ' ἀπέρανθεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, σὺν δίκῃ ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, κοὐ ῥᾳθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς αὐλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένῳ.
Χρὴ δ' ξένον μὲν κἀστὸν προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ὄξυν' ἁμαρτίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πῆμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δ', ὦ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ὐμὸς πόσις.
Πρώτων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, θὠμαίλιον ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος·
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιον κακόν·
Κἄν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ χρηστὸν λαβεῖν,

Ἢ χρηστὸν·

Ἢ χρηστόν· ὃ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξίν, ἢ δ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη κ' νόμους ἀφιγμένῃ,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Καὶν μὲ τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμένοισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δ' ὃ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μαίεσθαι δορὶ,
Κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν πρὸ ἀσπίδος
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμὲ ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις τε καὶ δόμων κτῆσις πάρα,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη·
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν τυγχάνειν βεβλήσομαι,
Ἢν μοι πόρῃς τιν' μηχανὴν τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,

Σιγᾷν·

Σιγᾶν· γυνὴ γὼ, πάλλα μὴ φόβυ πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, ϗ εὐόδιον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη χωρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μιαιφονωτέρα.
Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰς ἐκπίσῃ πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' ὄ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ γὰ κἀ Κρέοντα τῆσδ' ἄναχτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βεβουμάτων.
Κρέ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν ϗ πόσει θυμωμφῆ λέων
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω πρᾶξαι
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῆ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βεβουλὰς λόγου
Τῆδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι σοὺς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μή. Αἰ, αἰ· παναίλιος ἡ τάλαινα δὴ πέπλομαι,
Ἐχθροὶ γὰ ὄξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κὐκ ἔστιν ἄπις εὐπρεφοῦσος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι γὰ, ϗ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρέ. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ σοφισμάτων λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλει γὰ πολλὰ τῆδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, ϗ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ γὰ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, ϗ γήμαντα, ϗ γαμουμένους,
Δράσειν τι· ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.

Κρέοντα

Κρέϊσσον δέ μοι νῦν τοῦδ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα σθένειν.
Μή. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με τοῦτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' ἐργάσαιτ' κακά.
Χρὴ δ' οὔποτ', ὅστις δεξίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας τοιοῦτος ἐκδιδάσκεσθαι σοφός.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον τοῖς αὐτῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, κἀμοὶ τοιοῦτοι σοφοὶ,
Δόξεις ἀχρεῖος κἀσοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναί τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν ἐμὲ ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἦν τοσοῦτος· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὴς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκησας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νεῦ· τὸ μὲν σὸν εὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν γὰρ δὴ χθόνα
Ἐάτε μ' οἰκεῖν· κἀγὼ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρέ. Λέγεις ἀκοῦσαι μάλθακ', ἀλλ' εἶσω φρενῶν

Ὀρρωδίαι μοι, μή τι βελεύσῃς κακόν·
Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέπεισαί σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κἀκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς πρὸ ἡμῶν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
Μή. Μὴ πρὸς σὲ γουνάτων, τ' τε νεογάμου κόρης.
Κρέ. Λόγους ἀναλθεῖς· ὡ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μή. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κἀδέσῃ λιτάς;
Κρέ. Φιλῶ γὰρ ὡ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μή. Ὦ πατρὶς, ὡς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρέ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.
Μή. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
Κρέ. Ὅπως ἂν οἴμαι γ' ἐκβασιν τύχοι.
Μή. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρέ. Ἔρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μή. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κἀ πόνων κεχρήμεθα.
Κρέ. Τάχ' ἕξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μή. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρέ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μή. Φεύξομαι· τόδ' ἐκτετεύχαμέν σε τυχεῖν.
Κρέ. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κἀκ ἀπαλλάσῃ χθονός;
Μή. Μίαν με μεῖναι πυθοῦ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φεύξωμεθα,
Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν πρόσεστιμᾶς μηχανήσασθαι τέκνοις.

Οἴκτειρε

Οἴκτειρε δ' αὐτάς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἔστιν, εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τὴμοῦ γὰ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φοβήσομαι,
Κείνης κλαυσὶν συμφορᾷ κεχρημένους.

Κρέ. Ἤκουσα τἠμὴν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενός τ' ἂ πολλὰ δὴ διέφθορε.
Καὶ νυῦ ὀργῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δ' ἄμεινον τῶνδε σοὶ γίνεσθαι δέος,
Εἴ σ' ἢ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεῶν,
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἐν βραχεῖ τόδε.
Νεῶ δ' εἰ μίμνεις δεῖ, μίμν' ἀφ' ἡμέρας μίας·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβῳ μ' ἔχεις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Δύστηνε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέας τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα πορσενίσεις,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἀπορίαν σε πολίοικα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρσυνε.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μή. Κακῶς πέπραγ') παντάχῃ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' ἔστι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

Καὶ

Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ὐ σμικρὸι πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόιδε θωπεῦσαι πότε,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμῦθον;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ', ὄντ' ἄπορα τἄμ' ἐλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, πλεῦσ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μέναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τ' ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε, κἀγὼ κόρῃσι, πόσιν τ' ἐμὸν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ σπκτὸν ὡσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα, κἀγὼ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα πλὴν εὐθεῖαν, ἣ πέφυκα μὲν
Σοφὰ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτὸς ἑλεῖν.
Εἶεν.
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆ ἄσυλον κἀδόμους ἐγγύας
Ξένος προσάρξων, ῥύσεται τὸμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε κἀσιγῇ φόνον.
Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,

Αὐτὴ

Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γάρ, μὰ τὰν δεσποίνην, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, ἣ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τἠμὸν ἀλγυνῇ κέαρ.
Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν, ὧν βέβηκας,
Μήδεια, βουλεύουσα, καὶ τεχνωμένη.
Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέχνες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
2 Χωροῦσι παγαὶ,
3 Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
4 Ἀνδράσι μὲν δόλια βουλὰ· θεῶν
5 Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.

Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτᾶν
Στέφεσιν φάμαν.
Ἔρχεται τιμὰ
Γυναικείῳ χθιζά·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Ἀντιστροφὴ αʹ.

Μοῦσαν ἣ παλαιγόνων
Λήξασιν ἀοιδᾶν
Τὰν ἐμὰν ὑμνοδόκον ἀπεστυγάσαν.
Οὐ γὰρ ἂν ἀμετέρας γνώμας κύροις
Ὤπασε θεσπιᾶν ἀοιδᾶν
Φοίβος ἀγήτωρ μελέων ἐπεὶ σὺν-
πάχησ' ἂν ὕμνων
Ἀρσένων γένος·
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲ ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ βʹ.

Σὺ δ' ἐκ μὲ οἴκων πατρίων ἔπλασας
Μαινομένᾳ καρδίᾳ, διδύ-
μοις ὀλέσασα παῖδε·
Πέτρας· ὅπου δὲ ξένα
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου

6 Κοίτας

6 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρων
7 Τάλαινα, φυγὰς δ' χώρας ἄλυσις ἐλοῦσ' ἦ.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
2 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μόρμυξ, 445
3 Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
4 Σοὶ δ' ἔπι πατρῷους δόμους,
5 Δύσανε, μεθιεμέναν
6 Μόχθων σᾶν τε τάνδε λέκτρων,
7 Ἀλλὰ βασίλεια χρέοσσαν ἀμφίσταν ἔπεσε. 450

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἰά. Οὐ νεῦ κατεῖδον πρόσθεν, ἀλλὰ πολλάκις,
Τεαχεῖδω ὀργὰν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γᾶν τήνδε κ' δόμους ἔχειν,
Κύφως φερέσθη πρεσβύταν βασιλόφρονα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός. 455
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, σὲ μὴ πάσῃ πατεῖ
Λέγουσ', Ἰάσων εἰς κάκιστος ἐς σφέας.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστιν ἐκλεκτὰ τάδε,
Πᾶν κέρδος ἡμῖν ζημιωθέντα φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων δυσμενὴς ἔην 460
Ὀργὰς ἀφῆκα, καὶ σ' ἐβουλόμην μέγαν
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίαις, λέξω δ' ἀεί.
Κακῶς τυράννοις· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δ' ἔχουσα τήνδ' οὐκ ἀπεστράμην φίλην.

Ἦκω,

Ἧκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σεὺ τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής τε· πολλὰ δ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· κοὐ γὰρ εἰ σύ μ' ἐχθρεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μή. Ὦ παλαμάκισε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
Οὔ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, ἀλλ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
Ψυχήν, κακῶς σε, κἀγὼ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῆσδ' ἀφ' ὧν προσῆκον ἀρξόμαν λέγειν
Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπισάτην
Ζεύγλῃσι, κἀπερῶντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δ' πατέρα κἀδόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Σὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν

Παίδων

Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ χάρις' ἀνδρῶν, παθὼν,
Περοῦδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνως' ἂν ἦν σοι τῶνδ' ἐραθῆναι λέχος.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις, σοὶ τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖνος θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Ἐπεὶ σεσύλησαί γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην ἡψώμεθα
Κακοῦ σοῦ ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ φρόνιμον καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ·
Νιῶ ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, κἠμὴ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὦν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲ οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ κατέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίσιν
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω πόσιν, κἠπιστόν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι γῆ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σοὶ τέκνοις μόνη μόνοις,

Καλήν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ἰά. Δεῖ μ', ὡς ἔοικα, μὴ κακὸν φωτὸς λέγειν,
Ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἀκραισι λαίφους κερατοέδοις ὑπεκθραμεῖν
Τλῶ σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τὴμὸν ἐκσῶσαι δέμας·
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θησόμαι λίαν·
Ὅπῃ γὰρ οὖν ὠφέλησας ἀ κἀκῶς ἔχῃ·
Μείζω γε μήν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖάν κατοικεῖς, καὶ δίκαι' ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ τρόμῳ ἰσχύοντα χάριν.
Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὖσαν Ἕλλησες σοφήν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δ' ἐπ' ἐσχάτοις γῆς ἦν
Ὀρθιαν

Ὀργισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἶπ᾽ ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ᾽ Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γέγοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέν τοι τῷδ᾽ ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ᾽· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προῦθηκας λόγων.
Ἃ δ᾽ εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ᾽ ἔχ᾽ ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ᾽ Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῶδ᾽ ἂν εὕρημ᾽ εὖρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
Οὐχί, ἣ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δ᾽ νύμφης ἱμέρῳ πεπλημμένος,
Οὐδ᾽ εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἄλις γὰρ ἡμῖν γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ᾽ ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ στανιζοίμεσθα· γιγνώσκων, ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκπροδὼν φίλος·
Παῖδας τε θρέψαιμ᾽ ἀξίως δόμων ἡμῶν,
Σπείρας τ᾽ ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· ἓς στοιχαρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ᾽ ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;

Οὐδὲ

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα κἀγκαλλίστα πολεμιώτατα
Τίθεσθε· χρεὼν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἰ γένοι,
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν τοῦδὲ ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰάσον, εὖ μὲ τοῖσδ' ἐκόσμησας λόγοις·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, καὶ σοῦδε γνώμιον λέγω,
Δοκεῖς, σεσωσὼς σὴν ἄλοχον, ὀ δίκαια δρᾶν.
Μή. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν πάντα δεξιὸς εἶναι,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νεῦν εἰς ἔμ' εὐχήμων γένῃ,
Λέξειν τε δεινός· ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.
Χρεὼν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ἰά. Καλῶς γ' δὴ οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις σοῦδὲ νεῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μή. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ἰά. Εὖ νεῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἀλλ' ὧν ἔχω.

Ἀλλ',

Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον Ϛ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, κ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοπάτορας
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅσπερ τ' ἐμοὶ κτίζοι φρένας.
Ἰά. Οἶσθ', ὡς μεθήξῃ Ϛ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶ δόκει.
Μή. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μόλις ἐς ἄπορον φρενῶν,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τῇδε φεύξομαι χθόνα.
Ἰά. Αὐτὴ πάρεστ' ἔλαβε· μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ.
Μή. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, κ τορεθοῦσά σε;
Ἰά. Ἀρᾶς τυράννοις αἰνοσίας ἀρωμύν.
Μή. Καὶ σοῖς ἀρᾶσαι γ' ἦσα τυγχάνω δόμοις.
Ἰά. Ὡς ὐ κριτὸν μοι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·
Ἀλλ' εἴ τι βούλει, πεισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Περισωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ,
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μή. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσδε σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου,
Κακὸν γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ἰά. Ἀλλ' ἦν ἐγὼ μὲ δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάντ' ὑπουργεῖν σοί τε Ϛ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει ταῦτα θυμάδη, ἀλλ' αὐθαδίᾳ

Φίλας ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
Μή. Χώρει· πόρῳ γὰρ τ' νεοδμήτῳ κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφαι, ἴσως γὰρ, σοὶ θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιῶνδ', ὥστέ σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἔρωτες, ὑφ' ὧν μ' ἄγαν
2 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
3 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
4 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
5 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
6 Εὔχαρις οὕτω.
7 Μή ποτ', ὦ δέσποινα, ἐπ' ἐμοὶ
8 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
9 Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
2 Δῶρημα κάλλιστον θεῶν·
3 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
4 γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη
5 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
6 ροις ἐπὶ λέκτροις

7 Προσβάλοιμ',

Περοσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζυ-
σ', ὀξύφρων κεῖναι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέραστον αἰῶ-
ν' οἰκτροτάτων ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ὀξανύσασα· μόχθων
Δ' οὐκ ἄλλο ὕπερθεν,
Ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσαι·
Σὲ γὰρ, ὦ πόλις, ὦ φίλων τις,
Ὤκτειρε παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριτος ὄλοιθ', ὅτῳ πρέσσει·
Μὴ φίλας τιμᾷν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κλῃῖδα φρενῶν· ἐ-
μοί μὲν φίλῳ κ' ἔποτ' ἔσαι.

ΙΑΜΒΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Αἰ. Μήδεια, χαῖρε· τῶνδε γὰρ σοφώτερον
Κάλλιον ὐδεὶς οἶδε σοφωνεῖν φίλους.
Μή. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισφῶτας πέδον;
Αἰ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μή. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐσέβης;
Αἰ. Παίδων ἐρωνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μή. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αἰ. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος πού τύχῃ.
Μή. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αἰ. Οὐκ ἐσμὲ συνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μή. Τί δῆτα Φοῖβός σ' εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αἰ. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μή. Θέμις δ' ἐμοὶ σὰς ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αἰ. Μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αἰ. Ἀσκοῦ μέ τ' οὐκ ἐᾶν γυναικὸς μὴ λῦσαι πόδα.
Μή. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξικὴ χθόνα;
Αἰ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μή. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολᾷς χθόνα.
Αἰ. Πιτθεὺς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μή. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αἰ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μή. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τελῶν τὰ τοιάδε.
Αἰ. Καὶμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μή.

Μή. Ἀλλ' εὐτυχοίης, κ᾽ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε σωτέτηκ᾽ ὅδε;
Μή. Αἰγεύ, κάκιστός ἐστι μοι πάντων πόσις.
Αἰ. Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μή. Ἀδικεῖ μ᾽ Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσας; φράζέ μοι σαφέστερον.
Μή. Γυναῖκ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αἰ. Ἦπου τετόλμηκ᾽ ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μή. Σάφ᾽ ἴσθ᾽· ἄτιμοι δ᾽ ἐσμὲν οἱ πρὶν ἔν φίλοι.
Αἰ. Πότερον ἐρασθείς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μή. Μέγαν γ᾽ ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αἰ. Ἴτω νιν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ὄντιν κακός.
Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αἰ. Δίδωσι δ᾽ αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αἰ. Συγγνωστὰ μὲν δὴ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μή. Ὀλωλα· κ᾽ πρὸς γ᾽ ἐξελαύνομαι χθονός.
Αἰ. Πρὸς ὅ; τόδ᾽ ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μή. Κρέων μ᾽ ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ᾽ ἔξω χθονός.
Αἰ. Ἐᾷ δ᾽ Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ᾽ ἐπήνεσα.
Μή. Λόγῳ μὲν οὐχί, κατέρεῖν ὃ βούλεται.
Ἀλλ᾽ οὐτομαί σε τῆσδε πρὸς γαμετάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκέσια δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τ᾽ δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ᾽ ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δ᾽ χώρᾳ κ᾽ δόμοις ἐφέστιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος

Nnn Γένοιτο

Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ἀλκίοις θέλοις.
Εὕρημα δ' ἐκ δίας οἷον εὑρήκας τόδε·
Πάυσω δέ σ' ὀντ' ἄπαιδα, & παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θνήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αἰ. Πολλῶν ἕκατι τῷδέ σοι δοκῶ χάριν,
Γυῖαι, προθυμός εἰμι, πρόσθεν ἢ θεῶν,
Ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς·
Εἰς τοῦθ' γὰρ δὴ φρόδος ἐμοὶ πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχειν μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σε πρόξενόν τιν' ἀνδρὸς ὧν·
Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσθήσομαι, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἔκ σ' ἄγειν βεληθέντα.
Αὐτὴ δ' ἑκοῦσα εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔτε μὴ μέθω ποτέ.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Ἀναίτιος γὰρ & ξένοις εἶναι θέλω.
Μή. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τίνων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αἰ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοὶ τὸ δυσχερές;
Μή. Πέποιθα· Πελίᾳ δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Ἄγουσιν οὐ ῥᾳθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δ' συμβάς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἄν, καὶ παρηυκτόμουν
Οὐκ ἂν πιθοιο· τἀμὰ γὰρ δαθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.
Αἰ. Παλλὰς ἔλεξας ἐν λόγοις πρόθυμα δή·

Ἀλλ'

Ἀλλ' εἰ δοκῇ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσαμαι·
Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δειμαίαν,
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ὀξηγοῦ θεός.
Μή. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τέμνου, θεῶν τε συμπαθεῖς ἅπαν γένος.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμὲ ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αἰ. Ὄμνυμι γαῖάν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σοι κλύω.
Μή. Ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκῳ τῶνδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αἰ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μή. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, κοὐ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σεσύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γυναικὸς ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, σὺ ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μή. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἠλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γεγησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν σφ' ἐλπὶς, ἐχθρὰς σοῦ ἐμὰς πόσιν δίκην.
Οὗτος γὰρ ὡ 'ιὴρ, ἧ μάλις' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανῦ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄξυ, τ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη γὰρ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου γὰ μὴ σοφὰς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τ ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς κὴ δοκῇ μοι ταῦτα, κὴ καλῶς ἔχειν
Γάμους τυράννων, οὓς σοφοὺς ἡμᾶς ἔχῃ,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, τ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας γὰ μείναι σοῦ ἐμὰς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ὑπὸ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας σοῦ ἐμὰς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχουσας ἐν χερῖν,
Λεπτόν τε πέπλον τ στλῆκον χρυσήλατον
Νύμφῃ φέρουσας, τῇδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς γ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης,

Τοῖσδε

Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνζῶθα μὴ τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὤιμωξα δ', οἷον ἔργον ἐς ἐργασέον
Τὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰ καλλιπανῶ
Τἄμ'· οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμων τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, κὴ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
Οὐ γὰρ γελᾷδ τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἔστιν, οὔτ' ἀπορρυφὴ κακῶν·
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλλιου λόγοις
Πειθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τοιποὶν, οὔτε τ' νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, κὴ φίλοισιν εὐμβνῆ·
Τῶν γὰ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, κὴ νόμους βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπαυνέπω τάδε.

Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δ' συγγνώμη λέγειν
Τάδ', ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μή. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μή. Ἴτω· φρόνιμοι πάντες ἐν μέσῳ λόγοι·
Ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξεις ὃ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρενεῖς εὖ δεσπότας, γυνή τ' ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
2 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
3 Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
4 Τ' ἀποφερβόμενοι
5 Κλεινοτάταν σοφίαν,
6 Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
7 Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
8 Ἔνθά ποθ' ἁγναὶ
9 Ἐννέα Πιερίδες
10 Λέγυσι Μούσας
11 Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι,

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
2 Τὰν Κύπριν κλήιζουσιν ἀφυ-
σαμένᾳ

3 σαμφύαν χώραν καλαπνεῦσαι
4 Μετρίας ἀνέμων
5 Ἠδιπνόους αὔρας·
6 Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομφύαν
7 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
8 ων πλόκον ἀνθέων,
9 Τᾷ σοφίᾳ πρέπουσ'
10 Πέμπειν ἔρωτας,
11 Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργούς·

Στροφὴ β'.

1 Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
2 Ἡ πόλις, ἢ φίλων
3 Πόμπιμόν σε χώραν
4 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
5 Τὰν ἀχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
6 Σχέψαι τεκέων πλαγάν,
7 Σχέψαι φόνον οἷον αἱρῇ.
8 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες
9 Πάντως ἱκετεύομεν,
10 Μὴ τέκνα φονεύσῃς.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Πῶς ᾗ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
2 Χειρὶ τέκνων σέθεν,
3 Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
4 Δεινὰν προσοίσουσα τόλμαν;

5 Πῶς

Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόνον ὐ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἰά. Ἥκω κελευθεὶς· κ' γὰ οὖσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τῆδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βάλλῃ καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μή. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπουργήσασα φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ μᾶλλ' λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· θεμιτὰ, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμενὴς αἰνῶ τοῖσι βουλεύσασιν εὖ;
Ἐχθρὰ δ' ἁπάσαις κοιράνοις κατέστημαι,
Πόσῳ θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, κ' καπιγήπτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν πρεσζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μοὶ παῖδες· οἶδα δ' κ' ἔθνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, κ' πανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, κ' μάτην θυμουμένη·
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

Κῆδος

Κῆδος τόδ' ἡμῖν πρόσταλαιον· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἦ, χερῖν μετεῖναι τῶνδε τ' βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ πρεσταίναι λέχη,
Νύμφιόν τε κηδεύσαι ἥδεως σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν
Γυναῖκες, οὐκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παρείμεθα, κἀ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε & προσείπατε
Πατέρα μὸν ἡμῶν, κἀ μεταλλάχθητ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, κἀ μεθέσπικεν χόλος·
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἵμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τ' κεκρυμμένον.
Ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω κἀ πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλων ὀρέξετ' ὠλένων; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, & φόβος πλέως·
Χρόνῳ ϑ' νεῖκος πατρὸς ἐξαιρεμμένη,
Ὄψιν τερείνων τῶνδ' ἔπλησα δακρύων.

Χο. Καὶμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προθεσία μεῖζον, ἢ τὸ πρίν, κακόν.

Ἰά. Αἰνῶ, γύναι, τάσδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς ἦλυ ποιεῖσθαι γάμου
Γάμους πρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει·
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέσπικεν κέαρ,

Ἔγνως ἁ πάλαι νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρήσιμῳ,
Βελήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δ', παῖδες, οὐκ ἀφρονήσως πατὴρ
Πολλοῦ ἔθηκε σοὺ θεοῖς σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ λοιπὰ ναίειν σοὺ καταγνήσεις ἔπι
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· πάντα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅστις ἔζω εὐμενής.
Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τ' ἐμοὶ κρατεῖν δόρει.
Αὐτὴ τί χλωρᾶς δακρύοις πέπλους κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μή. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἀνασμύχω πέρι.
Ἰά. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μή. Δέδοικα τάδ'· οὐ σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ γάρ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἕφυ.
Ἰά. Τί δῆτα λίαν τοῖσδε βασκαίνεις τέκνοις;
Μή. Ἔπικτον αὐτούς· ζῆν δέ μ' ὅστ' ἐξήνυχον τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γένοιτο τάδε.
Ἀλλ' ὥνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Ἐπεὶ τυράννους γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖς,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδών σοι, μήτε τοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς τισὶν δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,

Παῖδες

Παῖδες δ' ὅπως δὴ ἐκτεραφῶσα σῇ χερὶ,
Αἴτου Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ἰά. Οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι· τῶν ἐρᾷ γε δή.
Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὸν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ἰά. Μάλιστα, κ πείσειν γε δεξιάζω σφ' ἐγώ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τ' ἄλλων μίσος.
Μή. Συλλήψομαί γ τῶνδέ σοι καὶ γὼ πόνου,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα, κ πολὺ κάλλιον τόδε
Τῶν νεῶ ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, κ στέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅπου τάχος χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο τῶνδε παίδων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός γ' ἀρίστου σὸς τυχοῦσ' ὁμευνέτης,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερναὶς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυραννῳ παρθένῳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ἰά. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς πανύζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δ' χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, παρεῖται χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μή. Μή μοι σύ· πειθὼ δῶρα κ θεοὺς, λόγος·
Χρυσὸς δ', κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.

Κείνης

Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νεῦ αὔξει θεός.
Νέα τυραννὶς· τῷδ' ἐμῷ παίδων φυγὰς
Ψυχῆς δὴ ἀλλαξαίμεθ', ὦ χρυσοῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῶνδε γὰρ μάλιστα δρᾷ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθε πάνδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρί θ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, θεσπέσαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων ζωῦς,
2 Οὐκέτι· σείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
3 Δέξει νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
4 Δέξεται δύστανος ἄταν,
5 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
6 Θήσει, τ' αἶδα κόσμον τ'
7 Αὐτὰ παῖν χερῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
2 Χρυσεότευκτον στέφανον θεμένας.
3 Νεοτέρως δ' ἤδη πάρεα νυμφοκομήσει.

4 Τοῖον

4 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
5 Καὶ μοῖραν θανάτου
6 Περσλήψῃ δύσανδρον·
7 Ἅταν δ' οὐκ ὑποκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

1 Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ καλόνυμφε, 995
2 Κηδεμὼν τυράννων,
3 Παισὶν ὐ καπειδὼς
4 Ὀλέθριον βιοτὰν προσσάγεις,
5 Ἀλόχῳ τε σᾷ συγερὸν θάνατον·
6 Δύστανε, μοίρας ὅσον παρέβαλες; 1000

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Μεταστένομαί σὸν ἄλγος,
2 Ὦ τάλαινα παίδων
3 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
4 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
5 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως 1005
6 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις σεσυλίνῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖν παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χερῶν
Ἐδέξατ'· εἰρεύν ὥ τάχειθεν τέκνοις.
Μή. Ἔα. 1010
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔσπασας, οὐκ εὐτυχεῖς;

Τί σὲ ἔτρεψας ἔμπαλιν φρενῶν,
Κἀκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

Μή. Αἶ, αἶ.

Παι. Τάδ' ὀ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μή. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλιν εὐαγγέλου;

Μή. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· εὖ σε μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ καπφεῖς ὄμμα, κ δυσφορεῖς;

Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐπεσκεπασάμην.

Παι. Θάρσει, κρατεῖς γοῦν γ' οὐ φυγὼν τέκνων ἔπι.

Μή. Ἄλλως καπάξω πρόσθεν ἢ πάλαι' ἐμοί.

Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μή. Δρᾶσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσω, οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιποῦσα σὰν θλίβω ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῶν ὄνασιν, καὶ πιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, νὺ γενεῖκα, νὺ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀναχθῆναι.
Ὦ δυστάλαινα, τ' ἐμῆς αὐθαδείας·
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, κ κατεξάνθην πόνοις,
Στέρρας ἐπείσας' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἦ μὴν

Ἦ μὴν πόθ' ἡ δείλαιος ἔσχε ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν· νυνὶ δ' ὤλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· σοῦ γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δ' ἐμὸν πρὸς ὄμμα φίλιαι
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο χῆμ' ἀπαίξετε βίου,
Φεῦ, φεῦ· τί πρόσδερκές μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τ' ἀκίδνατον γέλων;
Αἰ, αἰ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν εἰς εἶδον τέκνων·
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμάς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυπῦσαν, αὐτὴ δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματι. —
Καί που τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τ' ἐμῆς κακίας,
Τὸ δ' ἀνδρίζεσθαι μαλθακοὺς λόγοις φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δ' ἐμὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. —
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε,
Ἄ, ἆ,
Ἐάσον αὐτὰς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·

Ἐκεῖ

Ἐκ σῶν ἐμοὶ ζῶντες, εὐφρανεῖσί σε.
Μὰ σὺ πρὸ ἄρθην νεοτέρας ἀλάσεσας,
Οὗτοι πότ' ἔσαι τῶν, ὅπως ἐχθροῖς ἐμοὶ
Παῖδας πρόσω σὺ ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη καταθανεῖν· ἐπεὶ δὴ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανον, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννον ὀλλύς· σάφ' οἶσθ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τοῦσδε πέμψω τλημονεστέρους ἔτι.
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δός', ὦ τέκνα,
Δός' ἁπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέμας τόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς·
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δ' ὑπερτῶν τ' ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλάκις ἤδη καὶ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον

Ἦλθον μείζως, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρυναῖν· ἀλλὰ γάρ ἐστι
Μῶσα κἠμῖν, ἢ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲ οὔ·
Παῦρον δὴ γένῳ ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως,
Κοὐκ ἀπόμουσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
Οἱ μὲ τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύνην
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οἰκεῖ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
Οἵσι δ' τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Καταστυγομένους τ' ἄπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲ ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βιότου θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις.
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρησοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἓν δ' τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν καταφῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰ ἄλις βίοτον θ' εὗρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβαν ἦλθε τέκνων,

Χρησοί τ' ἐγένοντ'· εἰ ᾗ κυρήσῃ
Δαίμων ὅτῳ, φεῦδος ἐς αἰδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τλυὸ' ἔπι λύπῃσιν ἀνιαροτάτῃσιν
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μή. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τ' Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Ἀγ. Ὦ δεινὸν ἔργον θρασυνόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐσθω
Λιπὼν σ' ἀπλοΐην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ·
Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνῃ φυγῆς;
Ἀγ. Ὤλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ Φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μή. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τοὐμοῖσιν ἤδη κἀγὼ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Ἀγ. Τί φῄς; φρενεῖς μ' ὀρθαὶ, κὐ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μή. Ἔχω τί κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.

Λέξον

Λέξον ὴ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὼ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παῖχάκως.
Ἀγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, ϛ πρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἤθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, κῆ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖδ τὸ πρίν.
Κυύκ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ ὴ ξυνθὼν κάρα
Παίδων· ἐγὼ ὴ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νεῷ ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μ τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέν τοι παρῳχαλύψατ' ὄμματα,
Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν πρῳρίδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις ὴ σὸς
Ὀργάς τ' ἀφῆρέ, κἀπὶ χόλον τραπόμενος,
Λέγων τάδ'· ὦ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
Παύσῃ ὴ θυμὸν, κῆ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', ὅστις ἂν πόσις σέθεν·
Δέξῃ ὴ δῶρα, ϛ πραπίσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμοὶ χάριν.
Ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἀνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· ϛ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα ϛ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
Χρυσῆν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

Λαμπρᾷ

Λαμπρῷ κατόπτρῳ χρηματίζῃ κόμῃ,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματι.
Κἄπειτ' ἀνασᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τὼνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, κ μόλις φθάνῃ,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἢ Πηνὸς ὀργὰς, ἤ τιν' θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὀρᾷ διὰ στόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας τρέφουσ, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δ' ὑπὸ πρὸς τ' ἀρτίως πόσιν,
Φέρουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δ'
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπη δρομήμασιν.
Ἤδη δ' ἀέλκων κῶλον ἕκπλεθρον δρόμῳ
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου κ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν σεναίξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεσφαιτεύετο·
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἱερὸν πάμφαγου πυρός·

Πέπλοι

Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δουλήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τ' δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀνάσσων ἐκ θρόνων πυρωμφίη,
Σείουσα χαίτην κρατί τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
Σιώδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τοσονδ' ἐλάμπετο·
Πίτνει δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν καταστάσις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρας
Ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος πάσχειν
Νεκρόν· τύχην γὰρ ἔρχεται διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, πρόσσπορόν νεκρῷ·
Ὠμωξε δ' εὐθὺς· ἐς δὲ πεπλώξας χέρας
Κυνᾷ, προσαυδᾶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τ' γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, συννάουσί μοι, τέκνον.
Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ὀξανασπᾶσαι δέμας,
Προσεῖχεθ', ὥσπερ κισσὸς ἕρκεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·

Ὃ μὲ γὰρ ἤθελ' ἐξαπαίσπασι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δ' ἐς πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάραχαν ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέκτη, καὶ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακοῦ γὰρ σχέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖν' ἢ νεκρὸν, παῖς τε, καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· πρέπουσι δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲ σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀπόσφαγήν.
Τὰ θνητὰ δ' ὡς νεῦν πρόσθεν ἡγοῦμαι σκιάν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, σὺν σοφὸς βροτῶν
Δοκοιῶμεν εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τύραννος μεγίστην μοῖραν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὄλβος δ' ὑπρρυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλος γένοιτ' ἂν ἄλλου, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον· ὡς σε συμφορᾶν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

Μή. Φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὡς τάχιστά μοι,
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
Καὶ μὴ, χρόνῳ ἄγουσαν, ἑκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὴ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

Ἀλλ'

Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πεφεύγειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τηὐδὲ γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· κἂν γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς
2 Ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ',
3 Ἴδετε τὰν ἀλομόραν
4 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
5 Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
6 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
7 Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
8 Δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
9 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
10 Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων Φοινίαν
11 Τάλαιναν τ' ἐμιαιφόνων ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθ' ἔρρῃ τέκνων,
Μάταν ἄρα γέν' φίλιον
Ἔτεκες, ὦ κυανέαν
Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρῶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλ' προσαπτεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόν' ἀμείβεῖ;
Χαλεπαὶ γὰρ βροτοῖς ἐμαγεῖ μιάσμα-
τ' ὀπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοι-
δα θεόθεν πιτνόντ' ὀπὶ δόμους ἄχη.

Παι. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Ἔτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παι. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέονπι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρχύων ξίφος.

Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σι-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τ' πάρος

Γυναῖκα

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσ' ὅτι θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἀ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυοῖν δυσεβής,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν θ' παίδοιν ξυμφανῆσ', ὀπόλλυται.
Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἰά. Γυναῖκες, αἳ τῇδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Ἦρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεινὰ εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέσπεσεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν αἴρειν σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος;
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέπουθ', ὀπτεύσασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεται δόμων;
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω
Κείνῃ μέ, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
Ἐμοὶ δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' ἀμφὶ προσπίπτοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰάσον· οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Ἰά. Τί δ' ἔξω; ἦπου καί με δοκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ἰά. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. Ὡς σὸκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ἰά. Πῇ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δάμαρ;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ἰά. Χαλᾶτε κλῆθρας ὡς τάχιστα, παιδαγωγοὶ·
Ἐκλύετ' ἁρμούς, ὡς ἴδω δισσοὺς πατρός,
Τούς τ' ἠνόνας, τ' ἢ τίσομαι δίκην.
Μή. Τί τάσδε κινεῖς καὶ καταμοχλεύεις πύλας,
Νεκρούς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ', εἴ τι βούλει· χεῖρα δ' οὐ φαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα παῖδος Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν ἔρυμα πολεμίους χερός.
Ἰά. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθρὸν, γύναι,
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει·
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἀμὲ σὺν παιδὶ σὲ ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἡλίου τε φέγγος εὐσεβεῖς,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ὀλοὶ· ἐγὼ γὰρ νοῦν ἔχω φονεύσασα,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρων τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, χαλκοῦν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς πρόσθεν, ἣν σ' ἐδέξατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμὲ ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν πρέσβιν,
Τὰ

Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἥξω γὰρ ὧν τοιῶνδε· συμφθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, κἀγὼ πεπονῶσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἔκαπι κἀγὼ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥπις τῦτ' ἐν Ἑλλησὶς γυνὴ
Ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίων ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, ἀ γυναῖκα, τ' Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχυσ' ἀγριωτέραν φύσιν.
Ἀλλ' ἀ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἴθ', αἰσχροποιὲ, κ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δ' τ' ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεοζύγων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, ὓς ἔφυσα κἀξέθρεψάμην,
Ἔχω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μή. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴς ἠπίστατο,
Οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀλισκόμενα λέχη,
Τερπνὸν βιάζειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
Οὐδ' ἡ τύραννος, ἥτ', ὁ σοὶ πρόθεις γάμους,
Κρέων, ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, κ λέαινα, εἰ βάλοι, καλοῖ,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γὰ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.

Ἰού.

Ἰά. Καὐτή γε λυπῆ, κἀ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μή. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἐὰν σύ μὴ γελᾷς.
Ἰά. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μή. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ἰά. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μή. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ἰά. Λέχους σφε κηξίωσας οὕνεκα κλαυτέον;
Μή. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ἰά. Ἥπις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ὄζειν κακά.
Μή. Οἴδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ἰά. Οἴδ' εἰσίν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μή. Ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ἰά. Ἴσασι δῆτα σὸν ἀπόπτυστον φρένα.
Μή. Στυγῆ· πικρὸν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ἰά. Καὶ μὴν ἐγὼ σοί· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μή. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ἰά. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, κλαῦσαι πάρες.
Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δ' ὑπὸ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν κἀγέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπόν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκός, κατθανῇ κακὸς κακῶς,

Ἀργοῦς

Ἀργοῦς κάρᾳ σὸν λειψάνῳ πεπληγμένῳ,
Πικρᾶς τελευτᾶς τ' ἐμὸν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων, 1400
Φονία τε Δίκη.
Μή. Τίς σ' ἢ κλύει θεὸς, ἢ δαίμων,
Τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξεναπάτα;
Ἰά. Φεῦ, φεῦ μισαρὰ, καὶ παιδολέτορ.
Μή. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον. 1405
Ἰά. Στείχω, διττῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μή. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρας.
Ἰά. Ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
Ἰά. Κἄπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ἰά. Αἰ, αἰ· φιλίᾳ χειρὶ σώματ' 1410
Παίδων ὁ τάλας προσπίτνιμαι.
Μή. Νεῦ σφε προσαυδᾷς, νεῦ ἀπαμύνῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δός μοι πρὸς θεῶν
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μή. Οὐκ ἔστ· μάτην ἔπος ἔρριπται. 1415
Ἰά. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ὑπ' μισαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Ἀλλ' ὅπόσον γοερῶν πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ, καὶ ἰαχάζω, 1420
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι

Τέκνα κτείνασ', ἀπωλύσεις
Ψαύσαί τε χερῶν, ψαίψαί τε νεκρῶν,
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους θηδεῦσαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Τέλος τῆς Μηδείας.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.

Θησεὺς υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τ᾽ Ἀμαζόνων Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα· ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τ᾽ Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν· ὁ δὴ Θησεὺς Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ σωιέδη τὸν Ἱππόλυτον διὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θεασαμένη δὲ τ᾽ νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ἄλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληρουμένη δὴ τ᾽ Ἀφροδίτης μισῶν ἡ τ᾽ Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίναντα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς παστεθεῖσιν ἐπέθηκε· σήργουσι γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τ᾽ τροφὸν δηλοῦσιν ἠναγκάσθη· ἡ δὲ κατεπηγείλατο, αὐτῇ βοηθήσειν ἥτις καὶ διὰ τ᾽ αὐτῆς παραίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ· τεραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε· καθ᾽ ὃν καιρὸν Φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι᾽ ἧς Ἱππόλυτε φθορὰν κατηγόρει, καὶ ἐπιβουλήν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέτρεψε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο· ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὴ τῶν γεγομμένων ἔκαζεν διασαφῆσαι Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο ὑοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἱππόλυτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκατασήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται.

Hactenùs Ed. Aldina. Reliqua ſuppeditat Editio Scholiorum Arſeniana.

ἐδιδάχθη δὴ Ἀμείνονος Ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι πζ, ἔτει δ· πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Ἔστι δὲ αὗτος ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος, καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. Ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος, τὸ γὰ ἅπρεπες καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. Τὸ δὴ Δρᾶμα τ᾽ πρώτων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΛΗ

ἐκ τῶν ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ παραλλήλων.

Θησεὺς ταῖς ἀληθείαις παῖς Ποσειδῶνος, ἔχων δὲ ἐξ Ἱππολύτης Ἀμάζονος Ἱππόλυτον, ἐπέγημε μητρυιὰν Φαίδραν τὴν Μίνωος, ἥτις ἔρωτι εἰς ὑπεθυμίαν ἐμπεσοῦσα, τὴν τρόφον ἔπεμψεν. Ὁ δὲ καταλέιψας, καὶ εἰς Τροιζῆνα ἀφικόμενος, κυνηγεσίαις προσεκάθητο. Τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγὴς δυστυχοῦσα, ψεύδεσι κατὰ τοῦ Σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε, καὶ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε. Θησεὺς δὲ πιστεύσας, ἠτήσατο παρὰ Ποσειδῶνος ἀπολέσθαι τὸν Ἱππόλυτον, ἐκ τῶν τελῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ παρ' αἰγιαλὸν ἐπὶ ἅρματος τυχόντι ταῦρον ἔπεμψε, καὶ ἐπόησε τοὺς ἵππους, οἱ συνέτριψαν τὸν Ἱππόλυτον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ὁπ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ γυναικῶν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

ΤΡΟΦΟΣ ΦΑΙΔΡΑΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Περλογίζει ὁ ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, κἀκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, ὑρανοῦ τ' ἔσω·
Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
Ναίουσιν ἔισω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
Σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
Τιμώμενοι χαίρουσιν ὑπ' ἀνθρώπων ὕπο.
Δείξω δ' ἐμῶν τῶνδ' ἀληθείαν πάρα·
Ὁ γὰρ μὲ Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἱππόλυτος, ἁγνὸς Πιτθέως παιδεύματα,
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας,

Λέγ' ἀκούειν δαιμόνων πεφυκέναι·
Ἀναίτιος δ' ὁ λέκτρα, κἀ ψαύσ' γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
Χλωρᾷν δ' ἀν' ὕλιν παρθένῳ ξυνὼν ἀεί,
Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρῶ χθονός,
Μείζω βροτείας ὁμιλίας πεφασμένον.
Τούτοισι μέν γ' οὖν ὁ φθόνος· τί γάρ με δεῖ;
Ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
Πάλαι προσοχάσας, ὁ πόνος πολλοῦ μέ δᾳ.
Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως πόντου δόμων,
Σεμνῶν ἐς ὄψιν τέλη μυηθείων,
Παιδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
Ἰδοῦσα Φαίδρα καρδίᾳ κατέσχετο
Ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
Καὶ πρὶν μὲ ἐλθεῖν τῇδε γῆν Τροιζηνίαν,
Πέτραν πρὸ αὐτοῦ Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἱδρύσατο,
Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκθημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὀνόμαζεν ἰσχύος θεάν.
Ἐπεὶ δ' Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
Καὶ τῇδε σὺν δάμαρτι ναυστολᾷ χθόνα,
Ἐνιαυσίαν ἔκθημον αἰνέσας φυγὴν·
Ἐνταῦθα δὴ στένουσα, καὶ κεπλημμένη
Κέντροις ἔρωτος, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται

Σιγῇ·

Σιγῇ· ξυνοίδε δ' οὔτις οἰκετῶν νάσῳ.
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν
Δείξω γ' Θησῆ πρᾶγμα, κἀκφανῶ πατρί.
Καὶ τ' ἦ μ' ἡμῶν πολέμου παρευκότα
Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
Ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
Μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὐξαμένῳ θεῷ.
Ἡ δ' εὐκλεὴς μέν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται,
Φαίδρα· τὸ γοῦν πρόσθ' ὑπερτιμήσω κακόν,
Τὄ μὴ ὑφάψαι τοῦτ' ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
Δίκην τοσαύτην, ὥστέ μοι κρείσσους ἔχειν.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι πάτων·
Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προκαπόλων ὀπαδὸς
Κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν πρέπῃ θεὰν
Ὕμνοισιν· ὦ γαῖ' εἶσ' ἀνεψγμένας πύλας
Ἅιδου, φάος γὰρ λοίσθιον βλέπων τόδε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἱππ. Ἕπεσθ' ἀείδοντες, ἕπεσθε
Τὰν Διὸς θυγατέρα Ἄρτεμιν,
Ἄρτεμιν, ἃ μελόμεσθα.
Χο. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γενέθλου,
Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα,
Χαῖρέ μοι, Λατοῦς,

Ἄρτεμι

Ἄρτεμι, σὲ Διὸς,
Καλλίστα πολὺ παρθένων,
Αἰ μέγαν κατ' ὄρεμνὸν
Ναίετ' εὐπατέρειδον αὐλάν,
Χαλκὸς πολύχρυσον οἶκον.
Ἱππ. Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
Καλλίστα τ' κατ' Ὄλυμπον
Παρθένων, Ἄρτεμι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται,
Αἰδὼς δ' ποταμίαισι κηπαύει δρόσοις.
Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
Τούτοις φρέπεσθ', τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
Ἀνάθημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
Σοὶ δ' ξυνέιμι, δ' λόγοις ὁμιλοῦμαι,
Κλύων μὲν αὐδήν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
Τέλος δ' κάμψαιμι, ὥσπερ ἠρξάμην, βίου.
Θε. Ἄναξ, Θεὸς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών,
Ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;

Ἱππ.

Ἱππ. Καὶ χάρτα γ'· ἦ γὰρ ὁ σοφὸς φανοίμεθ' ἄν.
Θε. Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὡς κρατήσαμεν νόμος;
Ἱππ. Οὐκ οἶδα· ἦ γὰρ καί μ' ἀνιαρεῖς πέρι;
Θε. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, κἠ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
Ἱππ. Ὀρθῶς γε· τίς δ' ὁ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
Θε. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
Ἱππ. Πλείστη γε, κἠ κέρδος γε σιὼ μόχθῳ βραχεῖ.
Θε. Ἦ καὶν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;
Ἱππ. Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
Θε. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
Ἱππ. Τίν'; εὐλαβοῦ γ', μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
Θε. Τὴν δ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
Ἱππ. Πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
Θε. Σεμνή γε μέντοι, καὶ πίσημος ἐν βροτοῖς.
Ἱππ. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.
Θε. Εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
Ἱππ. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
Θε. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.
Ἱππ. Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, δῶμα προσελθόντες δόμους,
Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
Τράπεζα πλήρης· δεῖ καταψύχειν χρεών
Ἵππους, ὅπως δὴ, ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
Βοερᾶς χορευθεὶς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
Τιὼ σὴν τὴν Κύπριν πολλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
Θε. Ἡμεῖς δὲ, σοῦ νέως γὰρ ὢ μεμπτέον,
Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,
Προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἁγάλμασι,

Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
Εἴ τις σ', ὑφ' ἥβης ἀπλάγχνον ἔντονον φέρων,
Μάταια βάζει· μὴ δόκει τότε κλύειν·
Σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ
2 Στάζουσα πέτρα λέγεται,
3 Βαπτὰν χάλπισι ῥυτὰν παγὰν
4 Προϊεῖσα κρημνῶν·
5 Τόθι μοι τὰς ἰερὰς φίλας,
6 Πορφύρεα φάρεα
7 Ποταμίᾳ δρόσῳ
8 Τέγγουσα, θερμᾶς δι' ὀπὰς νώτα πέτρας
9 Εὐαλίᾳ κατέβαλεν· ὅθεν μοι
10 Πρώτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Τιερομυρίαν νοσερᾶς
2 Κοίτας δέμας ἐντὸς ἔχειν
3 Οἴκων, λεπτὰ ϑ' φάρεα ξανθαῖν
4 Κεφαλᾶν σκιάζειν.
5 Τερπάταν δέ νιν κλύω
6 Τάνδε κατ' ἀμβροσίᾳ

7 Στόματος

Στόματος ἀμέρου
Δάματος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,
Κρυπτῷ τε πείθῃ θανάτῳ θέλουσαν
Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσανον.

Στροφὴ β'.

Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κύρα,
Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
Ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
Ἢ ματρὸς ὑρείας Φοιβαλέος.
Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθρεον
Δίκτυωναν, ἀμπλακίαις
Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τύχᾳ.
Φοιτᾷ γὰρ καὶ ἁλὸς λίμνας,
Χέρσον θ', ὑπὲρ πελάγους
Δίναις ἐν νοτίαις ἅλμας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἢ πόσιν, ἢ Ἐρεχθειδᾶν
Ἀρχαγὸν, ἢ εὐπατρίδαν,
Ποιμαίνῃ τις ἐν οἴκοις,
Κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τᾷδ' σῶν λεχέων,
Ἢ ναυβάτας τις ἔπλωσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
Λιμνᾶα ἢ εὐξεινότατον ναύταις,
Φήμαν πέμπων βασιλείᾳ·

9 Λύπᾳ

9 Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
10 Εἰναίαι δέδεται ψυχά.

Ἐπῳδός.

1 Φιλᾷ γὰρ τᾷ δυσερώτῳ γυναικῶν
2 Ἁρμονία κακὰ δύσανδρος
3 Ἀμηχανία συνοικεῖν
4 Ὠδίνων τε ϛ ἀφροσύνας· δι' ἃς
5 Ἧιξε ποτὲ νηδύος ἄδ' αὔρα.
6 Τὰν δ' εὔλογχον ἐρημάδα,
7 Τόξων μεδέουσαν,
8 Ἄρτεμιν αὐτεύ-
9 Καί μοι πολυζήλωτος
10 Αἰεὶ σὺν θεοῖσιν φοιτᾷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ὕδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
Τῳδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων,
Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται·
Τί ποτ' ὄξει, μαθεῖν ἔρᾳ ψυχά,
Τί δεδήληται
Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

Τρο. Ὦ κακὰ θνητῶν, συγγερᾷ τε νόσοι·
Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·
Ἔξω δὴ δόμων ἤδη νοσερᾶς
Δέμνια λοίσας.

Δεῦρο

Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν, πᾶν ἔπος ἦν σοι·
Τάχα δ' εἰς θαλάμους ἀσθύσεις τὸ πάλιν.
Ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κἀδενὶ χαίρεις·
Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
Φίλτερον ἡγῇ.
Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν.
Τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἁπλοῦν, τῷ δ' ἀνακάπτει
Λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος.
Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
Ἀλλ' ὅπῃ δὲ ζῆν φίλτερον ἄλλο
Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις,
Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
Τοῦδ', ὅτι τοῦτο σίλβει κατὰ γῆν,
Διὰ ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,
Κοὐκ-ἀπόδειξιν τοῦ ὑπὸ γαίας.
Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Φαί. Αἴρετέ μου δέμας· ὀρθοῦτε κάρα·
Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.
Λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, ὠκύπολοι.
Βαρύ μοι κεφαλῆς ἄχθος ἔχειν.
Ἄφελ', ἀμπέπασον βόστρυχον ὤμοις.

Τρο. Θάρσει, τέκνον, κἀμὴ χαλεπῶς
Μετάβαλλε δέμας.
Ῥᾴων γὰρ νόσου μετ' ἠυχίας
Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις·
Μοχθεῖν γὰρ βροτοῖσιν ἀνάγκη.

Φαί. Ἔ, ἔ
Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρημνίδος
Καθαρῶν ὑδάτων πάμ' ἀρυσαίμαν;
Ὑπό τ' αἰγείρου, ἔνθ' τε κρήνη
Λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;
Τρο. Ὦ παῖ, τί θροεῖς;
Οὐ μὴ πρὸ ὄχλου τάδε γυρώσεις,
Μανίας ἔπαχον ῥιπᾶσα λόγον.
Φαί. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· ἔμολε πρὸς ὕλαν,
Καὶ πρὸς τεύχας, ἵνα θηροφόνοι
Στείβουσι κύνες,
Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχεσιπάλτοις.
Περὶ θεῶν, ἔρασμαι κυσὶ θηρεύσαι,
Καὶ πρὸς χαίταν ξανθὰν κρίψασ'
Θεσσαλὸν ὅρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ'
Ἐν χειρὶ βέλος.
Τρο. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηρύσσεις;
Τί κυνηγεσίων σοὶ μέλεσις;
Τί δ' ἡρωικῶν νασμῶν ἔρασται;
Παρὰ γὰρ δροσερὰ πύργοις σύνεγγυς
Κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γλυκὺ ἄν.
Φαί. Δέσποιν' ἀλίας Ἄρτεμι λίμνας,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱππικῶν,
Εἴθε γλυκίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
Πώλοις Ἐνέτας δαμαλίζομένα.
Τρο. Τί τόδ' αὖ φάρεσι ἔρριψας ἔπος;
Νεῦ δὴ μὲ ὄρος βᾶσ' ἔνθ' ἠθέας
Πόθον

Πόθον ἐσέλλει· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
Ὅσις σε θεῶν ἀνασειράζει,
Καὶ φρενοπλῆκ φρένας, ὦ παῖ.
Φαί. Δύσαν ἐγὼ τί ποτ' εἰργασάμαν;
Ποῖ πρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
Ἐμάνλω, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ.
Φεῦ, φεῦ· τλήμων.
Μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
Αἰδούμεθα γὰ τὰ λελεγμένα μοι.
Κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
Καὶ ἐπ' αἰσχύνᾳ ὄμμα τέτραπται.
Τὸ γὰρ ὀρθᾶς γνώμαν, ὀδυνᾷ·
Τὸ δ' μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,
Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσαι.
Τρο. Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
Σῶμα καλύψει;
Πολλαὶ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος.
Χρῆν γὰρ μετρίους εἰς ἀλλήλους
Φιλίας ἅπτὰς ἀναπείρασθαι,
Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
Εὔλυτα δ' εἶδος σέργηθρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὠσασθαι, κ' ξαυτεῖναι.
Τὸ δ' ἰσοῖρ διστῶν μίαν ὠδίνειν
Ψυχάν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
Τῆσδ' ἀσφαλοῦς.

Βιότου

Βιότᾳ δ' ἀτρεκεῖς ὕπαιθρεύσεις
Φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
Τῇ δ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
Οὕτω τὸ λίαν γ' ἦσον ἐπαινῶ
Τἄ μηδὲν ἄγαν,
Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Γυῖαι γεραιαὶ, βασιλίδος πιστὴ τροφὸς
Φαίδρας, ὁρῶμεν τάσδε δυσπήνους τύχας.
Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἵππις ὡς ἔχει νόσος·
Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι κἀκλύειν βουλοίμεθ' ἄν.
Τρο. Οὐκ οἶσθ' ἐλέγχου· οὐ γὰρ ἐκπέφευγε δέλτα.
Χο. Οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
Τρο. Εἰς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
Χο. Ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανθ' δέμας.
Τρο. Πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;
Χο. Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν βουλευμένη;
Τρο. Θανεῖν· ἀσιτὰ δ' εἰς ἅπασαν βίᾳ.
Χο. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
Τρο. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὐ φησιν νοσεῖν.
Χο. Ὁ δ' εἰς πρόσωπον ὡς τεκμαίρεται βλέπων;
Τρο. Ἔκθημος ὢν γὰρ τῇδε τυγχάνει χθονός.
Χο. Σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πρεσβεύουσα
Νόσον πυθέσθαι τῆσδε, κἠ πλάνον φρενῶν;
Τρο. Εἰς πάντ' ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
Οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,

Ὡς

Ὡς ἂν παρῇσα κἀγὼ σύμοιρος ξυμμαρτυρῇς,
Οἵα πέφυκα δυσυχέσι δεσπόταις.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, τῆσδε μὴ λόγων
Λαθώμεθ' ἄμφω· κἀγὼ σὺ θ' ἡδίων γενοῦ,
Στυγνὴν ὀφρυὰ λύσασα, κἀγὼ γνώμης ὁδόν·
Ἐγὼ θ', ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἱπόμην,
Μεθεῖσ', ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
Κεἰ μὴ νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
Γυναῖκες αἵδε συγκαθιστᾶσαι νόσον.
Εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
Λέγ', ὡς ἰατρῶν τῶνδε μὴ μιανθῇ τόδε.
Εἶεν· τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον,
Ἀλλ' ἢ μ' ἐλέγχειν, ἢν τι μὴ καλῶς λέγω,
Ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
Φθέγξαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Γυναῖκες, ἄλλως τῇσδε μοχθοῦμεν πόνοις,
Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
Λόγοις ἐτέγχθ' ἥδε, νεῦ τ' ἀ πείθεται.
Ἀλλ' ἴαθι μύτοι, (πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα
Γίγνῃ θαλάσσης) εἰ θανῇ, προδοῦσα σὲ
Παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων,
Μᾶ τ' ἄκαστον ἱππίαν Ἀμαζόνα,
Ἢ σοῖς τέκνοισι δεσπότιν ἐγείνατο
Νόθον, φρονοῦντα γῆσι, οἷά νιν καλῶς,
Ἱππόλυτον. Φ. Οἴμοι. Τ. Θιγγάνει σέθεν τόδε;
Φαί. Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν

Τῶδ' ἀνδρὸς αὐτὸς λύσιμον σιγῇ πέσει.
Τρο. Ὁρᾷς; Φρονεῖς μὲ εὖ· φέρανσῶσα δ', ὦ φίλες
Παῖδάς τ' ἀνῶσαι, ἢ σὺ σπεῦσον βάσιν.
Φαί. Φιλῶ τέκν'· ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
Τρο. Ἀγναὶς μὲ, ὦ πού, χεῖρες αἵματος φέρεις.
Φαί. Χεῖρες μὲ ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μιάσματα.
Τρο. Μῶν ἐξ ἐπαχθοῦς πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
Φαί. Φίλῳ μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.
Τρο. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἁμαρτάνων;
Φαί. Μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἑκοῦσα ἀφροσύνῃ κακῇ.
Τρο. Τί γὰρ τὸ δεινὸν πῆμ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
Φαί. Ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἰς σ' ἁμαρτάνω.
Τρο. Οὐ δῆτ' ἐμοῦγ', ἐκ ἧς σὺ λοιδορήσεται.
Φαί. Τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένην;
Τρο. Καὶ σῶν γε γονάτων· οὐ μεθήσομαί ποτε.
Φαί. Κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ, τέκνοις τ' ἐμοῖς κακά.
Τρο. Μεῖζον γὰρ, ἢ σοὶ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
Φαί. Ὅλῃ· τὸ μέν τοι σεσῶσθαι μοὶ πιθοῦ φέρει.
Τρο. Κἄπειτα κρύπτεις χεῖρε, κἀκπεμφθῆς ἄπρακτ';
Φαί. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.
Τρο. Οὐκοῦν λέγουσι, πιστότερα φωνῆς.
Φαί. Ἄπελθε πρὸς θεῶν, δέξιόν τ' ἐμὸν μέτες.
Τρο. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον ὁ δίδους ὃ χρῄζω.
Φαί. Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
Τρο. Σιγῶμ' ἂν ἤδη, σὸς γὰρ ἀντεῖχεν λόγος.
Φαί. Ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠργάσθης ἔργον!

Τρο.

Τρο. Ὃν ἔχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φὴς τόδε;
Φαί. Σύ τ', ὦ τάλαιν' ὄμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
Τρο. Τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακορροθεῖς;
Φαί. Τείπη σ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι;
Τρο. Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ τρέποιτ' ἐμὸς λόγος;
Φαί. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς, ἀ νεωστὶ δυστυχεῖς.
Τρο. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶσθ', ἃ βούλομαι κλύειν.
Φαί. Φεῦ·
Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας, ἃ 'μ' ἔχρῃν λέγειν;
Τρο. Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.
Φαί. Τί τῶθ' ὃ δή λέγουσιν ἀνθρώπους ἔρᾶν;
Τρο. Ἥδιστον, ὦ παῖ, ταὐτόν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.
Φαί. Ἡμεῖς ἂν εἶμεν ὑστέρῳ κεχρημένοι.
Τρο. Τί φής; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;
Φαί. Ὅσις ποθ' ὅτος ἐσθ' ὁ τὸ Ἀφροδίσιον.
Τρο. Ἱππόλυτον αἰδῇ; Φ. Σοῦ τόδ' οὐκ ἐμοῦ κλύεις.
Τρο. Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὡς μ' ἀπώλεσας·
Γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ ἀνέξομαι
Ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
Ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπόλλυσ' ὀλομένη
Βίᾳ θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκ ἔτ' ἐμμενῶ.
Οἱ σώφρονες γὰρ οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως,
Κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός,
Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ·
Ἥ τἀμὲ, κἀμὲ, κἀδόμους ἀπώλεσεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἄϊες ὤ, ἔκλυες ὤ,
2 Ἀνήκουσα τᾶς τυραννω
3 Πάθεα μέλεα θρομβώμας.[1]
4 Ὀλοίμαν ἔγωγε· πεὶν σ' ἂν φίλαν
5 Καταλύσαι φρένα·
6 Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ·
7 Ὦ πάλαινα τῶνδ' ἀλγέων,
8 Ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.
9 Ὤλωλας, ἐξέφλωσας εἰς φάος κακά.
10 Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μολών;
11 Τελευτήσεταί π καινὸν δόμοις.
12 Ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ὄξιν οἱ φθίνει τύχα
13 Κύπελλος· ὦ πάλαινα πᾶ Κρησία.

ΙΑΜΒΟΙ.

Φαί. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας πρόσγειον,
Ἤδη πότ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
Θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέφθαρ' βίος.
Καί μοι δοκοῦσιν οἱ κακοὶ γνώμης φύσιν
Πρέσσειν χάριον· ἔστι γοῦν τόγ' εὖ φρονεῖν
Πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῆδ' ἀθρητέον τόδε.
Τὰ χρὴς' ἐπισάμεσθα, κοὐ γιγνώσκομεν,

Οὐκ

Οὐκ ἐκπονῶμεν δ'· ὦ μῦ λέγίας ὕπο,
Οἵ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
Ἄλλην τίν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
Μακραί τε λέσχαι, κ σχολὴ, τερπνὸν κακὸν,
Αἰδώς τε· δισταὶ δ' εἰσὶν· ἡ μὲν ἀ κακὴ,
Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς λῷ σαφὴς,
Οὐκ ἀλλὰ δύ' ἥσην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοὺς ἐγὼ,
Οὐκ ἔσθ' ὁπόιῳ φαρμάκῳ ἀμφθερεῖν
Ἔμελλον, ὥστε τὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
Λέξω δ' κὴ σοὶ τ' ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
Κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν· ἠρξάμην μὲν οὖν
Ἐκ τῆσδε σιγᾶν τλήσδε κ κρύπτειν νόσον.
Γλῶσσα γὰρ οὐδὲν πιστὸν· ἡ θυρεῖα μὲν
Φρενήμαθ' ἀνδρῶν νουθετεῖν δέδοκται,
Αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
Τὸ δεύτερον δ', ἢν δύνοιαν εὖ φέρειν,
Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξιύτον
Κύπριν κρατῆσαι, καρτερεῖν ἔδοξέ μοι
Κρύπτειν· οὐδεὶς ἀντερᾷ βουλεύμασιν
Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
Μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
Τὸ δ' ἔργον ἤδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ·
Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' ὅσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
Μίσημα πᾶσιν· ὡς ὄλοιτο παλαίως,

Ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
Πρώτη θυραίους· ὅτι γ' ἦν γενναίων δόμων
Τόδ' ἦρξε πλείσταισι γύναιξι κακόν.
Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
Ἡ κάρτα δόξῃ τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.
Μισῶ δὲ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
Λάθρα δὲ τόλμας ἐς καλὰς κεκπεφυώς.
Αἰ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα πόντια Κύπρι,
Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τὼν ξυνδυνετῶν,
Οὐδὲ σκότον φείσονται ἐς ξυμεργάσαι,
Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇς
Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποστεύνει, φίλαι,
Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τ' ἐμὸν αἰσχύνας' ἀλῶ,
Μὴ παῖδας, οὓς ἔπεκτον' ἀλλ' ἐλευθέρους,
Παῤῥησίᾳ θάλλοντας, οἰκεῖν πόλιν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς ὕπερ' εὐκλεοῦς.
Δυσοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν φρασύστολος ᾖ τις ἦ,
Ὅταν ξυνοικῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακοῦ.
Μόνον γ' τοῦτο φεύσ' ἀμιλλᾶται βίῳ,
Γνώμην δικαίαν καὶ καλὴν ὅτῳ πάρῃ.
Κακὸς γ' ὁ φύντων ἐξέφυ', ὅταν τύχῃ,
Προθεὶς κἀτόπλεον, ὥστε πᾶσιν νέαν,
Χρόνῳ· πᾶσ' οἵα μή ποτ' ὀφθείην ἐγώ.

Χο. Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχοῦ καλὸν,
Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται.

Τρο. Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρκέσει
Ἡ σὴ παρέσχε δωνὰν ἐξαίφνης φόβου·

Νῦν

Νεῶ δ' ἐπ' οἴκημ' φαῦλον ἔστι· κἂν βροτοῖς
Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι·
Οὐ γὰρ τὸ σῶμα σὸν δέδοικ', ἀλλ' ἔξω λόγου
Πέπονθας· ὀργαὶ δ' εἴς σ' ἐπέστρεψαν θεᾶς.
Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν
Κἄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ἀλεῖς;
Οὐκ ἀρά γ' ὃ δὴ τοῖς ἐρῶσι τ' πέλας,
Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτὰς χρεών.
Κύπρις γὰρ ὁ φορητός, ἢν τὸ πολλὸν ῥυῇ.
Ἡ τ' μὲν ἑκοῦσ', ἡσυχῇ μεπέρχεται·
Ὃν δ' ἂν τροπαίαν φρονοῦσ' εὕρῃ μέγαν,
Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε.
Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ'· ἔστι δ' ὠν θαλασσίᾳ
Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
Ἣ δ' ὄζιν ἡ σπείρουσα δίδωσ' ἔρον,
Οὗ πάντες ἐσμὲν ᾧ τ' χθὼν ἔκγονοι.
Ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
Ἔχουσιν, αὐλοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί,
Ἴσασι μέν, Ζεὺς ὡς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης· ἴσασι δ', ὡς ἀνήρπασέν ποτε
Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως,
Ἔρωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
Ναίουσι, κοὐ φεύγουσι δηποθὲν θεούς·
Στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾶς τὸ κοινὸν μέρος.
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; κεῖνα σ' ὃς ῥητοῖς ἄγει
Πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόσαις θεοῖς
Ἄλλοισιν, εἰ μὴ τῶνδέ γε σέβεις νόμους.

Πόσις

Πόσους δοκεῖς δὴ χάρετ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
Νοσοῦντ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
Πόσους δ' παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
Σωφρονεῖν Κύπρις; ἐν σοφοῖσι γὰρ
Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτοὺς·
Οὐδὲ στέγην γε, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς ὃ τ' τύχην
Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρησὰ τ' κακῶν ἔχεις,
Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πεφύξεσαι ἄν.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὴ κακῶν φρενῶν,
Λῆξόν δ' ὑβρίζουσ'· ὡς γὰρ ἄλλο πλεὼ ὕβρις
Τάδ' ἔξι, κρείσσω δαιμόνων σ' εἶ θέλειν.
Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
Νοσοῦσα δή, εὖ πως τ' νόσον καταστρέφου.
Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι·
Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
Ἢ τ' ἀρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Χο. Φαίδρα, λέγ' μὲν ὅδε χρησιμώτερα
Πρὸς τ' παροῦσαν ξυμφορὰν· αἰνῶ δέ σε.
Ὁ δ' αἶνος ὅτος δυσχερέστερος λόγων
Τῶν τῆσδε, κἀγὼ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.

Φαί. Τοῦτ' ἔθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', ἡδὺ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.

Τρο. Τί σεμνομυθεῖς; ὦ λόγων εὐημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ὡς τάχος δίϊσθον
Τὸν εὐθὺν ἐξεπόνθας ἀμφὶ σῷ λόγῳ.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,
Οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
Προσῆγον ἄν σε δεῦρο· νεῷ δ' ἀγὼν μέγας
Σῶσαι βίον σὸν, κοὐχ ὑπὲρ θνητοῦ τόδε.

Φαί. Ὦ δειναὶ λέξασ', ὡς συγκλήσεις δόμα,
Καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;

Τρο. Αἴσχει', ἀλλ' ἀμείνω τ' αἰσχρῶν τάδ' ἔστι σοι.
Κρεῖσσον γὰρ ἔργον εἶπερ ἐκσώσει σε,
Ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

Φαί. Καὶ μή γε πρὸς θεῶν (εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ)
Πέρα προβῇς τῶνδ', ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
Ψυχὴν ἔρωτι· ταἰσχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
Εἰς τοῦθ', ὃ φεύγω νεῷ, ἀναλωθήσομαι.

Τρο. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν·
Εἰ δ' ἦν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις·
Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
Ἔρωτος· ἦλθε δ' ἄρτί μοι γνώμης ἔσω,
Ἃ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὔτε πὴ βλάβῃ φρενῶν,
Παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
Ἃ δ' ἐξ ἐκείνου δή ποθ' ὑμῖν ποθουμένου
Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο

Λαβεῖν, σιωπήσας τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.
Φαί. Πότερα σ' ἡ χεισὼν, ἢ πατὼν, τὸ φάρμακον;
Τρο. Οὐκ οἶδ'· ἀκούσας, μὴ μαθεῖν, βούλει, τέκνον.
Φαί. Δέδοικ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.
Τρο. Πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι δειμαίνοις ἄν τί;
Φαί. Μή μοί τι Θησέως παῖδα μηνίσῃς τέκνῳ.
Τρο. Ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντίᾳ Κύπρι,
Σύνεργος εἶης· τἄλλα δ' οἷ' ἐγὼ φρονῶ,
Τοῖς ἔνδον ἡμῶν δεχέσθ' λέξω φίλως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἔρως, ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων
2 Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖάν
3 Ψυχᾷ χάριν, οὐς ἐπιτρεπτεύσῃ,
4 Μή μοι ποτὲ σοὶ κακῷ φανείης,
5 Μήδ' ἀρρύθμῳ ἔλθοις.
6 Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔ-
7 τ' ἄστρων ὑστέρᾳ βέλῳ,
8 Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
9 Ἵησιν ἐκ χερῶν
10 Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Ἄλλως, ἄλλως ὦδέ τ' Ἀλφεῷ,
2 Φοίβε τ' ὀπὶ Πυθίοις τεθέμενος,
3 Βᾶτον φόνον Ἑλλὰς αἰέξει δή.
4 Ἔρωτα ὃν τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
5 Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
6 Φιλτάτων θαλάμων
7 Κληδοῦχον, ὃ σεβίζομεν,
8 Πέρθοντα, ὃς ἁβὰ πάσης
9 Ἴονται συμφορᾶς
10 Θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.

Στροφὴ β΄.

1 Τὰν μὲ Οἰχαλίᾳ
2 Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
3 Ἀνανδρον τὰ πρὶν καὶ
4 Ἄνυμφον, οἴκῳ
5 Ζεύξασ', ἀπεστράτευσε θρομάδαν,
6 Τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν,
7 Σιὼ αἵματι, συὸ κάπῳ,
8 Φονίοις θ' ὑμεναίοις,
9 Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
10 Ὦ τλᾶμον ὑμεναίων.

Ἀντιστροφὴ

Ἀπιρόφὴ β'.

1 Ὦ Θήβας ἱερὸν
2 Τεῖχος, ὦ σόμα Δίρκας,
3 Συνέποιτ' ἂν οἷον
4 Ἃ Κύπρις ἔρπει.
5 Βροντᾷ γὼ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα
6 Τὰν διογόνοιο Βάκχου
7 Νυμφόσυμβόαν, πότμῳ
8 Φονίῳ κατδύνασα.
9 Δειναὶ γὰρ, τὰ πάντ' ἔπιπνε· μέλιστα
10 Δ' οἷα τις πεπόταται.

ΙΑΜΒΟΙ.

Φαί. Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα.
Χο. Τί δ' ἔστι, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;
Φαί. Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τὴν ἔσωθεν ἐκμάθω.
Χο. Σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
Φαί. Ἰώ μοι· αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
Ὦ δυσάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Προσῳδός.

Χο. 1 Τίνα θροεῖς αὐδὰν;
2 Τίνα βοᾷς λόγον;
3 Ἔνεπε τίς φοβεῖ σε
4 Φήμα, γύναι, φρένας ἔπιουτος;

Σύσημα.

Σύζημα α'.

Φαί. 1 Ἀπωλόμεσθα· ταῖσδ' ὑπεσάσαις πύλαις,
2 Ἀκέσαιθ' οἵῳ κέλαδος ἐν δόμοις πίτνῃ.

Στροφή.

Χο. 1 Σὺ ὦδε κλῆθρα· σοὶ
2 Μέλει πομπίμα
3 Φάτις δωμάτων.
4 Ἕνεπε δή, ἔννεπέ μοι
5 Τί ποτ' ἔβα κακόν.

Σύζημα β'.

Φαί. 1 Ὁ τᾶς φιλίππας παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ,
2 Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ τοξόπολον κακά.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Ἰαχὰν μὲν κλύω,
2 Σαφὲς δ' οὐκ ἔχω
3 Γεγωνεῖν ὅπα.
4 Διὰ πύλας ἔμολεν,
5 Ἔμολέ σοι βοά.

Ἀντίζημα α'.

Φαί. 1 Καὶ μὲν σαφῶς γε τᾶν κακῶν τοξεμπόλων,
2 Τὸν δεσπότην τοξόδουσαν ἐξαυδᾷ λέχος.

Ἐπωδὸς α΄.

Χο. 1 Ὤ, μοι ἐγὼ ἡμιῶν.
2 Περιδέδοσαι φίλαι.
3 Τί σοι μήσομαι; τὰ
4 Κρυπτὰ γὼ πέφιλαι, λαὶ δ' ὄλλυσαι.
Φαί. Αἰ, αἰ· ἔ· ἔ. Χ. Περίδοτ' ἐπ' φίλαν.

Ἀντισύστημα β΄.

Φαί. 1 Ἀπώλεσέν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμὰς,
2 Φίλως, καλῶς δ' ἔ, τλήμ' ἀμφίβολα νόσου.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Πῶς ἦν; τὰ φράσεις, ὦ παῖδες ἀμπίπτουσα;
Φαί. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἔν' ἡμπτηνεῶν ὅσον πέτ',
Τῶν νεῶν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
Ἱππ. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἠλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα.
Τρο. Σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.
Ἱππ. Οὐκ' ἔς' ἀκούσας δεῖν' ὅπως σιγήσομαι.
Τρο. Ναὶ πρὸς σὲ τ' σῆς δεξιᾶς εἰλαλένω.
Ἱππ. Οὐ μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μήδ' ἅψῃ πέπλων.
Τρο. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
Ἱππ. Τί δ', εἶπερ, ὡς φῂς, μηδὲν εἰργάσω κακόν;
Τρο. Ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς ὐδαμῶς ὅδε.
Ἱππ. Τά τοι καλ' ὀν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
Τρο. Ὦ τέκνον, ὄρχοις μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.

Ἱππ.

Ἱππ. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δ' ἄνευ φρενὸς ἄνωμοτος.
Τρο. Ὦ παῖ, τί δράσεις; σὰς φίλους ἀπεξαίσῃ;
Ἱππ. Ἀπέπτυσ'· οὐδὲς ἄδικος ἔστ' ἐμοὶ φίλος.
Τρο. Σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
Ἱππ. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἠλίου κατῴκισας;
Εἰ γὰρ βεβήτειν ἤθελες σπορᾶς χθονὸς,
Οὐκ ἐν γυναικῶν χρῆν τοῦδε κτᾶσθαι τόδε.
Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,
Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
Τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρόσπολον ἀξίαν κακὸν
Μέλλοντες, ὅλβου δωμάτων ἐκτίνομεν.
Τούτῳ δ' δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα.
Πεφᾶσθαι χρὴ ὁ πατέρας τε κἠ θρέψας πατὴρ
Φερνὰς, ἀπώσω, ὡς ἀπηλλαχθῇ κακοῦ.
Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν,
Γέγηθε, κόσμον προσθετιθεὶς ἀγάλματι
Καλὸν κακίστῳ· κἠ πέπλοισιν ἐκπονεῖ
Δύστηνος, ὅλβου δωμάτων ὑπεξελών.
Ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥσπερ κηδεύσας κακοῖς
Γαμβροῖσι, χαίρων σώζει πικρὸν λέχος·
Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθερὸς δ' ἀνωφελεῖς,
Λαβὼν, πέζει ταὐγαθῷ τὸ δυστυχές.
Ῥᾴων δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς

Εὐη-

Εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
Σοφὴν δ' μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
Εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.
Τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη·
Χρὴν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲ ὑ πρᾷον,
Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκαθιχίζειν δάκνη
Θηρῶν, ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
Μήτ' ἐξ ἐκείνης φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
Νεῶ δ' αἱ μὲ ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
Βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
Ὡς σὺ γ' ἡμῶν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς σωναλλαγάς.
Ἃ γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
Εἰς ὦτα χλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
Ὃς δὴ ἀκούσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
Εὖ δ' ἴσθι, τιμῶν σ' εὐσεβὴς σώζῃ, γύναι.
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην,
Οὐκ ἂν ποτ' ἔχρην μὴ τάδ' ἐξεπεῖν πατρί.
Νεῶ δ' ἐκ δόμων μὲν ἔσ' δὺ ἔκθημος χθονὸς
Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ' ἔξομεν στόμα.
Θεάσομαι δ' σὸν πατρὸς μολὼν ποδὶ,
Πῶς νιν προσόψῃ σὺ, σὸ δέσποινα σή.
Τῆς σῆς δ' τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
Ὀλοιδε· μισῶν δ' οὔ ποτ' ἐμπλησθήσομαι
Γυναῖκας, δὴ εἰ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν.

Ἀεὶ

Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκείναις κακαί.
Ἢ νεῶ τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
Ἢ κἄμ' ἐάτω παῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Τάλαινες, ὦ κακοτυχεῖς
2 Γυναικῶν πότμοι, τίνα νεῶ ἢ
3 Τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγον,
4 Σφαλεῖσαι κἄθαμμα λύσειν λόγου;
Φαί. 5 Ἐπύχμεν δίκας,
6 Ἰὼ γᾶ, κὴ φῶς,
7 Πᾷ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
8 Πῶς ἢ πῆμα κρύψω, φίλαι;
9 Τίς ἀὴ θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἀὴν βεβτῶν
10 Πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
11 Φανείη; τὸ γὰρ πρ' ἡμῶν πάθος
12 Παρὸν, δυσεκπέραστον ἔρχεται βίᾳ.
13 Κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Φεῦ, φεῦ. πέπρακε, κὐ κατώρυχεν τέχναι,
Δέσποινα, τ' σῆς σωτηρίας· κακῶς δ' ἔχει.
Φαί. Ὦ παλίγκοτος, κὴ φίλων ἄφθορε,
Οἷ' εἰργάσω με· Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς

Περίριζον ἐκτρίψειεν, ὑπάσας πνεύ.
Οὐκ εἶπον; ὁ σῆς πρὸνοησάμην φρενὸς,
Σιγᾶν, ἐφ' οἷσι νιν ἐγὼ κακὸν νομῶ;
Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκ ἔτ' εὐκλεεῖς
Θησόμεθ'· ἀλλὰ δός με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ σωφρονηθεὶς φρένας,
Ἐρᾷ κατ' ἦμαρ παιδὶ σὰς ἁμαρτίας,
Ἐρᾷ δ' ὃ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,
Πλήσαί τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
Ὄλοιο κἀκ σοῦ, κἀ ὅστις ἀκόντας φίλους
Πείθειν μόχθους μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
Τρο. Δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά.
Τὸ γὰρ δίκαιον σοῦ τ' ἀφάγνωσιν κρατεῖ.
Ἔχω δ' ἃ κἀγὼ πρὸς τάδ', εἰ δέξῃ, λέγειν.
Ἔθρεψά σ', εὔνους τ' εἰμί· τί νόσῳ δέ σοι
Ζητοῦσα φάρμακ', εὗρον οὐκ ἀβλόμην.
Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, χάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν λῶ·
Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
Φαί. Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
Τρώσασ' ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
Τρο. Μαρτυρόμεν· οὐκ ἐσωφρόνεις ἐγώ·
Ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
Φαί. Παῦσαι λέγουσα· κἂν τὰ πρὸς θεὸν γὰρ οὐ καλῶς
Παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε, σῆς αὐτῆς πέρι
Φρόντιζ· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
Ὑμεῖς δ', παῖδες εὐγενεῖς Τροιζηνίαι,

Τοσόνδε

Τοσόνδέ μοι ϖδάχετ' ἐξαιτυμήν,
Σιγῇ καλύπτειν, ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε.
Χο. Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.
Φαί. Καλῶς ἐλέξαθ'· ἓν γὰ ϖροτρέπεσ' ἐγὼ
Εὕρημα δή π τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
Ὡς εὐκλεᾶ μὴ παισὶ ϖροδοθεῖναι βίον,
Αὐτή τ' ὄναδος ϖρὸς τὰ νῦν πεπλωκότα·
Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κηφίσου δόμους,
Οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι,
Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
Χο. Μέλλεις γὰ δή π δρᾶν δυήκεσον κακόν;
Φαί. Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.
Χο. Εὔφημος ἴσθι. Φ. Καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.
Ἐγὼ γὰ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ,
Τέρψω· πικρὸς δ' ἔρωτος ἡττηθήσομαι.
Ἀτὰρ κακόν γε χ' ἁτέρῳ γενήσομαι
Θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ὑψηλὸς εἶ· τὸ νόσει γὰ τῆσδέ μοι
Κοινῇ μεταχών, σωφρονεῖν μαθήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γυιόμαν,
2 Ἵνα με πτερόεσσαν ὄρνιν

3 Θεὸς ἐν παναῖς
4 Ἀγέλαισι θείη·
5 Ἀεθείλω θ' ἁπὶ πόντιον
6 Κῦμα τᾶς Ἀδριλωᾶς
7 Ἀκτᾶς, Ἠειδανῦ θ' ὕδως·
8 Ἔνθα πορφύρεον σαλάσσουσιν
9 Εἰς οἶδμα πατρὸς τριπάλαιναι
10 Κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ, δακρύων
11 Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Ἑσπερίδων θ' ἁπὶ μηλόκαρπον ἀκτὰν
2 Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν,
3 Ἵν' ὁ ποντομέδων
4 Πορφυρέας λίμνης
5 Ναύταις οὐκ ἔστ' ὁδὸν νέμειν,
6 Σεμνὸν τέρμονα χειρῶν
7 Οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,
8 Κρηναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
9 Ζηνὸς μελαίθρων θ' εὐνὰ κοίτας,
10 Ἵν' ὀλβιόδωρος αὐξὶ ζαθέα
11 Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

Στροφὴ β'.

1 Ὦ λευκόπτερε Κρησία
2 Πορθμίς, ἃ θρὲ πόντιον
3 Κῦμ' ἀλίκτυπον ἅλμας

4 Ἐπόρθυσας

4 Ἐπόρθυσας ἐμοὶ ἄναστον
5 Ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
6 Κακονυμφοταίζων ὄναστν.
7 Ἦ γὰ ἀπ' ἀμφοτέρων,
8 Ἦ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
9 Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, Μου-
10 νυχίᾳ σὺ ἐπ' ἀκταῖς ἐκάθισαντο
11 Πλεκτὰς φασμάτων ἀρχάς,
12 Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἀνθ' ὧν ὐχ' ὁσίων ἐρώ-
2 των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
3 τας νόσῳ κατεκλάσθη.
4 Χαλεπᾷ δ' ὑποστάντες οὖσαν
5 Συμφορᾷ, τεκάμνων
6 Ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν
7 Ἄψῃ ἀμφὶ βρόχον
8 Λευκᾷ καθαρμόζουσα δέρᾳ,
9 Δαίμονα συγγὸν καταισχεθεῖ-
10 σα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρεμέ-
11 να φάμαν, ἀπαλλάσσου-
12 σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θερ. Ἰὼ, ἰώ.
Βοηδρομεῖτε πάντες ᾧ πέλας δόμων.

Ἐν αἰχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ.
Χο. Φεῦ, φεῦ· πέπρακ'· βασιλὶς οὐκ ἔτ' ἔστι δή
Γυνὴ, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
Ἄγ. Οὐ πεύσετ'; οὐκ οἴσθ' τις ἀμφιδέξιον
Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἄμμα λύσομεν δέρης;
Ἡμι. Φίλαι, τί δρῶμεν; ἢ δοκῶ πρᾶξαι δόμους,
Λῦσαί τ' ἄναστιν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
Ἡμι. Τί δ'; ἁ πάρεσι πρόσπολοι νεανίαι;
Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίᾳ.
Θερ. Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.
Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
Χο. Ὄλωλεν ἡ δύσπους, ὡς κλύω, γυνή·
Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.
Θη. Γυναῖκες, ἴσε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
Ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
Μῶν Πιτθέως τι γῆρας ἔφραισαι νέον;
Πρόσω γὰ ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
Λυπηρὸς ἡμῖν τῆσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.
Χο. Οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,
Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
Θη. Οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
Χο. Ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγισά σοι.
Θη. Τί φῄς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
Χο. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
Θη. Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ πρὸ συμφορᾶς πινός;

Χο.

Χο. Τοσῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμοις,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πευθήτεια.
Θη. Αἴ, αἰ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέσεμμαι κάρα
Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυσυχὴς θεωρὸς ὤν;
Χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων·
Ἐκλύσατ' ἀρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα
Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ἰὼ, ἰώ· τάλαινα μελέων κακῶν·
Ἔπαθες· εἰργάσω
Τοσοῦτον, ὥσε τάσδε συγχέαι δόμους
(Αἰ, αἰ τόλμας,
Ὦ βιαίως θανοῦσ',
Ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ)
Σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας.
Τίς ἆρα σάν τάλαιναν ἀμαυρᾷ ζωᾷ;
Θη. Ὤμοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον, ὦ τάλας·
Τὰ κάκιστ' ἐμοὶ κακῶν· ὦ τύχα,
Ὡς μοι βαρεῖα ἐς δόμους ἐπεστάθης
Κηλὶς ἄφερτος ἐξ ἀλαστόρων τινός,
Καταχνὰ μ' ὤων, ἀβίωτος βίῳ.
Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσοῦτον, ὥσε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μήδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.
Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν

Βαρύποτμον,

Βαρύποτμον, τλήμων, περισυδῶν τύχω;
Ὄρνις γὰρ ὡς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
Πήδημ' ἐς ᾅδου κρυπτὸν ὁρμήσασά μοι.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ· μέλεα, μέλεα τάδε πάθη·
Πρόσωθεν ἢ πόθεν ἀναχαμίζομαι
Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι
Τῶν παρεμίδην τινός.

Χο. Οὔ σοι τάδ', ὦ ναῦ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
Πολλῶν μετ' ἄλλων ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

Θη. Τὸ κᾳ γᾶς θέλω, τὸ κᾳ γᾶς κνέφας
Μεθοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλήμων,
Τῆς σῆς σεμνεὶς φιλοπάτις ὁμιλίας·
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα,
Γυῖα, σὰν ἔβα τάλαινάν κᾳρδίαν;
Εἴποι τις ἂν τὸ πεπρωμένον, ἢ μαντεῖον ὄχλον
Στέγει τύραννον δῶμα περασθόλων ἐμῶν;
Ἰώ μοί μοι σέθεν· μέλεος,
Οἷον εἶδον ἄλγος· δόμων,
Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμαν·
Ἔρημος οἶκος, κᾳ τέκν' ὀρφανεύεται.

Χο. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
Ἄελσά θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
Φέγγος αἰθερίου τε
Καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
Ἰὼ τάλας, ὦ τάλας· ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
Δάκρυσί μου βλέφαρα

Καταχυθέντα,

Καζαχωδένται τέγλε) σᾷ τύχᾳ.
Τὸ δ' ὅπι τῶδε πῆμα φείσωτο πάλαι.

Θη. Ἔα, ἔα·
Τί δή ποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς
Ἱππηλύτης, θέλει τί σημῆναι νέον; 870
Ἀλλ' ἦ λέχος μοι Σ τέκνων ὕπεσολᾶς
Ἔγραψεν ἡ δύστηνος, ἐξαιτουμένη;
Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
Οὐκ ἔστι, δῶμά θ', ἥτις εἰσεισιν γυνή.
Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου 875
Τῆς σῆς ἔτ' ἔσης τῆσδε προσαίνυσί με.
Φέρ', ἐξελίξας πτυχὰς σφραγισμάτων,
Ἴδω τί λέξας δέλτος ἥδε μοι θέλει.

Χο. Φεῦ, φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲ οὕτω 880
Ἀβίωτος βίᾳ τύχα προσὸς τὸ κραυθὲν
Εἶη τυχεῖν· ὀλομένης γὰ, σὰκ ἔτ' ὄντας, λέγω
Φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
Ὦ δαίμον, εἴπως ἐσί, μὴ σφίλης δόμους,
Αἰτυμένης ᾧ κλῦθί μου· πρὸς γάρ τινος 885
Οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακόν.

Θη. Οἴμοι· τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν;
Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν· ὦ πάλαι ἐγώ.

Χο. Τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγου μέτα.

Θη. Βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾷ φύγω 890
Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμου οἴχομαι.
Οἷον, οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος

Φθεγόμβμον τλήμων.

Χο. Αἰ, αἰ· κακῶν δέγχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.

Θη. Τόδε μ' οὐκ ἔτι σώματ' ὀν πύλαις 895
Καθέξω δυσεκπέρασον, ὀλβὸν, ὀλοὸν
Κακόν· ὦ πόλις, πόλις·
Ἱππόλυτος εὐνῆς τ' ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
Βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἆς ἐμοί ποτε 900
Ἀρὰς ὑπέσχου πρῶτα, μιᾷ κατέργασαι
Τέκνων ἐμὸν παῖδ'· ἡμέραν δ' μὴ φύγοι
Τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ἄπτυστος σαφεῖς ἀρᾶς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν·
Γνώσῃ γὰρ αὖθις ἀμπλακεῖν ἐμοὶ πιθοῦ. 905

Θη. Οὐκ ἔστ· ἐς πρός γ' ὄμμα σὸν τόνδε γῆς
Δυοῖν ἢ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται.
Ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ᾍδου δόμους
Θανόντα πέμψει τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
Ἢ τῇδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος 910
Ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν αὐτλήσει βίον.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ' ὄψεαι κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βάλλουσαν δόμοις.

Ἱππ. Κραυγῆς ἀκούσας σῆς, ἀφικόμην, πάτερ, 915
Σπουδῇ· τὸ μῦθον δ' οὐκ ἐγὼ μαθὼν, ἐφ' ᾧτινι σέσευς,

Οὐκ

Οὐκ οἶδα· βελτίω δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
Ἔα, τί χρῆμα; σὸν δάμαρτ' ὁρῶ, πάτερ,
Νεκρόν· μεγάλου θαύματος τόδ' ἄξιον·
Ἦ νῦν ἔτ' ἔλειπον· ἢ φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχεις; πῇ τρόπῳ διόλλυται;
Πάτερ, πυθέσθαι βέλτιον σέθεν πάρα.
Σιγᾷς; σιωπᾶς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν,
Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος ὅστ' ἁλίσκεται.
Οὐ μὴν φίλης γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλης,
Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυστυχίας.

Θη. Ὦ πολλὰ ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
Ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηρεύσασθέ πω,
Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;

Ἱππ. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἐς ἀνάγκασαι.
Ἀλλ', ὦ γύναι, σὺ δέσποτ' ἐξεργεῖς, πάτερ,
Δέδοικα μή σε γλῶσσ' ὑφ' ἁλὴ κακοῖς.

Θη. Φεῦ· χρὴ μὲν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κεῖσθαι, ὡς γνώσιν φρενῶν,
Ὅστις τ' ἀληθὴς ἔστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
Διοῦσι δ' ὦ φωνὰς πάσας ἀνθρώπους ἔχειν,
Τὸν μὲν, δικαίαν, τὸν δ', ὅπως ἐτύγχανεν·

Ὡς

Ὡς ἡ φρονοῦσα ταῦθ' ὑπελέγχετο
Πρὸς τ' δικαίας, κὐκ ἐμὲ ἠπατώμεθα.
Ἱππ. Ἀλλ' ἦ τις εἰς σὲ οὖς με βλασφήμων ἔχει
Φίλων; νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;
Ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.
Θη. Φεῦ τ' βροτείας, ποῖ προβήσεθ', φρενός;
Τί τέρμα τόλμης κ' ἁμάρτοις γνώσεται;
Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
Ὁ δ' ὕστερος σὺ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
Πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
Ἄλλην δέπας γαῖαν, ἣ χωρήσεται
Τὰς μὴ δικαίας κ' κακὰς πεφυκότας.
Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις ἐξ ἐμοῦ γεγὼς
Ἠξίωσε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
Πρὸς τ' γαμέτης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν.
Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,
Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἀναντίον πατρί·
Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς σεσωσμένος ὢν ἀνὴρ,
Ξυνεῖ; σὺ σώφρων κ κακῶν ἀκήρατος;
Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγώ,
Θεοῖσι προσθεὶς ἁμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
Ἤδη νεῶν αὔρᾳ, κ' δι' ἀψύχου βορᾶς
Σίτοις καπήλου· Ὀρφέα τ' ἄναντ' ἔχων,
Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν κάπνας·
Ἐπεί γ' ἐλήφθης· σοὶ γὰρ τοιάδε ἐγὼ,
Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύσει γὰρ

Σεμνοῖς

Σεμνοῖς λόγοισιν αἰχρὰ μηχανώμενοι.
Τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώζειν δοκεῖς;
Ἐν τῷδ' ἁλίσκη πλεῖστον, ὦ κάκιστε σύ.
Ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι,
Τῆσδ' ὧν γένοιντ' ἂν, ὥστέ σ' αἰτίαν φυγεῖν;
Μισεῖν σε φήσεις τλήμονα, καὶ τὸ δὴ νόθον
Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίᾳ λέξεις,
Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
Ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲ οὐκ ἔνι,
Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέος
Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
Ὅταν ταραίξῃ Κύπρις ἡδονῇ φρένα·
Τὸ δ' ἄρσεν αὐτὰς ὠφελῇ προσκείμενον.
Τί οὖν; τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις,
Νεκρὸν παρόντα μάρτυρα σαφέστατα;
Ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς·
Καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
Μήτ' εἰς ὅρους γῆς, ἧς ἐμοὶ κρατεῖ δόρυ.
Εἰ γὰρ παθών γε σοῦτό δ' ἠσπασάμεθα,
Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰσθμιὸς Σίνις ποτὲ
Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·
Οὐδ' αἱ θαλάσσης σκαιόμοροι Σκειρωνίδες
Φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἰ βαρύν.
Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.

Ἱππ. Πάτερ, μῦθός μ', ξύνεσίς τε σῶν φρενῶν,
Δεινή· τὸ μέντοι σῶφρον' ἔχει καλὰς λόγους,
Εἴ τις ἀμπύξειεν, ὡς καλὸν τόδε.
Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοκοῦσαν λόγον,
Εἰς ἥλικας ἢ κωλίγους σοφώτερος.
Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· ὡ γὰρ ἐν σοφοῖς
Φαῦλοι, πρὸς ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι· σῶφρα δ' ἄξιόν μ' λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθες σῶφρον ὡς ἀμαθέστερον.
Κοὐκ ἀντιλέξουσ'· εἰσορᾷς φάος τόδε,
Καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοί,
Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ δοκεῖν πειρωμένοις,
Ἀλλ' οἷσιν αἰδοῦς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,
Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις,
Οὐκ ἐγκαλαστὴς τ' ὁμιλητῶν, πάτερ,
Ἀλλ' αὐτὸς οὐ παρῶν, καλοῦς ὢν, φίλοις·
Ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νεῦν ἐλεῖν δοκεῖς·
Λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας·
Κοὐκ οἶδα σοφὸν τοῦδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
Γραφῆ τε λεύσσων· τοῦδε ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
Προθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
Καὶ δὴ τὸ σῶφρον τἄμον οὐ πείθει σ' ἴσως·
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διαφθαρείς.

Πότερα,

Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλισεύετο
Πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν σωφρονεστάτην, ἐπήλπισα;
Μάταιος ἆρ' ἦν, ἀδαμῶς τῶν σῶν φρονῶν.
Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν
Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
Θνητῶν, ὅσοισιν ἀνδάνει, μοναρχία.
Ἐγὼ δ' ἀγῶνας τῶν κρατεῖν Ἑλλήνικοὺς
Πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει γὰ δεύτερος
Σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
Περᾶσθαι γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπὼν
Κρείσσων δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
Ἐν ᾧ λέλεκται τῷδ' ἐμοὶ, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις·
Εἰ τῶν γὰ λώιόν μοι μάρτυς οἷός εἰμ' ἐγὼ,
Καὶ τῆσδ' ὀρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
Ἔργοις ἂν εἶδες σὺν κακοῖς δίκαια.
Νεὼ δ' ὄρκιόν σοι Ζηνὸς, ἣ πέδον χθονὸς
Ὀμνυμι, τῶν μή ποθ' ἅψασθ' γάμων,
Μήδ' ἂν θέλῃσθ', μήδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
Ἦτ' ἆρ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,
Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
Σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.
Εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον,
Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰ ἡ θέμις λέγειν πέρα·
Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·

Ἡμεῖς

Ἡμεῖς δ' ἔχοντες, ὡ καλῶς ἐχεώμεθα.
Χο. Ἀρχὴν ἔπαυσαν αἰτίας ἀποστροφὴν,
Ὄρκους θ' ἁγιστεύσαντες, πίστιν τ' ὀμιφαὶν, θεῶν.
Θη. Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, ὡ γόης πέφυχ' ὅδε,
Ὃς τ' ἐμὲ τὸν πάντοθεν εὐοργησίᾳ
Ψυχὴν κεκαπήσειν, τ' τεκόντ' ἀτιμάσας;
Ἱππ. Καὶ σὲ γε χαίρειν ταῦτα θαυμάζω, πάτερ.
Εἰ γὰρ σὺ μὲ παῖς ἦσθ', ἐγὼ δ' ὁ σὸς πατὴρ,
Ἔκτεινά τοι σ' ἂν, κὠ φυγαῖς ἐζημίουν,
Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.
Θη. Ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· ὠχ οὕτω φανῇ·
Ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε κεκύθηκας νόμον.
Ταχὺς γὰρ ἁδὴς ῥᾴστος ἀνδρὶ δυσκόλῳ.
Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων θοὸς,
Ξένῳ ἐπ' αἴσῃ λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
Μισθὸς γὰρ ἔστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
Ἱππ. Οἴμοι· τί δράσεις; σόδε μιαιφονεῖν χρόνον
Δέξῃ κἀμ' ἡμᾶς, ἀλλὰ μ' ἐξελᾷς θοὸς;
Θη. Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,
Εἴ πως δυναίμην· ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
Ἱππ. Οὐδ' ὄρχον, σόδε πίστιν, ὐδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
Θη. Ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον ὡ δεδεγμένη,
Κατηγορεῖ σου πιστά· σὺ δ' ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
Ἱππ. Ὡς θεοὶ, τί δῆτα; τὸν μὸν λύσω στόμα,

Ὅστις

Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῖν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
Οὐ δῆτα· πάντως ἀ πίθοιμ' ἀν οὕς με δεῖ.
Μάτην δ' ἀν ὅρκοις συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.
Θη. Οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὡς μ' ἀποκτένει τὸ σόν·
Οὐκ εἶ παρεῖας ἕκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;
Ἱππ. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνα ξένων
Δόμους ἔσειμι, τῆδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;
Θη. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξένους νομίζων ἐς ξυνοικήσεις κακῶν.
Ἱππ. Αἰ, αἰ· σὲ πῆμα, δαιμόνων τ' ἐχθρὸν τόδε,
Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι.
Θη. Τότε σεναίζειν κ' οὐ σεσιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
Ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
Ἱππ. Ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαιθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἐγώ.
Θη. Εἰς σὲ ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
Τόδ' ἔργον, ὡ λέγων, σὲ μιαρὸν κακόν.
Ἱππ. Φεῦ·
Εἶθ' ἦν ἐμαυτὸν σεσοβλέπειν ἐνθυτίον
Στάντ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα σ' ἀσχημεν κακά.
Θη. Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἔσκησας σέβειν,
Ἢ σὺ τεκόνθ' ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὤν.
Ἱππ. Ὦ δυσάλαινα μῆτερ, ὡ πικραὶ γοναί,
Μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
Θη. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
Πάλαι ξενῳδὸν τόνδε περιπεπτωκότα με;

Ἱππ. Κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε δήξεται·
Σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
Θη. Δεῦσαι πάρες, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις.
Οὐ γάρ τις οἴκτος σῆς μ' ὑπερέχεται φυγῆς.
Ἱππ. Ἄρηρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ πάλαι ἐγὼ
Ὡς οἶδα μὴ ταῦτ'· οἶδα δ' ἐχ, ὅπως φρένας.
Ὦ φιλτάτη μοὶ δαιμόνων Λητοῦς κόρη,
Σεμνόπολι, συγκύναγε, φαυξόμεσθα δὴ
Κλεινὰς Ἀθήνας· ἄλλα χαιρέτω πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζηνίων,
Ὡς εὐκαθηδᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
Χαῖρ', ὕστατόν γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγξομαι.
Ἴτ', ὦ νέοι, μοι τῆσδε γῆς ἀμίλικες,
Προσείπατ' ἡμᾶς, ὡς προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
Ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμοὶ δοκῇ πατρί.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν
2 Μελεδήματ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
3 Λύπας πάρεξ·
4 Ξυνέσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
5 Λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν

6 Καὶ

6 Καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.
7 Ἄλλα γὰ ἄλλοθεν ἀμείβεται·
8 Μετὰ δ' ἴσα δ) ἀνδράσιν αἰὼν
9 Πολυπλάνητος αἰεί.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Εἴθε μοι εὐξαμένᾳ 1125
2 Θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
3 Τύχαν μετ' ὄλβου,
4 Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν
5 Δόξα ᾗ μήτ' ἀτεχνὴς, μήτ' αὖ
6 Παρέσπομεν, ἐνείη 1130
7 Ῥᾴδια δ' ὕφεα τ' αὔξειν
8 Μεταβαλλομένᾳ χρόνον αἰεὶ
9 Βίον σωφυτυχίᾳ.

Στροφὴ β'.

1 Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν
2 Φρένα ἔχω· πρὸς δ' ἐλπίδα λεύσσω· 1135
3 Ἐπεὶ τ' Ἑλλανίας
4 Φθιερώταται ἀστὲρ' Ἀθήνας
5 Εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
6 Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμθμον.
7 Ὦ ψάμαθοι παλιήπιδος ἀκτᾶς, 1140
8 Δρυμός τ' ὄρεσ), ὅθι κυνῶν
9 Ὠκυπόδων ἐπέβα

10 Θεᾶς

Θεᾶς μέτα, θῆρας ἐναίρων
Δίκτυωαν ἀμφὶ σεμνάν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ὁπαδόσῃ,
Τὸν ἀμφὶ λίμνας τρέχον
Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.
Μῶσα δ' ἄϋπνῳ ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
Λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον.
Ἀστέφανοι ἣ χόρευς ἀνάπαυλαν
Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόην
Νυμφιδία δ' ὑπόλω-
λε[λέχη] φυγᾷ σᾷ
Λέκτρων ἄμιλλα κύρσας.

Ἐπῳδός.

Ἐγὼ δὲ σᾷ δυσυχίᾳ
Δάκρυσι διοίσω
Πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα· φεῦ,
Μανίῳ θεοῖσιν·
Ἰὼ, ἰὼ, συζυγίαν Χάριτες,
Τί τ' τάλαιν' ἐκ πατρῴας γᾶς,
Οὐδὲν ἄϊας αἴτιον,
Πέμπετε πῶνδ' ἀπ' οἴκων;

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἡμ. Καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
Σπουδῇ σκιρτῶντ' ἐς δόμους ἠρεμώμενον.
Ἄγ. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν
Εὕρεμ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἰπὲ ἴσε, μοι
Σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;
Χο. Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
Ἄγ. Θησεῦ, μεείμενης ἄξιον φέρω λόγον
Σοὶ, κ' πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
Ναίουσι, κ' γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
Θη. Τί δ' ἔστι; μῶν τις συμφορὰ νεωστέρα
Διοσὰς καπείληφ' ἀσυλέιτονας πόλεις;
Ἄγ. Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
Δέδορκε μὺτοι φῶς ὅμ' ἐμικρᾶς ῥοπῆς.
Θη. Πρὸς ὕβριν; ἢ 'χθρας μῶν τις ἐν ἀφιγμένῳ,
Ὅτι καπήκμαζ' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ;
Ἄγ. Οἰκείῳ αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχῳ,
Ἀρᾶς τε σῆς σῶματι, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
Πόντια κρέουσα παιδὸς ἠράσω πέρι.
Θη. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ
Ὀρθῶς, ἀκούσας τ' ἐμοῦ κατάρξαντος.
Πῶς κ' διώλετ', εἰπὲ· τῷ τρόπῳ δίκης
Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπαλον αἰκίσαντά με;
Ἄγ. Ἡμεῖς μὲν, ἀκτῆς κυματόεντα πέλας
Ψήκτρασιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
Κλαίοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,

Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σῶν τλημονας φυγὰς ἔχων.
Ὅσ' ἦλθε ταυτὸν θαμὰ μέλη
Ἡμῖν ἐπ' ἐκπαῖς· μεμέλψεται δ' ὀπαδὸς
Φίλων ἅμ' ἔσω χ' ἁλίων ἀμήμονας.
Χρήσω δὲ δή νιν εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς χρόνῳ,
Τί ταῦτ' ἀλύω; πυθέσθαι πατρὸς λέχος·
Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,
Δμῶες· πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἐσθ' ἥδε μοι.
Τὸν θῆνδε μέντοι πᾶς τις ἀνὴρ ἀπείργέτω·
Καὶ θᾶσσον, ἢ λέγω τις, ἐξηκριβωμένως.
Πῶλος σὺ δ' αὐτὰς δεσπότου ἐπίστασο·
Μάρπτε σὺ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος.
Αὐταῖσιν ἐξύλαιμον ἁρμάσας πόδας.
Καὶ σοῦτο· ἦ θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας·
Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ·
Αἴσθοιτο δ', ἡμᾶς εἰς ἀτιμάζει, πατὴρ,
Ἤτοι θανόντας, ἢ φάει δεδοξάσθαι.
Κἀν τῷδ' ἐπῄξας πέμψον εἰς χεῖρας λαβὼν
Πώλοις· ὁμαρτῇ σφῷν ἀπόλοιτο δ' ὑφ' ἅρματος
Πέλας χαλινῶν εἰσπεσὼν δεσπότης,
Τιὼ εὐθὺς Ἄργους καὶ παλαιμονείας ὁδόν.
Ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
Ἀκτή τις ἔστι τἀπέκεινα τῆσδε γῆς,
Πρὸς πόντον ἤδη κεκλιμένη Σαρωνικόν·
Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βεβυτὶ Διὸς,
Βαρεῖα βέβμον μεδέπει, φοινωδῆ κλύειν·

Ὀρθῶν

Ὀρθόν τε κρᾶτ' ἔσχον οὖς τ' εἰς ὐρανὸν
Ἵπποι· πρὸ ἡμῶν ἦν φόβος νεφωκὰς,
Πόθεν πότ' εἶπ φθέγμ' ος· εἰς δ' ἀλιῤῥόθους
Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν
Κῦμ' ὐρανῷ σπείζον, ὡς' ἀφηρέθη
Σκείρων ἀκτὰς ὄμμα τὸμὸν εἰσορᾷν.
Ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν, κὴ πέτρας Ἀσκληπιοῦ
Κἄπειτ' ἀνοιδοῦσάν τε, κὴ πέριξ ἀφρὸν
Πολὺν κεχλάζον ποντίῳ φυσήματι,
Χωρὶς παρὸς ἀκτὰς, ὃ τέθριππος ἦν ὄχος.
Αὐτὴ δ' σὺν κλύδωνι, κ' τειχωμάτων,
Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·
Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πλησθεῖσ' ἴν
Φοινικώδες ἀντεφθέγξατ'· εἰσορᾶν δὲ
Κρεῖσσον θέαμα δεῖμάτων ἐφαίνετο.
Εὐθὺς δ' πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος
Καὶ δεσπότης μὲν ἱππικοῖς ἐν ἅρμασι
Πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν·
Ἕλκει δ', κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἰμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἐκπίπτων δέμας·
Αἱ δ' ἐπιδακοῦσαι στόμια πυκνοῖς γνάθοις,
Βίᾳ φέρουσιν, οὔτε κωπήλους χέρας,
Οὔθ' ἱπποδέσμους, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μέλος ἐφίσουσ'· κεἰ μὲν εἰς πεδία μαλθακὰ
Γαίας ἔχων οἴκοις ἰθύνοι δρόμους,
Προὐφαίνετ' εἰς τέρμ' ἁρμάτων, ὡς' ἀναρέφειν,
Ταῦρος φόβῳ πέρσωσαν σημαίνων ὄχον.

Εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο, μαργῶσαι φρένας,
Σιγῇ πελάζων ἄντυγι, ξυνείπετο
Εἰς τῶδ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
Ἁψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· συρροὰς τ' ἄνω
Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ὀπλαὶ τε.
Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακείς,
Δεσμὸν δυσεξιλύτου ἕλκεται δεθείς.
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
Θραύων δ' σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·
Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
Μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.
Τίς ἀνδρὸ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;
Πολλοὶ δ' βουληθέντες, ὑστέρῳ ποδὶ
Ἐλειπόμεσθα· κἀφ' ἅμ', ὡς μὲ δεσμῶν λυθεὶς
Τμηθῶν ἱμάντων, ὁ κάτοισθ' ὅτῳ τρόπῳ
Πίπτω, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.
Ἵπποι δ' ἔκφυγον, κοὐ τὸ δύσφρον τέρας
Ταύρου, λεπαίας ὁ κάτοισθ' ὅπου χθονός.
Δῆλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
Ἀτὰρ τοσοῦτον γ' ὁ δυσπόρημά ποτε
Τὸν σὸν πέλας παῖδ' ὅπως ἔστιν κακός·
Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν πρεμαθείη γένος,
Καὶ τ' ἐν Ἰδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
Πίνακα, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσαμεν.

Χο. Αἰαῖ, αἰαῖ· κέκραγε συμφορὰ νέων κακῶν·
Οὐδ' ἔστι μοίρας οὐδὲ χρεὼν τ' ἀπαλλαγή.

Θη.

Θη. Μίσει μὲν ἀνδρὸς ξ' πεπονθότ' τάδε,
Λόγοισιν ἤδην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενο
Θεούς τ', ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἔστιν ἐξ ἐμοῦ,
Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς.
Ἀγ. Πῶς οὖν; κομίζειν· ἢ τί χρὴ τ' ἄθλιον
Δρᾶσαντας ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθ' φρενί;
Φράσπιζ· ἐμοῖς ὦ χρώμενο βουλεύμασιν,
Οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυσχρηστῆ' ἔσῃ.
Θη. Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ἅμμασι
Τὸν παῖ' ἀπαρνηθέντα μὴ κρᾶναι λέχη,
Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα,
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι· σὺν
Δ' ὁ ποικιλόπτερο ἀμφιβαλὼν
Ὠκυπάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ὑπὲρ γαῖαν, εὐάχητόν
Θ' ἅλμυρὸν ὑπὲρ πόντον.
Θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένας κραδίας
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφαὴς φύσαν
Ὀρεσκόων σκυλάκων,
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει,
Τὰν ἄλιος αἰθόμενο δέρκεθ',
Ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ

Βασιλήίδα τιμὰν, Κύπρι,
Τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄρ. Σὲ τ' εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
Παῖδ' ἐπακοῦσαι,
Λητῦς ὃ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ.
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συμπλὴ;
Παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀπεκτείνας,
Ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πιθεὶς,
Ἀφανῆ φυγερὰν δ' ἔχες ἄταν.
Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς πάρτρεσα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθείς,
Ἢ πλωτὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔσοι
Κτητὸν βιότου μέρος ὄξιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάσασιν.
Καίτοι προσχόψω γ' ὀδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε.
Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένας
Τὴν σὴν δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ·
Καὶ σῆς γυναικὸς οἵσεγν, ἣ τέρπον πνοὰς
Γενναιότητα· τὴν γὰρ ἐχθίστης θεῶν
Ἡμῖν, ὅσαισι πρόσθεισι ἡδονὴ,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.

Γνώμη

Γνώμη ᾗ νικᾷν τ' Κύπριν πεισωμένη,
Τερφθοὶ διώλετ' ὀχ' ἑκοῦσα μηχαναῖς,
Ἢ σῷ δι' ὄρκων παιδὶ σημαίνῃ νόσον.
Ὁ δ', ὥσπερ ἰῷ δίκαιον, οὐκ ἐφείπετο
Λόγοισιν· οὐδ' αὖ πρὸς σέθεν κακοὐμένου,
Ὄρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.
Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,
Ψευδεῖς γραφαὶς ἔγραψε, κ' διώλεσε
Δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.

Θη. Οἴμοι.

Ἀρ. Δάκνῃ σε, Θησεῦ, μῶθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
Τἀνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
Ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς σαφεῖς ἔχων;
Ὧν τ' μίαν πρεῖλες, ᾧ κάκιστε σύ,
Εἰς παῖδα τ' σόν, ὃν εἰς ἐχθρόν τινα.
Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, φρονῶν καλῶς,
Ἔδωκ' ὅσουπερ χρεών, ἐπεύχετο δ' ἥνεσεν.
Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κακὸς,
Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα,
Ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, ἀ χρόνῳ μακρῷ
Σκέψιν γ' ἔσεσθαι, ἀλλὰ θᾶσσον, ἢ σ' ἔχρῃν,
Ἀρᾶς ἀφῆκας παιδὶ, κ' κατέκτανες.

Θη. Δέδοικ', ὀλοίμαν. Ἀρ. Δεινὰ ἔπραξας· ἀλλ' ὅμως
Ἔτ' ἔξι κ' σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὧδε γίγνεσθαι τάδε,
Πληρῶσα θυμόν· θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·
Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται θεοῦ θυμίᾳ

Τῇ θ' ἑλόντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί.
Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόνδ' αἰσχύνης ἐγώ,
Ὡς ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
Θανεῖν ἐᾶσαι· τῇ δὲ σὴν ἁμαρτίαν,
Τὸ μὴ εἰδέναι μ', πρῶτον ἐκλύσῃ κόμης·
Ἔπειτά δ' ἡ γυναῖκ' ἀνάλωσεν γυνὴ
Λόγων ἐλέγχοις, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
Μαλίστα μὲν νεῷ σοι τάδ' ἔρρωγεν κακά.
Λύπη γὰ κἀμοί· τὼς γὰ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας ὧδε χαίρεσι· τὼς γε μὴν κακὼς
Αὐτοῖς τέκνοισι ξὺν δόμοις ἐξόλλυμεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Καὶ μὴν ὁ πάλαι ὅδε δὴ σείχει,
Σάρκας νεαρὰς
Ξυνθὼν τε κἀρθρα διαλυμανθείς.
Ὦ πόνος οἴκων· οἷον ἐκρέμασθη
Δίδυμον μελάθροις
Πένθος θεόθεν καὶ ἀλαπτόν.
Ἵππ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Δύσπονος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκας
Χρησμοῖς ἀδίκοις διαλυμαίνομαι.
Ἀπόλωλα πάλαι· οἴ μοι, οἴ μοι·
Διά μου κεφαλᾶς αἵματος ὀδυνᾶι,
Κατά δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος·
Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω·

Ἔ,

Ἔ, ἔ.
Ὦ ζυγὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
Βόστημα χερὸς,
Διά μ' ἔφθειρας, κατά δ' ἔκτεινας.
Φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν ἀτρέμας, δμῶες,
Χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν.
Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;
Πέδοφορεά μ' αἴρετε· σιώπα δ' ἕλκετε
Τὸν κακοδαίμονα, & κατάειδον
Πατρὸς ἁμπλακίαν. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;
Οὐδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, & θεοσέπτως,
Οὐδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων,
Προΰπτιον ἐς ἅδην στείχω, κατάπρας
Ὀλέσας βίοτον.
Μόχθους δ' ἄλλως τ' εὐσεβίας
Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
Καὶ νεῦ ὀδυνία μ', ὀδυνία βαίνει.
Μέθετέ με τάλαιναν,
Καί μοι θάνατον παιὰν ἔλθοι.
Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τ' δυσδαί-
μονα· ἀμφιτόμοις λόγχαις ἔραμαι
Διαμοιρᾶσαι,
Διά τ' εὐνᾶσαι τ' ἐμὸν βίοτον.
Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστηνος ἀρά,
Μιαιφόνων τε συζύγων,

Παλαιῶν ἀφ' ἡμῶν πατέρων
Ἐξορίζ(ε)ις κακὸν, οὐδὲ μέλλεις
Ἐμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τ' οὐδὲν
Ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
Ἰώ μοί μοι τί φῶ;
Πῶς δ' ἀπαλλάξω βασκανίαν
Ἐμὰν τῶδ' ἀναλγήτα παθεῖς;
Εἴθε με κατασβέσας τὸν δυσδαίμονα
Ἄιδου μέλαινα, νύκτερός τ', εἰσάγοις.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀρ. Ὦ τλῆμον, οἵα συμφορᾷ σαυτὸν ἔχεις;
Τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.
Ἱππ. Ἔα·
Ὦ θεῖον ἀδμῆς πνεῦμα· κἀγὼ σὸν κακοῖς
Ὤν ἠθόμιλουν σοῖς, κἀνεκουφίσθην πόνους.
Ἐς' ὧν τόποισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά.
Ἀρ. Ὦ τλῆμον, ἔστι· καὶ γὰρ φιλεῖ θεῶν.
Ἱππ. Ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τ' ἄθλιον;
Ἀρ. Ὁρῶ, κατ' ἴσταν δ' ἐκ θεᾶς βαλὼν βάρος.
Ἱππ. Οὐκ ἔστι σοι κυνηγὸς, ὅστις ἐξαρήξεται.
Ἀρ. Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι σοφὸς γ' ἀπόλλυται.
Ἱππ. Οὐδ' ἱππονώμας, ὃς δαμάλαις φίλος ἦν.
Ἀρ. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
Ἱππ. Ὤιμοι· φεύγω δὴ δεινοῦ, ἢ μ' ἀπώλεσας.
Ἀρ. Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντα δ' ἔκτανε.

Ἱππ.

Ἱππ. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἦσθημαι, μίαν.
Ἄρ. Πατέρα τε, κἠμὲ καὶ σὲ τεῖσαν ξυμφορᾷ.
Ἱππ. Ὤμωξα τοίνυν κἀγὼ σὸν δυστυχῆ λόχον.
Ἄρ. Ἐξηπατήθη δαίμων σ' ὁ βουλόμενον.
Ἱππ. Ὦ δυστάλας σὺ τῇδε συμφορᾷς, πάτερ.
Θη. Ὀλωλας, τέκνον, κἀμὲ μοι χάριν βίου.
Ἱππ. Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μέ, σ' ἁμαρτίας.
Θη. Εἴ γ' ἐγενόμεσθ', τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
Ἱππ. Ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
Θη. Ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὄφελ' ἐς τέμενη τάμα.
Ἱππ. Τί δῆτα; ἔκβαινές γ' ἐκ γᾶς, εἰς πόντου πάγους.
Θη. Δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
Ἱππ. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν ἐμοὶ δοῦναι βροτῶν μόνῳ.
Ἄρ. Ἔασον· ἐκ γὰρ τῆσδε γῆς ἐκὼν ἐμοὶ
Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ὠμὴ παρεδόθης
Ὀργαὶ κατασκήψασαι εἰς τὸν σὸν δέμας,
Σῆς εὐσεβείας κἀγνοδῆς φρενὸς χάριν.
Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἔκλυον ἐξ ἐμῆς χθονὸς,
Ὅς ἂν μάλιστα φίλτατον κτηθῇ βροτῶν,
Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
Σοὶ δή, ὦ ταλαίπορ', αὐτὰ τῶνδε τ' ἀγαθὰ,
Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροζηνίᾳ
Δώσω· χόρευμα γὰρ σὺ ἄζυγες γάμων πάρα
Κόμας κεκερῶσταί σοι, δι' αἰῶνος μακρὸς
Πένθη μέγιστα δακρύων κεκτήσεται.

Ἀεὶ

Ἀεὶ γὰρ μισοποιὸς εἰς σὲ πρᾶγμ' ἔσται
Ἔσαι μέλημα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
Ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.
Σὺ δ', ὦ γεραιὰ τέκνον Αἰγέως, λάβε
Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλῃσι, καὶ ἀπόστελλε σύ·
Ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ,
Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἁμαρτάνειν.
Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ κτανεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἣ διέφθαρσαι.
Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ ἡ θέμις φίλτρους ὁρᾶν,
Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπώμασιν.
Ὁρῶ γὰρ σ' ἤδη τῷδε πλησίον κακοῦ.

Ἱππ. Χαίρουσα κἀγὼ σὺ τὸν τρόπον, πρέπει γὰρ ὀλβίᾳ·
Μακρὰν δὲ λείπω ῥᾳδίως ὁμιλίαν.
Λύει γὰρ νεῖκος πατρὸς, ἡνίκ' ἐσθένει·
Καὶ γὰρ πάρεστιν οἷς ἐπευθύμην λόγοις.
Αἰαῖ, αἰαῖ· κατ' ὄσσων νυκτός μ' ἤδη σκότος.
Λαβοῦ, πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.

Θη. Ὤμοι, τέκνον· τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;

Ἱππ. Ὀλωλα, κἀγὼ δὴ νεκρῶν οἴκους πύλας.

Θη. Ἦ τὸν ἐμὸν ἄναγνον ἐκλιπὼν φέρεις;

Ἱππ. Οὐ δῆτ', ἐπεί σε τῷδ' ἐλεύθερῳ φόνου.

Θη. Τί φής; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;

Ἱππ. Τὸν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.

Θη. Ὦ φίλτατ', ὡς γενναῖον ἐκφαίνῃ πατρί.

Ἱππ. Ὦ χαῖρε κἀγὼ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.

Θη.

Θη. Ὤιμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε, καὐγαθῆς.
Ἱππ. Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
Θη. Μὴ νεῶ ποδὶ με, τέκνον, ἀλλὰ χαρτέρει.
Ἱππ. Κεχαρτέρηκα πάμ', ὄλωλα γὰρ, πάτερ. 1475
Κρύψον δέ μ' ὄμμα πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
Θη. Ὦ χλεινὰ' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁσίσματα,
Οἷα σεσήσεθ' ἀνδρός· ὢ τλήμων ἐγώ·
Ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις 1480
Ἦλθεν ἀέλπτως.
Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·
Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
Φήμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

Εὐριπίδου Ἱππολύτου Στεφανηφόρου τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Ἀπόλλων ἠτήσατο τῶν τῆ μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτῶν μέλλων παράσχῃ τινα τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ πρότερον χρόνῳ ζήσῃ· καὶ δὴ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν· μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς συμφορᾶς παυτὴς ἡμέρας γενομένης, Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ θάνατον ἀποκῆναι ποιήσας, ἐδήτι καλύπτει τὴν γυναῖκα· τὸν δὲ Ἄδμητον ἤξίου λαβόντα αὐτὴν πρεῖν, εἰληφέναι γὰρ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγεν· μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἔδειξεν ἣν ἐπένθη.

Quæ ſequuntur ſuppeditat Editio Scholiorum Arſeniana.

Ἄλκηστις ἡ Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτῆσαι. Ἡρακλέους δὲ ἀποδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζει, βιασαμένου τὸν χθονίους θεὸς, καὶ ἀφελόμενον τὴν γυναῖκα. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Φεραῖς μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας· ὁ δὲ χόρος συνέστηκεν ἔκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἱ καὶ συναγωνισάμενοι συμπαθήσοντες ταῖς Ἀλκήστιδος συμφοραῖς.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΘΑΝΑΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ Ἀλκήστιδος.
ΑΛΚΗΣΤΙΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΔΜΗΤΟΣ.
ΕΥΜΗΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΦΕΡΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὦ Δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσαν τραπέζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.
Ζεὺς γὰρ, καταικτὰς παῖδα τ' ἐμὸν, αἰτίῳ,
Ἀσκληπιὸν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
Οὗ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας Διὸς πυρὸς
Κτείνω Κύκλωπας· καί μ' ἐκτεύξας πατὴρ
Θνητῷ πάρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποινα ἠνάγκασεν.
Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν τήνδ', ἐδωφόρουν ξένῳ,
Καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
Ὁσίᾳ γὰρ ἀνδρὸς, ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
Παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἦσσαν δέ μοι θεαὶ,
Ἄδμητον ἄδην τ' πραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
Ἄλλον ἀλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
Πάντας δ' ἐλέγξας ἦλθον ἐξελθὼν φίλους,

Πατέρα, γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα,
Οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς, ἥτις ἤθελε
Θανεῖν πρὸ κείνου, μηκέτ' εἰσορᾶν φάος.
Ἡ νεῶ κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
Ψυχορραγοῦσα· τῇδε γὰρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
Θανεῖν πέπρωται), ἣ μεταστᾶσα βίου.
Ἐγὼ δ', μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ,
Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτῳ σέγει.
Ἤδη δ' τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,
Ἱερῆ θανόντων, ὅς νιν εἰς ᾅδου δόμους
Μέλλει καπάξειν, συμμέτρως δ' ἀφίκετο
Φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Θά. Ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
Τί σὺ πρὸς μελάθροις; τί σὺ τῇδε πολεῖς,
Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ, τιμὰς ἐνέπων
Ἀφορίζόμενος, οὐ καταπαύων.
Οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
Διακωλῦσαι, μοίρας δολίῳ
Σφήλασιν τέχνῃ; νεῶ δ' ὅπῃ τῇδ' αὖ
Χέρα τοξήρη φορεῖς ὁπλίσας,
Ἥ τόδ' ὑπέρτα, πόσιν ἐκλύσα-
σ', αὐτὴ θανεῖν, Πελίου παῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀπό. Θάρσει· δίκην τε, κἀγὼ λόγους κεδνοὺς ἔχω.
Θά. Τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
Ἀπό. Σιώπηθες αἰεὶ ταῦτα βασάζειν ἐμοί.
Θά. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν;
Ἀπό. Φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι.
Θά. Καὶ νοσφιεῖς με τῶνδε δευτέρου νεκροῦ;
Ἀπό. Ἀλλ' ὑπὲρ ἐκείνου προὺς βίαν σ' ἀφειλόμην.
Θά. Πῶς οὖν ὑπὸρ γῆς ἐστι, κἀκτὸς ἀχθονός;
Ἀπό. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νεῶ ἥκεις μέτα.
Θά. Κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα.
Ἀπό. Λαβὼν ἴθ'· ὡς γὰρ οἶδ' ἐγὼ εἰ πείσαιμί σε.
Θά. Κτείνειν, ὃν ἂν χρῄ; τοῦτο γὰρ πεπάρμεθα.
Ἀπό. Οὐκ· ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
Θά. Ἔχω λόγον γε, κἀπιθυμίαν σέθεν.
Ἀπό. Ἐς ὦτα δ' ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;
Θά. Οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθ' δόκει.
Ἀπό. Οὗτοι πλέον γ' ἐγὼ, ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
Θά. Νέων θανόντων, μεῖζον ἄρνυμαι κλέος.
Ἀπό. Κἂν γραῦς ὅλῃ, πλουσίως ταφήσεται.
Θά. Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τ' νόμον τίθης.
Ἀπό. Πῶς εἶπας; Ἀλλ' ἦ σοφὸς λέληθας ὤν;
Θά. Ὠνοιντ' ἐγὼ, οἷς πάρεστι, γηραιὰς θανεῖν.
Ἀπό. Οὔκουν δοκεῖ σοι τῇδε μοι δορυῶν χάριν;
Θά. Οὐ δῆτ'· βάσασα γὰρ σὺ ἐμὰς τρόπους.
Ἀπό. Ἐχθρὰς γε θνητοῖς, κἀθεοῖς συγχουμένας.

Θά.

Θά. Οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν, ἃ μή σε δῇ.
Ἀπό. Ἦ μὴν σὺ παύσῃ, καί περ ὠμὸς ὢν ἄγαν,
Τοῖσδε Φέρητος εἴσω πρὸς δόμους ἰὼν
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
Ὄχημα Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων.
Ὃς δὴ, ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις,
Βίᾳ γυναῖκα τὴνδέ σ' ἐξαιρήσεται·
Κοὔθ' ἡ πρὸ ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις,
Δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσῃ τ' ἐμοί.
Θά. Πόλλ' δὴ σὺ λέξας, ὧδ' ἐν δὴ πλέον λάβοις.
Ἡ δ' οὖν γυνὴ χρὴ τεῖσιν εἰς ᾅδου δόμοις.
Στείχω δ' ἐπ' αὐτῇ, ὡς καταρξωμαι ξίφει·
Ἱερὸς γὰρ ὅστις τῇ πρὸ χθονὸς θεῶν,
Ὅτῳ τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνὸν πρῴρα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Τί ποθ' ἡσυχία πρόαδε μελάθρων;
Τί σεσίγηκε δόμος Ἀδμήτου;
Ἡμ. Ἀλλ' ὧδε φίλων τις πέλας ὧδε,
Ὅστις ἀν ἐνέποι, πότερον φθιμένων
Τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ
Ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς
Ἄλκηστις, ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀείση
Δόξασα γυνὴ
Πόσιν εἰς αὐτῆς κεκλῆσθαι;

Σκοφὴ

Στροφὴ α'.

Ἡμι. Κλύεί τις ἢ σεναγμὸν, ἢ χερῶν κτύπον,
Κατὰ στέγας, ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;
Ἡμι. Οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων,
Σταθμεῖται ἀμφὶ πύλας.
Ἡμι. Εἴ γὰ μεταμύμιος ἆτας,
Ἰὼ Παιάν, φανείης.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμι. Οὔτ' ἂν φθιμένας γ' ἐσιώπων· ὡ
Γὰρ δὴ φερέδος γ' ἐξ οἴκων νέκυς.
Ἡμι. Πόθεν; οὐκ αὐχῶ· τί σε φαρσύνει;
Ἡμι. Πῶς ἂν ἔρημον πάφοι Ἀδμητῶ
Κενὴς ἂν ἔπραξε γυναικός;

Στροφὴ β'.

Ἡμι. Πυλῶν πάρεισιν δ' ὄχ ὁρῶ
Πηγαῖον, ὡς νομίζεταί γε,
Χέρνιβ' ὕδατι φθιτῶν πύλαις,
Χαίτα τ' οὔτις ὅτι προσθήγεις τομαί-
ος, ἃ δὴ νεκύων πένθεσι πίτνᾳ·
Οὐδὲ νεολαία δέπας χεὶρ γυναικῶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμι. Καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ·
Ἡμι. Καὶ τί τόδ' αὐδᾷς;

Ἡμι. Ὦ, χεῖν σφε μολεῖν χὤτι γαίας.
Ἡμι. Ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες ὀ φρενῶν.
Χο. Χρὴ, τὸν ἀγαθὸν ἀμφιπολοῦσαν,
Πενθεῖν, ὅστις
Χρηστὸς ἀπ' ἀρχᾶς νενόμισται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Ἀλλ' ὐδὲ ναυκληρίαν
2 Ἔθ' ὅποι τις αἴσας
3 Στείλας, ἢ Λυκίας,
4 Εἴτ' ὂπὶ τὰς ἀνύδρους
5 Ἀμμωνιάδας ἕδρας,
6 Δυσάνιν ἁλὸς ἐλῦσαν
7 Ψυχάν· μόρος γὸ ἄποτμος
8 Πλάθη, θεῶν δ' ἐπ' ἐχάραις
9 Οὐκ ἔχω 'πὶ τίνα
10 Μηλοθύταν ποδὸς ἐρῶ.

Ἀντιστροφή.

1 Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν
2 Ὄμμασιν δεδορκὼς
3 Φοίβου παῖς, ἁλὸς ἁπτῦ-
4 σ' ἦλθεν ἕδρας σκοπίους,
5 Αἴδα τε πύλας·

6 Δμαθέντας

Δμαθένδας γὼ οἰκῶ,
Πειν αὐτὸν εἶλε διὰ βολᾶν
Πλάκησον πυρὸς κεραυνῷ.
Νεῶ ἢ τίνα βάκε
Ἐλπίδα προσδέχεσθαι;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι,
Πάντων ἢ θεῶν ὅτι βωμοῖς
Αἱμόῤῥυτοι θυσίαι πλήρεις·
Οὐδ' ἔστι χαλκῶν ἄκος οὐδέν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀλλ' ἦδ' ἀπειλῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
Δακρυῤῥοοῦσα· τίνα τύχαν ἀκούσομαι;
Πευθεῖν μέ, εἴ τι δεσπότῃσι τυγχάνει,
Συγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἔστιν ἔμψυχος γυνή,
Εἴτ' ἄῤῥω ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν.

Θε. Καὶ ζῶσαν εἰπεῖν κ' οὐ θανοῦσαν ἔστι σοι.

Χο. Καὶ πῶς ἂν οὕτως κατθάνοι τε κ' βλέποι;

Θε. Ἤδη προσωπὸς ἐστι, κοὐ ψυχορῥαγής.

Χο. Ὦ τλῆμον, ὡς εἶ θ' ὧν ἁμαρτάνεις.

Θε. Οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθῃ.

Χο. Ἐλπὶς μὲ θάλλει ἔτ' ἔστι σώσειν βίον;

Θε. Πεπρωμένη γὼ ἡμέρα βιάζεται.

Χο. Οὐκοῦν ἐπ' αὐτῇς προσφέρεις τὸ πρόσφορον;

Θε. Κόσμος γ' ἔτοιμος, ὡς σφε σωθῆναι πόσις.

Χο.

Χο. Ἴστω νεῶ εὐκλεής γε καταθανεῖται,
Γυνὴ γ' ἀείσῃ τῷδ' ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.
Θε. Πῶς δ' οὐκ ἀείσῃ; τίς δ' ἀναντιώσεται;
Τί χρὴ γενέσθ' τῷδ' ὑποβεβλημένῳ
Γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
Πόσιν σεβοτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
Καὶ ταῦτα μὲ δὴ πᾶσ' ὕβρισεν πόλις.
Ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσῃ κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ἤσθετ' ἡμέραν τ' κυρίαν
Ἥκουσ', ὕδασι ποταμίοις λιπαρὸν χρόα
Ἐλύσατ'· ἐκ δ' ἐλῶσα κεδρίνων δόμων
Ἐσθῆτα, κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.
Καὶ, στᾶσα πρόσθεν ἑστίας, κατηύξατο·
Δέσποινα, ἐγὼ μὲ γὰρ ἔρχομαι κεῖ χθονὸς,
Παύσασά σε προσαυδῶσ' αἰτήσομαι,
Τέκν' ὀρφανεῦσαι πατρί· ἐς τοὶ μὲ, φίλτατε
Σύζυξον ἄλοχον, τῇ σ', γενναῖον πόσιν·
Μήδ' ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ' ἀπόλλυμαι,
Θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας
Ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον.
Πάντας δ' βωμοὺς, οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμους,
Προσῆλθε, κἀξέσεψε, ἐς προσεύξατο,
Πτόρθων ἀποζέσασα μυρσινέων φόβην,
Ἄκλαυστος, ἀσένακτος, οὐδὲ τὐπιὸν
Κακὸν μελθίσῃ χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα, ἐς λέχος,
Ἐνταῦθα δὴ δάκρυσε, κἀ λέγει τάδε·

Ὦ λέκτρον,

Ὦ λέκτρον, ἔνθα πρῶθ' ἅλυσ' ἐγὼ
Κορθύματ' ἐκ τῶδ' ἀνδρὸς, ὃ θήσομαι πέρι,
Χαῖρ'· ἀ γὰ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δέ μὲ
Μόνιν· προδοῦσαν γὰρ σ' ὀκνῶσα κἀ πόσιν,
Θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
Σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
Κυὼξ ὑ πεταπτῶσα· πᾶν ὑ δέμνιον
Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι.
Ἐπεὶ ὑ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
Στέιχ' ὑπερωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων.
Καὶ πολλὰ θάλαμον ὤξιῶσ' ἐπεσκόπει,
Κἄῤῥιψεν αὐτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν.
Παῖδες ὑ, πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι,
Ἔκλαιον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ὧν εἰκάλει,
Ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη·
Πάντες δ' ἔκλαιον οἰκέται κὴ στέγας,
Δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ ὑ δεξιὰν
Προὔτεινε' ἑκάστῳ, κἔστις ἦν οὕτω κακὸς,
Ὃν ἀ προσεῖπε, κὴ προσερρήθη πάλιν.
Τοιαῦτ' ὧν οἴκοις ὄξὴν Ἀδμήτῳ κακά.
Καὶ καταθανών γ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
Τοσοῦτον ἄλγος, οὔποτ' ἐκλελήσεται.

Χο. Ἦπται σενάζει τοῖσιδ' Ἀδμήτου κακοῖς,
Εὐδλῆς γυναικὸς εἰ στερηθήσεται σφε χρή.

Θε. Κλαίει γ', ἄκοιτιν ὧν χεροῖν φίλην ἔχων,
Καὶ μὴ προδοῦναι λίαν δ), ταμήχανα
Ζητῶν· φθίνει γὰρ, ὡς μαραίνει νόσῳ.

Παρειμένη ᾗ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
Ὅμως ᾗ, καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι,
Βλέψαι θέλω αὐγὰς βύλεταί τὰς ἠλίου,
Ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νεῦ πανύστατον,
Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.
Ἀλλ' εἶμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιρανοῖς,
Ὡς ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι·
Σὺ δ' εἰ παλαιὸς δεσπότας ἐμοῖς φίλος.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν
2 Γένοιτο, ἢ λύσις τύχας, ἄ
3 Πάρεστιν κοιρανοῖς.
4 Ἔξεισίν τις· ἢ τεμῶ τρίχα,
5 Καὶ μέλαναν στολμὸν πέπλων
6 Ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;
Θε. 7 Δῆλα μέν, φίλοι,
8 Δῆλά γ', ἀλλ' ὅμως θεοῖσιν εὐ-
9 χώμεθα· θεῶν γὰρ αἱ δύναμις μείζων.
10 Ὦ ἄναξ Παιάν,
11 Ἔξευρε μηχανὴν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν·
12 Πόνιζε δή, πόνιζε·
13 Καὶ πάρος γὸν τῦδ' ἐφεῦρες, ἢ νεῶ
14 Λυτήριον θανάτου γενοῦ,
15 Φόνιόν τ' ἀπόπαυσον αἰδᾶ.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

Παπαῖ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰώ.
Ὦ πῶλ Φέρητος, οἵ' ἔπραξας
Δάμαρτος σῆς τερπνάς.
Αἰ, αἰ· ἄξια κἀσφαλῆς τάδε
Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρειν
Οὐρανίῳ πελάσας.
Τὰν γὰρ ἃ φίλαν
Ἀλλὰ φιλτάτην γυναῖκα
Κατθανοῦσαν ἐν ἥματι τῷδ' ἐσόψῃ.
Ἰδοὺ, ἰδού.
Ἦδ' ἐκ δόμων δὴ κἀπόσις πορεύεται·
Βόασον ὤ, σέναξον
Ὦ Φεραία χθών, τὰν ἀρίστα
Γυναῖκα μαραινομένων νόσῳ
Κατὰ γᾶν, χθόνιον πρὸ ἄδαν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οὔ ποτε φήσω γάμον εὐφερέστερον
Πλέον, ἢ λυπεῖν,
Τοῖς τε πάρος θεν τεκμαιρόμενος,
Καὶ τάσδε τύχας λοίσθιον βασιλέως·
Ὅσις ἀείσης ἀμπλακιὰν ἀλόχου
Τῆσδ', ἀβίωτον
Τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

Ἄλ. 1 Ἄλιε, ἰὴ φάος ἡμέρας,
2 Οὐρανιά τε δίνα,
3 Νεφέλας δρομαίας.
Ἀδ. Ὁρᾷ σὲ, κἀμὲ, δύο κακῶς πεπρωγότας,
Οὐδὲν θεὸς δράσαντας, αὐτὸ ὅτι θανῇ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἄλ. 1 Γαῖά τε, ἰὴ μελάθρων στέγαι,
2 Νυμφίδιά τε κοῖτα
3 Πατρῴας Ἰωλκοῦ.
Ἀδ. Ἔπαιρε σαυτὴν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῷς,
Λίσσου δ' ὃν κρατοῦσας οἰκτείραι θεός.

Στροφὴ γ'.

Ἄλ. 1 Ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος,
2 Νεκύων δὲ πορθμεὺς, ἔχων χέρ' ὑπὸ κοντῷ,
3 Χάρων μ' ἤδη καλᾷ· τί μέλλεις;
4 Ἐπέγε σύ· κατέρχεις· τά θ' ἕτοιμ' ἄγε
5 Σπερχόμῳ ταχύνᾳ.
Ἀδ. Οἴμοι· πικρόν γε τοὐνδεῦρο πλοῦν ναυκληρίαν
Ἔλεξας· ὦ δύστηνε, οἷα πάσχομεν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Ἄλ. 1 Ἆγε μ', ἄγε μέ τις, ἐχε ὁρᾷς,
2 Νεκύων ἐς αὐλὰν, ἵν' ὀφρύσι κυανεω-

3 πὶς

3 γέσι βλέπων πλερωτὸς ἅδας;
4 Τί ῥέζεις; ἄφες· οἵαν ὁδὸν ἃ δει-
5 λαιοτάτα περβαίνω.

Ἀσ. Οἰκτραὶν φίλοισιν, ὦν ἦ τ', μάλις' ἐμοὶ, 270
Καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.

Ἐπῳδός.

Ἀλκ. Μέθετε· μεθετέ μ' ἤδη·
Κλίνατέ μ', ὐ αθένω
Πόσι, πλησίον ἅδας·
Σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει. 275
Τέκνα, τέκν', οὐκ ἔπι δὴ,
Οὐκ ἔπι δὴ μάτηρ σφῶν ἔξω·
Χαίρετε, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῶτον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀσ. Ὤ μοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκούω,
Καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον. 280
Μὴ περὸς τ' θεῶν τλῇς με περδαμῶσαι,
Μὴ περὸς παίδων, ὃς ὀρφανιεῖς,
Ἀλλ' ἀνατόλμα.
Σοῦ γὰρ φθιμένης, οὐκ ἔτ' ἂν εἴην·
Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν κ ζῶμεν, κ μή· 285
Σὲ γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄλ. Ἄδμητ', ὁρᾷς γὰρ πάντα πρόσγματ' ὡς ἔχῃ,
Λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι.
Ἐγώ, σε προσβλέψασα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς καταιδέσασα φῶς τόδ' εἰσορᾷν,
Θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,
Ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν ὃν ἤθελον,
Καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ὀπαδὸν ἀθεῖσά σε
Σοὶ παισὶν ὀρφανοῖσιν· ὠδ' ἐφεισάμην,
Ἥβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.
Καί τοι σ' ὁ φύσας κ' ἡ τεκοῦσα προὔδοσαν,
Καλῶς μὲ αὐτοῖς καταθανεῖν ἦκον βίᾳ,
Καλῶς ἢ σώσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν·
Μόνῳ γὰρ αὐτοῖς ἦσθα· κοὐκέτ' ἐλπὶς ἦν,
Σοῦ καταθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα·
Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, κἀ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
Κοὐκ ἂν μονωθεὶς σῆς δαίμαρτος ἔσεσθ',
Καὶ παῖδας ὠρφάνευες· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Θεῶν τις ᾔξεπραξεν, ὥσθ' οὕτως ἔχειν.
Εἶεν· σὺ δή μοι τοῦδ' ὑπόμνησαι χάριν,
Αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν μὲ οὔποτε·
Ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἔστι τιμιώτερον·
Δίκαια δ', ὡς φήσεις σύ· τόσδε γὰρ φιλεῖς
Οὐχ ἧσσον, ἢ 'γὼ, παῖδας, εἴπερ εὐφρονεῖς.
Τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῆς δόμων,

Καὶ

Καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
Ἥτις κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνὴ φθόνῳ
Τοῖς σοῖσι καλλοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλῇ.
Μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ', αἰτοῦμαί σ' ἐγώ.
Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης ὀδὲν ἀπιωτέρα.
Καὶ παῖς μ' ἄρσην, πατὴρ ἔχει πύργον μέγαν,
Ὃν δ' προσεῖπε, κ' προσερρήθη πάλιν·
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς χορεύσῃ καλῶς;
Ποίας τυχοῦσα συζύγου τῆς σῆς πατρὶ,
Μή σοι τὸν αἰχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα,
Ἥβης ἐν ἀκμῇ σὰς ἀφθείρῃ γάμους;
Οὐ γάρ σε μήτης οὔτε νυμφεύσῃ ποτὲ,
Οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνῇ, τέκνον,
Παροῦσ', ἵν' ὀδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
Δῆ γὰρ θανεῖν με· κ' τόδ' οὐκ εἰς ἄδηλον,
Οὐδ' ἐς τρίτην μοι μοῖρα ἔρχεθ' ἡμέραν,
Ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκ ἔτ' ὄσι λέξομαι.
Χαίροντες, εὐφρονεῖτόν δε· κ' σοὶ μὲν, πόσι,
Γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν,
Ὑμῖν δ', παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.

Χο. Θάρσει· πρὸς τάδε γὰρ λέγειν ἃ χάζομαι·
Δέδοικα τάδ', ἤνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ.

Ἄδ. Ἔσαι τάδ', ἔσαι, μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ' ἐγὼ
Καὶ ζῶσαν εἶχον, κ' θανοῦσ' ἐμὴ γυνὴ
Μόνη κεκλήσῃ, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε
Τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσδέξεται.

Οὐκ

Οὐκ ἔστιν οὕτως ὅστις πατρὸς εὐγενοῦς,
Οὐτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.
Ἄλις ἦ παίδων, τῶνδ' ὕπνοιν εὔχομαι
Θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
Οἴσω ἦ πένθος οὐκ ἐπήσιον τόδε,
Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν ὠμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
Στυγῶν μὲ ὅτι μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι.
Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τ' ἐμῆς τὰ φίλτατα
Ψυχῆς, ἔσωσας· ἆρά μοι σέβειν πάρα,
Τοιάσδ' ἁμαρτάνοντι συζύξει σέθεν;
Παύσω ἦ χώρας, συμποτῶν θ' ὁμιλίας,
Στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἣ κατεῖχ' ἐμὰς δόμους.
Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτῳ θίγοιμ' ἔτι,
Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λαχεῖν
Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξεῖλες βίου.
Σοφῇ ἦ χειρὶ πηκτόνων δέσμας τὸ σὸν
Εἰκαδὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
Ὦ, προσπεσοῦμαι, κἀμπύστων χέρας,
Ὄνομα καλῶν σὸν, θ' φίλτατον ἐν ἀγκάλαις
Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν.
Ψυχρόν μὲ οἴμοι τέρψιν· ἀλλ' ὅμως βαρὸ
Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ' ὀνείροισι
Φοιτῶσά μ' εὐφρανοῖς ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος
Κἂν νυκτὶ λάβοιεν, ὄντιν' ἂν πρῇ χρόνον.
Εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα κ μέλος πρέποι,
Ὡς θ' κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
Ὕμνοισι

Ὑμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ ᾅδου λαβεῖν,
Κατῆλθον ἄν· καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
Οὔθ' ὁ 'πὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
Ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταςῆσαι βίον.
Ἀλλ' ἆσυ ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
Καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς συνοικήσουσά μοι.
Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τάσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
Πλευραῖσι τοῖς σοῖς· μὴ γὰρ θανών ποτε
Σὲ χωρὶς εἶμι, τ' μόνης πιςῆς ἐμοί.
Χο. Καὶ μὲν ἐγώ σοι πένθος, ὡς φίλῳ φίλῳ,
Λυπρὸν συνοίσω τῆσδε· κἠ γὰ ἀξία.
Ἄλ. Ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε
Πατρὸς λέγοντος, μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ
Γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
Ἀδ. Καὶ νεῦ γέ φημι, κ τελευτήσω τάδε.
Ἄλ. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χερὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
Ἀδ. Δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.
Ἄλ. Σὺ νεῦ χρὴ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτης τέκνοις.
Ἀδ. Πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεσερημμένους.
Ἄλ. Ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.
Ἀδ. Οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονωθέντος;
Ἄλ. Χρόνος μεθήξει σ'· οὐδὲν ἔσθ' ὁ καθανών.
Ἀδ. Ἄγε με σοῦ σοι πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.
Ἄλ. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς κ πρόθυμοι σέθεν.
Ἀδ. Ὦ δαῖμον, οἵας συζύγος μ' ἀπεσερεῖς.
Ἄλ. Καὶ μὲν σκοτεινὸν ὄμμά μοι βαρύεται.

Ἀδ. Ἀπωλόμην ἄρ', εἰ με δὴ λείψεις, γύναι.
Ἀλ. Ὡς οὐκ ἔτ' οὔσαν, οὐδὲν ἀν λέγοις ἐμέ.
Ἀδ. Ὄρθου τρόσωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
Ἀλ. Οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα.
Ἀδ. Βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον. Ἀλ. Οὐδέν εἰμ' ἔτι.
Ἀδ. Τί δρᾷς; προλείπεις; Ἀλ. Χαῖρε. Ἀδ. Ἀπωλόμην τάλας.
Χο. Βέβηκεν, οὐκ ἔτ' ὄξιν Ἀδμήτου γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Εὐ. 1 Ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω
2 Βέβηκεν· οὐκ ἔτ' ὄξιν, ὦ
3 Πάτερ, ὑφ' ἁλίῳ·
4 Προλιποῦσα δ' ἀμὸν βίον,
5 Ὠρφάνισε τλάμων.
6 Ἴδε γαῖ, ἴδε βλέφαρον, καὶ
7 Παρατόνους χέρας.
8 Ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ
9 Μᾶτερ, ἀυτάζω·
10 Ἐγώ, σ' ἐγώ, μᾶτερ, νῦν γε καλοῦμαι,
11 Ὃ σὸς ποτὶ σοῖσι πτυχῶν στόμασιν νεοσός.
Ἀδ. Τλῶ δ' κλύουσ', ὀδ' ὀρῶσαν· ὡς ἐγὼ
Καὶ σφὼ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπλήγμεθα.

Ἀντιστροφή.

Ἀντιστροφή.

Εὔ. 1 Νέῳ ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι, φίλας
2 Μονόστολός τε ματρός· ὦ
3 Σχέτλια δὴ παθὼν
4 Ἐγὼ ἔργα,
5 . . . . . .
6 Σύ τ' ἐμοὶ, σύγχασι κύρα,
7 Σωστέλας· ὦ πάτερ,
8 Ἀνόνητ', ἀνόνητ' ἐνύμ-
9 φευσας, οὐδὲ γήρως
10 Ἔβας τέλῳ σὺν ταῖσδ'· ἔφθιτο γὰρ πά-
11 τρος· οἰχομένας δέ σε, μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ἄδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν.
Οὐ γάρ τι σοφὸς, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· γίγνωσκε δὲ
Ὡς πᾶσιν ἡμῖν καταθανεῖν ὀφείλεται.
Ἄδ. Ἐπίσταμαί γε, κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
Προσέπτατ'· εἰδὼς δ' αὖτ', ἐτειρόμην πάλαι.
Ἀλλ', ἐκφορὰν γὰρ τῆσδε θήσομαι νεκροῦ,
Πάρεσθ· ὅ μὴ μόντες, ἀντιχήσατε
Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
Πᾶσιν γὰ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
Κυρᾷ ξυρήσῃ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.

Τέθριπποι

Τέθριππά τε ζεύγνυσθε, καὶ μονάμπυκας
Πῶλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.
Αὐλῶν δ' ἐν οἴκοις, μὴ λύρας κτύπος
Ἔστω, σελίνους δώδεκ' ἐκπληρεμβόλους.
Οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
Τῆσδ', ἢ 'μεῖνον εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι
Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὦ Πελίου θύγατερ,
2 Χαίρουσά μοι Ἅιδα δόμοισι
3 Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.
4 Ἴσθ' ὅτι Ἅιδης ὁ μελαγχαίτας
5 Θεὸς, ὅς τ' ὄπι κώπᾳ
6 Πηδαλίῳ τε γέρων
7 Νεκροπομπὸς ἵζει,
8 Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀείσαν
9 Λίμνᾳ Ἀχεροντίαν πορθμεύσας
10 Ἑλάτᾳ διώπτῳ.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Πολλά σε μουσοπόλοι
2 Μέλψουσι, καθ' ἑπτάτονον τ' ὀρείαν
3 Χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλείοντες ὕμνοις,

4 Σπάρτᾳ,

Σπάρτᾳ, κύκλῳ ἀνίκᾳ Καρνείᾳ
Πεελνείσεταϊ ὥρᾳ . . . .
Μηνὸς, ἀειρομθίας
Πολυύχου σελάνας,
Λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθήναις.
Τοίαν ἔλιπες θανοῦσα μολπὰν
Μελέων ἀοιδοῖς.

Στροφὴ β'.

Εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ ἦ εἴη,
Δυναίμαν δέ σε πέμψαι
Φάος ἐξ ἀΐδου τερόμενον,
Καὶ κωκυτοῖο ῥεέθρων,
Ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ.
Σὺ γὰ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,
Σύ γε τ' αὐτᾶς ἔτλας
Πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
Ψυχᾶς ἐξ ἄδαο· κύφα σοι
Χθὼν ἐπάνω πέσειε, γύναι.
Εἰ δέ τι καινὸν ἔλοιτο πόσις λέχος,
Ἦ μάλ' ἔμοι γ' ἂν εἴη
Στυγητὸς, τέκνοις τε τοῖς σοῖς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ματέρος ὃ θελήσας
Περὶ παιδὸς χθονὶ κρύψαι

3 Δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ,
4 . . . . . .
5 Ὃν ἔτεκον, κἀκ ἔτλαν ῥύσασθ᾽
6 Σχετλίῳ πολιὰν ἔχοντε χαίταν.
7 Σὺ δ᾽ ἐν ὕβᾳ νέᾳ νέᾳ
8 Περθανοῦσαν φωτὸς οἴχῃ.
9 Τοιαύτας εἴη με χωρῆσαι
10 Συνδυάδος φίλας ἀλόχου
11 Τοῦτο γὰρ ἔν γε βίῳ ἀπάνιον μέρος·
12 Ἡ γὰρ ἐμοί γ᾽ ἄλυπος
13 Δι᾽ αἰῶνος ἂν ξυνείη.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἡρ. Ξένοι, Φεραίας τῆσδε χωμῆται χθονὸς,
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω;
Χο. Ἔσ᾽ ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
Ἀλλ᾽ εἰπέ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν πόλιν
Πέμπει, Φεραίων ἆσυ πρεσβεύσαι τάδε;
Ἡρ. Τιρυνθίῳ πρᾶσσω τιν᾽ Εὐρυσθῆ πόνον.
Χο. Καὶ ποῖ πορεύῃ; τῷ σφετέρᾳ πλάνῳ;
Ἡρ. Θρηικὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.
Χο. Πῶς οὖν δυνήσῃ; μὴ ἄπειρος εἶ ξένος;
Ἡρ. Ἄπειρος· οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.
Χο. Οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσῃ σ᾽ ἄνευ μάχης.
Ἡρ. Ἀλλ᾽ ὀφείλω πειρᾶν μ᾽ ἦν πόνος οἷόν τέ μοι.
Χο. Κτανὼν ἄρ᾽ ἕξεις, ἢ θανὼν αὐτὸς μολεῖς;
Ἡρ. Οὐ τόνδ᾽ ἀγῶνα πρῶτον ἂν δραμοίμ᾽ ἐγώ.

Χο.

Χο. Τί δ' ἦν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις;
Ἡρ. Πῶλος ἀπάξω κοιρανῶ Τιρυνθίῳ.
Χο. Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
Ἡρ. Εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
Χο. Ἀλλ' ἄνδρας ἁρπαμῦσι λαιψηρᾶις γνάθοις.
Ἡρ. Θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.
Χο. Φάτνας ἴδοις ἂν αἵματι πεφυρμένας.
Ἡρ. Τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
Χο. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρᾳκίας πέλτης ἄναξ.
Ἡρ. Καὶ τόνδε τἄμαθ' δαίμονος πόνον λέξεις;
Σκληρὸς γὰρ αἰεὶ, κοὐδὲν αἶπος ἔρχεται·
Εἰ χρή με παισὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
Μάχην συνάψαι, σοῦτα μὴ Λυκάονι,
Αὖθις δ' Κύκνῳ· τόνδε δ' ἔρχομαι τέτον
Ἀγῶνα πώλοις δεσπότῃ τε συμβαλών.
Ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τ' Ἀλκμήνης γόνον
Τρέσαντα χεῖρας πολεμίων πότ' ὄψεται.
Χο. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς, τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.
Ἄδ. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.
Ἡρ. Ἄδμητε, κοὐ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ.
Ἄδ. Θέλοιμ' ἄν· εὔνουν ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.
Ἡρ. Τί χρῆμα κευθᾷ τῇδε πενθίμῳ στολῇ;
Ἄδ. Θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
Ἡρ. Ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴσῃγοι θεός.
Ἄδ. Ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες, οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
Ἡρ. Πατήρ γε μὴν ὠφελῖ, εἴπερ οἴχεται.

Ἄδ.

Ἀδ. Κἀκεῖνός ἐστι, χ' ἡ τεκοῦσα μ', Ἡρακλεις.
Ἡρ. Οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;
Ἀδ. Διπλῶς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λέξαι. 530
Ἡρ. Πότερα θανοῦσης εἶπας, ἢ ζώσης πέρι;
Ἀδ. Ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ὄντ', ἀλγεινά τ' ἐμέ.
Ἡρ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
Ἀδ. Οὐκ οἶσθα, μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών;
Ἡρ. Οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε καταθανεῖν ὑφειμένην. 535
Ἀδ. Πῶς οὖν ἔτ' ὄντ', εἴπερ ἤνεσεν τάδε;
Ἡρ. Ἀ· μὴ προκλαῦ' ἄκοιτιν, εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.
Ἀδ. Τέθνηκ'· ὁ μέλλων, κἀγὼ θανών, οὐκ ἔστ' ἔτι.
Ἡρ. Χωρεῖς τό, τ' εἶ κἀγὼ τὸ μὴ, νομίζεται.
Ἀδ. Σὺ τῆδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κεἰμὶ δ' ἐγώ. 540
Ἡρ. Τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ καταθανών;
Ἀδ. Γυνή· γυναικὸς δ' ὀρθίως μεμνήμεθα.
Ἡρ. Ὀθνεῖόν, ἤ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις;
Ἀδ. Ὀθνεῖον, ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις.
Ἡρ. Πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον; 545
Ἀδ. Πατρὸς θανόντος, ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
Ἡρ. Φεῦ· εἶἑν' εὕρημεν σ', Ἄδμητε, μὴ λυποῦμενον.
Ἀδ. Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥᾴπεις λόγον;
Ἡρ. Ξένων πρὸς ἄλλων ἑστίαν πορεύσομαι.
Ἀδ. Οὐκ ἔστιν, ὦ ναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν. 550
Ἡρ. Λυπουμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξένος.
Ἀδ. Τεθνᾶσιν ἁ θανόντες, ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους.
Ἡρ. Αἰσχρὸν τὸν αὐτὸν κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις.
Ἀδ. Χωρεῖς ξενώνες εἰσιν, οἷς σ' εἰσάξομεν.

Ἡρ.

Ἡρ. Μέθες με, καί σοι μυρίαν ἔξω χάριν.
Ἄδ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
Ξενῶνας οἴξας, τοῖς τ' ἐφεστῶσι φράσον,
Σίτων πρεῖναι πλῆθος· ἐν ᾗ κλήσατε
Θύρας μεσαύλους· ὑ πρέπει θοινωμένους
Κλύειν στεναγμῶν, ὧδε λυπεῖσθ' ξένους.
Χο. Τί δρᾷς, τοσαύτης συμφορᾶς παρεστώσης,
Ἄδμητε; τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
Ἄδ. Ἀλλ' εἰ δόμων σφε τῆς πόλεως ἀπήλασα
Ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι συμφορᾷ τῇ τοῦδ' ἂν
Μείων ἐγίνετ', ἀξυνώτερος δ' ἐγώ.
Καὶ τοῖς κακοῖσιν ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακόν,
Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους.
Αὐτὸς δ' ἀείσου τῶνδε τυγχάνω ξένου,
Ὅταν περ Ἄργους δισσὰν ἔλθω χθόνα.
Χο. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τ' παρόντα δαίμονα,
Φίλου μολόντος ἀνδρὸς, ὡς αὐτὸς λέγεις;
Ἄδ. Οὐκ ἦθ' ὅτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
Εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώσθη.
Καὶ τῷ γ', οἶμαι, δρῶν τάδ', ὑ φρονεῖν δοκῶ,
Οὐδ' αἰνέσαι με· τἀμὰ δ' οὐκ ὄκνου τάσει
Μέλαθρ' ἀπωθεῖν, οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὦ πολύξεν' ὦ ἐλεύθερος
2 Ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος·
3 Σέ τοι ὦ ὁ Πύθι'
4 Εὐλύρας Ἀπόλλων
5 Ἠξίωσε ναίειν·
6 Ἔτλη δ' οἷσι μηλονόμας
7 Ἐν δόμοις γλυκέας,
8 Δοχμαῖν λιγὺ κλιτύων
9 Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
10 Ποιμνίους ὑμεναίους.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Σιὼ δ' ἐποιμαίνοντο χερὶ μελέ-
2 ων βαλιαί τε λύγκες,
3 Ἔβα δ', λιπὼν' Ὀθρυ-
4 ος νάπαν, λεόντων
5 Ἃ δαφοινὸς ἴλα·
6 Ἐχόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
7 Φοῖβε, ποικιλόθριξ
8 Νεβρὸς, ὑψικόμων πέραν
9 Βαίνων' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
10 Χαίρων' εὔφρονι μολπᾷ.

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

1 Τοιγὰρ πολυμηλοτάταν
2 Ἑσίαν οἰκεῖς, ὅθι χαλλίναον
3 Βοιβίαν λίμναν· ἀρῄτοις ἢ γύαν,
4 Καὶ πεδίων δαπέδοις ὄρη,
5 Ἀμφὶ μὲ ἀελίᾳ κνεφαίᾳ
6 Ἱππόσαιν, αἰθέρα,
7 Τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
8 Πόντιόν τ' Αἰγαῖον ἐπ' ἀκτὰν
9 Ἀλίμβιον Πηλίᾳ κραταίνᾳ.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Καὶ νεῶ, δόμον ἀμπετάσας,
2 Δέξεταί ξεῖνον, νοτερῷ βλεφάρῳ
3 Τᾶς φίλας κλαίων ἀλόχου νέκυν ὃν
4 Δώμασιν λήψαιν· τὸ γὰρ
5 Εὐγενὲς ὠφέρει πρὸς αἰδῶ.
6 Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
7 Πάντ' ἔνεστιν σοφίας·
8 Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ φάος ἦσαι,
9 Θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀδ. Ἀνδρῶν Φερσαίων εὐμβρὴς παρουσία,
Νέκυν μὲ ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
Φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε, κἠς πυρόν.

Ὑμεῖς

Ὑμεῖς ὦ τ᾽ θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
Προσείπατ᾽ ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.
Χο. Καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῶ ποδὶ
Στείχοντ᾽, ὀπαδούς τ᾽ ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
Κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.
Φέ. Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συλλάβων, τέκνον·
Ἐθλῆς γὰρ, οὐδεὶς ἀντερεῖ, σὺ σώφρονα
Γυναικὸς ἡμάρτηκας· ἀλλὰ ταῦτα μὴ
Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
Δέχου δ᾽ κόσμον τόνδε, καὶ κατ᾽ χθονὸς
Ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα πιμπλᾶσ᾽ χρεών,
Ἥτις γε τοῦς σοῦς ἐσθλὸν ἔθηκε ψυχῆς, τέκνον,
Καὶ μ᾽ οὐκ ἄπαιδ᾽ ἔθηκεν, ὀλὶ εἰάσε σε
Στερέντα, γήρᾳ πενθίμῳ καταφθινεῖν·
Πάσαις δ᾽ ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον
Γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
Ὦ τόνδ᾽ ἐμὸν σώσασ᾽, ἀναρίθμησα δὲ
Ἡμᾶς πιτνοῦσας, χαῖρε, κἂν ἅδου δόμοις,
Εὖ σοι γένοιτο· φημὶ τοιούτας γάμους
Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.
Ἄδ. Οὔτ᾽ ἦλθες εἰς τόνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
Οὔτ᾽ ἐν φίλοισι σοὶ παρουσίαν λέγω.
Κόσμου δ᾽ τ᾽ σὸν οὔ ποθ᾽ ἥδ᾽ ἐνδύσεται·
Οὐ γάρ π τ᾽ σῶν ἐνδὸς ταφήσεται.
Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ᾽, ὅτ᾽ ὠλλύμην ἐγώ.
Σὺ δ᾽ ἐκποδὼν σὰς, ἢ πρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
Νέῳ, γέρων ὤν, τόνδ᾽ ἀποιμώξεις νεκρόν;

Οὐκ

Οὐκ ἦθ' αἷς' ὀρθῶς τῆσδε σώματος πατὴρ,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα φάσκουσα, & κεκλημένη
Μήτηρ, μ' ἔτικτε· δουλίᾳ δ' ἀφ' αἵματος
Μασῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
Ἐδείξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθών, ὃς εἶ·
Καί μ' ὡς νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
Ἦτ' αἶρε πάντων ἁμπέπεις ἀψυχία,
Ὃς τηλίκοσδ' ὢν, καὶ πὶ τέρμ' ἥκων βίου,
Οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
Τοῦ σῆς πρὸ παιδὸς· ἀλλὰ πείσδ' εἰάσατε
Γυναῖκ' ἀθνείαν, ἣν ἐγὼ κὴ μητέρα,
Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμεθ' μόνῳ.
Καί τοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
Τῆς σῆς πρὸ παιδὸς καταθανεῖν· βραχὺς δέ σοι
Πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·
Κἀγώ τ' οὐ ἔζων, χ' ἥδε, τ' λοιπὸν χρόνον,
Κὐκ ἂν μονωθεὶς ἔσεσθ' καλοῖς ἐμοῖς.
Καὶ μεῖν, ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
Πέπονθας· ἤβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε δεξιδόχος δόμων.
Ὥστ' οὐκ, ἄτεκνος καταθανὼν, ἄλλοις δόμον
Λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν δεσπόσαι.
Οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ' ὡς, ἀτιμάζοντα σὸν
Γῆρας, θανεῖν προὔδωκας· ὅστις αἰδόφρων
Πρὸς σ' ἦν μάλιστα· κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
Τοιάνδε & σὺ χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.
Τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις,

Οἳ γηροβοσκήσουσι, κἢ θανόντά σε
Περισελῶσι, κἢ προθήσουσ' νεκρόν·
Οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῆσδ' ἐμῇ θάψω χερί.
Τέθνηκα γὰρ δὴ τὸπί σ'· εἰ δ', ἄλλε τυχών
Σωτῆρος, αὐγὰς εἰσορᾷ, κείνῳ λέγω
Καὶ παῖδά μ' εἶναι, κἢ φίλον γηροτρόφον.
Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονθ' ἥξειν,
Γῆρας ψέγοντες, ὡς μακρὸν χρόνον βίου·
Ἦν δ' ἐλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.

Χο. Παύσαιθ'· ἄλις γὰρ ἡ παρεῦσα συμφορά,
Ὦ παῖ, πατρὸς σὺ μὴ προξύνῃς φρένα.

Φέ. Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; ποτέρα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
Καλοῖς ἐλαύνειν ἀργοροώντων σέθεν;
Οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπὸ Θεσσαλοῦ
Πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;
Ἄγαν ὑβρίζεις, κἢ νεανίας λόγους
Ῥίπτων εἰς ἡμᾶς, ὑβρίλων ἔτως ἄπο.
Ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην εἰσηγάμην,
Κἄθρεψ', ὀφείλων ὐχ' ὑπερβήσεσθέν·
Οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
Παίδων προθήσειν πατέρας, ὑβρίλ' Ἑλληνικόν.
Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυσχολὶς εἶτ' εὐτυχὶς,
Ἔφυς· ἀ δ' ἡμῖν χρεὼν σε τυγχάνειν, ἔχεις.
Πολλῶν μὲ ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας
Λείπω· πατρὸς γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρα.
Τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; ᾧ σ' ἀπώσεσθαι;

Μὴ

Μὴ θνῆϛ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, ὃδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ' ὃ χαίρειν δοκεῖς;
Ἦ μὴν πολλώ γε τ' κἀκτω λογίζομαι
Χρόνον· τὸ γὰρ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.
Σύ γ' οὖν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
Καὶ ζῆς παρελθὼν τ' πεπρωμένην τύχην,
Ταύτην καταιτᾷς· εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν
Ψέγεις, γυναικὸς, ὦ κάκιϛ', ἡσημμένῳ,
Ἣ τοῦδ' κἀλοῦ σοῦ παρθάνειν νεανίου.
Σοφῶς δ' ἐφεύρες, ὥϛε μὴ θανεῖν ποτε,
Εἰ τὴν παρεῦσαν κατθανεῖν πείσειας ἀεὶ
Γυναῖκ' ὑπὲρ σοῦ, κἀπ' ὀνειδίζεις φίλοις,
Τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός.
Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
Ψυχὴν, φιλεῖν ἄπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
Ἐρεῖς, ἀκούσῃ πολλὰ κἀ ψαυθῇ κακά.
Χο. Πλείω λέλεκϑ' νεῦ τε, ϗ τὰ πρὶν, κακά.
Παῦσαι ϑ', πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορρόϑων.
Ἀδ. Λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
Ταλήθες, ἀ χρῆν σ' εἰς ἐμ' ὀξαμαρτάνειν.
Φέ. Σοῦ δ' ἂν παρθνήσκοντος, μᾶλλον ὠξημάρτανον.
Ἀδ. Ταυτὶ γὰ ἡκούντ' ἄνδρα, κὴ πρέσβεως, θανεῖν;
Φέ. Ψυχῆ μιᾷ ζῆν, ἀ δυοῖν, ὀφείλομεν.
Ἀδ. Καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώοις χρόνον.
Φέ. Ἀρᾷ γονεῦσιν, ϗδὲν ἔκδικον παθών;
Ἀδ. Μακροῦ βίου γὰ ἠθόμην ἐρῶντά σε.
Φέ. Ἀλλ' ἀ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;

Ἀδ.

Ἀδ. Σημεῖα δ' οἵας, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας.
Φέ. Οὗτοι σοὶ μᾶλλ' ἢ μοὶ γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.
Ἀδ. Φεῦ. 730
Εἰθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τῇδέ γ' εἰς χρείαν ποτέ.
Φέ. Μνήσευε πολλὰς, ὡς θάνωσι πλείονες.
Ἀδ. Σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· ὃ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
Φέ. Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο δ' ἦσθ', φίλον. 735
Ἀδ. Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν.
Φέ. Οὐκ ἐγελᾷς γέροντα βασιάζων νεκρόν.
Ἀδ. Θανῇ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.
Φέ. Κακῶς ἀκούειν ὃ μέλλ' θανόντι μοι.
Ἀδ. Φεῦ, φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον. 740
Φέ. Ἦδ' οὐκ ἀναιδὴς· τιμὼδ' ἐφεῦρες ἄφρονα.
Ἀδ. Ἄπελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
Φέ. Ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς·
Δίκας γὰρ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔπι.
Ἦ τ' ἀρ' Ἄχαιος οὐκ ἔτ' ἔσ' ἐν ἀνδράσιν, 745
Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
Ἀδ. Ἐρροις νῦν αὐτὸς, χἠ ξυνοικήσασά σοι,
Ἃ παῖδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
Γηράσκετ'· ὃ γὰρ τῷδ' ἴτ' εἰς ταυτὸ στέγος.
Νεῖθ'· εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
Τὴν σὴν παρεῖναι ἑσίαν, ἀπεῖπον ἄν. 750
Ἡμεῖς γ', τοὐν ποσὶν γὰρ οἰσέον κακὸν,
Στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ὦ χετλία πάλμης, γενναία,
Καὶ μέγ' ἀείσα,
Χαῖρε· σοφέρων σε χθόνιός θ' Ἑρμῆς,
Αἴδης τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι καὶ ξὺ
Πλέον ἔς' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
Αἴδου νύμφα πρεσβύοις.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Πολλὰς μὲν ἤδη, καπὸ παντοίας χθονὸς,
Ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
Οἷς δεῖπνα σοφῶς· ἀλλὰ τῶνδ' οὔπω ξένου
Κακίον' ἐς τιμὴν ἑστίαν ἐδεξάμην.
Ὅς, σοφὸς μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν,
Εἰσῆλθε, καὐτόλμησ' ἀμείψασθ' πύλας·
Ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
Τὰ σοφυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθών,
Ἀλλ', εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὠτειλεῖν φέρειν.
Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσι κίσσινον λαβὼν,
Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,
Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ
Οἴνου· σέφει δ' ὑπὸ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
Ἄμουσ' ὑλακτῶν· θυσὶ δ' ἦν μέλη κλύειν.
Ὁ μὲν γὰρ ἦδε, τὸν δ' ἐν Ἀδμήτου κακοῖς

Οὐδὲν προσημῆλ· οἰκέται δ' ἐκλαίομεν
Δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
Τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ' ἐφίετο.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστὼς
Ξένον, παντύργον κλῶπα, κ λῃστήν τινα.
Ἥδ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφεσπόμην,
Οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀπειμώζων ἐμὴν
Δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν
Μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
Ὀργὰς μαλάσσουσ' οὐδενός· ἆρα τ' ξένον
Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;
Ἡρ. Οὗτος, τί σεμνὸν ἢ πεφρενωμένος βλέπεις;
Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τ' προσπολεῖν
Εἶναι, δέχεσθ' δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί.
Σύ δ', ἄνδρ' ἑταῖρον δεσπότην περᾷς ὁρῶν,
Στυγνῷ προσώπῳ, κ συννεφουμένῳ
Δέχῃ, θυρείᾳ πήματος σποδὸν ἔχων.
Δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν κ σοφώτερός γ' ἰὼν
Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἢ ἔχει φύσιν;
Οἴμοι μὲ δ'· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,
Κοὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται
Τὸ μὴ αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.
Τὸ τ' τύχης γὰρ ἀφανὲς οἵ προβήσεται,
Κἀς' ὁ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκετ' τέχνῃ.
Ταῦτ' ὢν ἀκήκοας κ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,

Εὔφρανε

Εὔφρανε σαυτὸν, πῖνε· τ' ἐμὲ θεὸν ἡμέρων
Βίον, λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα, τ' τύχης.
Τίμα γὰρ τὴν πλείστων ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
Τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, κ' πείθου λόγοις
Ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.
Οἴμοι μέν· ἔκλυον, τ' ἄγαν λύπην ἀφεὶς,
Πίῃς μὸν ἡμῖν, πάσδ' ὑφρύαλῶν πύλας,
Στεφάνοις πυκασθείς· ἢ γὰρ φὴς οἶδ' ὅθ' ὕνεκα
Τῦ νεῶ σκυθρωπὸς ἢ ξυνεστῶτος φρενῶν
Μεθορμᾷ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκάφει.
Ὄντως γὰρ θνητὸς, θνητὰ γὰρ φρονεῖν χρεών,
Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς ἢ σωφρονοῦσιν δόξιν
Ἅπασιν ὄξιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆν κεῖνῃ,
Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
Θε. Ἐπισάμεσθα ταῦτα· νεῶ γὰρ σπεύσομεν,
Οὐχ οἷα κώμου γ' ἡδέος ἄξια.
Ἡρ. Γυνὴ θυραῖος ἡ γαμεῖται, μὴ λίαν
Πένθει, δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
Θε. Τί ζῶσιν; ἢ κάτοισθα τὰν δόμοις κακά.
Ἡρ. Εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
Θε. Ἄγαν γ' ἐκεῖνος ἔς' ἄγαν φιλόξενος.
Ἡρ. Οὐ χρῆν μ' ὀθνείᾳ γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκρῷ;
Θε. Ἦ καὶ σὺ μύθοις γὰρ λίαν γ' οἰκεῖος ἦν.
Ἡρ. Μῶν ξυμφορᾶν τιν' ὄντιν' οὐκ ἔφραζέ μοι;
Θε. Χαίρων ἴθ'· ἡμᾶν δεσποτῶν μέλει κακά.

Ἡρ.

Ἡρ. Ὀδ' ὦ θυραίων πημάτων ἀρχὴ λόγος.
Θε. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὁρῶν.
Ἡρ. Ἀλλ' ἦ πέπυσθε δεινὰ τἀπὸ ξένων ἐμοῦ;
Θε. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμους.
Πένθος γὰρ ἡμῖν ἔξεστι, κἀν κουρᾷ βλέπεις,
Μελαμπέπλους στολμούς τε. Η. Τίς δ' ὁ καταθανών;
Μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, ἢ γέρων πατήρ;
Θε. Γυνὴ μὲν οὖν ὤλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.
Ἡρ. Τί φῄς; ἔπειτα δῆτά μ' ὠξενίζετε;
Θε. Ἠιδεῖτο γάρ σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων.
Ἡρ. Ὦ σχέτλι', οἵας ἤμπλακες ξυναόρου.
Θε. Ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.
Ἡρ. Ἀλλ' ἡδόμην μὲν, ὅμμ' ἰδὼν δακρυρρόων,
Κυρεῖν τε, κἀπόσποτον· ἀλλ' ἔπειθέ με
Λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν.
Βίᾳ δ' ὑμοῦ πάσσῃ' ὑπερβαλὼν πύλας,
Ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένοις δόμοις,
Περῶντος οὕτω, κἀπεκωμάζον, χέρας
Στεφθοῦς πυκασθείς· ἀλλὰ σοῦ, τὸ μὴ φράσαι,
Κακοῦ τοσούτου δώμασι παρεστεμμένου.
Πῦ καί σφε γαίᾳ; ποῦ νιν εὑρήσω μολών;
Θε. Ὀρθὴν πρὸ οἴμων, ἢ 'πὶ Λάρισσαν φέρῃ,
Τύμβον κατόψῃ ξεστὸν ἐκ παρασίου.
Ἡρ. Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμή,
Νῦν δεῖξον, οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἡλεκτρυώνης γείνατ' Ἀλκμήνη Διΐ.

Δ§

Δς γάρ με σῶσαν τ' θανοῦσαν δ' ἐτίως
Γυναῖκα, κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαν δόμον
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαν χάριν.
Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τ' μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω· καί νιν εὑρήσειν δοκῶ,
Πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.
Κἂν περ λοχήσας αὐτὸν, ἐξ ἕδρας συθεὶς,
Μάρψω, κύκλῳ ᾗ ῥᾳδιαλῶ χερῖν ἐμαῖν,
Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
Μηρῶν πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μόθῃ.
Ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας, κ' μὴ μόλῃ
Πρὸς αἱματηρὸν πέλμιον, εἶμι τ' κάτω,
Κόρης, ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,
Αἰτήσομαί τε· κ' πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Ἄλκηστιν· ὥστε χερσὶν ὀφθεῖναι ξένῳ,
Ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', ὐδ' ἀπήλασε,
Καίπερ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος,
Ἐκφυτλε δ', ὧν γυναῖκα, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
Τίς τῆδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρῶ, κακὸν
Εὐεργετῆσαι φῶτα, γυναῖκα γε γώ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. Ἰὼ, ἰώ·
Στυγναὶ πρόσοδοι, στυγναὶ δ' ὄψεις

Χήρων μελάθρων· ἰώ μοι· αἰ, αἰ·
Ποῖ βῶ; πῇ στῶ; τί λέγω; τί ᾗ μή;
Πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Ἦ βαρυδαίμονα μήτης μ' ἔτεκεν.
Ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔρημον,
Κεἰν' ἀπύμῳ δώματα ναίειν.
Οὔτε γὰρ αἰχμὰς χαίρω προσορῶν,
Οὔτ' ὀπὶ γαίας πόδα πεζεύων·
Τοῖον ὅμηρόν μ' ὑποσυλήσας
Αἵδη θάνατος πρέσβευσεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Πέφα, πρόφα· βᾶσι κεῦθ' οἴκων.
Ἄδ. 2 Αἰ, αἰ.
Χο. 3 Πέπονθας ἄξι' αἰσχυμάτων.
Ἄδ. 4 Ἔ, ἔ.
Χο. 5 Δι' ὀδύνας ἔβας· σάφ' οἶδα.
Ἄδ. 6 Φεῦ, φεῦ.
Χο. 7 Ταὶν νέρθεν σὸν ὠφελεῖς,
Ἄδ. 8 (Ἰώ μοί, μοι.)
Χο. 9 Τὸ μή ποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
10 Πρόσωπον ἄντα λυπρόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἤλκωσεν·
Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
Πιςᾶς ἀλόχου; μή ποτε γήμας
Ὤφελον οἰκεῖν μ' ὧδε δόμους.
Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν·
Μία γὰρ ψυχὴ τῆσδ' ὑφαλγεῖν,
Μέτριον ἄχθος·
Παίδων δ' ἢ νόσος, ἢ γυμφιδίους
Εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας,
Οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἔξον ἀτέκνοις
Ἀγάμοις τ' εἶναι παντός.

Ἀντιστροφὴ ά.

Χο. 1 Τύχα, τύχα δυσπάλαιστος ἥκεις.
Ἀδ. 2 Αἰαῖ, αἰαῖ.
Χο. 3 Πέρας δ' οὐδὲν πῆξεις ἀλγέων.
Ἀδ. 4 Ἔ, ἔ.
Χο. 5 Βαρέα γὰρ φέρειν, ὅμως δέ.
Ἀδ. 6 Φεῦ, φεῦ.
Χο. 7 Τλᾶθ'· ὃ σὺ σοφὸς εἶ σας,
Ἀδ. 8 (Ἰὼ μοί, μοι·)
9 Γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρῳ ἑτέρα
10 Πιέζει φανεῖσα θνατῶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. Ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων
Τῶν ὑπὸ γαῖαν, τί μ' ἐκώλυσας
Ῥίψαι τύμβοις τάφρου ἐς χοίλου,
Καὶ μέτ' ἐκείνης τ' μέγ' ἀείσης
Κεῖσθ' φθίμενον;
Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχᾶς
Τὰς πιστοτάτας γε σωίσχει ὁμοῦ,
Χθονίαν λίμναν ἁμβαίντε.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει,
2 Ὦ χάρμα δαιμόνων,
3 Ὤιχετ' ἐν δόμοισι
4 Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
5 Ἔφερε κακὸν
6 Ἄλις, ἄτεκνος ὤν,
7 Πολιὰς ὑπὸ χαίτας
8 Ἤδη τροπετὴς ὤν,
9 Βιότου τε τρόσω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. Ὦ χῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
Πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος
Δαίμονος; οἴμοι, πολὺ δὴ τὸ μέσον.

Τότε

Τότε μὲ πόλιας σὺν Πηλιάσιν,
Σὺ θ' ὑμεναίοις, ἔσειχον ἔσω,
Φιλίας ἀλόχου χέρα βασάζων·
Πολυάχητος δ' ἔπετο κῶμος,
Τὸν τε θανοῦσαν κἀμὲ δαΐζων,
Ὡς εὐπατρίδαν, κἀπ' ἀμφοτέρων
Ὄντες ἀρίστων, σύζυγες εἰμέν.
Νεῶν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
Λευκῶν τε πέπλων μέλεσιν σολμοὶ,
Πέμπουσί μ' ἔσω,
Λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. 1 Παρ' εὐτυχῆ σοὶ πότμον
2 Ἦλθεν ἀπειρηκάκῳ τό-
3 δ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
4 Βίοτον, ὦ ψυχάν.
5 Ἔθανε δάμαρ,
6 Ἔλιπε φιλίαν.
7 Τί νέον τόδε; πολλὰς
8 Ἤδη παρέλυσε
9 Θάνατος δάμαρτος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀδ. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
Τὸμὸν νομίζω, καίπερ ὐ δοκοῦσ' ὅμως.

Τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἄψεταί ποτε,
Πολλῶν δ' μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.
Ἐγὼ δέ, ὃν ὐ χρὴ ζῆν, πρὸς τὸ μόρσιμον,
Λυπρὸν λιμένα βίοτον, ἔτι μαινόμενον.
Πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
Τίν' ἂν προσεῖπον, ἢ δ' ὃ προσερηθεὶς ὕπο,
Τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ὀξολᾷ μ' ἐρημία,
Γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς,
Θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἷζε, κἀν κύκλῳ στέγας
Αὐχμηρὸν οὖδας· τέκνα δ', ἀμφὶ γουνάσι
Πίπτοντα, κλαίη μητέρ'· ἃ δ' ἀνώτερα
Στένωσιν, οἵδε δόμων ἀπώλεσαν.
Τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
Γάμοι γ' ἑλῶσι Θεσσαλῶν, κἀν ξύλλογοι
Γυναικοπληθεῖς· ὐ γὰρ ἐξανέξομαι
Λεύσσων δάμαρτα τ' ἐμὴν ὀμιλίας.
Ἐρᾷ δέ μ', ὅστις ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει, τάδε·
Ἰδοὺ τὸν αἰσχρῶς ζῶντ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,
Ἀλλ', ἣν ἔγημεν ἀνδρὸς, ἀψυχίᾳ
Πέφυλεν ἄδην· κἀπ' ἀνὴρ εἶ δοκεῖς,
Στυγεῖ δ' ὃν τεκόντας, αὐτὸς ὐ θέλων
Θανεῖν· τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
Ἔξω· τί μοι ζῆν δῆτα κέρδιον, φίλοι,
Κακῶς κλύουσα, κἀκκακῶς πεπραγυῖα;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἐγὼ γὰρ μάσας
2 Καὶ μετάρσιος ἦξα, καὶ
3 Πλείστων ἀψάμενος λόγων,
4 Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας
5 Εὗρον· οὐδέ τι φάρμακον
6 Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς
7 Ὀρφέα κατέγραψε
8 Γῆρυς· ἀλλ' ὅσα Φοῖβος
9 Ἀσκληπιάδαις πρέσβωκε
10 Φάρμακα, πολυπόνοις
11 Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Μόνας δ' οὔτ' ὀπὶ βωμοὺς
2 Ἐλθεῖν οὔτε βρέτας θεᾶς
3 Ἐσὶν, ἀσφαλίων κλύδ.
4 Μή μοι, πότνια, μείζων
5 Ἔλθοις, ἢ τοπεὶν ἐν βίῳ.
6 Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, τι νοῦσῃ,
7 Σύν σοι τοῦτο τελευτᾷ.
8 Καὶ τ' ἐν Χαλύβοισι
9 Δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον.
10 Οὐδέ τις ἀπότομου
11 Λήματός ἐσιν αἰδώς.

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

Καί σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν
Εἶλε θεὰ δεσμοῖς.
Τόλμα δ', ὃ γὰρ ἀνά-
ξεις ποτ' ἔνερθεν
Κλαίων σὺν φθιμένοις ἄνω·
Καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι
Παῖδες ἐν θανάτῳ.
Φίλα μὲν ὅτ' ἦν γε μετ' ἐμοῦ,
Φίλα δ' ἔτι σὲ θανοῦσα.
Γενναιοτάταν γὰρ πασᾶν
Ἐζεύξω χλισίαις ἄκοιτιν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων
Χῶμα νομιζέσθω
Τύμβῳ σᾶς ἀλόχου·
Θεοῖσι δ' ὁμοίως
Τιμάσθω, σέβας ἐμπόλων.
Καί τις, δοχμίαν κέλσας
Ἐκβαίνων, τόδ' ἐρᾷ·
Αὐτὰ ποτὲ προὔθανεν ἀνδρὸς,
Νεῷ δ' ὄξει μάκαιρα δαίμων·
Χαῖρ', ὦ πότνι', εὖ γὰρ δοίης.
Τοιαύτην πρόσειρε φήμην.

IAMBOI.

ΙΑΜΒΟΙ.

Καὶ μὴν ὅδ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκμήνης γόνος,
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἑστίαν πορεύεται.
Ηε. Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλεύθερως,
Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ στέγαις ἔχειν
Σιγῶντ'· ἐγὼ γὰρ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν
Ἐμοὺς πρέσβεις ἐξετάζεσθ' φίλους.
Σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς παρεστώσης νέκυν
Γυναικός· ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
Ὡς δὴ θυραίᾳ πήματος πεπυσμένην ἔχων·
Κἄστεψα κρᾶτα, κἀν θεοῖς ἐσπεισάμην
Σπονδὰς, ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
Καὶ μέμφομαί σοι, μέμφομαι παθὼν τάδε.
Οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βέλομαι.
Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν,
Λέξω· γυναῖκα τήνδέ μοι σῶσαι λαβών,
Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρηϊκίας ἄγων
Ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κραταιόν.
Πράξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοσήσαιμι γὰρ,
Δίδωμι τήνδε σοῖσι πρόσπολον δόμοις.
Πολλῷ γὰρ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς.
Ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινὰς
Τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου·
Ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια
Λαβών· τὰ γὰρ κῦφα τοῖς νικῶσιν, ἢν

Ἵππους ἄγεσθ· τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
Νικῶσι, πυγμὴν δ' πάλιν, βεφόρβια·
Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐπηυχόμην δὲ,
Αἰχρὰν πρεῖναι κέρδος ἢν τόδ' εὐκλεές.
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή·
Οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὴν πόνῳ, λαβὼν
Ἧκω· χρόνῳ δὲ κἠ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
Ἀδ. Οὗτοι σ' ἀτίζων, ὅστ' ἐν ἐχθροῖσιν πιθεὶς,
Ἔκφυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας·
Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τῶτ' ἂν ἰῷ προσκείμενον,
Εἴπερ πρὸς ἄλλῃ δώμαθ' ὡρμήθης ξένε.
Ἄλις γὰ κλαίειν τὰμὸν ἰῷ ἐμοὶ κακόν.
Γυναῖκα δ', εἴ πως ἔστιν, αἰτῶμαί σ', ἄναξ,
Ἄλλόν τιν', ὅστις μὴ πέπονθεν, οἷ' ἐγὼ,
Σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
Ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν.
Οὐκ ἂν δυναίμην, πυθόμενος ἐν δώμασιν,
Ἀδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
Προθῇς· ἄλις γὰρ συμφορᾷ βαρυύομαι.
Πῶ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
Νέα γὰ, ὡς ἐάσῃ κἠ κόσμῳ πρέπῃ.
Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσῃ στέγην;
Καὶ πῶς ἀκραιφνὴς, ἐν νέοις τραφωμένη,
Ἔσαι; τὸν ἡδῶνθ', Ἡράκλεις, ὃ ῥᾴδιον
Εἴργειν· ἐγὼ δέ σ' προμηθίαν ἔχω.
Ἦ, τ' γαυόσης θάλαμον εἰσβήσας, τρέφω;

Καὶ

Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τλώδε τῷ κείνης λέχει;
Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν
Μή τις μ' ἐλέγξῃ, τ' ἐμὴν εὐεργέτιν
Προδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πτυχαῖς νέας·
Καὶ τ' θανόσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
Πολλῶι πρόσθιαν δεῖ μ' ἔχειν· σὺ δ', ὦ γύναι,
Ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταὐτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
Μορφῆς μέτες' ἴσθι, μ' προσπίτνομαι δέμας.
Οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
Γυναῖκα τλώδε, μή μ' ἕλῃς ἠρημένον.
Δοκῶ γὰρ, αὐτῶι εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾶν
Ἐμῶι· θολοῖ δ' καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ χαρτερῶσιν· ὦ τλήμων ἐγὼ,
Ὡς ἄρα πένθους τῶδε γούμαι πικρόν.
Χο. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέξειν τύχην·
Χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, χαρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
Ἡρ. Εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν ἔσχον, ὥστε σὴν
Εἰς φῶς πρόσω σπερμάτων ἐκ δωμάτων
Γυναῖκα, κἀ σοὶ τλώδε προσπίτνω χάριν.
Ἀδ. Σάφ' οἶδα βέλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ πῶς τόδε;
Οὐκ ἔστι θὺ θανόντας ἐς φάος μολεῖν.
Ἡρ. Μὴ νεῖν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
Ἀδ. Ῥᾴον παρεῖν, ἢ παθόντα χαρτερεῖν.
Ἡρ. Τί δ' δὴ προσχόπτεις, εἰ θέλοις ἀεὶ σέβειν;
Ἀδ. Ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
Ἡρ. Τὸ γὰρ φιλῆσαι τ' θανόντ', ἄγαν δύπρον.

Ἀδ.

Ἀδ. Ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον, ἢ λέγω.
Ἡε. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἥμπλακες· τίς ἀντερεῖ;
Ἀδ. Ὡς ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθ' βίῳ.
Ἡε. Χρόνῳ μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡδέ σοι κακόν.
Ἀδ. Χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνῳ τὸ κατθανεῖν.
Ἡε. Γυνή σε παύσει, κοὐ νέα γάμου πόθος.
Ἀδ. Σίγησον· οἷον εἶπας· οὐκ ἂν ὠόμην.
Ἡε. Τί δ'; ὡ γαμεῖς γε, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος;
Ἀδ. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
Ἡε. Μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;
Ἀδ. Κείνῃ γε, ὅστις πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών.
Ἡε. Αἰνῶ μέν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
Ἀδ. Ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
Ἡε. Ἐπήνεσ', ἀλλ' ἔχω πιστὸν αὖθις εἶ φίλον.
Ἀδ. Θάνοιμ', ἐκείνῃ, καίπερ οὐκ οὖσαν, πρόδους.
Ἡε. Δέχου νῦν εἴσω τήνδε γυναῖκα δόμων.
Ἀδ. Μὴ πρὸς σὲ Διὸς ἀστεροπητοῦ ἄντομαι.
Ἡρ. Καὶ μὴν ἁμαρτήσῃ γε, μὴ δράσας τάδε.
Ἀδ. Καὶ δρῶν γε, λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
Ἡε. Πίθου· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.
Ἀδ. Φεῦ·
Εἶθ' ἦξ ἀγῶνος τόνδε μὴ λάβες ποτέ.
Ἡε. Νικῶντι μέν τοι καὶ σὺ συμμαχὰς ἐμοί.
Ἀδ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
Ἡε. Ἄπεισιν, εἰ χρή· πρόσσπα δ', εἰ χρεών, ὅρα.
Ἀδ. Χρή, σὲ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί.

Ἡε.

Ἡρ. Εἰδώς τι κἀγὼ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
Ἄδ. Νίκα νυν· ἐὰ μὴν αἰνέσεις πολλοῦ μόνον.
Ἡρ. Ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πολὺ μόνον.
Ἄδ. Κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
Ἡρ. Οὐκ ἀλλὰ μεθείλου τὴν γυναῖκα πρεσβόλοις.
Ἄδ. Σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις.
Ἡρ. Εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.
Ἄδ. Οὐκ ἂν θίγοιμι· δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
Ἡρ. Τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.
Ἄδ. Ἀναξ, βιάζῃ μ' ὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.
Ἡρ. Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θίγου ξένης.
Ἄδ. Καὶ μὴν προτείνω, γοργόν' ὡς καρτερτόμῳ.
Ἡρ. Ἔχεις; Α. Ἔχω ναί. Η. Σῶζε νῦν· καὶ τὴν Διὸς
Φήσεις πότ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
Βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴπι σοι δοκεῖ πρέπειν
Γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.
Ἄδ. Ὦ θεοί, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε
Γυναῖκα λαβόντα τήνδ' ἐμοὶ ἐπιτύμως,
Ἢ κέρδιμός με θεὸς τις ἐκπλήσσει χαρᾷ;
Ἡρ. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σοί.
Ἄδ. Ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ.
Ἡρ. Οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.
Ἄδ. Ἀλλ', ὦ ἔφαπτον, εἴσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;
Ἡρ. Σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχῃ.
Ἄδ. Θίγω· προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν.
Ἡρ. Πέφυκεν· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσονπερ ἤθελες.

Ἀδ. Ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα κἠμὲ δέμας,
Ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔ ποτ' ὀλβίζω δόμων.
Ἡρ. Ἔχεις· φθόνῳ δ' μὴ χάνοιτό τις θεῶν.
Ἀδ. Ὦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
Εὐδαιμονοίης· σὲ σ' ὁ φυτεύσας πατὴρ
Σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ἀνώρθωσας μόνῳ.
Πῶς τήνδ' ἔπεμψας ἡλίου πρὸς φέγγος ὁδε;
Ἡρ. Μάχην συνάψας δαιμόνων τῶν κοιράνων.
Ἀδ. Ποῦ τόνδε θανάτῳ φῶς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
Ἡρ. Τύμβον πρὸ αὐτοῦ ἐκ λόχου μάρψας χερῶν.
Ἀδ. Τί γὰρ ποθ' ὧδ' ἄναυδος ἔστην χρόνῳ;
Ἡρ. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
Ἀφαγνίσῃ σὲ τοῦδε μόλις φόνου.
Ἀλλ' εἰσαγ' ἔσω στέγης· ἔσῃ, δίκαιος ὤν,
Τολμητὸν, Ἄδμητ', ὀψὲ σὸν ξένον.
Καὶ χαῖρ'· ἐγὼ γὰρ σὸν τ' ἀρωγὸν πάντων
Σθένει τε θυμοῦμαι παιδὶ παρστατὴν μολών.
Ἀδ. Μεῖνον πρὸ ἡμῶν, καὶ ξυνέστιον γενοῦ.
Ἡρ. Αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.
Ἀδ. Ἀλλ' εὐτυχοίης· νόστιμοι δ' ἄλλοις ἀνὴρ
Ἀστοῖς ᾖ, παστῆ τ' ἐνόπλου τυραννίδι,
Χορεὺς ἐπ' ἀθλοις συμφορείσιν ἱστάναι,
Βωμούς τε κυσὶ χθονὸς θυτῆσι πρόσπολος.
Νῦν γὰρ μεθημερώμεσθα βαλτίω βίου
Τῶν πρόσθεν, ἃ γὰρ εὐτυχῶν λέγήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
Πολλαὶ δ' ἀέλπτοις κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Εὐριπίδου Ἄλκηστις τέλος.

Ἀδ. Ὦ φιλτάτης γυναικὸς ἄθλιοι κἀγὼ βίου,
Ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔ ποτ' ἐλπίδ' ὄψεσιν δοκῶν.
Ἡρ. Ἔχεις· φθόνῳ δὲ μή τις ἔστω θεῶν.
Ἀδ. Ὦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
Εὐδαιμονοίης· σὲ δ' ὁ φιτύσας πατὴρ
Σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τῶνδ' ἀνακτήσω μόνος.
Πῶς τήνδ' ἔπεμψας νίκην ἐς φάος τόδε;
Ἡρ. Μάχην συναίψας δαιμόνων τῷ κρείσσονι.
Ἀδ. Πῶ τόνδε θανάτῳ φῶτα συμβαλὼν ἔπι;
Ἡρ. Τύμβον ἀπ' αὐτοῦ ἐν λόχαις μέλψας χεροῖν.
Ἀδ. Τί γὰρ ποθ' ὧδ' ἄναυδος ἔστην ψυχή;
Ἡρ. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε παρθενωνίτιν
Καλεῖν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
Ἁφαγνίσῃ, κἀπὸ στέγης μόλῃ φάος.
Ἀλλ' εἴσαγ' ἔσω στείχε· δίκαιος εἶ, δίκαιος ὤν,
Τολοιπόν, Ἄδμητ', εὐσεβὴς ἀεὶ ξένους.
Καὶ χαῖρ'· ἐγὼ γὰρ ἣν τ' ἀπροκήρυκτον πόνον
Σθενέλου τυράννου παιδὶ παρστωμαι μολών.
Ἀδ. Μεῖνον παρ' ἡμῖν, καὶ ξυνέστιος γενοῦ.
Ἡρ. Αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.
Ἀδ. Ἀλλ' εὐτυχοίης· νόστιμοι δ' ἄλλοις ἀεὶ
Ἀσοῖς ᾖ, πασῇ τ' ἐπὶ πόλει τυραννίς,
Χορεὺς ἐπ' εὐθλαῖς συμφορεῖσιν ἱστάναι,
Βωμούς τε κνισᾷν βουθύτοισι πρόσπολος.
Νῦν γὰρ μεθημόσυνα βαλτίω βέβακ'
Τῶν πρόσθεν, ἃ γὰρ εὐτυχῶν λήσοιμεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Εὐριπίδου Ἄλκηστις τέλος.

SYLLABUS Notarum quibus deſignantur Manuſcripti et Editiones in Euripide recenſendo adhibiti.

A. MS. Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis N°. 2712. Exhibet quinque primas Tragœdias et Andromachen. Ad eum contulimus Medeam, Hippolytum et Andromachen.

B. MS. ejuſdem Bibliothecæ N°. 2713. Exhibet ſeptem primas Tragœdias.

C. vel Cott. Excerpta ex MSo quodam Cottoniano, adſcripta exemplari Ed. Barneſianæ, quod in Bibliothecâ Bodleianâ ſervatur.

D. MS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. N°. 2818. Medeam et tres proximè ſequentes Tragœdias exhibet.

E. Hac Notâ deſignare viſum eſt duos Tomos eâdem manu nitidiſſimè ſcriptos, quorum Numeri in Catalogo Bibliothecæ, quam diximus, ſunt 2887, et 2888. In priori habentur Cyclops, Heraclidæ, Herc. Furens, Helena, Rheſus, Ion, Iphigeniæ duæ, Supplices, denique Bacchæ uſque ad v. 754. ubi adjecit Librarius λείπει φύλλα τρὶς καὶ δέκα: In altero ſive N°. 2888, Septem primæ Tragœdiæ cum Electrâ. In ſecundo Tomo quinque tantum fabulas contulimus, nempe Medeam cum tribus ſequentibus, et Electram. In notis ad Electram literâ Græcâ α varietates hujus MSi ſignificavimus.

Fl. Variantes MSi cujuſdam Florentini, ab Iſaaco Voſſio olim collati, Phœniſſas, cum quatuor ſequentibus fabulis, deinde Rheſum et Troadas, exhibentis. Ad Phœniſſas quæ pertinebant dederat Editor Doctiſſimus et κριτικώτατος L. C. Valckenaerius: reliquas humaniſſimè mecum communicavit Vir Celeberrimus, David. Ruhnkenius.

G. MS. Bibliothecæ Regiæ Pariſienſ. N°. 2817. Eaſdem fabulas habet quas N°. 2887. atque in eodem Baccharum verſu deſinit.

P. Liber Impreſſus ejuſdem Bibliothecæ, collatus cum MSo uſque ad finem Iphigeniæ Tauricæ.

2714. MS. ejuſdem Bibliothecæ, duas tantùm fabulas habet, ſc. Herc. Furentem et Electram.

Alium porro Electræ MSum contuli, ſed mendoſiſſimum, et quem ab homine ἀναλφαβήτῳ ferè conſcriptum diceres.

Ask. 1, 2. MSSi duo, quorum uſum mihi ex inſtructiſſimâ ſuâ Bibliothecâ humaniſſimè conceſſit Antonius Askew, Medicus Londinenſis celeberrimus. Eorum alter duas priores Tragœdias, alter eaſdem, ſed cum Phœniſſis quoque, exhibet.

Harl. MS. Muſei Britannici. Rheſum et Troadas habet.

Ed. Laſc. Editio vetus, literis majuſculis Florentiæ impreſſa, et a Jano Laſcari, Mattairio auctore, procurata. Medeam cum tribus ſequentibus fabulis dat, eſtque omnium haud dubiè prima.

Ed. Ald. Venetiis in lucem prodiit Anno 1503. Octodecim fabulas continet, omnes utique, quæ ad literarum renatarum tempora pervenerunt, præter Electram et fragmentum Danaes.

Ed. Vict. i. e. Victoriana, Electram, hactenus deſideratam, protulit Florentiæ Anno 1545. curâ Petri Victorii.

Ed. Commeliniana, Heidelbergæ Anno 1597. publicata, fragmentum Danaes addidit, ex vetuſtis Bibliothecæ Palatinæ membranis.

Ed. Grot. Editio Phœniſſarum à Viro Immortali, Hugone Grotio, ex MSS. adornata.

Steph. Excerpta duorum MSSorum, quos in Itinere Italico contulit H. Stephanus. In lucem prodierunt ex Stephani Officinâ Anno 1568.

In ſubſidium quoque vocavimus Hecubæ, Oreſtis, et Phœniſſarum, varian-tes, quas ex MSo Cantabrigienſi Barneſius; ex Bodleianis et MSS. Reg. Soc. Kingius; ex iiſdem MSS, multò accuratiùs, ſed ad Phœniſſas tantum collatis, Vir bonis omnibus cariſſimus, mihique dum viveret amiciſſimus, Johannes Burtonus; ex duobus denique Leidenſibus L. C. Valckenaerius, publici juris fecit.

Jortini, quæ hìc aliquoties commemorantur, Notæ, cum multis aliis ex margine Codicis, quo utebatur Vir Doctiſſimus, deſcriptæ ſunt, et in meos uſus Oxonio tranſmiſſæ. Earum maximam partem vel in Erratis Typographicis corrigendis verſari deprehendimus, vel ex aliorum Criticorum libris memoriæ cauſâ excerptam eſſe; omninoque perpaucas eſſe, quæ Jortinum auctorem agnoſcerent: quarum eas tantùm protulimus, in quibus elegans illud et acutum ingenium maximè elucere videbatur. Tanaquilli Fabri notulæ, quæ uno alterove in loco occurrunt, repertæ ſunt, ſi quæris, in libro Editionis Stephanianæ Pariſiis in Bibliothecâ Regiâ ſervato: cujus quidem Bibliothecæ nunquam mentionem facio, quin mentem mihi ſubeat, cùm admiratio Theſauri illius literarii omni genere librorum pretioſorum inſtructiſſimi, tùm grata recordatio officioſiſſimæ humanitatis, quâ me meaque ſtudia ſublevarunt Bibliothecæ Præfecti; quam non meliùs prædicavero, quam ſi politiſſimis Gentis eruditæ et ingenioſæ moribus dignam omnino eſſe dixero.

NOTÆ

IN

HECUBAM.

9 ΕΥΘΥΝΩΝ *δορί. regens ſceptro.* Sic ἵν' ἱερὸν κρατεῖ δορύ. Hippol. 988. Ratio nominis eſt, quod Haſta apud Veteres pro ſceptro geſtata ſit, Juſtino teſte Hiſt. XLIII. c. 3. βάκτρον Æſchylo audit Agam. 210. Choeph. 360.

13. ἅ. Subaudiendum διά. vid. ad Phœniſſ. 885.

16. ἐφέσμιον. Mos erat Veterum, teſte Strabone (p. 170. D. Ed. Pariſ.) cujuſque regionis fines columnis ſignare, unde στῆλαι ὁρίμιαι Polluci dictæ IX. ſect. 8. Quamobrem nihil prius hunc locum interpretanti occurrit, quam Euripidem de talibus columnis loqui, quas Græci in agrum Trojanum penetrantes dejecerint: cujus moris exemplum præbet Strabo p. 393. B. cui adde Plutarchum in Theſeo. Solenni id nomine ἐφέδρια ἀναιρέσεως vocatum eſſe ex eodem Pollucis loco colligas. Sed neque abſurdum foret ἔφεδρα adverbialiter accipere pro ἐφεδρεύς, prout eſt Med. 1138. Troad. 352. Ion. 533. Oed. Tyr. 427. ſecundùm quod ſenſus erit: *Quamdiu termini regionis reſtè* (i. e. ſuis in locis) *jacebant.* Tenendum interea, Polydorum in ipſo belli initio in Thracas miſſum, antequam ſc. Græci terminos Trojanæ ditionis revelliſſent, licet etiam tum

—— Φρυγῶν πόλιν
Κινδυνεύοντ' ἔχει δορὶ πιστεύσαντ' Ἑλληνικῷ.

28. ἐν' ἀκτῆς. Lib. P. ἐν' ἀκτῇς.

33. γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ. Mirâ negligentiâ Euripides ſcenam hujus Tragœdiæ nunc in Thraciâ conſtituit, ut hìc et infra v. 1142. nunc contra in agro Trojano vid. v. 139 et 1020. quod ſatis alioquì oſtendit hiſtoria Polyxenæ ad Achillis tumulum mactatæ. vid. Scholia ad v. 520.

53. ἐκτὸς σκηνῆς. MSS. nonnulli ἐκτὸς σκηνὴν, quaſi Hecuba tentorium Agamemnonis jam tum ingrederetur. Sed ex ſequentibus patet eam non ingredi, ſed egredi. Legendum ni fallor;

πρὸς γὰρ ἀδὴ καὶ σκηνῆς πόδα.

Sic mox πρὸ δόμων v. 59. Kingio placet ἐκτὸς σκηνῆς. Niſi malis ἐκτὸς σκηνὴν *extra tentorium* ut ἐκτὸς πέραμνα Oreſt. v. 1377. ubi plura.

57. ἀντιπάλους. *malorum pondus, priori felicitati æquum, rependens.*

59. Quod ſequitur ab hoc verſu ad v. 99, fruſtra a Kingio pro Syſtemate purè Anapæſtico habitum eſt. Quanquam enim pedes plerique vel Anapæſti ſint, vel verſum Anapæſticum intrare poſſint, verſus tamen, qui ex iis quocunque modo diſtributis oriuntur, Anapæſtico Syſtemati non conveniunt. Conſideretur modo illud, quo proximam Chori ᾠδὴν concluſit Euripides. Nullum in eo verſum invenies, qui non aut Dimeter Acatalectus, aut Monometer Acatalectus, aut denique Parœmiacus ſit. Ad hunc modulum exigantur hujus Syſtematis verſus, jam Procruſtes aliquis quærendus erit, qui alios voce aut ſyllabâ ablatâ detruncet, alios ſupplementis producat. Imò ne ſic quidem effeceris ut metrum recto pede incedat. Kingius ſaltem, qui ipſam hanc emendandi rationem

rationem adhibuit, ὄψιν trochæum pro ſpondeo, et ὕμασιν tribrachyn pro Anapæſto (76, 77.) relinquere coactus eſt, ut et mox τι νέον alium tribrachyn v. 83. Rem ita ſe habere exiſtimo. Eſt hoc quidem Syſtema Anapæſticum, ſed impurum, adeóque diverſum ab iis, qui ex Dimetris Acatalectis, Monometris Acatalectis, et Parœmiacis conſtant. Hujus autem generis, impuri ſcilicet, alia complura apud Euripidem ſunt, velut in hac ipſâ fabulâ a v. 155, ad v. 215. Troad. a v. 122, ad v. 236. Jon. a v. 877, ad v. 940. in quibus omnibus multi verſus occurrunt Catalecti, Brachycatalecti, Hypercatalecti, quos in Syſtemate purè Anapæſtico fruſtra quæras; ne de aliis dicam, qui ne Anapæſtici quidem ſunt, ſed aut Trochaici, aut metri cujuſdam ab utroque diverſi.

60. Ed. Ald. τὸν ἀμφίδυλον τῶν. Sed rectè Kingius τῶν delet, MSS, ni fallor, auctoribus.

63. μὴ δόμας. Kingius μὴ, omiſſo δόμας.

65. σκολιᾷ σκέμματι. Scipiones in univerſum recti ſunt, non curvi. Loquitur igitur non de vero ſcipione ſed metaphoricè de brachio, quod, ancillis innitens, ſcipionis uſus præſtabat; quodque, ob cubiti flexuram, σκολιὸν σκέμμα vocat.

69. αἰάζομ'. Ita MS. Cott. ut Scaliger quoque ex conjecturâ emendaverat. Kingio placebat ἀάζομαι Ed. Ald. ἄζομ'.

72. ἀποστύφομαι *abominor*. vid. Rheſ. 903. Q. Calaber Lib. VII. κοὐκὶ δ' ἀποστύφω φάμαν.

73. ἄν. Kingius propter metrum πάν.

76. Kingius hoc ordine; εἶδον θυγατρὸς δι' ὀνάρων.

77. φοιτάν. Malim φοιτᾷν. Multùm enim referre putabant Veteres, utrum clarè aliquid in ſomniis an obſcurè vidiſſent. Herodot. VII. 47. ἔστε οὖν ὄψις τῇ σὺν νυκτὶ μὴ σαφὴς ἦτον ἐφάνη, ἔλεγε ἂν τάδε ἄρχιος γνώμην. Æſchyl. Perſ. v. 179.

ἀλλ' εἴ τί πω τοιοῦδ' εὐαρὲς ἀδύμῳ,
ὡς τ' πάρεσθεν εὐφρόνης.

Adde Hom. Odyſſ. IV. v. 841. Plutarch. Vit. p. 596. Ed. H. Steph.

78. ὕμασιν, ἰδὼν. *Novi; intelligo quid ſibi velit.* Non enim aut Polydorum aut Polyxenam in ſomnis mactatum vidit, ſed cervam tantùm lupo diſcerptam, v. 90, unde v. 89. Helenum aut Caſſandram ad ſomnium interpretandum requirit. vid. Bacch. v. 1343. Æſch. Agam. v. 126.

85. Si ad verbum reddas, interpretatio erit; *Nunquam mens mea adeo indefinenter horret, trepidat.* i. e. non ſolet mens mea adeo indefinenter horreſcere et trepidare. Vox ἀλίαστος ducta eſt ex verſu Homerico Il. ά. v. 549.

μηδ' ἀλίαστον ἐδύρεο σὸν κῆρ θύμῳ.

88. Κασσάνδρας. Ed. King. Κασάνδραν, ut habent nonnulli etiam MSS.

89. κρέανσιν. Ed. Ald. κρέανσ'.

90. 1, 2. Vide, an melius foret ex tribus hiſce verſibus duos Heroicos efficere;

ἄδον γὸ βαλίαν ἴλαφον λύκοι ἄμυγι χαλᾷ
σφαζομένην, ἀπ' ἰμᾶν γουάτων αἰωρεῦσαν ἀνάγκᾳ,
εἰκτῷς ———

Notam diſtinctionis poſt ἀνάγκᾳ pono, ut εἰκτῷς cum σφαζομένην conſtruatur.

93. Hunc verſum Kingius duabus vocibus auctiorem, metri gratiâ, exhibet;

εἰκτρῶς· κῷ μὲν κῷ τόδε δαιμόνιον.

112. εἰσθ' ὅτι Legendum haud dubiè cum Cantero εἰσθ' ὅπ.

118. συμπίπτει. Scholiaſtes per συνίησιν interpretatur, unde patet legendum eſſe συνίπτωσι. πεσὼν undis maris tribui oſtendit locus Plutarchi in Pyrrho: πολλὰ καὶ χαλεπὰ θάλασσα παίουσα ἀφῆς χώραν δύσημον καὶ τύφλα πάσης διέφθειρε p. 716. Ed. Steph. Metaphora apud Silium Italicum eſt Lib. II. v. 45.

Collidit diſſona corda
Seditio ———

Vide et Senecam de Irâ Lib. 2. c. 29.

123. ἀνίσχων *honorans*. Sic Homerus ἰθὺς ἀνέσχεν Odyſſ. τ. v. 111. vid. et Soph. Ajac. v. 212. Pindar. Pyth. II. Epod. 4.

137. δόλων σφαγίων. Rectè comparat Heathius εἰκότα βίον, Ion. v. 1373. vid. et Oreſt. v. 1176. Archias Antholog. H. Steph. p. 45.

150. ἐρφανόν. Ita cum Ed. King. Lib. P. Ed. Ald. ἐρφανάν.

160. ἀμυνῇ. Aſk. 1. et tres ex Pariſienſibus ἀμύνῃ. Vulgò ἀμύνει.

164. ποῖ δ' ἴσω; πῶ τις θεῶν — Legendum, ni fallor; ποῖ δ' ἴσω πόδα; πᾷς θεῶν — Sic Rheſ. v. 203.

κοῦθεν δ' ἰφίσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.

Incertus in Anthol. p. 5. ἔκπω ἴστε πόδα.

Ibid. ——— τίς θεὸς
ἢ δαίμων ἔσ' ἐπαρωγός;

Ita dederat Kingius ex MSo Reg. Soc. ut ſupra ad v. 158. profitetur. Ex Scholiaſtæ annotatione ſuſpicari aliquis poſſet locum ſic ab ipſo emendatum eſſe. Ed. Ald. τίς θεῶν, Ἢ δαιμόνιον ἐπαρωγός. Forte verum fuerit;

——— τίς θεὸς
ἢ δαίμων τᾶν ἐπ' ἀρωγάς;

Diſtinguuntur hìc θεὸς et δαίμονες, ut Med. v. 1402. Electr. v. 1243. In contextu reliqui θεῶν ob MSSorum, meorum certè, conſenſum.

166. σύνεγκοῦσ'. i. e. *ferentes* ut nuncium, non *tolerantes* ut onus. Kingius Τρωιάδες pro Τρῳάδες et in verſu ſequenti σύνεγκοῦσ' μοι: utrumque propter metrum. Sed nihil opus: vide quæ diximus ad v. 59.

169. Kingius inverſo ordine σὺ φάος ἀγαπᾷς.

170. Lib. P. τλάμων ut jam Kingius. Ed. Ald. τλᾶμον.

171. ἄγνωτ τᾷ χαιᾷ. Kingius propter metrum ἄγνωτ μοὶ τᾷ χαιᾷ.

175. ὡς ἔδης. Ita lego, Kingium ſecutus. Ed. Ald. ὡς ἴδῃς.

183. Kingius: αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, σᾶς ψυχᾶς ἐμέ. Ego Aldinam ſequi malo.

189, 190, 191. Conſtructio horum verſuum valdè ambigua eſt. Videbit tamen, ſi quis animum attenderit, σᾶς τύμβον non debere a Πυλάδη divelli. Unde ſequitur legendum eſſe κοινὰ et γνώμᾳ caſu recto, ut habet Lib. P. non κοινᾶ et γνώμᾳ in dativo, ut in Aldina, et Editis deinde omnibus, legitur. Deinde

κοινὰ

φόνε, utcunque infrequens ſit, pro vocativo accipiendum. Exiat tamen eodem caſu, Orph. Hymn. XII. v. 7. τις quod poſt κοινὰ dedit Kingius, ipſi an MSS. debeatur, incertum eſt. Me certè in iis quos tractavi non memini vidiſſe.

192. οἴμοι μῆτερ. Kingius οἴμοι, μοὶ μῆτερ. Invenuſtè; ſed ita metrum poſtulare putabat.

194. Kingius propter metrum μῆτερ delet.

197. πᾶς σᾶς. Kingius σᾶς, omiſſo articulo.

200. Omittit Kingius ἰχθύσιν et copulam τ' poſt ἀμήτωρ.

205. μόχον. Ipſam Polyxenam intelligo. vid. ſupra v. 144. et infra v. 526.

207, 8. Hæc ſic ſcribenda ſunt;

σᾶς δόσ', λευκιόθριξ τ' αἰδὼς,
γᾶς ὑπὸ, πιμπρᾶσιν σκότον.

Pro σκότον Lib. P. σκότε.

211 Pro μῆτερ Kingius, metri gratiâ, ὦ μᾶτερ.

ibid. δύσποτ. MS. R et Lib. P. δυσπότμου βίου.

215. Kingius, inverſo ordine, κράσσον ξυντυχεῖ' ἰκνούμεσθ', minùs bene, etiamſi conſtaret α in ξυντυχία elidi poſſe. MSS. hic quatuor lectiones præbent ἵκνουσιν, ἰκνήσεσιν, ἰκνήσουσιν, ἰκνούσεσιν. Patet etiam ex Scholiaſtæ annotatione in nonnullis libris ſcriptum fuiſſe κράσσων. Legendum puto;

ξυντυχίᾳ κρείσσον' ἵκνουσιν.

225. θρᾶσον. Ita rectè Scholiaſtes et Lib. P. Ed. Ald. θράσους. οἶδ' ὁ θρᾶσον copiosè illuſtrat Muretus Lib. 3. c. 12.

236. σοὶ μὲν ἀρχᾶς χρεών. Interpretor: *oportet enim Te finem dicendi facere.* Vel ad verbum, *oportet enim Tibi jam peroratum eſſe.*

237. Pro τὸν malim τίνος. ἡμὶν δ' ἄπουσαι τίνος *et nos aliquantiſper* (vel *interea*) *audire.*

241. φόνῳ ψιλωσμοί. Malim δόλῳ ψιλασμοὶ *lacrymæ fraudulentæ.*

247. δῆτά τ'. Ed. Ald. δητ'.

248. Deeſt τὸν in Aldinâ.

258. τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι. Ad verbum, *quod inventum callidum putantes hoc eſſe?* Senſus eſt; *num putantes hoc callidum inventum eſſe.*

260. τὸ χρὴν. Optimè Scaliger τὸ χρεών. vid. Hippol. 1270. Iph. Taur. 1498. Idem mendum ſuſtulerunt MSS. ad Herc. v. 830.

ibid. ἀνθρωποτονεῖν. Lib. P. ἀνθρωποσφαγεῖν ut et Kingius ex MSo Reg. Soc. Sed præſtat abeſſe omnem ad ſacrificia alluſionem. Quærit enim, utrum jubeant eos Dii *homicidium patrare*, facinus utique piaculare, ad ſepulchrum, i. e. in loco ſanctiſſimo, ἔνθα βυθοῦται πρίν, ubi pariter ac in templis boves mactare decet.

263. τεύχει. Quæ hanc locutionem illuſtrare poſſint, invenies ad Supplic. v. 674. Cantero placet τίνει, cui quo minùs aſſentior, nihil video. τίνειν eſt ſimpliciter *rependere.* vide Oreſt. v. 109, Jam vero, qui læſus quomodocunque eſt, ſi malum malo rependit, quidni hoc τίνειν dicatur? Quid quod Æſchylus vocem hac notione adhibet Choeph. 6. 649.

——— τίνει μόρῳ
χρόνῳ κλαυτὴ βοσκόφρων Ερινύς.

265. προσφάγμασιν. Ed. Ald. πρόσφαγμα.

281. πόλις. *patria.* Heraclid. 14. πρὸ πόλεως μὲν ὄκνος.

288. φόνου. *Ira Deorum* ſive *Nemeſis.* Iph. Aul. 1103. μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ. vide etiam annotata ad Rheſ. 343. Simile Græcorum inſtitutum commemoratur Heraclid. 966.

293. λίγη. Vir Doctus in Miſcell. Obſerv. Tom. II. p. 92. emendat λίγης, cui planiſſimè aſſentior.

297, 8. ὀδυρμάτων — θρήνους. Diverſum ſed non diſſimile eſt θρήνων ὀδυρμοὶ Troad. 905. Nec miror tamen Kingio diſplicuiſſe. Mihi duplex conjectura in mentem venit; prima eſt, ſcripſiſſe Auctorem κλαύσας, θρήνους —— altera:

κλαύσας, γλήνας ἃς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.

γλήνας φοινίσσει habet Nicander Ther. 228. ubi Scholiaſtes; αἱματώδεις ἔχει τὰς ὀφθάλμους.

299. τῷ θυμουμένῳ. Rectè Interpretes *præ irâ.* Sic τὸ ἀδύμενον et τὸ χαίρον. Plut. Op. Mor. p. 2000. τῷ σπουδαίῳ τῷ τιμῶντι. Ibid. p. 2020.

300. ποῦ φρενῶν. i.e. *Exiſtima, finge in animo:* non, ut Interpres, *reddas in animo.* Sic καλοῦσι ὁ Ἄγις ποιεῖσθαι. Plut. Vit. p. 1463. Id. p. 1488. δικαίως ἐποιοῦντο τὸν ἄξιον.

311, 12. φίλα χρήσιμον'. i. e. *pro amico habemus.*

329, 330. Rectè Heathius ἡγοῦσθε et θαυμάζουσ'. modo imperativo accipit, non indicativo, ut Interpres. Non diſſimile eſt illud Demoſthenis in Leptinea, neſcio an hinc expreſſum: μήτ' ἂν ἐκεῖνοί ποτε πάσχοιεν, ἃ ἄρχειν εὔξασθαι δεῖ, τοὺς μὲν ἑαυτοὺς ἡγεμόνα ποιοῦντας, μήτε τιμῶντες, μήτε θαυμάζοντες. et quæ ſequuntur p. 43. Ed. Tayl.

330, 31. τύχῃ — ἔχειν'. Ita Ed. Ald. Male Kingius τύχοι et ἔχοιμ'.

332. Recepi cum Kingio πίφυκ' ἀεὶ ut ſcriptum olim fuiſſe teſtatur Scholiaſtes. Ed. Ald. πεφυκέναι MSS. utrumque agnoſcunt.

333. τολμᾷ θ'. i. e. *tolerat, ſuſtinet,* ut ſupra τόλμα τάδ' v. 326.

343. ἐμπαλιν. Ita Lib. P. ut jam Kingius Ed. Ald. τἄμπαλιν.

350. ὡς ἔστιν βίου. An legendum τρόπος βίου. Nonnus Lib. XLI. v. 14. ἐπ πόλις Βιρὴ βίοιο τρόπος. Ariſtoph. Veſp. 30. τὴν τρόπον ἥ σχάσμασιν. in quæ ſic Scholiaſtes: τρόπον ἡ ὁσιωτὰ ἔλεγε τὸν βίον — οἱ δέ, τὴν ἀρχήν.

356. θῆσιν. Kingius ex uno, ut videtur, MSo. θοίνας.

362. ὠσθείς. Ita optimè Aldina. Editi recentiores πρυθείς. Sic Noſter ἀναγκῶν προσθὰς Here. Fur. v. 712. Idem Meleagro apud Sobæum Tit. LXVI. ἀνάγκῳ προσέθηκε σωφρόνειν.

367. φίγγος ἰμμάτων periphraſis eſt pro *ipſis oculis:* quod moneo ne quis putet φίγγος eſſe lucem externam cujus ope videmus. Conſer v. 1035.

369. ἀγ' οὖν: MSS. nonnulli ἄγε ſed venuſtius eſt alterum, quia mox ſequitur ἄγων.

381. ἴσομαι. Ita Kingius, MSo non citato. Ed. Ald. τἴσομαι. Sed præſtat articulum abeſſe.

395. ὠφελομεν. Ita optimè Ed. Ald. vid. Med. v. 1. Recentiores ὀφείλομεν.

398. Legendum cum Reiſkio; ἀμφὶς, πασσὰς δρυὸς ὄχας, πᾶσσ' ἔξομαι. ἀμφὶς pro ἀμφίς Phœniſſ. v. 173. Plutarchus Op. Mor. p. 293. Ed. Steph. κυνῶν λόγους ἀφυσμένων ὁμοίως.

399. ὦπ' ὦν γε. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. ὦ, μήν γε.

401. ὦδ' ἐγὼ μήν. Ita MS. E. & Lib. P. Vulgò ὦδ' ἐγὼ μεν.

408. Interpungo: ἀ πυόμην. μὴ σύ γ'. Editi hoc uno ſpiritu continuant.

413. δίχην. Lib. P. δίκη.

415, 416. Horum verſuum ordinem mutavit, proximum verò (417) omiſit, mirâ vel audaciâ vel negligentiâ Kingius.

427. χαίρουσιν. Kingius χαίρουσιν. quo auctore incertum. Mox MS. Leidenſis, citante Valckenario ad Phœniſſ. v. 621. ὦπ ἴσιν τόδε.

445. ἅ τι. Editi recentiores ἅτις, ex Paraphraſte an ex MSS. neſcio. Sed nihil opus. ἅ τι enim idem eſt, quod ſimplex ἅ. Exempla vide apud Homerum et alios paſſim. Quin et metrum rectè ſe habet. vide et confer ἀντιστίχοις Hippol. v. 550. Alceſt. v. 983. v. 965. v. 966. v. 990. Androm. v. 508. Supplic. v. 962. unde patet Dittochæum et Epitritum quartum in initio verſus fine diſcrimine adhiberi.

446. λίμνας *maris*. vid. ad Troad. v. 446.

454. πεδία. MSS. complures τὰς χοίας, vel τὰς χόας. Sed ex Scholiaſtæ annotatione colligi poteſt eum hujus lectionis auctorem fuiſſe. Idemque indicare videtur articulus τὰς, qui correctorem potiùs quam Poetam ſapit. Forte verum fuerit;

πεδία λιβαπαίνων.

Extat vox διαλιπαίνω Plutarch. Op. Mor. p. 2019. De articulorum uſu vide quid dicat idem Plutarchus Op. Mor. p. 1848.

455. νάσων. Ita Optimè Lib. P. νάσων ὕδωρ dici videtur, ut ὑπατῶν γῆς et ſimilia. conf. v. 1292. Ed. Ald. νάσον unde Kingius νάσον γ'.

457. Emendabam aliquando: οἰκτρὸν βιοτὰν ἔχουσιν οἴκοις i. e. πλουσίοις οἴκοις. *miſerabilem domibus facultates habentibus*. Nunc malim, quandoquidem οἶκτος τοχῶν ſolamen eſt mali cujuſcunque:

ἶκτον βιοτὰν ἔχουσιν οἴκοις.

ἶκτος *hoſpitem, advenam*. Heſychius: ἴκτης, οἰκίτης, πλωτὸς, ἔπηλυς. οἱ δ ἱκτῖς. Idem: ἰκίτης, πεῖς, δοῦλοι, παράσιτος. Qui hæc mutant Viri Docti vereor ut ſatis cautè egerint.

460. Metro ſuccurrit Heathius legendo Λατοῖ φίλᾳ πλήθυος vel quod præſtat Λατοῖ φίλα *Latonæ amica*.

470, 71. Edidi, ut in Barneſianâ dividuntur. Malè Kingius:

ἐν δωδεκάλοισιν ποικίλοισιν
ἀνθεμώσαισι πήναις.

473, 4. Hos verſus ſic diſtribuo;

τὸν Ζεὺς ἀμφιστόρᾳ
πεπλέξατο φλογμῷ Κρονίδας.

Quibus in Antiſtrophâ reſpondent;

Εὐφρόνας θέρεσιν,
ἀμπάξας αἰθὲρ θαλάμους.

478. δρεπανη. Male Kingius δρεπανῆ.

479, 80. Male Kingius:

Ἀργείων ἐγὼ δὴ ξένος
ἐν χθονὶ δὴ κέκλαμαι.

481. λιπῶν'. Metrum poſtulare videtur λιπὼν'.

482. θερέπτωσιν. Lego propter metrum θέρεσιν, Heſychius θερέπτη, θερέπτης, δόλη.

Apollon. Rhod. Lib. I.

ἀντίοσι δὲ πύλας περιφώντες θεράποντες.

483. αἰδὼς. Malim αἰδὼ in genitivo, quæ uſitatior eſt conſtructio.

489. Niſi exemplis probetur Græcos in eodem commate ἄλλως et μάτην poſuiſſe, quod de αὖθις et πάλιν conſtat, alterutrum mendoſum eſſe vix dubitem. Forte verum fuerit;

ἢ δόξαν αὐτὸς πάλιν πεπτῆσθαι μάτην.

501. MS. Cott. et Fl. σὺν ἰᾷς citatus quidem hic a Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 368. Nec aliter emendaverant Scaliger et Reiſkius. Ed. Ald. ὦ σὺν ἰᾷς, quod non deterius.

528. ἔῤῥει. *fuſit*. Sic οἶνον ἐπέῤῥεον *vinum infundebant* Philoſtrat. Vit. Apollon. III. 8. Idem ἐλαίου ἐπῤῥοὴ *olei infuſio*. III. 16. Plutarchus: προπαῤῥίπτουσι μικρὸν τὸν ὄρον. *ferum exiguum adſtillant*. Op. Mor. p. 1807. Adde Theocritum V. 124 et 126. Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. 537. λοὺ τοῦ σώματος ὑγρασίαν ῥᾳδίαν ἄνθη.

552. δόλῳ πεπλῆξθαι. Sic Clytæmneſtra ſe a mortuis ludibrio habitam queritur Æſchyl. Eumen. 96. Eteoclem contra exequiis rite peractis honorem quoque apud Inferos conſecuturum ſignificat Antigone Soph. Antig. 25.

555. ὑστάτην. *ultimam*, utpote quam clamor populi præiverat. Malim tamen ἀωτάτην.

559. λαμπάδος. MSS. permulti λαμπάδας, ſed præſtat vulgata hâc diſtinctione;

ἔῤῥηξε λαμπάδος ὡς μέσον, πυρ' ἀμφαλόν.

560. ἀγάλματος. Ineptè Kingius ἀγάλματα. Rectè corpus pulchrum ſimulachro, ut pulchriori, comparatur. Philoſtrat. p. 715. C. Ed. Morell. λείπειν δὲ αὐτῷ τοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λείπονται.

567. πυόμενος. Male Kingius αὔρᾳ.

574. φύλλοις. De more folia et flores alicui, honoris cauſâ, injiciendi conſulendus Kuſterus ad Suidam v. ἀνακαθήρια. Adde et Pindarum Pyth. IX. in fine.

580. λίγον. Ita ſcripſiſſe arbitror, argumento omiſſo, Euripidem, nec ſententiam mutabo donec venuſtè aliquis emendaverit. Heathio placet λίγυν.

583. ἐπίζυγα. Pro nominativo habet ἀναγκαῖον accuſativum adſciſcit πῆμα. vid. Cyclop. v. 301. Sententia eſt: *Deorum neceſſitas gravem Priamidis et patriæ meæ calamitatem hanc immiſit.*

588. διάδοχος. Forte διαδόχοις.

600. ἔχει γέ μήν τοι. Ita Edd. recent. quo auctore neſcio. Confirmat tamen Lib. P. Ed. Ald. ἔχει γέ τοί τι.

603. μὲν δή. Ita Ed. Ald. Vulgò μήν δή.

605. μῶ τῆς παιδὸς bene Græcum eſt. vid. v. 63 et v. 64.

609. τεῦχος. MS. B. Ask. 2. et Lib. P. τ' ἄγος. Sed vox τεῦχος pro vaſe liquidum continente occurrit Ion v. 1203.

613. ἀξία. Ita MS. Pariſienſ. (cujus locum ignoro) Lib. P. et Leidenſes duo citati a Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 1329. Ed. Ald. ἀξίαν.

614. τί χαίρε πάθω; vid. Gatakeri Comment. in M. Antoninum. Lib. 12. c. 16.

617. γαίαν. Lib. P. θάσσειν.

619. ὦ

619. ᾧ χήματ' οἴκων. Interpretor: *o faſtus generis.* Sic τὸ τῆς οἰκίας χῦμα. Diodor. Sic. Lib. XIX. c. 70.

625. τίμιον. Theophraſtus Eth. Charact. X. ἐν ἀγορᾷ τίμιος. in quem locum Caſaubonus: "Ut olim "apud Romanos ſuperiores dignitate ab inferioribus "*domini* in congreſſionibus ſalutabantur, ſic apud ve- "teres Atticos τίμιος: declarat manifeſtò Theophraſti "hic locus: ſed et Euripides quoque Supplicibus "v. 552. — et in Hecubâ ait idem Poeta pleroſque "homines inſoleſcere: alium propter opes; alium ἐν "πολίταις τίμιον κεκλήσθαι hoc eſt, *quòd dominus* "*vulgò* ſalutetur."

633. ἐπ' οἴδμα. Ita optimè Askewani duo, nec aliter Aldina. Male Barneſius ὑπ' οἴδμα, vid. ſupra v. 446.

640. κοινόν. Idem hìc ſignificare videtur, quod ἀμφίτροπον. Senſus eſt; *Utrumque, et ex propriâ amentiâ, et ab aliis, malum exitiale Trojam invaſit.*

647. ἐπὶ δορί. Hæc cum fine Antiſtrophes connectenda ſunt. ἐκρίζῃ ἐπὶ δορὶ τὸ φίνᾳ τὸ λώβᾳ.

655. θρώσκεταί τι. Male Kingius τι omittit.

661. Notari meretur conſtructio paullò infrequentior. Senſus eſt; *quid hoc eſt clamoris tui male ominati?*

666. σοῖσι. Malè Edd. recentiores τοῖσι.

668. κἀπὶτ' ἂ βλέπουσα φῶς. Lib. P. κἀπὶ βλέπουσα φῶς.

681. βλέπω δή. Ita Ed. Ald. et MSS. Male Edd. recentiores βλέπω δ'.

684, 5. Hos verſus, quos Editores pro ſenariis habuiſſe videntur, ſic diſtribuo;

ὦ τέκνον, ὦ τέκνον. Dactylicus Dimeter.
αἰᾶ, αἰᾶ, κατάρχομαι νόμων. Iambus Dimeter, ſed mendoſus.
βακχείων, ἐξ ἀλάστορ. Iambus Dimeter, itidem mendoſus.
ἀρτιμαθὴς κακῶν. Dactylicus Dimeter.

Jam de ſententiâ videamus. Teſtatur Kingius in MSo Reg. Soc. legi νόμον βάκχιον. Facile credo, et eam conſtructionem bene Grecam eſſe. Sed aliâ, ni fallor, medicinâ ad locum ſanandum opus eſt. Primò, νόμοι βακχεῖοι, ſiquidem ulli ſunt ita dicti, numeri Bacchii ſunt, i. e. ad Bacchum aliquo modo pertinentes. Lib. P. et MSS. nonnulli pro νόμων habent γόων. Sed γόοι βακχεῖοι qui ſint, ne divinare quidem poſſum. Forte verum fuerit;

αἰᾶ, αἰᾶ, κατάρχομαι γόων
βακχείων.

βακχεῖα γόων *amentiam luctûs* ſive *lugubrem bacchationem* non ineleganter, meo judicio, ſignificarent. Confer Phœniſſ. v. 1511.

686. σοῦ. Ita optimè Canterus ex Scholiaſte. Ed. Ald. σύ.

688. ἀφ' ἑτέρων. Ita Ed. Ald. et unus ſaltem Pariſienſium. Kingius ex MSto Cantabrigienſi ἐφ' ἑτέρων.

703. ὀμμάτων τ'. Omiſit Kingius τ': quo auctore, non dixit. Vox ἐμῶν frigere videtur, ſed ſi cum hoc commate ἂν ἐσιδὼν connectamus, quod rectè faciunt plerique Editores, non abſurdum erit credere ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν, ἂν ἐσιδὼν Poeticè dictum eſſe pro ὄψιν, ἂν ἐμοῖς ὄμμασιν ἐσιδὼν. De voce ὄμμαθον vid. ſupra ad v. 78.

708. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος. Ita rectè Kingius ex MSS. (ipſo teſte) optimis et Scholiaſte. Confirmat certè Lib. P. Ed. Ald. ἐμὸς γένος.

734. Ἀργῶν. Rectè in Genitivo. Iph. in Taur. v. 1216.

σῶν τι μοὶ σύμπεμπ' ἑταίρων.

740. ἀδύρῃ. Legendum δύρῃ. Heſychius δύρεσθαι, ἀδύρεσθαι, κλαίειν, θρήνειν. Similis Aphæreſis eſt in μαυρῶσθαι pro ἀμαυρῶσθαι. vid. Heſiod. Op. et. D. v. 325. Theogn. v. 192. et Heſychium in Μαύρου.

771. Πολυμήστωρ. Ed. Ald. Πολυμήστορα.

775. λαῶν. Lib. P. λαῶν. Timocles: ἀράσῃ φαγεῖν. apud Athenæum p. 240.

794. ξενίας τ'. Legendum puto ξενιὰ τ'. *et dona hoſpitalia.* τυγχάνειν nonnunquam accuſativum regere ſatis notum eſt. Exemplum vid. Phœniſſ. v. 1709.

795. ὅσων δεῖ. Majori beneficio Polymneſtorem obſtrinxiſſent Ilii reges, ſi non ſolùm ὅσων δεῖ i. e. æqua omnia ei gratificati eſſent, ſed quæcunque expeteret i. e. ὅσων θέλοι. Nec aliter forte ſcripſit Euripides. Poteſt enim ι cum diphthongo ſequenti coaleſcere, ut in voce θηεῖ. Similia quædam vide in Not. ad Electr. 324.

Pro προμηθίαν quod commodum ſenſum non habet, non invitus legerim προμηθίαν, quam vocem, licet nondum a quoquam adhibitam inveni, ex Analogiæ regulis formatam eſſe nemo negaverit. ἀνημυθία ex Epiſt. ad Romanos citant Lexica.

812. ποῖ μ' ὑπεξάγεις; An legendum ποῖ μετεξάγεις; Quanquam corripi poteſt ſyllaba, licet μ' pro μοι ponatur. vid. ad Oreſt. v. 802.

822. ἐπ' αἰσχροῖς. Rectè hoc diceret Caſſandra vel alia quævis ſerva furtivæ Veneri deſtinata. conf. Hippol. 511. Non item Hecubæ convenit, quam ab hoc turpitudinis genere ſatis, credo, ætas ipſa vindicabat. legendum forte, ἐπ' αἴσχιον *in contumelias.* Heſychius: αἴσχια, ὑβρίσματα, ὕβρεις. Probris et contumeliis, quibus omnis ætas obnoxia eſt, nil ſanè mirum ſi affici metueret.

831. Inſigniter hìc variant Libri. Ed. Ald. habet

ἐκ τῆς σκήτης γὰρ, νυκτέρων τ' ἀπαυσμάτων
φίλτρων ὁμῶ τι τοῖς βροτοῖς πεπᾶ χάρις.

Hæc ad Kingii uſque tempus in contextu manſerunt. Is autem ex MSo Reg. Soc. u: edidi, emendat. Malim tamen;

—— τῶν τι νυκτέρων ὁμῶ.

837. κόμαισι. Forte κόραισι *pupillis oculorum.* Ideò minùs convenit κόμαισι, quia in luctu comas tonderi Fœminis et capita radi mos erat. vid. Troad. v. 141. Nec alius apud Græcos. Plutarchus: περὶ Ἑλλήνων, ὅταν δυσχέρεια τις γένηται, κείρουσι μὲ αἱ γύναικες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Op. Mor. p. 476. vid. et Ariſtoph. Theſmoph. p. 131. Ed. Baſ.

847. Superſcribitur in MSS. nonnullis αἱ ἀνάγκαι τὸν νόμον. et in verſibus proximè ſequentibus πάθεσιν et πενθήμασι. Omnia infeliciter. Legendum;

καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν.

ἀνάγκη interdum eſt *neceſſitudo* quæ inter Amicos, puta, aut cognatos intercedit. vid. Xenoph. p. 895. Quo poſito, facilis interpretatio eſt; *et temporum viciſſitudines*

ciſſitudines amicitias definiunt. i. e. quos pro amicis inimiciſve habere debeamus. Non diſſimile eſt quod de Bellorum civilium tempore obſervat Dio Caſſius p. 427. D. Ed. H. Steph.

854. φανείη γ'. Ita MS. B. Ask. 1. fragm. et Lib. P. Vulgò φανείην γ'.

858. φίλιον. Ita Lib. P. ut legendum vidit Barneſius. Ed. Ald. φίλον.

875. ἄλκα, vel a ἥνω, vel a θάσσω regi poteſt. Crinagoras in Epigrammate Anthol. H. Steph. p. 51.

——τίς κ' ἐνὶ νηὶ
ἥρωσσιν πτόλεϊς τὸν ἀφύλακτον ἄλκα;

888 Confert Canterus Iph. in Taur. v. 603. et Troad. v. 721. Lib. P. ſic.

ἀλλ' ὡς ἥδιστα, τόνδε μὲν μόχθον λόγον.

897. δίκην μίγνυσα. Ita unus Pariſienſium. Ed. Ald. δίκην μίγνυσα.

902. πῶσι γὰς κοινὸν τόδε. Venuſtius foret πᾶσι γὰρ πρέπουσον τόδε.

907. τοιόν. Ita rectè Kingius ex conjecturâ. Ed. Ald. τοιόνδ' quod metro adverſatur.

908. κρύπτει. Ita Kingius ex duobus MSS. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. κρυπτεῖ.

911. αἰθάλῳ. Ita Ed. Ald. et, puto, MSS. Unus certè et Pariſienſium et Lib. P. αἰθάλῳ forte Scholiaſtæ conjectura eſt. Hanc vocem in Ed. Ald. et pleriſque MSS. excipit κάπνῳ, quod Editi recentiores Scholiaſtæ auctoritate delêrunt; nec injuriâ cum manifeſtum gloſſema ſit.

912. εἰκτρομῖλαι. Ita MS. A, et Lib. P. Vulgò εἰκτρομίτῃ.

916. κίδνα). Male Kingius et contra Manuſcriptorum fidem κίδναιο.

927. ἐπιδίμνῳ. Legendum ni fallor, ἐπιδάπτιος cœnâ peractâ; quod connecti poteſt vel cum ἐμμύμεζόμην v. 924. vel cum πίσυμ' v. 927. *Ornabam me cœnâ peractâ* vel *Ornabam me ut cœnâ peractâ in lecto decumberem*.

931. Ἰλιάδης. Ita Ed. Aldina, pro quo male Kingius, quanquam ex MSS. Ἰλιάδα. Ἰλιάδης ellipticè dicitur pro Ἀθήνας Ἰλιάδος de quâ infra v. 1008. Meminit etiam, ut de Homero nihil dicam, Arrianus Hiſt. Alex. p. 24. Ed. Gronov.

932. ἐς οἴκους. Bene Kingius ἐς delet ut ſit Iambicus purus, qualem fuiſſe teſtatur Scholiaſtes metricus.

933. πέπλος teſte Polluce Lib. VII. de utrâque veſte dicitur, cum ſuperiore, quam ἀμπίσχιον vel ἱμάτιον vocant Græci, tùm inferiore, quam χιτῶνα, Latinè *tunicam*. Jam virgines Lacænæ ἀμπίσχιον quidem geſtabant, χιτῶνα verò minimè, (Schol. in hunc locum. Mimus Pythagoreus in Diſſert. περὶ πολλῶ καὶ αἴσχεος.) Unde cum femora earum, Amiculis non ſatis tecta, oculis hominum paterent, nudæ incedere Plutarcho per Catachreſin dicuntur. Accuratiùs Euripides Androm. 599. ubi πέπλοι ἀναμίτοι ſunt togæ illæ laxæ quæ unicum Lacænarum geſtamen erant. Quid igitur dicit Trojana? nempe ſe præ feſtinantiâ ſuperiorem tantùm veſtem, Doricæ virginis ritu, induiſſe. Apollonius paria de Medeâ tradit Lib. III.

——θύεσκε δίπτυχα δόρπα
πέπλοιο, οἷσίν——

ρωσχίτων quoque in ſimili re habet Diodorus Sic. Lib. XVII. c. 35.

933. Kingius ex MSS. φίλια. Confirmat Lib. P. Ed. Ald. φίλα, quod nollem hìc repetitum.

939. Connectendum eſt in conſtructione ἀπονόσφιν cum ἀπώκισεν v. 942. *Et urbem reſpiciens, tandem deſivi præ ardore; diris tum quidem devovens Helenam et Paridem.*

964. ἐκεί γ'. meliùs Ed. Ald. ἐπὶ σοί'.

976. τίς χρεία σ' ἐμοῦ; Præivit Homerus Iliad. α. 43. et 85.

982. Ed. Aldina ſic;

φίλη μὲν ἡμῖν ἃ σὺ, σοφιλὶς δὲ μοι τόδε.

Sed rectè ἡμῖν, tribus MSS. auctoribus, delevit Kingius.

993. κρύφιος. Ita rectè Kingius ex uno MSto. Confirmat. Lib. P. Ed. Ald. κρυφίως.

1000. ἦσθ φιλητός. Non intelligo. An legendum πῶς τῷ φιληθείς. *Quis cui dilectus, ut tu nunc a me diligeris?*

1008. Ἰλιὰς MS. Cotton. Ἰλιάδης, ut ex conjecturâ dedit Kingius. Verum puto Ἰλίοσ' dativo plurali.

1009. ἐνταῦθ' ὁ χρυσὸς ἦν; Cupiditatem Polymeſtoris non male oſtendit hæc quæſtio. Nolim igitur Hecubæ tribuere, ut facit Heathius, ſublatâ interrogationis notâ. Cum Heathio facit Jortinus.

1013. Vulgò male;

πέπλων ἐντὸς; ἢ κρύψασ' ἔχεις;

Sed verum vidit Valckenaerius, quem ſequor.

1015. πῦ δή'; αὖδή' Ἀχαιῶν. Ita ſcribendum, ſublatâ in fine interrogationis notâ. Male Contextus, πῦ δή' αὖδή'; Ἀχαιῶν——

1020. Bene Heathius: "τὸ πόδα hìc et ſupra "v. 940. ſignificat funem quendam quo vela navis "attollebantur, demittebantur, et hac vel illac verte"bantur. Hinc λύειν πόδα et κινεῖν πόδα eſt *vela fa*"*cere*. vid. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. α. v. 260."

1025. ἄντλον cum ἀλίρρυτον conjunctum nihil profectò, niſi mare, ſignificare poteſt. nec aliter Æſchyl. Sept. Theb. 802. Sed λίχεσι (nam Scholiaſtæ commentum nihil moror) quid ſibi vult, aut quam hìc virtutem habet? Omnino legerim ἄρσι, quod in re ſimili depingendâ adhibet et quidem pervenuſtè Theocrit. Idyll. XIII. 50.

——πρατέρσιν δ' ἐς μιλὸν ὕδωρ
ἄρσι——

Citatur etiam ex Luciano ἀθρόως ἐμπεσὼν *ſubitò et totus ſimul incidens*. ἄντλον aquam ſignificare docet Scholiaſtes Nicandri ad Ther. 546. nec aliter interpretes apud Pind. Olymp. IX. Epod. 2.

1029. Polymeſtor duplici crimine tenebatur, ἀδικίας ſc. et ἀσεβείας: nam et hominum jura et Jovis Hoſpitalis numen cæde Polydori violaverat. Unde et Agamemnon duplici nomine ulciſcendum eſſe innuit; v. 852.

τῷ βούλομαι χεῖρ' Ἀργεῖον ἀνόσιον ξένοις,
τῷ δ' ἀνοσίᾳ, τόνδε σοι δίκην δίκαν.

Ait igitur Chorus; *ubi contingit eundem et Juſtitiæ et Deis eſſe addictum, exitiale ſemper illud malum eſſe:* ſive, ut pleniùs elegantiúſque a Magno Hemſterhuſio redditur; *ubi*, id eſt, *in quo*, vel, *in quem cadit*

cadit et concurrit, ut ob crimen commiſſum ſimul et humanæ Juſtitiæ & Deorum vindictæ ſit obnoxius ac velut oppignoratus, illi certiſſimum exitium imminet. Hunc ſenſum, inquam, reddunt verba ſi pro ὁ legatur ᾧ i. e. ὅπῳ. MS. Cotton. ἐξὺ πίτνῃ, quod correctoribus, ni fallor, imputandum. *συμπίπτειν in unum coire, coincidere* habetur Herodot. II. 49.

1039. μὴ φύγητε. Ita MSS. omnes quos inſpexi. Editi vel μὶ φύγητε vel μ' ἐκφύγητε. Dawes. Miſcell. Crit. p. 346. μὴ κφύγητε.

1040. ἀναῤῥήξω μυχούς. *irrumpam* vel *diſrumpam receſſus.* Reiskio placet μόχλους.

1055. Conſtructio eſt; θυμῷ Θρηκὶ, δυσμαχωτάτῳ ῥίοντι. Notum eſt illud Demoſthenis; Orat. pro Coron. πολλῶ ῥίοντε κρὸ' ὑμῶν. Cantero placet; θυμοῤῥίοντι.

1057. κίλλου cum ſequentibus connecto, hac diſtinctione;

——— πᾶ κίλλου,
πτερόποδος βάσιν θηρὸς ὀρεσσίρυ
πόδμῳ ἐπὶ χεῖρα, κρὸ' ἴχνε;

πᾶ κίλλου κρὸ' ἴχνος; Subaudi τρυπᾶδων. Plutarch. Op. Mor. p. 553. κρὸ' ἴχνος ἐκβαλέσθαι τῇ Κυναίπῃ. Conſer Soph. Ajac. v. 32. Noſtrum Rheſo v. 692.

1067. Kingius ἀκίσσιο ſemel tantùm ponit Scholiaſtæ obtemperans. Ego ut faciam meliorem Auctorem deſidero.

1068. φίγγε. Eleganter Reiskius, νίφος. Sic Apollon. Rhodio Lib. II. ἀλαὸν νίφε eſt *cæcitas.* Ubi Scholiaſtes, ἀλαὸν νίφος φησὶ τὸ τυφλὸν νίφε.

1073. ἀρτύσθαι non ſemper λαμπύσσειν ſignificat, ſed aliquando ut videtur δίδυσθαι. Homerus Iliad. Ε. v. 558.

τίμην Ἀτρεϊδῆσι, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
ἀρτυνέμεν.

1077. κυσί τε. Ed. King. et Lib. P. κυσὶ τε. Legerim, ſi per metricos licet, κυσ' ἅτε *velut canibus.*

1081. φάρε σίλλων. Ita Ed. Ald. MS. Pariſienſ. φάρε ἰλλὸν. Kingius, quo auctore neſcimus, σίλλων φάρος. Heſychius: φάρε σίλλων. —σίλλων—τὸ ἄρμενον. i. e. *velum.*

1082. τάνδ' ἰσυθὰς. Lib. P. τάνδε συθὰς ut legi vult, quanquam nullâ neceſſitate, Heathius.

1083. τίνων ἐμῶν. Nempe mortuorum. Verebatur enim ne quis ſe abſente cadavera eorum diſcerperet. vid. ſupra v. 1075, 6. Cæterum Kingius hunc & ſequentem inverſo ordine exhibet, hoc modo;

κρίτων ὀλίβριον,
τίνων ἐμῶν φύλακ.

1084. κρίτων. Ita vocat tentorium, propter cadavera ibi jacentia. Mos enim erat mortuos in ſtratis ſive lectis reponere. vid. Noſtr. Supplic. v. 768.

1086. δ'. Lib. P. τ'.

1087. δίδωκεν. Lib. P. ἴδηκεν.

1089. ἴνοπλον. Kingius ἴνοπλον.

1101. ὑψιπετὴς. Lib. P. ὑψιπέτης.

1111. ἀχὼ. Lib. P. ἀχὼ.

1112. ἧσμεν. Ita rectè Heathius ex Etymologico M. voce ἧσμεν. Ed. Ald. ἴσμεν.

1113. Legendum παρίσ' ἂν *præbuiſſet* non παρέσχεν *præbuit.*

1146. δόλῳ. Lib. P. λόγῳ.

1151. χαιρὸς. Ed. Ald. χαιρὶς.

1153. περὶσ'. Sophocles Antigon. 988. Phinei liberos περὶδὸν ἀπαμαῖς occæcatos tradit. Idem de Polymeſtore tradidiſſe videtur Plutarchus. Op. Mor. p. 554. ubi Ἑκάβη — ταῖς χερσὶν ἐξιτύφλωσεν ſpeciem probabilem non habet, pugnatque inſuper cum narratione Euripidis, qui Auctor ibi citatur. περὶσσον pro χερσὶν ſi legas, continuo naſcetur ſuſpicio, περὶδας hîc, ut tela captivarum commemoratas, quæ πόρπας infra v. 1170. alio nomine vocatæ ſint. Hoc qui probaverit, legere poteſt ἔχουσα περὶσ' Ἠδωνὶν χερὸς, *unaquæque in manu pectinem habens Thracium.* Aliud mihi, nec penitus tamen placet. Patet ex verſu ſequenti Troadas, ad ſucum Polymneſtori faciendum, blandè et adulatoriè cum eo collocutas eſſe. Eodem pertinere et hic verſus poteſt, ſic proinde emendandus;

θάκων, χέουσαι περὶσ' Ἠδωναῖς κλόες.
ſedebant, fundentes radiis textoriis Thracum laudem.

χέουσαι *edentes voce.* Sic φθόγγον χεῦσαι Æſch. Sept. c. Theb. v. 73. εὐκταία γὰρ χέουσι Suppl. 640. Pindarus: θρῆνον ἔχευεν. Iſthm. ult. ἀοιδᾷ σ'. Ariſtoph. Veſp. καμῳδικῷ πολλὰ χέασθαι. p. 347. Ed. Baſ.

1154. ὑπ' αὔγας λιασούσας. Plutarchus Op. Mor. p. 822. ἀπ' ὑπ' αὔγας θέω. Id. Ibid. p. 1107. ὑπ' αὔγας ἀμφιλύκης.

1180. συντομὸν. Lib. P. συντηδὲς.

1184. μέμψῃ. Kingius, auctore non citato μέμφει. Lenius fuiſſet μέμψαι.

1185. ἐπίφθονα. Interpres: *invidendis Virtutibus;* quæ mens certè loci eſt, licet poteſtati vocis ἐπίφθονος non conſona. An legendum; χεῖρ μὲν ἄρ' ἐπίφθονα *invidendæ ſunt haberi.*

1186. κακῶν. Interpretor *malorum* ut ſit genitivus a neutro κρκὸ non fœminino κακὴ.

1194. ὅστις ἐξύλυξε. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Conſer v. 660. Ed. Ald. κ' ὅστις.

1195. ἐδὲ φροιμίοις. Ita Kingius ex MSo Barocciano. Ed. Ald. ἐσὶ' ἐν φροιμίοις.

1197. πῶς φὴς. Eleganter Lib. P. ὃς φὴς.

1208. ἐυτύχει. Ita unus Pariſienſium. Lib. Ald. ἐυτύχει.

1214. ἐν φαέ. *cum in nullâ ampliùs luce fortunæ verſaremur.* Conſer Phœniſſ. 1287. Ion. 1466.

1215. κρατὸς. Ed. Ald. κρατῷ. nec diſſentiunt quantum ſcio MSS.

ibid. ἰσήμαν'. Ita Ed. Ald. Lib. P. ἰσήμην'. Editi recentiores male ἰσήμαν'.

1288. Canterus ἔδε σ' ἐυτύχει. Legendum ἕ σ' ἐυτύχει.

1256. Aldinæ lectionem ſequor, additâ poſt μὲ interrogationis notâ;

ἀλγεῖς; τί δαί μὲ; παιδὸς ὢν ἀλγεῖν δικαῖς;

Hoc Barneſius ſic interpolat;

ἀλγεῖς; τί δῆτα μὲ τῶ παιδὸς ὢν ἀλγεῖν δικαῖς;

1267. De oraculo hoc Bacchi vide Herodot. VII. Macrob. Saturn. l. 18.

1270. ἀκπλάτου βίου. Hoc cum θανεῖσα conjunctum ridiculi aliquid habet, cum ζῶσα tautologici. Legendum forte, ἀκπλάτου πότμου. Similem διπλοχαρίαν vide Soph. Antigon. v. 83.

1271. σῷ. Ita tres MSSi. Continuandus autem ſenſus eſt cum v. 1273. ut ſit τύμβῳ σῷ ὄνομα κλεινὸν ποιήσει Κυνὸς σῆμα. Quod in vulgatis legitur ὄνομα σὸν, hiſtoriæ adverſatur; non enim Hecubæ nomen tumulo inditum eſt.

1279. κ' αὐτὸν τε. Kingius κ' αὐτὸν δὲ incertum quo Auctore.

NOTÆ IN ORESTEM.

1. HUNC et duos ſequentes verſus Latinè interpretatur Cicero Tuſculan. Lib. 4. Muretus Var. Lect. Lib. 8. c. 16. Ciceronis interpretationem ut infidelem notat, partim jure, partim injuriâ, ut ſtatim videbimus.

Primò, Ciceronis interpretatio in hoc primo verſu haud dubiè verior eſt;

Neque tam terribilis ullo fando oratio eſt —

Hoc pedeſtri ſermone eſſet; *Nihil tam terribile dici poteſt*. Muretus contra vertit *Nihil, ut uno verbo eloquar, dirum ac terribile eſt*; quaſi ſcriptum eſſet ὡς ἔπος εἰπεῖν, quod neſcio an in nullo MSo reperiatur. Habent certè, quotcunque mihi inſpicere contigit ὡσ᾽ non ὡς. Quid quod ſententiæ multò aptius eſt ὡσ᾽ ἔπος εἰπεῖν quam alterum, quod tamen proverbialiter a Veteribus dictum eſſe non ignoro.

In reliquis felicior eſt Muretus; neque enim πότμος in ſecundo verſu aptè a Cicerone redditur per *fors*; neque in tertio verſu,

ὃς ἐκ ἂν ἄρασθ᾽ ἄχθος ἀνθρώπου φύσις

ulla eſt patientiæ aut tolerantiæ ſignificatio. Quod dicit Euripides, hoc fere eſt; *Nihil tam terribile dici poteſt, nulla tum gravis calamitas eſt, cui hominum natura ex conditio non ſit expoſita*. Cicero autem hos verſus ita reddiderat.

Neque tam terribilis ulla fando oratio eſt,
Nec fors, neque irâ cœlitum invectum malum,
Quod non natura humana patiendo ferat.

4. Hunc verſum male ceperunt quotquot ſunt Interpretes. ἐπῳδίζω et hìc et v. 85. ſignificat *efferre, amplificare oratione*. Sic et Herodotus: VIII. c. 143. ὥστε ἐδόκεε δὴ τοῦτο γε ἐπῳδίζειν. Dio Chryſtom. p. 321. D. Ed. Morell. οὐχ ὁ λόγος αὐτὸ ἐξεπῳδίζει. Senſus eſt; *felix ille, quem cum felicem appello, non nimis magnificè de fortunâ ejus loquor*.

12. πτέρυγα. Male de Regiæ Poteſtatis inſigni intellexit Kingius. Græci enim, cum hoc ſignificare volunt, non πτέρυγα dicunt ſed λῆδημα. vid. Diod. Sic. Lib. XX. c. 54. ubi clarè inter πῖφαυσ et λῆδημα diſtinguit. Quare melius eſt de lanâ, quæ colo circumvolvitur, intelligere, ut facit, Æſchine citato, Scholiaſtes. Ariſtoph. Veſp. v. 474. κρέμαιτο πτερυόντων, ubi Scholiaſtes: ἐκ πτερυάτων ᾖ, ἄντι τοῦ, ἐξ ἠλακάτων. Confirmat hanc interpretationem vox ξήνασ᾽, a lanificio haud dubiè ducta. Notandum autem lanam ξαίνεσθαι, priuſquam colum amicire i. e. πέπλον fieri queat. Locum Æſchinis hîc a Scholiaſtâ citatum conſervavit Harpocration v. Ἱππεῖα, exſcriptus a Suidâ. Is ita ſe habet: ἱππεῖα κυλίνδες ἐλαίας κλάδος πέπλῳ ἐστεμμένος.

ibid. ἐπέλασσεν. vide, citante Heathio, Hom. Il. ά. v. 525. Odyſſ. α. v. 17. γ. v. 208. λ. v. 138. ϑ. v. 579.

ibid. Μοῖρα i. e. Parca, quam ſuperfluum fuiſſet hìc nominare, officio ejus tam perſpicuè deſignato. Lib. P. Ἶρις, ut in nonnullis exemplaribus olim ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes. Vulgatam tamen malo; quia πέπλοισι ξαίνειν Deæ Diſcordiæ non conveniret, licet ἐπιπλάθειν fortaſſe ei metaphoricè tribui poſſet. Ἶρις verò et πέπλος in eodem verſu ſtare poſſunt ut παῖδα et βρέφος Phœniſſ. v. 22. iterumque Ion. v. 16.

20. Μενέλαος. Ita unus Pariſienſium. Ed. Ald. Μενελέως minus ſuaviter.

30. φέρον. Ita ſex MSS. Vulgò φέρων. Similem conſtructionem vocis ἐπάνειμι vid. infra v. 624. ut et vocis φέλος Supplic. v. 1073.

35. ὡδί. Ita octo MSS. Vulgò ὡδὶ, quod, qui probant, velim explicent.

40. κατθάνωσιν. Scaliger et Reiſkius κατθάνωσι, nullâ neceſſitate. vide infra v. 429. Iph. in Tauris v. 1039.

47. πρὸς δίκαθεν valet πρὸς ἑαυτόν. Confer Suidam v. ἑαυτόν, quæque dat Weſſelingius, Vir Summus, ad Diod. Sic. Lib. XIV. c. 37.

54. ἐκπλήκων πλάτη. Facile defendi poteſt ex Helen. v. 1590. Soph. Electr. v. 710. Mihi tamen arridet Sevini V. D. conjectura in Actis Gallicis propoſita, legendum eſſe ἐκπερῶν, *trajiciens*. Contra ſtat Heathius, negatque ſenſum *trajiciendi* hìc convenire. Mihi id ſecùs videtur. Portus, λιμὴν, eſt ſpatium illud omne, quam latè patens, in quo naves ὁρμίζονται. Id autem neceſſariò trajiciendum eſt, antequam quis litori, ſaltem fundo portûs, appellere poſſit.

57. φυλάξας νύκτα. Sic φυλάξας νυκτὸς Arrianus p. 98. Ed. Gronov.

67. ὡς ὀδύν. Ita lego disjunctim. Vulgo ὡσδύν.

74. ἵφυ. Emendat Heathius ἴχνη, ut et Scholiaſten legiſſe putat, in quo tamen nullum hujus lectionis veſtigium invenio. Mentem loci haud dubiè attigit Vir Doctiſſimus. Sed videndum an πῶς ἵφυ eundem ſenſum habere poſſit. Primò, ἵφυ idem eſt quod ἐγένετο,

γίγνεται.

γίγνεται. vid. infra v. 1641 et 1642. γίγνομαι autem cum adverbiis junctum, non rarò apud Plutarchum invenias. Exempla insigniora sunt χαλεπῶς γίνεσθαι Vit p. 83. δυὸ ἁμίσεας ἀδίκως γεγένηται p. 1638. ἀσαύρως ἀδίκως γίνεσθαι Op. Mor. p. 220. iterumque de eâdem re τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνεσθαι. p. 1220. Jam si Græcæ linguæ usus hæc patitur, quidni æquè Græcum sit πῶς γίγνει vel πῶς ἔφυ ὁ Ὀρέστης.

79. ὅπως δ' ἔπλεύσεν. Eleganter et verè Reiskius ὅπως δὴ πλεύσεν.

84. σμικρᾶς πνοῆς. *parvæ respirationis* i. e. in quâ costas attolli vix cernas. Legerim tamen ψυχρᾶς πνοῆς *frigidæ respirationis*. Sic Pindarus ἄσθμασι φίλοισιν ἀμπνοὰς Nem. 10. Stroph. 5. Nicander Alexipharm. ψυχρὸν διαλοῦσιν ἄσθμα.

85. ὦν ἀναδίζω. *non augeo oratione*. Pertinet hoc ad vocem πικρὸς quæ præcesserat. *Cum eum mortuum dico, non nimis flebiliter de malis ejus loquor*. Vide supra ad v. 4.

86. Cum in editis esset σύ δ' ἅ μοι κέρεια legendum conjecit R. Dawes. Miscell. Crit. p. 352. σύ δ' ἡ μοι κέρεια. quod tres etiam MSS. exhibent. Mutavi spiritum ut sit ἥ *omnino, sanequam*. Jortinus malit Σὺ δ' ἄ —— quod non spernendum.

88. δὲ δεμίους. Legendum δ' ἐν δεμίοις ut supra v. 35.

93. ἄχολος. Ellipsis est. Desideratur enim ἄμι. Similem vide Phœniss. v. 997. Confer etiam Dorvill. ad Chariton. p. 49.

100. ἐλίξας. Eleganter Reiskius ἐλίγξας'. Quin et sequentia ita emendaverim, ὦ φίλ' ὡς ἐμοὶ λίγεις. Saltem δ' delendum est.

103. Ἄρχ' τ' ἀναύδᾳ. Emendat, si rectè capio, Canterus, Ἄρχ' κατ' οὐδᾷ. Quo posito, malim δεινὰ adverbialiter pro δεινῶς accipere.

106. ἀθέσπιστον. MSS. A, B et Cott. ἀθεσπίστως.

111. πίμψομαι. Lib. P. πίμψωμεν.

122. ἐκπεσεῖν ἐμοὶ. Lib. P. ἐκπεσεῖν ἐμὲ.

128. ἴδετε. Ita Scholiastes ad Æschyl. Agam. v. 545. indicante Heathio. Editi minus rectè ἄδετε *vidistis*.

Ibid. ἄκρας. Lego, ἀκμὰς *apices*. De apicibus capillorum loqui Poetam vel hinc patet, quod alibi contrarium, ut veræ pietatis indicium, diserte memoretur. Sic Alcæus Anthol. p. 282.

—— χαίταν τὸ κρὶν κατάρξαι.

Martialis Lib. I. Epigr. 32.

Hos tibi, Phœbe, vovet totos a vertice crines.

vid. et Victorii Var. Lect. Lib. XXXII. c. 6. Etymologus M. v. ἀποκλυμένου. κλάδος ἡ θρὶξ ἡ ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἣν ἐφύλαττον ἀκείρωτον θεοῖς ἀναθήσοντες. Helenæ igitur nemo vitio vertisset, quod a summo capite, quæ vulgatæ mens est, crines desecuisset.

ibid. Ed. Ald. ἀπίθρεξε. Sed legendum ut vulgò ἀπίθριξ. vide Helen. v. 1208. Agathias Scholast. Anthol. p. 264.

σὴν κεφάλην αἰλυρὸν ἀπίθρεξον ——

129. ἐστὶν ἡ πάλαι. Ita Kingius, quo auctore incertum. Ed. Ald. ἐσί δ' ἡ πάλαι. Sensus est; *antiquas mores obtinet mulier*.

137. μὴ ψοφεῖτε, μήδ' ἐμὲ πτύπει. Sæpius eandem rem inculcare solent, quibus animus valdè commovetur. Neque offendit hujusmodi repetitio, modo vocabulum varietur. Sic etiam Phœniss. 1374. τίν' ἀπεῖ μύθων, ἢ τίνας λόγους. Similis ratio est eorum quæ affirmativè primò, dein negativè, enunciantur ut ἄνομος ἁγὼν ἅ τ' οὐ δίκαια Iph. Aul. v. 400.

140. λιπτὸν. Alii, ut ex Scholiaste discimus, λάβρον, quibus consentit etiam P.

141. ψοφεῖτε. Ita MS. Leidensis citatus a Valckenaerio ad Phœniss. v. 459. In margine etiam habuit MS. Cott. Ed. Ald. πτυπεῖτε quod hìc repetitum nollem.

143. κρίνει. Kingius ex MSo Reg. Soc. λεχοῦς quod ἀντιστίχῳ, ut nunc legitur, convenientius est: non item, si emendetur.

144. Legendum, ni fallor:

Ἆ, ἆ, συρίγμὸς, ὅπως πτερὸς
Λιπτῆς δίνακος, ὦ φίλα, ἐπῶν ἐμοὶ

Ah, ah, sibilatio verborum mihi, O amica, est ut spiritus tenuis arundinis: i. e. parem ad somnum discutiendum vim habet. Poetæ Veteres somnum fistulâ nonnunquam conciliari perhibent: ut Plato Antholog. H. Steph. p. 27. Incertus ibidem: ὕπνον ἄγω κοιλάμοις. Statius Theb. I. 185. *suadetque leves cava fistula somnos*: Nonnunquam contra impediri ut Theocrit. Idyll. I. 16. Epigr. V. Utrumque rectum et naturæ consentaneum. Constat enim experientiâ graves sonos, nisi magnitudine peccaverint, somnum conciliare, acutiores justo impedire et discutere. Quod et Euripides cogitasse videtur, quando non δίνακος simpliciter hoc in loco posuit, sed aptissimum Epitheton λιπτῆς adjunxit. Etenim quæ λιπαὶ i. e. *tenuia* sunt, acutum plerumque sonum edunt. Aristoteles Problem. XI. 16. ἡ δὲ λιπαρὴ φωνὴ, ὀξεῖά ἐστι, iterumque, 19. αἱ γὰρ λιπαρώτεραι χορδαὶ ὀξύτερον ἀφιᾶσι, τῶν ἄλλων τὸν αὐτὸν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

147. ὑποφορεῖ. Falsum est, quod dicit Scholiastes, ὑποφορεῖ *arundinem* significare, neque versus Homeri, ab ipso citatus (Il. ω. 451) hoc ostendit. Ridiculus hæc Interpretatio ab errore æquè ridiculo orta est. Lego utique

Ἴδ' ἀπεθήμασεν ὡς ὑπνοφόρου
Φέρω βοὰν.

Constructio est, ἴδ' ὡς φέρω βοὰν ἀπεθήμασεν ὑπνοφόρου. Extat vox ὑπνοφόρος. Plut. Op. Mor. p. 1168. Simile est Æschyli ὑπνώδεται νόμῳ. Prometh. v. 577.

149. κάτεχε. Hujus vocis contrarium ἄνεχε cum βοὰν, κώκυτον et similibus conjunctum *tollere vocem* significat. vid. ad Troad. v. 330. Hinc κάτεχε interpretor *demitte vocem*.

154. τοῖσιν quod pro τίνι bis in hoc versu dedit Kingius, Scholiastæ debetur. Legendum fortasse;

τίν', ὦ, τύχαν ἔπω, τίν' ἡδὺ συμφορᾶν;

156. ἀναστένει. Sensui, credo, convenientius esset quin et metro, ἀναστεμαίνῃ, ut Oppian. Halieut. V. 212.

158. κινήσεις. Metri causâ legendum vel κινούσεις a κινύμι vel etiam κινίσεις ut αἰσίσιν passim; φθονίσεις Nonn. Lib. III. 159. ὁμιλίσης in versu Cratini apud Hephæst. p. 48.

160. Ed. Ald. ὦ μιλτὸς et in versu sequenti ὦ πέλας. Utrumque ὦ propter metrum delevit Kingius.

169. Ed. Ald. ὦδιν μὲν ἂν νὺν ἐδέξω, sed νὺν dele-

vit

vit Kingius, nec agnoſcunt MSS. A, B, Ask. 1, 2. Facile etiam ex verſu ſuperiori ſuppletur.

171. ἀλίξεις. An legendum ἀλύσεις ob metrum? ἀλύειν penultimam corripere ſequentia exempla docent. Nicander Alexipharm. 18. ἀλύσπῃ τίρνοισι — Incertus in Heraclitum Anthol. H. Steph. p. 119. — ἐπ' ὀμφαλὸν ἄλυσι βίβλου.

172. μιθημένα κτύπῳ. Kingius, quo auctore incertum, μιθημένα τῷ κτύπῳ. Sed articulus iſto in loco valdè invenuſtus eſt. Quare malim μιθημένα μοὶ κτύπῳ. Confer v. 143 et 146. Quanquam ſuperfluum forte utrumque Supplementum, ſi in Antiſtrophâ legatur μάτῃ.

173. ὑπνώσσῃ. Paraphraſtæ lectio eſt. Ed. Ald. ὑπνώσσῃ, unde facias et ὑπνώῃ.

177. In Ed. Barneſ. ſemel tantum ponitur μόλις, ſed in Edd. Ald. et King. rectè duplicatur.

179. Corripitur tertia ſyllaba vocis Ἀγαμεμνόνιον. Sic Iph. in Aul. v. 1582.

τρόπος τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνονος ἄνακτ' ὀμοῦ.

182. διοιχόμεθ', ὀιχόμεθα. Ita primus ex MSS. Kingius. Ed. Ald. διοιχόμεθα, διοιχόμεθα.

183. Scholiaſtarum unus ὀχὶ cum παρίξεις conjungit; unde patet eum nullas perſonarum notas ante ὀχὶ et σίγα agnoviſſe, ſed omnia a κτύπου uſque ad παρίξεις φίλας pro unâ ῥήσει habuiſſe. Nec dubito quin ea ratio verior ſit. Lego autem;

ΗΛ. κτύπου ἠκάκητ' ὀχὶ
δίκα φυλασσομένα τόμοντος
ἀναπίλαδον ἄπο σᾶς λίχνας
ἰσυχον ὕπνω χαρὰν παρίξεις, φίλα;

Hæc cum Antiſtrophâ poſtea conciliabimus. Nunc ſententiam declarare conabimur. Primò δίκα eſt *ſecurim* ut in τοῦ πεπαγμένου δίκα. Rheſ. v. 521. Sic et Xenophon δίκα τοῦ ἡμιτόμου πλινθίου τραπεζοειδοῦς p. 149. vid. et Soph. Electr. v. 1143. ἀναπίλαδον poteſt eſſe, vel participium verbi ἀναπιλάδω, vel ſubſtantivum eâdem Analogiâ formatum quâ ἀλφιτόκα et ἐξαπάτη. Verbi πιλάδω participium occurrit aliquoties apud Homerum verbi gratiâ Il. 6. v. 576. δόμον ἀπὸ pro ἀπὸ metrum poſtulat. Phraſis eſt ſupra v. 143. Pro φίλα (v. 186.) Ed. Ald. ὦ φίλα. Omiſit ὦ MSS. auctoribus Kingius. MSSorum nullæ fere varietates ſunt, niſi in verſu 184. Plerique ibi σίγα cum Ed. Ald. duplicant. Nonnulli, in quibus Lib. P. ἀλλ' ante τόμοντος inſerunt. ἀμφοῦν quod Kingius pro ὀχὶ dedit v. 183. Scholiaſtæ, ipſo teſte, emendatio eſt.

188. Omittit Kingius ἄπω, nec aliter MSS. A, B.

189. πόθον ἔχει. Kingius ex MSS. ἔχει πόθον. Sed hìc Aldinæ ſcriptura verior eſt. Pro οὐδὲ legendum metri cauſâ οὐδὲν *non*. Sic ὐδὲν ἤλθε apud Suidam v. οὐδὲν pro οὐκ.

191. ἐξίθυσ' ὁ. Kingius, nullâ neceſſitate, ἐξίθυσεν.

192. Kingius, ἀπὸ φόνου disjunctim: deinde δὺς αἵμᾳ. Sed αἵμᾳ δὺς metro ſatisfacit. Vide ſupra ad v. 171.

194. δίκαι μὲν. Ita Kingius, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. δίκαιαι μὲν.

195. Probabiliter Reiskius ἴκωνται, ἵκωνται.

200. ὀλόμεθ' ὀλόμεθ' ἰσονίκους. Ed. Ald. ὀλόμεθ' ὀλόμεθ' ἰσονίκους. Kingius ex MSS. ὀλόμεθ' ἰσονίκους ὀλόμεθα pro undecim ſyllabis duodecim efficiens. Conſentiunt MSS. A, B. Sed nihil neceſſe eſt. Vide ſupra ad v. 179.

201. σύ τε γὰρ. Ita Kingius ex MSS. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. σὺ γὰρ τ'.

204. Hic verſus ἀντιστίχῳ, ut a me emendatus eſt, reſpondebit, modo legamus;

φονεχαῖς τὶ χθονὸς τί.

φονεχαῖς pro φονεχῆσι eſt in Libro P.

206 ἴσθ'. *vide, aſpice*. Lego enim conjunctim, non ut vulgò ἴσθ'. Clytæmneſtram autem alloquitur, jam inde ab Antiſtrophes initio. Ed. Ald. ἴσθ' ὅτ'. Sed noſtram lectionem, tuentur MSS. A, B.

ibid. ἅ τι *quæ* nominativo ſingulari. vid. ad Hecub. 445. Vulgo interpretantur *nempe, quaſi*.

208. Pro πελᾶσαι malim πιλῶσαι. *Prope accedens*, non ut nunc *prope adſtans*.

212. MS. Cotton. ἐν δίοντί τι ut emendat Reiſkius.

216. Interpungo poſt αἰὲν. ἀμνημοσύνᾳ τᾶς πρὶν. *Oblitus ſum eorum quæ priùs acta ſunt*.

224. κόρους. Alii, teſte Scholiaſte, νόσους. Cum iis facit Lib. P.

227. ὀτὰν μ' ἀνῇ. Heathius, ὀτὰν ἀνῇ, ut vitetur Anapæſtus.

232. Ab hoc verſu MS. A, et Lib. P. Electræ ῥῆσιν ordiuntur. Rectiùs Oreſti tribuit Ask. I cum præcedenti conjungens. Niſi malis Choro aſſignare, ut facit Ed. Ald.

242. Ναυπλίᾳ. Ita MS. A, et Lib. P. Vulgò Ναυπλίῳ vid. v. 473. Idem P. πᾶς. de quo vide ad v. 54.

254. πηχὺς. Ita Barneſius ex Cantabrigienſi, confirmat Lib. P. Ed. Ald. πηχὺ.

270. μανιάδων λυσσήμασι. Comparari poteſt τίκτων φίλα Homeri, ut et τίκτων ἄλκας Callimachi Lavacr. Pallad. 87. Vide etiam annon χρείας σάμασιν cohærere debeant apud Theocrit. V. 121.

274. γλύφις propriè pars eſt ſagittæ cui Nervus inſeritur. Nonnus Lib. XV. v. 331.

δάκτυλα μαιμαίρουσι πᾶσι γλυφίδεσσι δικτῦαι.

Adde Hom. Iliad. Δ. 122. Themiſt. Orat. IV.

275. ἐξακρίζει'. Conf. Bacch. v. 678.

280. Hunc verſum Electræ tribuit Aldina et novam Oreſtis ῥῆσιν a ſequenti inchoat. Sed hunc errorem jamdudum correxit Barneſius ex Cantabrigienſi, et ante eum Canterus. Conſentit Lib. P.

286. ἴεργε ἂς ἀνοσιώτατον. Ita non male Barneſius ex MSo Cantabr. quocum facit Ask. 1. Præſtat tamen ἴεργέ' ἐς ἀνοσιώτατον, quod et verſum ſuaviorem facit, et repetitionem tollit. Edit. Ald. ἂς ἴεργε ἀνοσιώτατον, quod nollem hìc repetitum.

289. Lib. P. ἀ κτεῖναι χρέων, quod, ſi plures haberent, reciperem.

291. Remanſit hìc μήπω ex Edit. Commelinianâ, quam Typothetis exprimendam dedi. Conſtitueram enim edere μήποτ' ut dederat Barneſius ex MSo Cantabr. cui adſtipulantur Ask. 1. et Lib. P.

ibid. ἂς σφαγὰς. Rectè Interpres *in jugulum*. Heſychius σφάγη, ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος. Sed neque vulgaribus Lexicis is ſenſus ignotus eſt.

293. ὦ-

293. σὰπλόον. Ask. 1. σάπλοπ.

294. Superſcribitur in MSo A, ἀνακελυπτῦ. Credo ἀνακελυπτ' pro ἀνακελυπτῦ dici ut ἐπειγ' pro ἐπειγεῦ Phœniſſ. v. 1314 et ἐγκε' pro ἐγκρεῦ. Iph. in Aul. v. 626.

298. ἴχνατι. Ita MSS. E et 2714. vid. ad Iph. in Aul. v. 698. Vulgo ἴχνατι vel quod, me invito, hìc remanſit ἴχνατι.

303. ἐπὶ χροὸς. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. ἐπὶ χρώτ. Lib. P. ἐπὶ χροΐ.

313. ἄγαν ultimam producit, ut oſtendit jam Heathius ex Callimach. Epigr. 47. Theogn. v. 219. Etymolog. Magn. in voce. Quare ſuperfluum eſt γ', quod Kingius ex MSo Reg. Soc. inſeruit.

319. ἰλάχιτ'. Ut verſus ἀντιστίχῳ reſpondeat, legendum puto ἰλλάχιτ', duplicato λ ut in ἴλλαθι. vid. Theocrit. Idyll. 26. v. 46.

320. γόοις. Utrum Iambus, in ſecundo Pæonii verſûs loco, Spondeo æquipolleat, viderint alii: Deinde an γόοιτι, prioribus ſyllabis coaleſcentibus, Spondei poteſtatem habere poſſit.

322. ἀμπάλιθ'. Legendum metri cauſâ ἀμπάλλιθ'. Nec differt ſenſus. vid. Soph. Oed. Tyr. 155.

323. φόνον. Lib. P. φόνων. MS. B. φόνου. Parum intereſt.

325. Ask. 2. δόμῳ ſuperſcripto γόνῳ.

327. φοιτιλίᾳ. An ſcripſit φοιτήμῃ, cujus vocis Analogia certè bona eſt, licet nondum præſtò ſit exemplum.

328. ἰσχὰς μόχθων, quid ſit, non intelligo. Fortè verum fuerit ἀραχθὰς *jactatus, affictus*. Ἀραχθὰς μόχθων ut ἀβλαφθὴς τ' φλόγ. Ælian. Var. Hiſt. Lib. V. c. 6. vid. & Iph. in Aul. v. 1078. Mox Kingius ἂ ob metrum delet, ne ſic quidem certò conſtitutum. Non enim deterius eſſet:

εἴων, ἰὼ τάλας, ἀραχθὴς κυρᾶς.

329. λὰξ φάτιν. Ita disjunctim MSS. A, B. Lib. P. conjunctim ἀπόφατιν. Ed. Ald. ἀπόφατιν.

330. δάκτυλον. Plerumque primam corripit; nonnunquam producit ut Æſchyl. Prometh. 828. Lycophr. v. 617. et in Epigrammate Pauli Silent. Anthol. H. Steph. p. 453. ἴλαχὰ ſemel tantum præbent, Kingio teſte, MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. duplicat.

331. μυχοὶ γᾶς. Ita cum Ed. Ald. MSS. omnes. Sed γᾶς ex conjecturâ delet Kingius. Abeſſe certè poteſt ſine ullo ſententiæ incommodo: confer Ion. 5. Æſchyl. Sept. c. Thebas. v. 753.

335. ᾧ δάκρυα. Ita Ed. Ald. et MSS. quos quidem inſpexi. Kingius ex MSo Reg. Soc. ὃ δάκρυα quod ſententiam peſſumdat.

337. ἐς δόμον. Ita Kingius ex MSo Reg. Ed. Ald. ὡς δόμους quod metro adverſatur.

338. Metro ſuccurrendum arbitror legendo:

Μαντὸς αἵμῳ σᾶς, ὃ σ' ἀναβάκχοι',

Verbum καταβάκχιος extat Bacch. v. 109. βιοβακχευμένην legitur in fragmento Sophoclis apud Strabonem Lib. XV.

345. ἴτι πάρ. Optimè Reiskius ἐπίπαρ.

ibid. Ut vitetur tautologia, quæ ex ἄλλοι et ἔτιμον oritur, legendum forte ἄλλοθ' i. e. ἄλλοθι *alibi*.

346. Deeſt ἔτιμον in MSo Cantabrigienſi teſte Barneſio.

347. τὸν λάϊ. Ita Canterus et teſte Kingio MS. Cantabrigienſis. Ed. Ald. τῶν ἀπὸ, quod ſenſui minùs convenit. Pro θεσσάνων ſcribendum metri gratiâ θεόγνων ut νέογν. Sic Πόλυγνος, Βερένικη, πάρθεν. apud Toupium Epiſt. Crit. p. 91. Confer etiam Soph. Antigon. 950.

348. ὄδε. Ita Kingius ex Cantabrigienſi, conferens v. 459. Ed. Ald. ᾧδε.

349. πολλῇ δ' ἀθρεσύνῃ. Ita Ed. Ald. Legendum forte πολλὰ δ' ἀθρεσύνη, πολλὰ δῆλ. pro κ' πολλὰ δῆλ. Soph. Philoct. 266. ὦ πολλ' ἐγὼ μόχθηρος. MS. B. a primâ manu πολὺ δ' ἀθρεσύνη, quod minimè ſpernendum. Jortinus, πολλ' ἀθρεσύνη.

350. ἐρᾶσθαι. Sic cum Aldinâ MSS. plerique. Alii tamen cum Kingio ἐρᾶται. vid. ad Supplic. 1059.

352. ἐρεμίσας. Ita Kingius ex tribus Bodleianis. Ed. Ald. ἐρεμίσας quod metro adverſatur.

354. αὐτὸς. *Ipſe per Te.*

356. τῇ μὲν. Ask. 2. πῇ μὲν et mox πῇ δὲ. Favet vulgatæ locus Platonis de Legg. p. 776. B. Ed. Ficin. τῶν ψύχῃ τῇ μὲν δούλῃ, τῇ δὲ ἐλευθέρᾳ ἔχουσι.

358. Quod in Editis obtinet ἁλῆσαι caſu in contextum venit. Dederat Aldus ἁλιχθεῖσαι ut diſerte exhibent MSS. A, B, et Ask. 2, non diſſentiente P. Id Hervagius errore Typographico in ἁληθεῖσαι mutavit, unde mox ortum eſt ἁληθεῖσαι. Confer v. 444.

373. ἁλικτύπων. MSS. Bodleiani teſte Kingio ἁλιτύπων. MS. Pariſienſ. 2809. ἁλιτύπων. ἤγουν τυπτόντων τῶν ἄλλα παῖς κώπαις. Idem ſignificabit et ἁλικτύπων, cum κτυπεῖν tranſitivum nonnunquam ſit et κρούειν valeat. vid. inf. v. 1482.

374. παιδὸς. Ita MSS. A, B, Ask. 2. Lib. P. et duo Kingiani. Ed. Ald. θύγατρ.

378. ἐξέλιπον. Ita Kingius ex MSo Cantabrig. Ed. Ald. ἐξέλιπεν.

379. Simile exemplum duplicis ἂν vide Hecub. v. 1200.

381. σημανῶ. Ask. 2. Lib. P. et duo Kingiani μηνύσω.

383. ἀφύλλῳ σόμῳ. Verti poteſt: *ſermonis ramo ſupplicatorio deſtituti*. σόμα enim valet *ſermo* Soph. Oed. Colon. v. 1034. et fragmento Euripidis apud Clem. Alex. Strom. Lib. I. p. 290. De ramo ſupplicatorio vid. Supplic. v. 10. Æſchyl. Eumenid. v. 43.

389. ξηραῖς. Lib. P. παῖς σαῖς.

390. μοὶ. MSS. A, B, et Lib. P. μὰ. nec aliter Cantabrigienſis.

393. Interpungo:

Ἥκουσ' φάσκε δ', ὀλιγάκις λίγειν κρυπτὰ.

Paroemiæ ſpeciem habet ὀλιγάκις λίγειν κρυπτά. In his autem enunciandis frequens infinitivi pro imperativo uſus eſt. vide Heſiodum paſſim.

397. σοφόν τοι. Lib. P. σοφόν π.

398. μάλιστα γ'. Ita Ed. Ald. Edd. nonnullæ μάλιστα δ'.

407. φασπισμάτων. Ita Kingius ex MSS. Bodleianis. Ed. Ald. σκηπτρμάτων.

410. σμικρὰ γάρ· ἀπαίδευτα. Ita Ed. Ald. et teſte Kingio MSS. Bodleiani, nec aliter quos ipſe inſpexi. Lib. P. et MS. Reg. Soc. ἀπαίδευτον. Sed vero propior eſt vulgata. Legendum;

σμικρὰ γάρ· ἠπαίδευτα δ' ἀποτρίπτῃ λόγων.

Oreſtis conditioni multò convenientius eſt, ut Menelaum laudet, quam ut moneat. Jortino placet σμικρὰ γ', ἀπαίδευτον ——

415. μὴ θέμιτον. An legendum μὴ θεμίτου *ne juſtum facinus aut licitum eſſe dicas: hoc enim parum ſapiens.*

416. μητρὸς. Legebat Magnus Hemſterhuſius πατρὸς, ut ab ipſo memini me audiiſſe.

417. Deeſt γ' in Aldinâ. Agnoſcit Lib. P.

418. θεοί. Legendum ni fallor, οἱ θεοί.

421. δή. Malim δῆ, quod hìc valet, *obſecro.*

424. ἀς φίλως ἔφυς κακός. Nondum improbitatem ſuam patefecerat Menelaus, nec quidquam commiſerat, cur tale convitium audire mereretur. MSS. Bodleian. et Ask. 1. ἀς φίλως ἄπαν κακὸς, quod probat Heathius, ut ἄς ſecunda perſona ſit verbi ἄμι, ut in verſu τὶς οἶδεν ἄς ἀνδρῶν; Mihi neque hoc ſatisfacit. Nullam enim Menelaï maledicentiam in præcedentibus video. Forte verum fuerit;

ὦ σοφὸς, ἀληθὴς δ' ἐν φίλῳ γ' ἔφυς κακός.

Nullis ambagibus uteris, planè veridicus es in Amici malis. Eſtque lenis reprehenſio Menelai, quod Amìci peccatum circuitione aliquâ verborum non involviſſet.

430. Ed. Ald. ἐκκόπτομαι. MSS. Kingiani ἐκκλέομαι, ut et mei, præter Ask. 1. qui ἐκκλύομαι habet. Inde facio ἐκκλήομαι, quæ uſitatior ſcriptura eſt. Pro ὅπου Cantabrig. et Lib. P. ὅπῃ.

432. τὸ Τροΐας μῖσος. Legendum haud dubie τῷ Τροΐᾳ μῖσος.

433. φίνω. Ita Ed. Ald. et MSS. plerique. Paraphraſtes φίνῳ legebat, ut habent duo MSS. Reg. Soc. Vulgatæ favet verſus Homericus, in quo eadem conſtructio eſt;

τίσασθαι μητρῶας ὑπερφιάλους ἀλιτάρτας.

Pro φίνω ſtat Herodoti quoque locus III. 145. τιμωρήσομαί σ' ἐνθάδε ἀπέξι.

434. ἀλλὰ τέκνων. Legendum puto ἀλλὰ θρόων *a rumoribus perdor.* Vulgata certè nullum commodum ſenſum efficit.

440. ἔχεις ἀπεῖν. Ita Ask. 1. ut jam Barneſius. Ed. Ald. ordine inverſo.

446. χθονὸς. MSS. Cantabrig. Bodleiani omnes et Lib. P. χερὸς. Sed mihi Aldinæ lectio potior videtur.

447. Interpungo;

πάντων θεὸς ἀσῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.

448. ἀς τύχατον. MS. Cantabr. θεὸς τύχατον.

462. ἐξαρχαιμένους. MS. Cantabr. et Ask. 1. ἠμαρτημένους.

474. ἔκγε. Ita ſex MSS. Vulgò ἔκφ.

479. θεὸ δωμάτων. Crediderat enim Oreſtem intus in cubili eſſe.

487. ἰδιωτικὸν τί. Kingius incertum quo Auctore ἰδιωτικόν τοι.

492. ἀγὼν τὶς σοφίας. Ita Ed. Ald. Emendat Duportus ἀγὼν τὶς ἂν σοφίᾳ ἔκγε πίοι; Suavius fuiſſet, meo judicio,

θεὸς τόνδε τὶς σοφίας ἀγὼν ἔκφ πίοι;

494. ἐγίνετ'. Ita ſeptem MSS. Ed. Ald. γίνετ'. Barneſius γίνετ'.

501. δίκαν τ'. Ita memini me ſcriptum vidiſſe in MSo Sangermanenſi. Ed. Ald. δίκην τ'.

511. δή. Ita ſeptem MSS. Vulgò δὴ.

515. ὁσίων. Ita Ed. Ald. Kingius inter varias lectiones ὁσίων ponit, quod non memini me in ullo MSo vidiſſe.

ibid. ἀντικτάνειν. Ita Lib. P. Ed. Ald. ἀντικτεῖναι. Kingius, incertum quo Auctore, ἀποκτάναι. Cæterum, referendum eſt ἀντικτάναι ad verbum præcedens ἄναν, licet hoc, interpoſito ὁσίων, confuſione non caret. Verùm in verſu 1052. non diſſimilis conſtructio eſt; quippe ψύχην μίαν ad τῆς ἀδίλφης referendum eſt, ὄνομα, quod interponitur, non item. Confer etiam v. 1218, 19. Neque aliter ſe res habet in Cyclope v. 604.

αὐτόν τε, ναύτας τ' ἀπολέσαι τ', Ὀδύσσεα.

Sic enim interpungo, non ut in vulgatis.

516. φίνῳ. Ita Ed. Ald. Lib. P. φίνω ut habet Kingius. Sed ἴεσθαι φίνῳ eſt *cædem aggredi.* Paraphraſtes legiſſe videtur ἐπέξεσθαι.

520. Ἑλένῃ δὴ. Barneſio placet Ἑλένῃ τὶ.

527. ἐξίσασθε μόνον. Ita MS. Cantabrig. Ed. Ald. ἐξίσασθε τὸν μόνον.

545. Ut vitetur tautologia, lego;

ἔπτ' γὰ μίαν σὺν τ λυπήσειν φρένα.

Abundat τι ut in μή τ σθένω δίκαν φρένα. Phœn. v. 397.

549. λόγῳ. Ask. 1. λέχεσιν.

559. ἀνδρὸς λέκτρα idem eſt quod ἄνδρειον λέκτρον. Latinè *in complexus viriles.* vid. ad Andromach. v. 471.

591. Jortino placet, Ἀπόλλων', accuſativo, cui non invitus accedo.

606. δυσχείρειον. MS. Cantabrig. δυσχερίστερον quod fortaſſe melius.

613. Eleganter Canterus ἐκθύειν ἐχ ἐκθύειν, ut legiſſe videtur Paraphraſtes. MS. A. ἐκπείσω γρ. ἀπαυσείσω.

621. ἀνυφείκῳ πυρὶ. Expreſſum eſt ex Heſiodi ὕσαι ἄτερ δάλου. Op. et D. v. 705.

662. σοὶ δὲ. Malim σοὶ δὴ.

635. ὅπῃ. MS. Cantabrig. et Ed. King. ὅπου.

654. ἀπελάσεις. Ita MS. Cantabrig. Vulgò ἀπολάσῃς minùs rectè.

665. Interpungo cum Scholiaſte et Heathio;

ἐρᾷς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τὰς φίλας —

680, 81. Hoc Diſtichon Aldina Electræ tribuit, Lib. P. Choro. Omnino rectè. Optimè enim animadvertit Heathius, Electram in viribus reficiendis intus in domo occupatam eſſe. vid. ſupra v. 301, 2, 3. collat. cum v. 311.

687. τὸ δ' αὖ. Ita Ed. Ald. Lib. P. et unus Pariſienſium τῦ δ' αὖ. Vide Phœniſſ. v. 1694.

688. δορὸς. alibi *haſtam*, hìc *lignum* i. e. *naves* ſignificat. Conſer Pindar. Pyth. IV. Stroph. 2. et Antiſtroph. 2. Sic olim ſententia fuit. Nunc malim δορὸ ſceptrum interpretari. vide ad Hecub. 9. κενὸν *deſertum*, *deſtitutum* ut forte interpretandum κενῆς, per enallagen poſitum pro κενὸν Soph. Ajax. 1005.

Denique

Denique ἄνδρες σύμμαχοι non ſunt *ſpecialiter* ii, quos Menelaus domum ſecum a Trojâ reduxerat; ſed *generaliter*, commilitones vel ſatellites quicunque. *Venio*, inquit, *habens ſceptrum ſatellitibus penitus orbum, per innumeros labores errans, cum exiguâ manu ſuperſtitum amicorum.* Alteram interpretationem ſi ſequaris, tautologiæ crimen vix effugiet Euripides, et in priori verſu et in poſteriori paucitatem Amicorum, quos ſecum revexerat Menelaus, commemorans.

695. πόνοισι. Forte πόροισι *facultatibus*. Alterum certè perabſurdum eſt.

698. Recepi αὐτὸς ex duobus Pariſienſium Cantabrig. et Ask. 1. Cæteri vel αὐτὸν vel αὐτοῦ.

714. ἀς τὸ μελλητικὸν. Idem valet quod κατὰ τὸ μελλητικὸν. vid. ad Iph. in Tauris v. 1741.

729. δ' ἄρτιον. Ita Lib. P. et duo MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. ὃν ἄρτιον.

747. τόδε γὰρ. MS. Cantabrig. τῦτο γ.'

748. ὠλεσθῆ'. Legendum eum Heathio ὠλεσθεῖ'.

749. τῦτο. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. et Scholiaſtes. Ed. Ald. ταυτὶ.

750. κατάρων. Ita teſte Kingio MS. Cantabrig. et Bodleiani omnes. Ed. Ald. κατείρας.

756. ἀμφ' ἡμῶν. Ita MS. Cantabrig. Ed. Ald. ἀφ' ἡμῶν. Lib. P. ὑπὲρ' ἡμῶν. Pariſienſium unus ὑπὲρ ἡμῶν.

757. τί πρᾶγμα. MS. Cantabr. τί χρῆμα.

760. ὐχ ἡρᾶς; φυλασσόμεθα φρυρίοισι πανταχῦ. Ita Optimi Codices, teſte Kingio: duo certè Pariſienſium MS. Cantabr. et Lib. P. Ed. Ald. ſic,

ὐχ ἡρᾶς; φρυρίοις φυλασσόμεθα πανταχῦ.

763 αὐτὸς. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. ναὶ τὸς.

771. ἀσσόκομεν. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. ἀσσόκομαι.

774. ἀς κοινὸν λέγειν. Ita MSS. fere omnes, teſte Kingio. Ed. Ald. ἀς κοινόν τι λέγειν. Sic Ariſtoph. Avibus. λέγ' ἀς κοινὸν. p. 386. Ed. Baſ.

775. εἰ λέγοιμ'. Dixiſſet Oreſtes, niſi a Pylade interpellatus eſſet, εἰ λέγοιμ' ἄρα ἦλθον, ὡς ὕπαιθρα ἔδρασα, πατρὶ τἀμαυτοῦ τιμωρῶν. i. e. *Si* vel *Quid ſi civibus dixero in medium prodiens me, quòd patrem ultus ſum, nihil injuſti feciſſe?* Male Kingius, τί λέγοιμ'. licet ita MSS. Reg. Soc.

776. μὴ λαθῶσί σ' ἔσοδοι. Interpretor; *vide, ne te lubenter prehendant.*

779. μολόντι. MSS. Bodleian. μολόντα.

781. ἡμῆ. Ita MSS. A, et Ask. 1. Ed. Ald. ἡμᾶν, quod tamen defendas forte ex Hippol. v. 23 et ſimilibus.

782. τὸ δὲ δικεῖν. Illud δὲ unde venerit, neſcio. Ed. Ald. τὸ δικεῖν. MS. Cantabrig. et Lib. P. τῷ δικεῖν.

783. τὸ ὅμμασιν. Legendum forte ἐν δείμασιν. *hæc omnia in Deorum poteſtate ſita ſunt.*

784. καὶ τις ἂν γὶ μ' οἰκτίσειε. Vertit Kingius; *et quis tandem miſerebitur mei.* Meliùs Interpres Vulgaris; *Aliquis fortaſſe miſerabitur mei.* Et ſic Heathius.

787. τῦτ'. Lib. P. et tres Leidenſes, teſte Valckenaer. ad Phœniſſ. 430. πῦτ'.

797. τό γε δίκαιον. Ita quatuor MSS. et Lib. P. Ed. Ald. τό δὲ δίκαιον.

801. μὴ 'ν. Ita, Barneſio teſte, MS. Cantabr. Canteri conjecturam firmans. Ed. Ald. μὴ.

802. πῦ γὸ ὢν. Ita præter MS. Reg. Soc. Kingio citatum, Pariſienſium unus. Ed. Ald. πῦ γὸ ἂν. Lib. P. πῆ γὸ ὢν.

804. πρᾷ' ἰταίρους. i. e. πρᾷος ἰταίρους. Rarum eſt, diphthongo eliſâ, ſyllabam proximè ſequentem corripi. Sic tamen Theognis v. 104.

οὔτε κεν ἴσθλον ἴχνι' ἐπιμαιόμενος ἀφίκοι.

810. πάλιν ἀπῆλθ'. Legendum ni fallor πάλιν ἄρ' ἦλθ' ut ſit πάλιν ἦλθ' Ἀτρείδαις *in contrarium cecidit Atridis.*

812. ὁπότε χρυσίας. Kingius ex duobus MSS. ὁπότε τῆς χρυσίας, metro, ut putat, poſtulante. Non videtur neceſſarium; poteſt enim χρυσίας triſyllabum eſſe.

813. ἔρις. Legendum ἔριδ' i. e. ἔριδι vel ἔριο' i. e. ἔριοι. Alioqui non rectè procedet conſtructio.

814. Corrupit verſum Kingius, legendo ex MSo Reg. Soc. οἰκτρόπολα τὰ θυπάματα. Sic autem legendum erat;

οἰκτρόπολα θυπάματα, τὴ σφάγια
μὰ χθονίων τιτίων.

τιτίων in Optimis Codicibus legi teſtatur Kingius. Habent certè Cantabrig. Lib. P. et unus Pariſienſium. Ed. Ald. τίκτων.

816. ὄψιν. Ita Ed. Ald. et plerique MSS. Kingius ex MSo Reg. Soc. ὕψιν.

818. Scrupulum Scholiaſtæ movit vox δισσῶσιν, nec mirum. Nulla enim in Menelai domo cædes, ut uterque Atrides tam anxiè commemorari debuerit. Legendum forte δίοιιν *divinis.*

822. ἐς αὐχὰς. Ita MS. Reg. Soc. et Lib. P. Ed. Ald. αἰς αὐχὰς.

821. μεγάλη. Kingius ex duobus MS. ποικίλη. quod metro ſatisfacit, ſenſui nullo modo. Quid quod Scholiaſtæ hæc conjectura eſſe videtur. Legendum, ni fallor;

τὸ δ' αὖ κατεργᾶν, ἀσὶ θέλειαν ἀκμαλῆ
κατηφόνων τ' ἀνδρῶν παρόντων.

Contra autem, ceſſare et ignavum eſſe impietatem et amentiam flagitioſorum hominum evocat. κατεργᾶν extat eodem ſenſu Phœniſſ. v. 781. ἀκμαλῆ ἀσὶ θέλειαν ut δίκαιο ἐξικάλεσε Supplic. v. 616.

825. θυτάτω δ' ἀμφὶ. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. θυτάτω γὸ ἀμφὶ, quod metro adverſatur.

828. κτείνων γε ματέρα. Ita Optimè Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. κτείνων σὰν ματέρα.

829. τιμᾶν. Ita Ed. Ald. Kingius ex conjecturâ τίνων.

830. ἰσαιὰ. Kingius ex duobus MSS. εἰσαιὰ.

831. δάκρυ', ἤ τις ἐλιᾷ. Ita eleganter Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. δάκρυα, τὴ τὶς ἐλιᾷ.

834. οἷον, οἷον ἔρεγον. Ita Ed. Ald. MSS. a Kingio collati οἷον ἔρεγον.

840. χρυσοπηλίτων. Ita Ask. 1, 2. et Lib. P. Vulgò χρυσοπηνίτων.

847. ἀχῶν

847. ἀγῶνα δύσον vix alibi legitur. Cantero placet δύσιν, *certamen ſubiturus*. Sic δύσονται ἀγῶνα Hom. Il. η. v. 298. Confer tamen v. 872.

855. δῆλο᾽ ἃ λόγῳ. *Prodis te oratione*. At non prodere ſe dicendus eſt, qui confeſtim, ut hìc Nuncius, et ſine ullâ diſſimulatione aut ambagibus rem aperit. Deinde ſi hæc mens fuiſſet Auctoris, putidum erat ſubjicere nihil ſententiam juvantia;

κρυπτὸν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελο᾽.

Mihi ſcripſiſſe videtur Euripides μὴ φάσῃ λόγῳ γε *parcas mihi oratione* i. e. veritatem ne diſſimules. Sequitur tum commodo ſenſu: *Venis enim, ut videtur, malorum nuncius.*

858. Paullò inſolentius eſt ἐξιστημόμλω ſequente accuſativo rei quæ lugetur. vide tamen ad Supplic. v. 330.

871. ἄκρας. Acropolin intelligi credo, eandemque Æſchylo πάγον ἀγωνίων θεῶν vocari Supplic. v. 197. Sub Acropoli enim ſtadium fuit, teſte Pauſaniâ p. 66. l. 24.

895. τοῦτον. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. τοίσδ᾽.

876. ἀντιπλέρωσι. Ita MS. B. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. ἀντιπλέρωσιν.

897. πόλιο᾽. Ed. Ald. πολίως. vide Gregorium de Dialecto Ionicâ, ſect. 21.

903. ἀθρόγλωσσο᾽. Ex Theognide expreſſum videtur v. 421.

πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύρας οὐκ ἐπιπάσσειν
ἀφροσύνας ——

Vocem ἀθρόγλωσσο᾽ adhibet, præter Euripidem, Theodorides in Anthol. H. Steph. p. 316.

904. ἀναγκαζομένοις nudè poſitum, i. e. nec verbo nec nomine ſubjecto, invenias quidem, ſed nuſquam ſenſu, quem hic locus pati poteſt. Videndum an legi poſſit ἀγκωνιζομένο᾽ *cubitos utrinque protendens* unde vox ἀγκωνισμὸς Plutarcho Op. Mor. p. 1143. Nec aliò reſpicere videtur Philoſtrati illud Vit. Apollon. Tyan. VI. c. 6. φιλολοίδορο᾽ καὶ ἀπηγκωνισμένη πάντα, quodque eſt in vitâ Herodis ἀπηγκωνισμένη τῇ γλώττῃ. Quin et diſtinctionem mutare non inutile erit:

Ἀρχαῖος οὗτος Ἀρχαῖο᾽, ἠγκωνισμένο᾽
θρᾳῦττόν τι πίσυνος, κἀμαθῶς παῤῥησίᾳ
πιθανὸς ἦν αὐτὰς ἀθελόπλειν κρανῶ τινι.

Deſignatur autem haud dubiè Cleophon, qui ſemibarbarus fuit, quippe in Thraciâ natus. Vide Scholiaſten et locum Ariſtophanis ab eo citatum. Is Cleophon, ut tradit Lyſias de Bonis Ariſtophanis, πολὺ ἦν διαφέρων τὰ ἐν πολίταις πάντα, fuitque inſuper Alcibiadis accuſator, teſte Himerio in declamationibus; Phot, Biblioth. p. 615. Ed. Hoeſch. quo verisimilius eſt eum hìc ab Euripide tangi.

907. ἡδὺς τοῖς λόγοις. Legendum puto τις pro τοῖς.

910. ἀμεῖον. Non apparet cui maximè rei ſimile ſit Demagogi officium. Et mihi quidem veriſimillimum ſit Euripidem hìc in animo habuiſſe Medicos vel Chirurgos, qui ſolenniter a Veteribus cum Politicis comparantur. Nec ulli ſunt, quibus meliùs conveniunt præcedentia Poetæ verba;

κρὴν μὴ πικραντεῖν, αὖθις ἀσὶ χρήσιμοι.

Si igitur Chirurgos reſpexit Poeta, quod arbitror, ſequentia ſic legere oportebit;

ἀμεῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τὺς λόγους λέγοντι, χρεὼ τ᾽ ἰσμέτρῳ.

914. ἀπουκτίνας. Lib. P. ἀποστύσας.

916. κρατυνθέντα. Ita Kingius incertum quo Auctore. Confirmat Ask. 1. Ed. Ald. κρατυνάντων.

918. Socratem hìc depingere videtur Poeta, licet quod in proximo verſu dicitur, ab ejus inſtitutis abhorreat.

919. χρείων ἐπαινῶν. An loquitur ironicè hìc Nuncius, velut perſonam induens Optimatum quorundam qui ruſticos, omninoque operarios faſtidiebant? Sic oligarchicus Theophraſti pudori ſibi eſſe aiebat in concione, ὅταν τις παρακαθῆται αὐτῷ λαπὶς ἢ ὠχμῶν. Malim tamen χείρων *coercens*.

920. ἀντιλαμβάνου. MS. B, Cantabrig. Ask. 2. et Lib. P. ἀντιπλαγῶν.

933. Πάλαι Πελασγοὶ. Inficetè, meis certè ſenſibus, hìc inſeritur verſus, Euripide alioqui non indignus, quemque ex aliâ ejus Tragœdiâ deſumptum eſſe facile crediderim. Satis veriſimile eſt, margini a Grammatico adſcriptum ad illuſtrandum γῆν Ἰνάχου καταμένοι, exinde in contextum errore Librarii tranſiiſſe.

952. θέαμα eſt cujuſvis rei, terræ puta, aut maris, σκέμμα plerumque hominis.

953. φάσγανα᾽. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. φάσγανον.

955. ὑγιὴς. Ita MS. Cantabr. et Lib. P. Ed. Ald. εὐγενὴς.

958. στυγερὸν. Ita Barneſius & Kingius, incertum quo auctore. Ed. Ald. et MSS. plerique στυγνὸν, quæ uſitatior conſtructio eſt. Quanquam non deſunt exempla, ubi κατάρχομαι accuſativum adſciſcit. Hom. Odyſſ. γ.

—— γέρων δ᾽ ἱππήλατα Νέστωρ
χίρνιόν τ᾽ ἀλοχόν τε καταρχόμενος ——

Lycophron. Alexand. v. 209. χερνίβων κατάρξεται. Athenæus p. 622. C. ex Semo Delio: ἄσω᾽ ἀνάριθμον Κασάρχμην τ᾽ ὕμνον.

960. αἱματηρὸν. Ita Ed. Ald. Barneſius et Kingius τὸν αἱματηρὸν, ubi illud τὸν, quod non memini me in ullo MSo vidiſſe, a correctore aliquo ad metrum fulciendum adjectum videtur, ut verſus ἀνισόχρον menſuram adæquaret. Sed infra docebimus ἀντίστροφον mendo laborare, et ad hujus normam corrigendum eſſe.

964. Non intellexit Scholiaſtes quomodo καλλίπαις de Proſerpinâ dici poſſet. Itaque ad hoc offendiculum amoliendum comminiſcitur, primò, Περσέφασσα Cererem æquè ac Proſerpinam indicare, deinde, quod paullò minus abſurdum ſed valde inelegans eſt, pro καλλίπαις legendum eſſe καλὴ παῖς.

Νυκτέρων Περσέφασσα, καλὴ παῖς, θεὰ.

Sed hunc tam frigidum tamque inficetum verſum nullo modo ſcribere potuit Euripides, ut facile agnoſcent, qui in ejus lectione vel mediocriter verſati ſunt. Fons erroris eſt perverſa vocis καλλίπαις interpretatio. Eſt enim καλλίπαις, non, quod putabat Scholiaſtes, *pulchros liberos habens*, ſed ſimpliciter *pulchra*,

pulchra, alterâ parte compoſiti nihil ad ſenſum conferente, ſed uſum ſolummodo vocis intra certam ætatem conditionemque reſtringente. Quemadmodum et in Phœniſſis v. 1661. εὐτεκνος ξωσμὶς non eſt *par generoſos liberos habens*, ſed *par filiorum generoſorum*: iterumque in Alceſtide v. 927. male verteris μονόπαις *unum infantem habens* cum debeat eſſe ſimpliciter *unicus*. Confer etiam Iph. in Taur. v. 1242. Herc. Fur. v. 691. Eſto autem κωλόπαις legendum eſſe, non καλὸ παῖς, quomodo metrum integrum præſtabimus, cui neutra harum lectionum ſatisfacit? Expeditiſſima ni fallor ratio eſt Περιέφαγε, tanquam Gloſſographi interpretamentum, delere, quo facto plana et perſpicua erunt omnia;

——ὃν ἵλαχ' ἁ κᾆ χθονὸς
Νηρτέμων καλλίπαις γενὰ.

Poſtremo huic verſui quomodo adaptandus ſit ἀντίστροφος, ſuo loco docebimus.

966. κάμε. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. κᾆμε.

967. τῶν Ἀτρειδῶν, ni fallor, interpretamentum eſt, a Grammatico paullò infra adſcriptum ad τῶν θανουμένων explicandum. Hoc certe ſublato metrum rectè ſe habet, nec ullis ſupplementis in Antiſtrophâ indigemus.

968. ἴλεος, ἴλεος ὅσ'. Kingius metri gratia ἴλεος, ἴλεος γ' ὅσ'. Malim ἴλεος, ἴλεος σ' ὅσ' ἔχειλες. *Decet te hæc miſeratio.* ἔοικεν *decet* eâdem ſenſûs deflexione quâ ἐοικώς et καθήκει. Sophocles Oed. Col. 770. — ἥκει μοι γένοι τὸ τῶνδε πειθοῖν πήμασιν Herodotus II. 36. κήδεϊ — τὸν μάλιστα ἐκείνῳ. .

969. τῶν θανουμένων. *Morituris* rectè vertit Interpres. Verùm hi morituri, Oreſtes utique et Electra, nullo jure στρατηλατεῖ Ἐλλάδος dici poterant. Legendum forte θανουμένων *occiſorum* a θανόω *occido*. Heſychius; θανῶν, φονεύων. ubi vide Interpretes, ut et Ruhnkenium Præf. ad Heſych. V. II. p. IX.

973. ζηλωτὸς. Lego propter metrum ζῆλος:

——ὁ τ' ἔπι μακαρίοις
ζῆλος ὢν πάρ' οἴκοις.

Epigrammatarius Anthol. p. 406.

ἄλλα μὲν οἱ θάλασσαν ἔρως, ζῆλος δ' ἐλατῆρσι.

Confer etiam Bacch. v. 1311. Soph. Electr. v. 687.

975. πολίτας. Legendum puto πόλει. Similis in MSS. confuſio eſt ad Phœniſſ. v. 953.

977. Delevi [πολύσπορά τε δὴ, καὶ] ut a Scholiaſtâ propter metrum interpolata. Deeſſe teſtatur Kingius in omnibus MSS. præter unum, qui Reg. Soc. eſt. In Barneſianâ et Kingianâ inter ἱδρυ et πολύπονα leguntur.

978. ἐλπίδας. Ita MS. B, et Ask. 1, 2. Ed. Ald. ἔλπιδα.

983. καὶ χθονὸς. Deeſt καὶ in Aldinâ.

984. αἰωρήμασιν. Conjungo cum μόλοιμι hoc conſtructionis ordine: μόλοιμι αἰωρήμασιν πίτνων πὰν μέσον ἑρκεῖ κᾆ χθονὸς ἀλύσεσι χρυσέαισι τεθραμένων.

985. Interpungo poſt χρυσέαις et ſequentia ſic interpretor: *glebam* ab Olympo *circumactam*. ἐξ Ὀλύμπου pro Ὀλύμπῳ ut ἐκ χερὸς Soph. Ajac. v. 27. ἐκ ποδὸς Theocrit. Idyll. VII. v. 6. Voluit autem fignificare Auctor glebam hanc (i.e. Solem) non ſuâ quadam vi circumvolvi, ſed cœli ſive ſphæræ exterioris motu *abripi*, catenâ quippe ipſi alligatam.

995. διαδίφρευσε Μυρτίλου φόνου i.e. *mare, quod Myrtili ſanguine infectum et confuſum erat, curru trajecit.* Hiſtoriam omnium pleniſſimè enarrat Tzetzes ad Lycophron. v. 156.

997. Γερμισίας. Ita rectè Barneſius, ut ſit adjectivum a Γερμίσης, cum ἵππους conſtruendum, Ed. Ald. Γερμισίους. Ed. King. Γερμισίου genitivo ſingulari. Pro λιθοκτύποις Ed. Ald. λιθοκτύποισι, quod et hìc male repetitum eſt. Sed alterum tuetur Lib. P.

1001. Hæc ſedibus mota, et male conglutinata eſſe videntur. Sic autem legendum puto;

ἦλθ' ἐρὰ πολύσπορ
Μυρτίλου τόκος
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ἀπὸ' ἰ-
γένετο τέρας, ὁλοὸν ὁλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισι
Ἀτρέως ἐκπρεπὲς.

1006. τὸ πλεῖστον. Kingius τότε πτερωτὸν, quod melius fuiſſet disjunctum τὸ τε πλεῖστον.

1008. ἐσσαμένους. Meritò hoc probat Heathius, ſuppeditatum a Scholiaſte et Paraphraſte. Ed. Ald. ἐσσάμενους.

1013. Quomodo abominanda hæc fercula Θυέστου ἐπώνυμα dici meruerint, non adeo expeditum eſt conjicere. Ego neque commodam emendationem reperio, neque aliter nodum ſolvo, niſi forte nomen Θυέστης a θύω originem duxerit, perinde ut κηδέστης a κήδω, πιστὴς a πίνω. Tum enim nihil vetaret Θυέστην ſignificare Bacchicorum ſacrorum miniſtrum vel antiſtitem, planè ut Θυάδες ſunt fœminæ Bacchi comites, crudis carnibus veſcentes. vid. ad Cyclop. 364. Minori negotio quæ reſtant hìc ſalebræ tolluntur. Legendum utique;

τῷ σ' ἴτ' ἀμείνου θνητὸς θνητῶν·
τὰ τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου
λίκτρα τε Κρήσσας
Ἀτρέπας δολίας δολίοισι γάμοις
τὰ πανύστατ', ἴσθ', ὡς ἐμὲ, κᾆ γνωτὸν
Ἐμὸν ἦλθε ——

τῷ *Huic* nempe Atreo, in cujus genere alia aliam cædes excepit. δολίοισι γάμοις conſtruendum cum ἦλθε *venerunt in me et fratrem meum doloſis conjugis* ſc. Clytemneſtræ et Helenæ. τὰ πανύστατα adverbialiter accipiendum. γνωτὸς *frater* ut apud Homerum.

1022. Verſus juſto longior eſt. Legi poteſt;

ἰθύνων νοστὸν κωλὸν ἵτυ

ἵτυς, *ſocius* vel *affinis*. Heſychius Ἕτυ, ἑταῖρε, συνήθης — φίλε, ἐπικούρε. Scholiaſtes ad Hom. Il. VI. v. 239. ἵτας, ἑταίρους, συνήθεις φίλους. Nec Tragicis ignota vox eſt. vid. Æſchyl. Supplic. v. 255.

1026. ἰδοῦσα σ' ὄμμασι. Ita Edd. recentiores, confirmantque Lib. P. et Scholiaſtes. MSS. Reg. Soc. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι. Ed. Ald. ἰδοῦσ' ὄμμασι.

1029. κρυφθέντ'. Ita Barneſius, ex Canteri conjecturâ, nec aliter legit Paraphraſtes. Ed. Ald. κρυφθέντ.

1032. μέτα. An legendum μετὰν ut πρὸν Supplic. 725. Nec nolim ὅτ' ἀκίδ'.

1033. χρὸς. Morem, quo ſuffragia ferebantur, reſpicere videtur: quem et depictum dedit Æſchylus Supplic. v. 615.

1038. ὑπόμνησιν. Lego ὑπομνήσ.

1042. θίσειν. MS. Cantabrig. θῖσειν.

1045. Ask. 1. ἐγὼ δέ σ' ὁ κτενῶ. MS. Cantabr. ἐγώ σε σ' ὁ κτενῶ.

1051, 2. Horum verſuum nulla, quantum video, ſententia eſt, niſi ſic conſtruantur, ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἡδίων τ' ἴχων ὄνομα, τὴ σ' σῆς ἀδελφῆς ψυχὴν μίαν. Confer etiam v. 1218, 19.

1057. Pro ἀμφὶ quod haud dubiè mendoſum eſt legendum fortaſſe ἄρτι.

1072. κατθανόντων. Ed. Ald. κατθανόντων.

1084. γάμων. Ita MSS. Cantabrig. B, et Lib. P. Ed. Ald. γάμω ut male etiam exhibet Contextus.

1088. ὄνομ'. Ita Kingius ex Scholiaſte et MS. Cantabr. Ed. Ald. ὄμμ'.

1090. θανόντες. MS. Cantabr. θανῶντες.

1091. ἢ πολὺ. Ita Kingius, incertum quo Auctore. Confirmat Ask. 1. Ed. Ald. ἢ πῦ.

1092. αἷμα. Confer votum Hippolyti v. 1043. "αἱμά μου. Hæc corrupta puto et aliquid aliud "latere. An μὴ σῶμά μου vel μήτ' ὄμμά μου?" JORTIN.

1099. καλὸν. Lib. P. καγὼ.

1107. ἀνάμενον. Vertendum, *morare, differ*, modo ſana ſit lectio: mihi enim ſcribendum videtur ἀνάστελον.

Π. πιθοῦ νῦν, ἀνάστελον δὲ φασγάνου τομάς.
Ο. σιγᾶ, τὸν ἴχθρον.

Nec obſtat duplex conſonans στ quo minùs vocalis præcedens corripiatur. Sic enim κατὰ in κατεφθιμένου Supplic. v. 987. Alia huc pertinentia vid. ad Hippol. v. 1362. Adde Dionyſ. Perieg. v. 529. Vulgatam ſatis tueretur verſus Matronis apud Athænæum p. 134.

Η μὲν ἐπαστένουσ' δάκτυ χρόνον, ἡδ' ἀναμᾶναι

niſi una litera mutata daret ἀναξῆναι non inuſitatum eo ſenſu verbum. vid. Soph. Ajax. 476.

1114. ἀποφρωγίζεται. Teſtatur Scholiaſtes alios legiſſe ἀποφαλίζεται, unde facias ſenſu percommodo ἀποφαλίζεται *in tutò collocat*. Interpretamentum quoque, quod præbent cùm Scholiaſtes ab Arſenio olim editus, tum alter ille Barocciannus, vel hoc reſpicit vel quod non deterius eſſet ἐποσφραγίζεται. Reddunt enim per σφραγίδως ἐπιθῆναι vel ἐπιθέσθαι. Si inter ἀποσφραγίζεται et ἐποσφραγίζεται optio detur, poſterius, ſi me audies, præferendum erit. Tempus enim multò aptius eſt obſignandis arculis et apothecis, quam quidem reſignandis, quod plerumque hæredes per otium et poſt tempus aliquod facere ſolent.

Quod negat Heathius Oreſtem modo e foro reverſum reſciſcere potuiſſe, quid tunc temporis ageret Helena, non tantam vim habet, ut propterea hæc interpretatio rejicienda ſit. Similis enim inconſtantiæ non pauca apud Noſtrum exempla invenias. vid. Hecub. v. 33. Phœniſſ. v. 803. Supplic. v. 686. Troad. v. 457. Quanquam, ſi quis tanti eſſe putat Poetam, tot criminibus oppreſſum, immunem culpæ hìc præſtare, uti poſſet non abſurdâ defenſione, particulam δὴ non *aſſeverandi* ſed *opinandi* vel *conjiciendi* vim habere.

1122. ὁ χαίζομαι. Ita Ed. Ald. MS. Cantabrig. ἄζομαι. Eadem quoque varietas eſt ad Alceſt. v. 333. Sed χαίζομαι quod valet φεύγω hoc certè in loco convenientius eſt. Infinitivo ſequente habetur Apollon. Rhod. Lib. IV.

——χαίζεσθε φίλοι πατρήνδε νέεσθαι.

1128. ἐκδιακρῦσαι. MS. Cantabr. ἐκδιακρύσαι.

ibid. κιχαρμίσιν. Ita Ask. 2. Lib. P. et tres Leidenſes citati Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 1353. Ed. Ald. κιχαρμίνη.

1133. ἐκκλήσομεν. Ita MS. B. Vulgò ἐκκλάσομεν.

ibid. ἄκοσε τίγης. Ita bene Kingius ex MSS. Nec aliter Lib. P. Ed. Ald ἄκοσε' ὸ τίγαις.

1145. αἷμ' ἐπεύξαμεν. Sic nonnunquam Latini *facere ſanguinem et ſanguis factus*. JORTIN.

1158. κωλῆς στεινομένοι. Primus ſic edidit Lectore non monito, Barnefius. Ed. Ald. κωπῆς.

1175. ἴχεν. Qui Anapæſtos in quarta ſede proſcribunt, legere debent cum Heathio ἴχ'.

1180. κτανῦσιν, ὁ θανῦσιν. MS. Cantabr. κτανῦσι, μὴ θανῦσιν.

1181. Conſtructio videtur eſſe μύθοις [πεπάρμενος] ὃ βούλομαι.

1182. τίρψαι. Ita MSS. B, Ask. 1, 2. et Lib. P. Ed. Ald. τίρψω. Pro ᾗ legi poſſet verſu præcedenti πᾷ, ut τίρψαι tertia perſona, ſit a τίρψαμι.

1188. Verbum μίμνειν, accuſativo ſubjecto, rariſſimè occurrit, adeo ut Valckenaerius V. Cl. non dubitarit dicere: "μίμνειν ſimpliciter poſitum nun-"quam ſignificabit, *agitant*" ad Phœniſſ. 1225. Mihi dubitationem injiciunt ſequentia loca. Sophocles Trachin. 968. τάδ' ᾗ μίμνομεν ἐπ' ἐλπίσι. Si ἐρᾷν ex verſu præcedenti repetas, non æquè bona erit ſententia. Verùm quod repetatur nihil eſt apud Noſtrum Iphig. Aul. 1124. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μίμνει ut nec apud Athenæum p. 233. Ε ἃ μὲν ἐμίμνον, ὑπ ἐλαθον: ubi ἐμίμνον omnino vertendum eſt *cogitabant*. Apud Thucydidem IV. 123. non facile expedias ὡς τότε ἐμίμνησαν, niſi *cogitandi, meditandi* ſimilemve aliquam notionem verbo μίμνειν tribuas. Apud eundem legitur paſſiva vox μίμνεται V. 111. quod nonnunquam tranſitivum eſſe indicat. Heſychius, μεμνόντων, μελετώντων interpretatus idem ſenſiſſe videtur. Adde quod *cunctor* apud Statium accuſativum regit Thebaid. III. VII. 1. XI. 268.

1193. τάφῳ. Ita MS. B. et Ask. 2. a primâ manu. Lib. P. τάφων. τάφῳ, quod ambiguam conſtructionem facit, nollem hic ex Ed. Ald. propagatum eſſet.

1209 σωτηρίας ἔπαλξιν. Sic σωτηρίας καταφυγὴ v. 724. σωτηρίας πέμ' v. 1349. Male igitur MS. Cantabr. σωτηρίαν ἔπαλξιν.

1210. ἀρσένας. Lib. P. ἄρσενος.

1221. αὐτὸ. Lib. P. αὐτῇ. Ask. 2. αὐτῷ.

1224. φύλασσ' ἁλ', ἤν τις. Valckenaerio placet φύλασσε, μὴ τις. et verſu abhinc ſecundo, ἴλθων μ' ἐς οἶκους. ad Phœniſſ. 982.

1229. ἁπλιζώμεσθα. Ita MSS. Cantabr. B. Ask. 1, 2. et Lib. P. Vulgò ἁπλιζόμεσθα.

1241. ἐπιγελάσσαι. Ita ex conjecturâ lego pro ἐπιπλάσσαι quod eſt in MSo B. et Scholiaſtâ. vid. Cyclop. v. 652. Ed. Ald. ἐπῳδύνειν.

1244. ἐνείη.

1244. ἰυάδη. Confer Helen. v. 1018. Soph. Electr. v. 1074. Æschyl. Choeph. v. 493.

1248. τίνα βροτῶν αὔδαν, πότνια. Ita Ed. Ald. Parisiensium unus ὦ ante πότνια addit. Malim, quod metro convenientius esset τίνα βροτῶν ἀΰτευ, πότνια. MS. Reg. Soc. τίνα βροτῶν λόγον σὺ πότνια, quod Scholiastæ metrico, ni fallor, acceptum referendum est.

1253. πὶ πρῶτα. *primariæ.* Confer Aristoph. Ran. v. 444. Med. 922. Hippol. 995.

ibid. 1253. 1273. Metrum transpositâ in utroque versu vocula sic utcunque restituas:

πὶ πρῶτα κρατὶ Πιλασγὸν Ἀργείων ἴδος —
Κόραις Ἀχαΐδαισι βοτρύχων πάντῃ Ἀχαΐ.—

Qui versus non solùm Iambici sunt, sed tales etiam, in quibus singuli pedes singulis ad amussim respondent.

1259. τί δ' ἐμέ. Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. et Bodleianis duobus. Constructio eadem est ac si dixisset τί χρῆμα καλεῖς μέ; Est enim ἰαύειν *vocare.* vid. Hom. Odyss. 10. v. 399. et 11. v. 83. Ed. Ald. τί δ' ἐμέ. —

1262. An legendum ἴτε φοίνιον εἶμα. Hesychius εἶμα, ὁρμή. Conjuratio in Helenam, cæde nondum patratâ. ὦμοτον nomen vix videtur meruisse.

1273. κόραισι δίδυτι Ἀχαΐ. βοτρύχων πάντῃ. Ita Ed. Ald. et tres Leidenses citati. Valckenaerio ad Phœniss. v. 1380. Lib. P. nihil mutat præter πάντῃ pro quo πάντα habet. Hinc Canterus non magnâ mutatione facit; κόραις Ἀχαΐδαις Ἀχαΐ βοτρύχων πάντῃ. Confirmat Phœniss. v. 1380. quem Valckenaerius quidem impugnat, sed ut videtur nullâ satis firmâ ratione. Vide quæ ibi contulimus ut et Phœniss. v. 476. Kingius ex uno MSo Reg. Soc. dedit κόραισι δίδυτι πάντα Ἀχαΐ βοτρύχων, nec aliter habet Ask. 1. Sed hoc metrum non juvat, simulque sensum minùs elegantem facit.

1279. ἄφεσθον. Cantero placet ἀφέσθων. Sed ita Med. v. 555. ἰὼ ἴσυχος non ἰσύχως.

ibid. κτενὸς, ὦ φίλαι. Ita, teste Kingio, duo MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. κτενὸς γ', ὦ φίλαι.

1280. ὦ δεξιᾶς. Ita MS. Cantabr. Ed. Ald. σὺ δεξιᾶς.

1282. ἀγαθὼν τν'. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. ἀγαθὼν τιν' ἐμοί.

1284. τἀπίσω. Ita teste Kingio MSS. Bodleiani. Ed. Ald. τἀπίσω. Barnesius τἀπί σω. Kingius τἀπί σοι. Sed non constat utramlibet harum lectionum ex MSS. derivatam esse.

1288. ἀκούω *strepitum, qui audiri potest.* Confer Il. π. v. 634.

1290. ὦ ἡσυχίᾳ. MS. Reg. Soc. Kingio citatus ὡς ἡσυχίᾳ. nec aliter Ask. 1. Legendum, ni fallor, ἐς θ' (i. e. ἐς τι) ἡσυχίᾳ *dum tranquillitas est*, vel, *dum omnia tranquilla sunt.* Paraphrastes vertit, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τινα.

1294. — 97. Hos quatuor versus Lib. P. Choro tribuit, duos sequentes Electræ.

1295. ἴτυπλος. Ita Ed. Ald. at MSS. B. Ask. 1, 2. Lib. P. et teste Kingio Codices universi ἐύπλοις. Utrumque probum, sed ut ἴτυπλον retineam movet me, quod sic hi quatuor versus ejusdem metri sc. trochaici erunt. τις in versu præcedente pro τινες ponitur. vide ad Bacch. v. 1098.

1297. ἀστερωπὲς. Canterus ἀστεροπὲς.

1300. MSS. Bodleiani teste Kingio ἀμείβων κίλαδον σωφρόνως ἄπιτε. quò etiam redit quod habent MS. Reg. Soc. et Lib. P. Sed κίλαδον masculini generis non alibi invenio. ἀμείβων autem an ἀμείβομεν legamus, hilum non interest.

1308. Deest ἴσιτε in Libro P. Kingius, ex MSo Reg. Soc. quem unum Auctorem citat, ita legit;

καλύπτε, κρύπτε, ὄλυπτε, δ' ἔπλυχα
δύσμορα φάσγανα χειρὸς ἰήμβοι
τὰν λειποπάτορα, τὰν λειπόγαμον.

Mihi difficilis electio est. Judicent ergo alii.

1311. τὰν λειποπάτορα. Deest τὰν in MSto Cantabrig.

ibid. τὰν λειπόγαμον. MSo Reg. Soc. debetur τὰν, quod in Aldinâ deest.

1313. ἀλυμίνους. MS. Cantabrig. et Lib. P. ἀλομίνους.

1314. σωίπτει. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. nec aliter Cantabrig. et Lib. P. Sensus est; *luctus cum luctibus confusi sunt.* Ed. Ald. ἔπτει. Emendaveram olim, nec valdè nunc displicet:

ὀδὰ δάκρυ' ἀδάκρυτα σωίπτει
σιδηρείοις τίλεσι.

τίλη sunt *cohortes.* Hom. Il. XI. v. 56. et 470. Æschyl. Pers. v. 47. Eurip. Rhes. v. 311. σιδηρείοις interpretor *qui ferreum animum et adversùs tristia obfirmatum habent.* Scholiastes Aristoph. ad Acharn. v. 474. per πρὸς ἅπαν τὸ ἀτίθασσον exponit. Loquitur hìc non de universo ad Trojam Bello, sed de strage illâ Græcorum, quam edidit Hector, absente Achille: in quâ enarrandâ maxima pars Iliados versatur; cujus dolorem lacrymas etiam militibus elicuisse tradit Homerus Il. N. v. 88.

1324. διδαμίνων. Ita MS. B. et Lib. P. Ed. Ald. διδαγμίνων. Kingius ex MSS. Bodleianis πεπραγμίνων. Sed de audaci facinore δρᾶσαι plerumque dicitur non πρᾶξαι.

ibid. σφὲ. Ita Kingius ex MSS. Bodleianis, nec aliter MS. B. Ed. Ald. ὑπὲρ.

1335. ἰμὲς MS. Cantabrig. ἴμιν.

1339. ὦ γᾶ εἶδε. MS. Cantabrig. οὐδὲν εἶδε.

1359, 60. Hi duo versus ut et mox alii duo sc. 1363, 4. non Iambici sed diversi alicujus metri sunt. Quod moneo ne quis emendandi studio corrumpat, quod accidit Kingio ad v. 1364.

1364. δόμοισι. MS. Cantabrig. δόμοις. Kingius ex MSo Reg. Soc. versum sic legit,

αἷμ' ἀκτὸν ὦ δόμοισι τοῖσδε κείμενον.

1370. ὀλόμενον. Duplicatur hæc vox in Kingianâ.

1375. Operæ pretium fuerit fusiùs hìc scopum Poetæ aperire, quo minùs perspecto non potest non frigidum videri hujus Scenæ exordium. Minimè igitur dubitandum est, quin Poeta sub personâ Phrygis totam Persarum gentem, communem Græciæ hostem, civibus suis deridendam propinare voluerit. Nam et sic alibi Persarum habitus et instituta Phrygibus tribuit. Andromach. 174. Cyclop. 182. Phrygem.

gem igitur hunc, ridiculi cauſâ, non modo timidum et fugacem fingit, ſed fugâ, tanquam re præclarè geſtâ, geſtientem et exultantem:

Ἀργᾶον ξίφος· οὐ γυναῖκα πίφαυσα.

Nullâ re indolem gentis luculentiùs oſtendere potuiſſet. Qui enim inter homines bellicoſos vixiſſet, atque in civitate quæ fortitudinis laudem ſectaretur, timiditatem ſuam vel celaſſet, vel invitus et cum pudore faſſus eſſet, nunquam certè velut gloriabundus et gratulans ſibi commemoraſſet. Ad timiditatem quoque ejus ſpectare videntur ſequentia;

Βαρβάρους σὺν ὑμεναίοις ——

Quod idem fere eſt ac ſi diceret: *non expectabam equidem, dum calceos, foras prodeuntibus aptiores, induerem: ſoleatus ut eram aufugi.* Prolixiorem curam deſiderant ſequentia, injectâ a veteri Grammatico dubitatione, utrùm a tectis ædium deſtituerit Phryx Euripideus, an per portas auſugerit. Verſus quidem 1372, 3. diſertiſſimè docent per portas eum egreſſum eſſe; ſed contendit Anonymus ille, Hiſtriones periculoſum ex ædibus ſaltum formidantes, ſuppoſitis verſibus iſtis caviſſe, ne Actor, Phrygis perſonam gerens, contra Auctoris oeconomiam, per veſtibulum prodiens, peccare videretur. Favet huic aſſertioni præpoſitio ὑπὲρ, cujus uſitatiſſima poteſtas eſt *ſuper*; deinde quod non ſtatim ratio apparet, cur eo in loco tectorum lacunaria [τέγεσιν] et triglypha commemorentur, niſi ad ſaltûs, quem inde fecerat Phryx, magnitudinem et periculum declarandum. Verùm in his utcunque ſpecioſis acquieſcere non ſinunt inferiùs a Phryge dicta v. 1524. Δρομάσιτ' γὰρ ἐξέπλησσον οὐ δόμων ὕπο. Nullumne ut Phryx, tam apto in loco, tam mirabilis ſaltûs mentionem fecerit? Sed neque Oreſtes quidquam de tam audaci facinore ſuſpicatus videtur v. 1532. ut perſpicuum ſit Auctorem nihil tale cogitaſſe, ſed per portam uſitatâ viâ Phrygem exeuntem finxiſſe. Videamus jam annon cum hac notione conciliari queant, quæ Anonymi ſententiæ favere paullò ante diximus. Ergo ὑπὲρ non tantùm *ſupra*, ſed, docentibus etiam Lexicis, *ultra* quoque *trans*, *extra*, ſignificat. Notum eſt proverbium ὑπὲρ τὰ ἐσταμένα πηδᾶν. Valet id in compoſitis maximè verbis. Sic ὑπερβάλλειν ὅρους Diod. Sic. ὑπερβαλὼν πύλας Noſter Alceſt. 807 et 841. Supplic. 1052. unde et Hecub. v. 53. ὑπὲρ σκηνὴν legendum conjeci. Supereſt ut rationem exponamus, cur Poeta hoc in loco lacunarium et triglyphorum mentionem injecerit. Et mihi quidem non eſt dubium quin contemptum indicare voluerit, quo Perſæ, luxui dedita gens, ædium tecta et lacunaria auro incruſtare ſolita, faſtuoſamque Architecturam amans, modeſtiora Græcorum ornamenta, lacunaria dico cedrina et Dorica triglypha haud dubiè ſpectaverint. Aurum enim Barbaris elegantiæ vicem ſuppleviſſe indicant Virgiliani illi (Æneid. II. 504.)

Barbarico poſtes auro ſpoliiſque ſuperbi.

Atque hinc porrò Paris apud Ovidium *aurea tecta* ut rem Græcis nunquam viſam, Helenæ jactabundus commemorat v. 177. Neque obſtat quod verba Phrygis non adeò perſpicuè contemptum indicent. Potuit enim Actor geſtu vel inflexione vocis ſatis clarum Auditoribus contemptûs indicium dare ut vulgò in Theatris fieri videmus. Illud denique attentum Lectorem haud facile effugiet, hominem ignavum et imbellem, qui modo fugæ vitam ſe debere profeſſus erat, multò magis ridiculum et odioſum eſſe, ſi eodem ſpiritu gentis victricis paupertatem modeſtiamve præ ſuorum opibus luxuque deſpiciat: ut neque hoc ad deprimendos Perſas, quem Poetæ ſcopum eſſe dixi, nullam planè vim habuerit.

1376. Quæri poteſt cur Poeta in fugâ Phrygis depingendâ ὑμεναίων mentionem fecerit. Videntur ὑμεναῖδες calceamenti genus fuiſſe delicatioribus tantùm uſitatum; unde et Dario tribuuntur Æſchyl. Perſ. v. 855. Confer Epigramma Antipatri in Anthol. H. Steph. p. 234. Forte et domi tantùm geſtabantur, planè ut a Romanis ſoleæ. Turneb. Adverſar. XXIV. c. 17. Trepidationem igitur ſervi oſtendit, eum tales ſoleas geſtantem in publicum prodiiſſe.

1377. ὑπὲρ. *ultra, trans.* Per portam enim egreſſum fuiſſe patet ex verſu 1372. Confer Supplic. v. 1052. Ion. v. 46.

1378. τριγλύφους. Ita Septem MSS. Ed. Ald. τριγλύφους.

1379. Hunc verſum, ut nunc ſcribitur, nemo unquam intellexerit. Lego:

φεῦδε, φεῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ

φεῦδε, φεῦδ' cum πίφαυσα conſtruendum eſt. πίφαυσα, ὅτι φεῦδες εἶναι. Quod ſequitur interjectio eſt ut infra v. 1519. ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νύξ. vid. et Hippol. v. 606.

1384. ταυρέοκερων. Sophocles de Acheloo Trachin. 13. βύκερως. Auſidus *tauri-formis* apud Horatium. Hæc autem fluviorum Epitheta non deſignant, ut opinor, caput Taurinum, ſed cornua Taurina humano cupiti adfixa. Talem Deum fluvium pictum vide apud Montfaucon Tom. III. P. I. p. 188. Her. Fur. 375. χρυσοκάρηνον Δίρκαν. Id eſt, *aureis cornibus.* Loquitur de Cervo aureis cornibus et æreis pedibus inſigni, qui inter labores Herculeos memoratur. JORTIN.

1385. κυκλοῖ. Ita MSS. Cantabrig. Ask. 1, 2. et Lib. P. Ed. Ald. κυκλεῖ.

1391. ἁρμάτειον μέλος. Certum harmoniæ genus eſt, quod ἁρμάτιον νόμον vocat Plutarchus Op. Mor. p. 596 et p. 2077. Ed. Steph. Etymologiam vocis inveſtigare vix tanti eſt.

1392. βαρβάρῳ βοᾷ. vide infra ad v. 1404.

1393. ἐριθάλασσον. Ita Ed. Ald. et MS. Cantabrig. nec diſſentit. Lib. P. Quod habet Barneſiana ἐριθαλάσσου Scholiaſtæ, puto, debetur.

1394. κυκνοπλήκτου. Ita Ed. Ald. nec aliter legendum, ſi reſpexit Auctor fabulam de Cygni cum Ledâ conſuetudine. Sed fieri poteſt ut ſimul in animo habuerit candorem et pulchritudinem Helenæ, unde haud dubiè fabulæ origo. Tum autem legendum κυκνοπλήκτῳ ut conſtructio ſit τᾶς κυκνοπλήκτῳ καλλονᾶς *pulchritudinis cygni alas æmulantis.* Rheſ. v. 620.

τίλλουσι δ' ὡς πτερωτὸν κύκνου πλέκος.

1395. Duplicatur δυσλίνους in Lib. P.

1398. Optimè

1398. Optimè animadvertit Heathius, inter cauſas excidii Trojæ non infimam habitam fuiſſe iram Junonis ob raptum Ganymedis. Colligi id poteſt ex Æneid. Lib. I. v. 28. Adde Ariſton. Antholog. H. Steph. p. 116. Hinc emendo;

Δαρδανία τλάμων Γανυμήδη
Ἱππονόας Διὸς εὐνέτα.

Senſus eſt: *O Dardania infelix, propter equitandi peritiam Ganymedis Jovis concubini.* τλάμων ἱππονόας ut ſupra v. 1035.

ὦ μέλεος ἥσης σῆς, Ὀρέστα, κῆδος πότμου.

1402. Perſarum morem tam frigidè et nullâ ratione commemorari quis ferat? Equidem exiſtimo hoc a Phryge dictum, audito reliquorum Barbarorum intùs in ædibus clamore, qualem edere ſolebant mortuo Rege. Quod ſic forte Auctor enunciavit:

Ἀιλινον, αἰλινον, ἰαχὰν θανάτου
Βάρβαροι φλέγουσιν, αἰ, αἰ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλεῖ ὡς
Ὅταν ἄμφι ———

ἰαχὰν θανάτου ut φόνου γόον Oppian. Halieut. V. 583. *φλέγουσιν incendunt.* Bacchylides apud Stobæum Tit. LV. παιδὸς θ' ὕμνοι φλέγονται. Ariſtoph. Theſm. αἴδα γόον φλέξασαν. p. 636. Ed. Baſ. Virg. Æn. IX. v. 500. *Illam incendentem luctus.* Ἀσιάδι φωνᾷ dicit tanquam exinde certior factus clamorem a Barbaris non a Græcis editum eſſe. De Barbarorum luctu vide Herodot. VI. 58. Certum lamentorum genus ut Aſiaticis proprium commemoratur Iph. in Tauris v. 179. Mariandynos ut in lugendis mortuis præcipuos deſignat Æſchyl. Perſ. v. 940.

κωκυμέλιτον ἴαχα
Μαριανδύνοις
θρηνητῆρα
πίμπλα, πίμπλα.

Suidas in θρήνους· βαρβάρικον ᾠδὴ τὸ θρήνων. ἐπὶ Πατρόκλῳ γὰρ ὁ γίνεται.

1406. σιδηρείοις αἰδᾶ. Ita cum Kingii MSS. edere decreveram. Ed. Ald. σιδηρέοιον αἴδᾳ: unde credibile eſt κατ' αἴδα, quod habet Barneſiana, Typographi errorem eſſe. Heathio placet αἴδᾳ in dativo, ut ſenſus ſit; *cum Regum ſanguis Orco effunditur.* i. e. in honorem Orci. Sed melius eſt αἴδα in genitivo legere. Enſis enim Morti a Poetis attribui ſolet: vid. Alceſt. v. 75. Sophocl. Antigon. v. 610.

1413. Interpungendum puto poſt τε, ut θράκων et ad ξύνεστε et ad φόνιος referatur. Eſt autem θράκων ſubſtantivum, non participium a θρέκομαι. ut Herc. Fur. v. 953. Confer ſupra v. 480. ubi Oreſtes eodem modo draconi comparatur. Quin et infra v. 1432.

1423. ἴσαλον, ἴσαλον. Ita MSS. B et Ask. 1. ut edidit etiam Kingius. Ed. Ald. ἴσαλον.

1430. ἀρχύστατος adjectivum nullibi reperio, ut vix dubitem legendum eſſe ἀρχύστατ' αὖ deinde μηχανᾶν genitivo plurali.

1433. Kingio placet σὺ δ' ἦσθ' ἴσως τότ'. Sed non neceſſe eſt.

1452. ἑστίας. Religio erat Veteribus, preces quas ἀφ' ἑστίας aliquis fundebat, aſpernari. Hinc Themiſtocles ad Admeti ἑστίαν confugit Diod. Sic. Lib. XI. c. 56. Theramenes, vim metuens in βωλαίαν ἑστίαν inſiluit. Idem Lib. XIV. c. 4. Confer et Lib. IV. c. 50.

1455. ὧν ἥμισυ. Lib. P. et Ask. 2. ὧν ἥμισυ πωλεῖν, quod verius, niſi vulgata defendi poſſit ex v. 1188.

1458. Barneſius vertit, quaſi ἀλλ' ἀεὶ κωκυὶ ellipticè poſitum eſſet pro ἀλλ' ἀεὶ κωκυὶ ἴσταθι. Kingius ita diſtinguit;

οὐκ ὀκνοδὴν ἴτ'; ἀλλ' ἀεὶ κωκυὶ Φρύγας.

Mihi Hyperbaton eſſe videtur, pro, ἀλλ' οὐκ ὀκνοδὴν ἴτ', ἀεὶ κωκυὶ φρύγας;

1459. σκλῆσε. Ed. Ald. σκλῆσαι quod hìc per incuriam remanſit. Kingius σκλῆσε.

1461. ὐ ἐξέδραισι. Ita Ask. 1, 2. et Lib. P. ut jam edidit Kingius. Ed. Ald. ὐ ἕδραισι. Exhedra, ſecundum Erneſtum in Clavi Ciceronianâ, eſt locus in porticibus, villarum imprimis, pluribus inſtructus ſedibus, ut ibi conſideri, diſputandi cauſâ, poſſit. Plutarchus in Bruto: φύσα — ἐξέδραν ἰχῶσα p. 1811. Ed. Steph. Iterum p. 1813. ἡ βύλις ἀς τὴν ἐξέδραν ἀπομαλθῶσης.

1482. κτύπει. Heſychius: κτύπει, τῇ χειρὶ κρούει.

1483. Ne neceſſe ſit ad invenuſtam ſanè figuram Colophoniam confugere, lubens ſcripſerim φυγᾷ δ' ὑπνοῦ.

1489. λαμὼν. Ita MS. B. Ask, 2. et Lib. P. Ed. Ald. λαίμων. Sed ἄσω elegantiùs cum accuſativo conſtruitur ut Ἴλιον ἄσω. Il. α. v. 71.

1499. τριπόρφυρος. τριλόφιον reſpicit, genus galeæ, tribus criſtis inſignitum, Ducibus Tribuniſque, ut videtur, proprium. vid. Plutarchum in Arato p. 1904, et 1905. Ed. Steph. Ariſtoph. Aves v. 94. ibique Schol. Eundem Pace v. 1173. τριπόρφυρος Analogiæ non ſatis convenire videtur; legiſſemque adeo τριπόρφυφος ex Scholio MSi Cantabr. niſi Oppianus præberet εὐκόρυθον Cyneg. I. 362.

1509. Νεκροὶ δ' ἔπιπτον. Ellipſis eſt per οἱ μὲν ſupplenda. Νεκροὶ ἦ οἱ μὲν ἔπιπτον, οἱ δὲ ἥμελλον. *Mortui verò alii tum maximè cadebant, alii mox caſuri erant, alii jam ceciderunt.* Vide ad Iph. in Taur. v. 1350.

1517. ἀλλαχῇ δωμάτων. Ita edi debuit ex MSS. B. Cantabrig. Ask. 1, 2. Lib. P. δὴ ἀνὰ δωμάτων. Ed. Ald. ἀλλ' ἀνὰ δόμων unde faciunt recentiores ἀλλ' ἀνὰ δωμάτων *per veſtibula ædium.* Sed hoc neque convenit Phrygi, ignaro utique, quid Helenæ accidiſſet; neque cum reliquâ Fabulæ oeconomiâ conſentit. vid. v. 1667.

1523. τὰ δ' ὕστερον. MS. Cantabrig. τὰ δ' ὕστερ'.

1533. προσαίτων. Ita MSS. Leidenſes citati Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 300. Conſentiunt Ask. 1. et Lib. P. Ed. Ald. προσαίτων.

1563. Geminatur τύχα in Ed. King.

1577. δυνάμεις. Ita Kingius. Ed. Ald. ἃ δύναμις.

1582, 3, 4. Hos verſus Aldina et vulgatæ omnes Electræ tribuunt. Sed illa poſt v. 1366. ſcenam reliquerat, et ad Helenæ cadaver contemplandum domum introierat vid. 1363. Intus autem manſiſſe oſtendit v. 1651. ubi ipſam Oreſtes ædes incendere hortatur. Quid quod extra manens portis obſeratis in Menelai manus incidiſſet. Delevi igitur ejus perſonam quæ in MSo B manu recenti adſcripta erat, in Libro P. omnino deerat.

1591. κεινὴν. Lib. P. ϗενὴν. Vulgatâ non deterius eſſet ξενὴν.

1597. τάλαιναν ἀθλίαν. Tautologia eſt. Legendum Λάκαιναν ἀθλίαν. *miſeram Lacænam* vid. ſupra v. 1448. Troad. v. 875.

1598. χερὶ. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. χερσῖν.

1603. πηλαιὰ χίοσιν, τετύνων πόνον. Quaſi verò omnia pinnacula fabrorum opus non ſint. Legendum ſcilicet;

—— πηλαιῶν χίοσιν τετύνων πόνον.

Confringens pinnacula, priſcorum fabrorum opus.

1610. ἀθέτησον. Qui Anapæſtos in paribus locis non ferunt, legere debent cum Kingio ἀθέτησ'.

1640. ἀνδάνουσιν. Kingius μ' ἀνδάνουσιν incertum quo Auctore. Nec dubitari poteſt quin ἀνδάνω, ἀρέσκω, et ſimilia eleganter cum Accuſativo conſtruantur vid. Hippolyt. v. 185.

1644. πάθη τιν' *qualem perſuaſionem.* Subſtantivum enim eſt, non verbum.

1647. ἃ χθὲ τάδ' ἦν. Ita cum Edd. Ald. et King. MS. Cantabrigienſis. Ed. Barneſ. ἃ δὴ τάδ' ἦν, quod veterum Typographorum errori debetur.

1653. ταχίων. Ita MS. Cantabrig. Lib. P. et Ed. King. Ed. Ald. πίχω.

1655. οὔκουν. Lib. P. ἄχι. Legendum οὐκ ἀ'. e. i. οὐκ ἀὰ. vid. Iph. in Taur. v. 1434. Idem olim error erat Helen. v. 1581 et 1617.

1679. κιλλίστοις et κέλαν verſu ſequenti ſimul conſiſtere non poſſunt. Lego:

κιλτίστοις ϑ' οἷς Φυχῆς ἱππόμοις
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστου κλύων.

Obtinebit autem (Parrhaſium ſolum) ut inter Azanas et Arcadas Oreſtem propter tuam fugam audiat. Confer Helen. v. 1467. et quæ ibi citantur. Verbum κυρῆσαι eâdem poteſtate habet Plutarchus: ἐκέκτηντο βασιλᾶ χθονίνα Πάριον ἐπιτάνιοι τὸ ἀλλάγμα. Vit. p. 1015. Ed. H. Steph.

NOTÆ

NOTÆ

IN

PHOENISSAS.

ΕΝ ἄστροις. Suidas: ἀστὴρ ἄστρα ἀμφίβια. ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τι ἐστὶ· τὸ δὲ ἄστρον οὐκ οἶδεν συνίστησιν. ὁ καὶ ἀστρολόγημα καλεῖται. Quare τὴν ἐν ἄστροις ὁδὸν verti debet *viam per conſtellationes* i. e. per Zodiacum. Nec aliter Scholiaſtes.

16. χρονίαν. *conſuetudinem*, ὁμιλίαν. Maximus Tyr. VI. ἐδὴ ἀγραίοις σκυβάλοις, ἐδὴ δημώδεις χρονίαις.

21. ἡδονῇ δὲς. Sic Philoſtratus εὐφροσύνῃ δὶς δὲς καὶ παίζων. p. 769. Ed. Morell. Idem p. 863. γελᾶν δὲς. vid. et Vit. Apollon. Tyan. I. c. 6. et 13. V. c. 1.

38. ἄμφω. Sic ſi legamus, conſtructio erit ἐς τοῦτο τὸ χάσης ὁδὸς. quaſi χάσκω ὁδὸς vel regionis, vel ampli certe ſpatii nomen eſſet, quod contra eſſe novimus ex Pauſaniâ p. 320. Ed. Sylb. Malim igitur ἀμφὶ *juxta*.

45. ἐπιζάρσι. Euſtathius ad Il. μ. p. 871. τὸ ἐπίθεσιν, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐπιζάρσιν οἱ Ἀρκάδες φασὶ, ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπιζάρσι Σφίγξ. Ex Valckenaerio.

47. Κρέων. Copulam τ' addit Aldina, quam rectè delet Kingius, MSS. Bodl. et Reg. Soc. auctoribus.

51. Rectè judicat Valckenaerius nihil Euripidis fabulis excitari poſſe, quod ad ridiculam hujus et ſequentis verſûs tautologiam æquiparari poſſit. Non abſurdum fuerit putare, locum duplici modo olim ſcriptum fuiſſe (διπλογραφίαν Græci vocant) donec proceſſu temporis Librarii, cum utra verior eſſet ſcriptura, non liqueret, utramque receperint. Æquè enim difficultatem tollas, vel hunc vel proximum verſum reſecando. Quod ſi quis eam medicinam nimis ſeveram judicat, non incommodè legere poteſt;

ὅθεν τράπηζος τῆσδε γῆς κραδίστατον
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνῃ πόνου.

Quid autem probabilius, quam Oedipum, cum Thebanos Sphingis devincendæ rationem docuiſſet, Ducem exercitûs, poſtea verò, cum re et eventu conſilium ejus probatum eſſet, Regem renunciatum eſſe? Nec aliud ſane indicare videtur narratio Tzetzis ad Lycophron. v. 7. τράπηζος et τύραννος confuſa videbimus infra ad v. 1400.

70. Εὐχαὶς. Ita bene Valckenaerius ex MS. Leidenſ. et Moſchopulo ad Heſiod. Op. et D. 540. Ed. Ald. ἀρὰς.

74. ζυγοῖς. Metaphora a *tranſtro navium ſuperiore*. vid. Æſchyl. Agam. v. 1626. Heſych. v. Κληῖδες. Lib. P. ζυγᾷ. ſed utrumvis probum eſſe oſtendunt loca citata.

88. Θάλῳ πατρὶ. Confer συζύγου πατρὶ Alceſt. 321. γυναῖκας ἰσάσι Soph. Antig. 577.

90. μιλάθρων. Sequitur in Aldinâ δ'. quod delet Kingius ex MSS. Bodl.

93. Offendit Valckenaerium indicativus particulæ μὴ ſubjunctus. Sed ita ſæpe Veteres. Oreſt. v. 209.

μὴ κατθάνωσι σὺ σύγχεον λίθῳ δόλῳ.

Troad. v. 178, 179.

—— ἐπακούσομαι,
Βασιλῆας, σίγᾳ, μὴ μὲ κτάνωσιν
δόξῃ Δαναῶν κλύειν μέλαθρα.

Chariton Aphrodis. Lib. 3. p. 73. μὴ διψήσωσιν ἡμᾶς ὁ Θήρων, κῆ τίθηκεν ἡ δυσχής. Paullò inſuſitatius eſt, in eadem periodo primò indicativum, deinde verò ſubjunctivum ab eâ particulâ regi. Habet tamen Lucianus in Hermotimo. ὄρα, μὴ οὔχ μόνον ἐσὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πόλεων ἡμέρων δύνῃ.

Valckenaerio placet ἀ τις πολίτων, ut inveni quidem in uno Pariſienſium. Sed hoc conſtructionem magis impeditam reddit. Quem enim ſenſum habebit καὶ ἀ μὲν ἐλθῇ ἐμοὶ ψόγος, quod nihil profectò aliud eſt, niſi initium Enthymematis, ſublato fine.

131. ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν. Geſtabat enim in Clypeo Argi effigiem, oculis, tanquam ſtellis, ubique diſtinctam. vid. v. 1150. et ſeq.

132. ἀμφίβιον. *humano*. vid. infra v. 1536. Iph. Aul. 1341. Soph. Antig. 830. Kingius ex MS. Reg. Soc. ἀμφίβιον.

158. ὃ καὶ δίδυμον. MSSi nonnulli cum Ed. Ald. ᾧ ϵ δίδυμον minùs rectè.

172. ἀκριτὴς. Ita MS. Flor. Vulgò ὑκριτὴς.

179. γῆς φιλαμάτου ῥοαί. Legendum χθαί, ut infra v. 961.

φόνιον αἷμα γῆ δέχῃ χθὸς.

Χαὶ

χοαὶ autem vocantur, quæcunque aut Mortuis aut Diis Inferis, aut Telluri offeruntur, ſive liquores, quorum proprium eſt χίεσθαι, ſive alia. Heliodor. p. 330. Ed. Bourdelot. τὸ ἐπιφέρω χοὰς ἐπὶ τῷ ἐμφυλίῳ πλοκάμων vid. et p. 280.

197. δόσιν. Legendum haud dubie cum Cantero et Scaligero δόσι.

207. παρῆγμος ἁπλῶσαι πόλιν. Mendi hoc arguit Valckenaerius, ut cum induciis minùs cohærens. Mihi contra facile videtur id quodcunque eſt criminis diluere. Etſi enim pactæ erant induciæ, tamen, ſi id nondum palam factum eſt, quo tempore exercitus Argivus commovere ſe et aciem extendere cœpit, (vid. v. 107, 8.) quod fingi non abſurdè poteſt, num mirari debemus civitatem Thebanam talis ſpectaculi terrore perculſam eſſe? Conſer v. 247. et ſeq. ad v. 264.

212. ἀκμάλας. Ita MS. B. et Exc. Put. Vulgò male ἀκμάλαις.

215. νάσου. Poetis peninſulam ſignificat ut Soph. Oed. Col. v. 689.

216. ἵνα κατοικάσθην. *ut habitarem.* Sic Ariſtides Tom. I. p. 269. ἵν' ἀμφοτέρως οἰκήσαιεν. Noſter Iph. in Taur. v. 358. ἵν' ὡσὶν ἀκλιτιμωρησόμην. Æſchyl. Promoth. v. 748. ὅπως ἀκηκοάγην. Soph. Electr. v. 1140. ὅπως θεὸν ἵκεσο.

ibid. νιφοβόλους. Ita MSS. Kingiani. Ed. Ald. νιφοβόλλους.

211. Ἰόνιον πόντον. Ionium mare Veteribus nonnunquam eſt, quod ab Helleſponto ad Ægyptum uſque porrigitur. Seneca Thebaid. v. 610.

Hinc quâ relinquit nomen Ionii maris
Fauces Abydi Seſtos oppoſitæ premit.

Idem de Myrtilo ad Geræſtum, Eubœæ portum, in mare præcipitato: *notior Nulla eſt Ioniis fabula navibus.* Thyeſt. 142. Plin. Nat. Hiſt. IV. c. 11. *Græci et Ionium dividunt in Creticum et Siculum.* Himerius apud Photium p. 603. Ed. Hæſchel. p. 603. ἄρχεται μὲν (Aſia) ἀπ' Ἰνδῶν ἄνω, ἕως μὲν ἐῶ καὶ ἄρκτον ἐφ' ἑῴαν κλίνῃ καὶ φάσκοι, ἕως ἂν μεσημβρίαν καὶ ἀπίοντα ἥλιον Αἰγύπτῳ τε καὶ τῷ Ἰονίῳ πελάγει ἕως τοὺς ἄθλους ἠπείρους ἀπερχόμενον τὸ λύγισον. Hujus notionis veſtigia, quanquam minùs certa, invenias Ovid, Faſt. IV. v. 566. Senecæ Agam. v. 502. Stat. Thebaid. I. v. 14. et apud Plutarchum de Herodoti malignitate p. 1573. Ed. H. Steph. Val. Flacc. Lib. I. v. 24.

221. κάλλιστον. Lego ἄλλιστον κελάδημα *inoptatum ſtridorem* a λίσσομαι unde τρίλλιστος et πολύλλιστος Homero, Orpheo, Callimacho et Dionyſ. Perieg.

219. ἰλάτᾳ πλεύσουσι. Remis navigabant, quia Zephyro flante, velis non poterant. Dicitur autem ut κώπαισι πλεῖν, Menandro in Thraſyleonte.

ibid. περιρύτων. Intellige, ſenſu activo, περιῤῥεόντων. Sic Euſebius περιῤῥύτῳ περικλύσμοις θαλάσσῃ f. 131. Ed. Rob. Steph. Ab hac voce regitur Σικελίας. περιῤῥύτων Σικελίας, *quæ Siciliam circumfluunt.* Ariſtid. Orat. I. γῆς περίῤῥυτος ὠκεανῷ. Neque ſanè inauditum eſt hujuſmodi participia activè accipi, et genitivum adſciſcere. Soph. Oed. Tyr. v. 904. δίκας ἀφόβητος *Juſtitiam non timens.* v. 988. ἀψοφήτους ἴχνους *haſtam non attingens.* Polyb. p. 400. B. μηδ' ἀνυποστάτου εἶναι τῆς Ἑρμείου τόλμης.

200. ἀκαρπίσιν πεδίοις. *Camporum infructuoſorum.* Intelligendum puto mare, expreſſumque a Poetâ Homericum illud ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. πέδον νήριτον. (f. νηρήιον) Ibyco dicitur apud Scholiaſt. Pindari. Ovid.

Latarumque jacens *campum* ſpectabat aquarum.

Alia hujuſmodi exempla citat unus e Scholiaſtis, qui eodem modo locum intellexit. In nonnullis MSS. περιῤῥύτων ὑδάτων ὑπὲρ inveni, ubi media vox haud dubiè Grammatici interpretamentum eſt, quod ex ſpatio interlineari in contextum migravit.

225. πόλεος. Metrum poſtulat πόλεῳ.

231. χρυσοστεύκτους. Ita Kingius ex MSS. Bodl. Ed. Ald. χρυσοτεύκτους. Legendum metri cauſâ χρυσοστύπους ut Electr. 470.

239. ἄντρα δράκοντος. Ea circa verticem Parnaſſi fuiſſe colligas ex Iph. in Tauris v. 1253. Conſer Callimach. Hymn. in Apoll. v. 100. Apollon. Rhod. Lib. II. v. 708.

242. ἀθανάτας θεᾶς. Interpretantur de Dianâ, licet ἀθάνατος θεὸς non magis Dianam deſignet, quam Junonem aut Venerem. Nec ſi hoc concedamus, ſatis expedita erit conſtructio. Malim igitur:

ἰλίσσων ἄ, θαλάμους θεᾶς.

ἰλίσσων valet *choreis circumeuns.* vid. Iph. in Aul. v. 1489. Callimach. Del. v. 321. Conſer etiam Virg. Æneid. VII. v. 391.

Θάλαμοι ſunt *adyta*, ſive *terræ ſpiracula.* vid. Ion. 394. Nicandri Alexipharm. v. 8. ubi Scholiaſtes, θάλαμοι, τόποι ἱεροὶ, ὑπόγαιοι. Ergo hìc θάλαμοι hiatum illum terræ notabunt, cui adytum templi inædificatum eſt. Diod. Sic. Lib. XVI. c. 26. quem Lycophron ἄντρα Κηφίσου θεᾶς vocat v. 208. Circa hunc hiatum choreas actas fuiſſe docet Himerius citatus ad Ion. v. 463.

258. Lego: ὡς μίτοις μοι πόνων. *Unde et ad me quoque pertinent labores.*

261. πόλιν. Metrum poſtulat πτόλιν.

262. φλέγει. tranſitivè accipiendum, ut ſupra v. 252. Æſchyl. Perſ. v. 395. σάλπιγξ δ' αὐτὴ πᾶν ἔκαν' ἐπέφλεγεν.

264. ἵξεται. Sic legendum haud dubie ut olim ſcriptum fuiſſe oſtendit Scholiaſtæ annotatio. πάμφωνα Ἐριννύων quod ſequitur, ad μάχην ſubintellectum per appoſitionem referendum eſt. *Quam* (ſc. pugnam) *Mars ſtatim afferet, cladem a Furiis ortam.* Ed. Ald. οἵστεται Lib. P. ἕστεται.

274. ὃ τὴ δίδυμα. Dubito, an Valckenaerio aſſentiendum ſit, legenti, ᾧ τὴ δίδυμα. vid. præter locum Sophoclis ab ipſo citatum qui eſt Oed. Colon. v. 1287. Andromach. v. 643 et 660. et Lambert. Bos. Ellipſ. Græc. p. 305.

312, 13. Variant MSSi in his verſibus infigniter. Exhibent in priori alii γεραιᾷ, alii γαρᾷ: in ſecundo plerique πόδι. Lectionem noſtram quam ex MSS. derivaſſe ſeſe ait Kingius, confirmant MSS. B. Ask. et Exc. Put. Reſcribendum vero in ſecundo, ni fallor, ἵλκω μολὶς βάσιν. παρὸς, quod Valckenaerio placet, ſeorſim poſitum, idem non ſonat, quòd παρὸς δόμων.

317. μυρίαις.

317. *μορίμης*. Ita Kingius, firmatque Leidenſium unus. Ed. Ald. *μυρίμης τ'*.

325. *καὶ κόμαισι*. Ita MSS. Bodleiani, Cantabrigienſis, Leidenſes, et Ed. Grotii. Verum quidem non puto, ſed vero duntaxat proximum. Lego utique *καὶ κόραισι et pupillis oculorum*. Lucretius IV. v. 1072. citatus hìc a Valckenaerio:

Nec conſtat, quid primùm oculis manibuſque fruantur.

Ed. Ald. *τῇ λέξει* minùs commodè.

329. *πλαγᾶν — χαρμοτᾶν*. Ita (quamquam diverſo accentu) præbent MSS. Leid. et Flor. nec aliter Scholiaſtes. Ed. Ald. *πλαταῖς — χαρμοτᾶς* quod, me invito, hìc propagatum eſt.

340. *δόμοισι*. Ita Kingius et Grot. Ed. Ald. *δόμοις*.

342. Ambo fratres non exulabant domo, ut pene putem legendum eſſe *τᾶς ἀπεζευγάσας δόμον quæ domum ab invicem ſejunctam habet*. Sed tanta loquendi ſubtilitas a Poetâ fortaſſe non exigenda.

348. *σὺν ἀλαλάγμοις δ' αἰαγμάτων*. Valckenaerius *ἐναλάγμοις δ' αἰαγμάτων*, citans Iph. in Aul. v. 1107. Addere potuit, Hecub. v. 337. Malim eodem ſenſu et vix literâ mutatâ *σὺν ἀλαλάγμοις δ'*.

349. *Λαὸν σηρίλα*. Ita Grotius et Kingius, uterque MSS. plerumque ſequentes. In Ald. deeſt *Λαὸν*. Sed agnoſcunt (alio loco) Leidenſes, Cantab. Flor. et Lib. P. Aldinam male ſequitur contextus.

350. *καὶ γάμοισιν*. Quis certò affirmet ſenarium hìc ab Euripide poſitum eſſe? Senſus certè bene ſe habet, nec Pierſoni conjecturâ opus, legentis *πρὸς νύμφαις γάμοισι*.

355. *σῷ*. Nollem hoc, Typographicum forte Aldinæ erratum, hìc iterum admiſſum. Dudum Barneſius emendavit *τῷ* ex Cantabrig. quocum faciunt Bodleiani omnes, Leidenſes, Florent. et Lib. P. Mihi præſtare videbatur *Λαΐῳ τ' ἰμῷ πλαγχθοεῖ*. Sed rectè omnino judicat Valckenaerius incommodam hìc eſſe Laii mentionem, quippe qui totum Oedipi genus deteſtaretur. Idem eleganter ſuſpicatur ſic potiùs dediſſe auctorem;

Καδμεῖ τι τῷ πλαγχθοεῖ.

384. *δ' ὄσσων ὄμμ' ἔχων διπρυμμόνων*. Hoc quid ſit, explicari non poteſt. Et alii quidem aliter: ego emendandum cenſeo, *νάμ' ἔχων διπρυμμόνων*. Sic *πόνους διπρυμμόνους* Herc. Fur. v. 89. *νάμασιν' ὄσσων* ejuſdem fabulæ v. 626. *δ' ὄσσων* interpretor *in oculis* ut *λιγὺ στέρνων in pectore* Soph. Antig. v. 650. *λιγὺ κυμοτόνων in undis* Iph. in Aul. v. 953. *λιγὺ κυλινδομένων intra velamen* Iph. in Taur. v. 373. *λιγὺ φρενὸς in animo*. Herc. Fur. v. 747. *λιγὺ χαρᾶς ὑδρήλας in loco humido*. Hippocrat. de morbis mulierum in initio. Significare videtur Auctor Polynicem, quanquam non ſemper in lacrymas effuſum, ſemper tamen lacrymas in oculis habuiſſe, quomodo et Parrhaſius Philoctetem exhibuit, teſte Glauco Antholog. Lib. 4. p. 314.

ἐν τῷ γὰρ ἐφηλίκοις ἐπικλήσει κάφον ἀπείλει
δάκρυ, τῷ ὁ τρύχων ἐντὸς ἐπὶ πόνῳ.

392. Eleganter Marklandus, *τλήμονος φυγὰς ἐμᾶς*.

394. *ἔτω γὰρ ἤξειν'*. Probabiliter emendat Valckenaerius *ἔπω γὰρ ἤξειν'*. Sed nec deterius foret *ὅτῳ γ' ἀρίστῳν' cuicunque demùm placitum erat*.

413. *ἀδῖνα' κραιῶν*. Nonnulli MSS. *ἀδῖναι ἦν* ut ante Kingium quoque editum eſt. Mihi cum neutra lectio loco conveniat, incidit ſuſpicio veram vocem caſu aliquo jam olim deletam eſſe, atque in ejus locum hæc duo a diverſis correctoribus ſuffecta. Legendum ſanè videtur, utcunque a literarum veſtigiis abhorreat;

ἴσχουσιν Ἀφροδίτην τιν', ἀδῖνα νόσου.

Æſchyl. Agamem. v. 551.

τίς πτερὸς ἄρ' ἦτις τῶνδ' ἐπαύσολοι νόσου.

415. *ἄλγη ἀν*. Optimè Reiſkius et Valckenaerius, *ἄλγη ἀεί*.

421. *δύναι' ἄν*. Ita rectè Marklandus. Barbarum eſt quod dant vulgatæ, *δύναμ' ἄν*.

442. *σύγγαμόν*. Ita rectè Aldina. MSSi plerique et Editi inde a Barneſio *σύγγαμον*. Defendit etiam Valckenaerius, neque tamen negat *σύγγαμος*, hoc uno loco excepto, ſemper *lecti participem* ſignificare, *σύγγαμον* verò optimum ſenium efficere, et niſi metrum obſtaret, haud dubiè recipiendum eſſe; *συγγαμόρους* enim dici, qui ſorores matrimonio ducunt. Eruditè cætera et vere Vir Clariſſimus; quod ad metrum attinet, videtur *σύγγαμόν* mediam ſyllabam eodem jure corripere poſſe, quo *ἀμπλάκων* primam. vid. ad Iph. in Aul. v. 124. Sic Dionyſius Periegetes primam in *Σάμος τε* corripit v. 304. Alexis penultimam in *Ἐπίχαρις* apud Athenæum p. 164. C. Philoſtephanus primam in *Δημόδοκον* ibid. p. 293. Jortinus V. Cl. verſum ſpurium eſſe ſuſpicatur, utpote inutilem, ineptum, et qui nihil dicit quod non dictum fuerit priùs.

448. *τοιοῦσιν*. Valckenaerius ex Scholiaſte *ἰσχύσιν*, et *τοῖς φιλτάτοις* de Eteocle interpretatur. Ego non video, quomodo dici poſſit, Eteocle volente, bellum Thebis illatum eſſe; non enim qui volens peccat, volens ideo in diſcrimen venit. Contra Polynices, exercitum contra Thebas ducens, quodammodo contra parentes, qui ibi habitabant, duxit, id quod innuere videntur Eteoclis in eum convicia v. 623, 625. 631. Conſer v. 1123. Levi ad ſummum emendatione opus:

τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσι γ' ἠράμην δορὸ.

invitus, ſaltem chariſſimis parentibus, bellum intuli.

463. *πίσσων*. Legendum *ξέσσων* i. e. *λίσσων*. *Ξυναρμὸς λόχων* ſunt *duplices manipuli*. Sic enim copias nonnunquam inſtructas eſſe docet Ælianus in Tacticis. Idem ex Suidâ intelligimus, qui talem numerum *διλοχίαν* vocatum eſſe tradit. Cohortes Thebanæ quæ ad ſeptem portas Urbis totidem cohortibus Argivis oppoſitæ erant, hìc locum non habent. Nondum enim id conſilium a Ducibus vel Argivorum vel Thebanorum captum eſt vid. v. 754. et ſeq.

476. Repetitio vocis *ἀστρᾶς*, cum nullam emphaſin habeat, Librario haud dubie debetur; Lego:

ἄδελφον δ' εὐφρὼς ἥκοντα σὸν.

Parum erat dixiſſe; *Fratrem tuum venientem vides*, niſi addidiſſet, *amicè et pacificè*.

477. *ἐφ' οἷσιν ἥκει*. Kingius ex nonnullis MSS. *ἐφ' οἷς σπονδὰς*. Mihi alterum elegantius videtur.

478. μηδαμῶς. Valckenaerius ex MS. Leidenſibus μήδενος, ut habent etiam omnes Bodleiani. Parùm intereſt.

487. Male hæc accipit Valckenaerius. προσκέπτομαί τινος æquè Græcum eſt ac πρόσκεπτομαί τό τινος, cujus exempla ab ipſo afferuntur. Hic utraque formula alternatim ſine ullo ſenſûs diſcrimine adhibetur. *Ego quidem et domui paternæ et rebus meis et huic conſului.*

488. χρήζων. Malim, copulâ adjectâ χρήζων τ'.

518. ἡλίου πρὸς ἀντολὰς. Stobæus Tit. XLV. horum loco dat αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, quæ ſic ordinari debent ἔλθοιμ' ἂν πρὸς ἀντολὰς ἄσχων αἰθέρος. Utro modo legas, parum mihi convenire videtur vox ἀντολὰς. Etenim πρὸς ἀντολὰς ἴλθειν ſive ἄσχειν ſive ἡλίου nihil aliud ſonat quam *ad ultimum Orientem ire:* in quo nihil eſt ſpiritu Eteoclis dignum. Lego igitur, ἡλίου πρὸς ἅντυγας *ad ipſum Solis currum.* ἄσχειν non connectitur cum ἡλίου ſed ponitur ut νῆσον Hecub. v. 1285. χθονὸς. Hippol. v. 1262.

530. ἐξαίρει λόγους. Fruſtra hoc mutat Valckenaerius. Iſocrates Panathen. λόγοις ἐξαίρειν ἐπειρῶντο τὰς Ἀθήνας. Julianus Imperator de Regno: κομπαζόντων πράγμασι τοσούτοις ὅσους ὁ σίδηρος ἐξέλειν ἰσχύει p. 73. Ed. Spanh. vid. et Noſtrum Ione v. 61.

533. Male hæc accipiunt Interpretes. Legendum, diſtinctione ſublatâ;

οὐκοῦν σ' ἐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
ἄρχειν πατρὸς μοι, τῆσδε δαλεῦσαι ποτέ.

δαλεῦσαι eſt in Bodleianis omnibus et duobus Leidenſibus. Vulgò δαλεῦσαν.

535. ἴτω μὲν. Ita Leidenſium unus, Cantab. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. ἴτω μοι.

552. νόμιμον. Apud Plutarchum in Lib. de Fra. Am. μόνιμον legitur, quod primâ facie adblanditur. Sed videndum an hac lectione receptâ rectè argumentum procedat. Dicit Jocaſta: *æqualitatem urbes urbibus, ſocios ſociis ligare.* Sequitur ratio, *quia ſuâ naturâ ſtabilis eſt.* Imo contrario modo argumentandum erat; *Æqualitas permanens et durabilis eſt, quia ſocios ſociis, urbes urbibus ligat.* Si mentem auctoris aſſequor, hoc voluit dicere; *Æqualitas ſocios ſociis ligat, quia, quod æquale eſt ſuâ naturâ hominibus gratum eſt.* Qui quidem ſenſus ut efficiatur, legendum;

τὸ γὰρ ἴσον δίκιμον ἀνθρώποις ἴφυ.

δίκιμον ἀνθρώποις ut δεικιμώτατος Ἕλλασι Supplic. v. 279.

554. ἰχθῦς δ' ἡμίρας. Accipio pro ἰχθῦς βίου, ut νέον ἀμέραν Ion. v. 732. idem proculdubio eſt quod νέον βίον, et ἐπίπονον ἀμέραν Soph. Trachin. v. 667. nihil aliud quam ἐπίπονον βίον, quo etiam ſenſu nota ſunt ex Homero δῆλιον et ἠλιθίοιο ἤματος. Itaque miror vocem ἡμέρας tantopere Valckenaerium offendiſſe, ut contra auctoritatem Plutarchi, Dionis Chryſoſtomi et Clementis Alexandrini, Ariſtotelis denique, in ἰὼς ἰχθῦς mutatum iverit. ἰχθῦς δ' habent MSS. Cantabrig. Flor. Leidenſium alter et Lib. P. Ed. Ald. ἰχθῦς δ'.

557. Bene confert Jortinus Stat. Sylv. III. 3. v. 19.

558. βαδίζω. Ita in tribus MSS. reperit Kingius. Accedunt Flor. Leidenſium unus et Lib. P. Ed. Ald. βαδίζων.

562. ἀτιμίαν. Ita MSS. Cantabr. Bodl. et Leidenſes duo. Ed. Ald. λώβαμαι.

572. Hunc verſum, ut non ſatis aptè præcedentibus cohærentem, ejicit Valckenaerius. Neque ego quidem diffiteor nexum orationis hoc in loco ſubobſcurum eſſe. Sed lenior forte medicina ſuffecerit,

ὥσθ' ὅλους ὁ βίοτος, ἀλλ' ἀφύμερος.

581. Legendum puto;

χθονὸς) Θήβας, ἀφιλότιμος δὲ σύ.

ἀφιλότιμος pro ἄτιμος, neſcio an Euphemiſmi gratiâ. Plutarchus in Dione p. 1760. ἀφιλότιμον ἄνευ καὶ ἄζηλον τὸ ἄρχεσθαι. Id Op. Mor. p. 60. δίκαι ἄδικος ἡ ἀφιλότιμος. Sic φιλότιμον pro ἴτιμον, Iph. in Aul. v. 342.

τοῖς τρόποις ζητῶν πριᾶσθ' τὸ φιλότιμον ὦ μισῶ.

Confer etiam ejuſdem Fabulæ v. 22.

588. κ' ἀς σκῦλα. Ita rectè Valckenaerius ex conjecturâ. Vulgò ἢ σκῦλα.

591. γένοιτ' ἂν ὑφ'. Ita Ed. Ald. et MSS. Legendum forte γένοιτ' ἰφ'. Sic ἐπὶ τοσοῦτον μοχθήσαι Lucian.

592. ὑπερδράμῃ. Ita optimè Grotius et Valckenaerius ex Canteri conjecturâ. Edd. plerique ὑπερδράμῃ.

596. δύω. Per ſynizeſin ut δύοιν. Oed. Tyr. 651.

598. ἀμαθίαι. Sequor Aldinam. MSS. nonnulli ἀμαθίαν.

602. ἴσ' ἀγὼν. Editi recentiores ἀγὼν ἴσ'. Canterus ἴτ' ἀγὼν vel ἀ 'γὼν i. e. ὁ ἀγὼν. Malim iiſdem verbis, diverſâ tamen ſcripturâ, ἰσ' ἀγὼν. Verbum enim reticeri elegantius eſt.

610. ἐγγὺς ὁ σῶσων. Similis Pleonaſmi exempla aliquot dedit Barneſius ad Cyclop. v. 211, quæ ibi non negligemus. Pro βίοτος præſtaret forte βιοτῆς.

614. Κομπὸς ἄν. Subſtantivum loco adjectivi. Sic ἀνὴρ ὅλιος aliquoties apud Demoſthenem. Lucianus in Gallo: τῇ λαιᾷ σώσειν γέροντα.

616. σὺν ἀκαιτύμισθ'. Hoc quem ſenſum habere poſſit, non video. Legendum, ni fallor,

σὺν ἐπαθύμισθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκέτην δάμαρ.

Quaſi diceret: *tu quidem placidè loqueris, ego vero hac verborum lenitate non demulceor.* Plutarchus in Dione κομπῳδὸν καὶ καταφερμάστην Διονύσιον. p. 1763.

617. πλέον. Ita MSS. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πλεῖον.

618. πατρῷον. Ita primus edidit Kingius. Ed. Ald. πατρῷοι quod tuentur plerique MSS.

622. ἀδικία γ', ὦ θεοί. Ita rectè ex MSS. Kingius. Ed. Ald. ἀδικία γε δή, ὦ θεοί.

626. θνητόν σοι. MS. Laud. θνητόν σε. Legendum inverſo ordine, ὁ σὸς θνητός.

629. ἔξιμι. Ita conſtanter MSS. Lego:

ἔξιμιν· παιδία δέ μοι δὸς ἀσπάζειν.

ἔξιμιν in plurali, ut non pauca in hoc colloquio. ἀσπάζειν pro veteri ἰδεῖν in quatuor MSS. eſt.

637, 8, 9, 40. Perſonas in his verſibus variè conſtituunt MSS. Αὐτὸ σημαινῶ in Leidenſi ſecundo Polynici tribuitur, et ſatis quidem commodè, cum is lenioris multò indolis quam Eteocles depingatur. Eâdem de cauſâ quod ſequitur ἐρέτου αὐτοῖς δόμῳ Eteocli cum Aldinâ dederim. Polynici certè non convenit, qui iram patriæ tam anxiè infra deprecatur. Sequitur, haud dubiè a Polynice enuntiatum:

ὡς τάχ' ἐκεῖθ' αἱμάσσοιμεν τύμβῳ ἀργείᾳ ξίφος.

Particula ὡς, cum rarò ſententiam inchoet, effeciſſe videtur, ut plerique hæc cum præcedentibus continuarent. Sed eam initio ἰαμβικὸς convenire oſtendit v. 748. ubi Eteocles calidè, ut hìc Polynices;

ὡς ὑ κρύψῃ τειχέων ἔσω τράπων.

vid. etiam Hecub. v. 400. Med. v. 614.

His igitur præmiſſis perſonas ſic conſtituo;

Ἰὼ. ὦ τέλεσφ' ἐγώ, τί δράσετ', ὦ τέκνω; Πο. αὐτὸ σημανῶ.

Ιο. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρεχθεῖδος; Ετ. ἐρέτου πρεσβεῖς δόμου.

Πο. ὡς τάχ' ἐκεῖθ' αἱμάσσοιμεν τύμβῳ ἀργείᾳ ξίφος.

τηνδὲ θρέψασάν με γαῖαν ——

Ex his tribus particulis nulla eſt, quæ non et Eteocli et Polynici in diverſis MSS. tribuatur. Quare inutile cenſeo ſingulas varietates apponere.

643. τόνδε δ' αἰτῶ. Ita diſertè cum Kingianâ MS. B. Ed. Ald. τόνδ' αἰτεῖ.

666. Omnino verè Valckenaerius κρατοῦσαν ex Scholiaſtâ pro κρατήσει, nec minùs verè Ἄσιον pro δῖον conjecturâ duce reſtituit. Eidem quoque lubens aſſentior, voces ſic tranſponenti: Χρύσου πυρόφου Ἄσιον. Nondum tamen perſanatus eſt locus, quem ſic legendum puto·

—— ὃ κρατοῦσαν·
πηδὰς ΜΙΝ τὸ θέσφατον
Χρύσου πυρόφου Ἄσιον,
καλλιπόταμον ΕΔΑΦΟΣ, ἵνα ——

Vox καλλιπόταμον reſpicit nobilem fluvium Iſmenum, qui ipſa Thebarum mœnia præterfluebat. Dirce enim inter fontes plerumque recenſetur ut ab Ovidio Metam. Lib. II. Pauſaniâ tamen diſſentiente p. 300. Ed. Sylb.

672. βαθυναύλους. Ed. Ald. βαθυσπόρους. γυίας. Sed γυίας neque Grotii Edit. cognoſcit neque alter MSSorum Reg. Soc.

673. ἵνθα τίκτει. MSS. Bodl. ἵνθα τίκτετο. Voſſ. etiam duplicat τίκτετο. Kingius ex MSo. Reg. Soc. ἵνθα δὴ τίκτει πόθ'. Metrum ſic non male reſtituas:

Βρόμιον ἵνθα τίκτετο μάτηρ,
τίκτετο δὴ Διὸς γάμοις.

678. ἐκάτισεν. Heſychius: ἐνάτισεν. τὸ νῦν περιστέλλουσιν. *Amiciendi* ſenſu legitur et compoſitum ἀμπεκατίσας. Herc. Fur. 361.

679. χορεύειν cum ſignificet *choreis celebrare* (cujus exemplum dat Iph. in Aul. v. 1063.) ſequitur χόρευμα *argumentum choreæ* ſignificare poſſe.

684. Edi hìc oportuit Νάματ' ἐνύδρα. Mox ad ῥεῖθρα χλοερὰ adhibenda Ammonii obſervatio: ῥεῖθρον μεσημβρινὸν Ἀφρίκης. ῥεῖθρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τόπος δι' ὃν φέρεται τὸ ῥεῦμα· ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Exemplum præbet Herodot. VII. 109. Ἀφροδισιὰς τῇ Λίσσου ποταμοῦ τὸ ῥεῖθρον ἀπιξαμμένον. Locutionem illuſtrabit locus Maximi Tyrii: οἷον ἀ ξανθίης ποταμοῦ κάλλος λειμῶνες ἱππήλατοι. καλὰ μὲν ὑπ' αὐτῷ ἄνθη, λαμπρυνόμενα ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐς τὴν ὄψιν.

685. πόρωσιν. An φόρωσιν.

690. ἀλίνας. Ita Aſkewanus, ut optimè a Valckenaerio emendatum erat. Lib. P. ἀλίνης ut et Voſſianorum unus. Ed. Ald. ἀλίνας.

ibid. δικὰν. Legendum δικὰν *vulnerans*. Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 405. λόφοι τε κἀδὰν τ' ἐ δάκτυος ἄντυν δρὸς.

692. φραδμῆς. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. ſed et olim Grotius. Ed. Ald. φραδμοῖσι.

698. φόνῳ. An legendum φθόνῳ. Quod ſequitur γᾶ φίλᾳ Kingio et MSo. Reg. Soc debetur. Ed. Ald. et reliqui MSS: φίλᾳ γᾷ.

700. ἰυηλίοισι. Ita MSS. plerique. Ed. Ald. ἰυηλίῃσι. Grot. et MSS: Reg. Soc. ἰυηλίοις. Legendum forte ob metrum ἰυάλοισι. Vel etiam ἰυήλοισι. Photius Lexico Ined. ἰυήλος, ἰυήλιος. Ἀριστοφάνης. Sic ἀχοσήλας Æſch. Prom. 450.

705. Cum Barbaros introducit Euripides facit eos eandem vocem ſæpe repetere. JORTIN.

709. σοὶ — σπείρου. Genealogia hæc eſt. Libye, Epaphi filia, ex Neptuno peperit Agenorem, Cadmi patrem. Apollod. Lib. II. c. 1. ſect. 4.

710. διώνυμοι. Vel *binomines*, ut Scholiaſtes, vel celebres. Sic διώνυμον νάον apud Joſephum de Bell. Jud. Lib. 3. c. 1. ſect. 3. τυγχάνων διώνυμον. Plut. in Timol. p. 437. Ed. H. Steph.

713. πάντων ἄνασσα. Editi veteres ἀπάντων. Lego, interpoſitâ particulâ;

ἃ μὲ πάντων ἄνασσα·

Altera Dearum (Proſerpina ſc.) omnium Regina erat, altera (Ceres) omnium altrix. De Proſerpinâ ſic Orpheus in Hymnis:

Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη ——
Ζεὺς ἐ θάνατος μόνη θνητοῖς πολυμηχθοῖς,
Φερσεφόνεια, φέρεις γὰ ἀεὶ κ πάντα φονεύεις.

715. ἐκάτισαντο. *habitant, incolunt*. Sic Ἀργεῖος κτίσμα. Oreſt. v. 1654. Πόντιοι περικτίται Dionyſ. Perieg. v. 797. Reſpicere videtur Poeta lucum de quo Pauſanias in Bœoticis: Σταδίους δὲ αὐτόθεν πέντε προϊόντι ἐ ἄκρου Δημήτρος Καβειρίας κ Κόρης ἱερὸν ἄλσος, ἐσίλθειν ὑ τοῖς πλείστοις ἐστὶ p. 300. l. 27. Similem lucum Anthedone fuiſſe idem teſtatur p. 298. l. 37. Cereris Cabiriæ cur potiſſimùm mentionem faceret Chorus ex barbaris puellis conſtans, non obſcura eſt ratio. Vigebat utique apud Barbaros Cabirorum cultus Herodot. Lib. III. c. 37. unde ſuſpiceris Cererem Cabiriam ipſis non ignotam fuiſſe. Quod dedi ἐκατίσαντο Aldinæ lectio eſt, cui accedunt MS. Reg. Soc. et Voſſianus. Plerique MSS. cum Grotianâ ἐκατήσαντο.

Ibid. πίμπει. Quæri poteſt, quæ tanta neceſſitudo inter Epaphum et Cererem interceſſerit, ut Chorus ad opem Deæ implorandam eo quaſi internuncio uteretur. Reſpondeo, Io ſive Iſidem Ægyptiorum eandem eſſe quorundam opinione, ac Cererem Græcorum. Nonnus p. 62. Ed. Plant.

ἔλαθεν

ἦλυθεν ἀς Αἴγυπτον, ἐκῆ βοΐδιν πεφὸ ῥόφθων
δαιμονίης ἐνδελμὰς μετακαίξασα πορείης
ἔκτις ἦὰ φορίκορπος· ἀνακτομένοιο δὲ κάρπω
Αἰγυπτίης Δημήτρος, ἐμῆς κορυφὰκτιος Ἰοῦς
ἐνόδμοις ὁμόφωτος ἐλίσσεται ἄτμος ἀήτας.

Vide etiam Diodor. Sic. Vol. 1. p. 18. Ed. Weſſ.

Ibid. πυρφόρους. Ita Ed. Ald. et plerique MSS. firmantque Nummi Spanhemio citati ad Callimach. Dian. v. 11. MSS. Cantabrig. Leidenſ. et unus Baroccian. πυραφόρους.

722. πέξειν. An πίσειν.

725. ἐπῆλθον. Mendum vel hìc vel in ſecundo abhinc verſu eſſe manifeſtò indicat invenuſta vocis ἐπῆλθον repetitio. Et mihi quidem extra dubium eſt hunc quem tractamus ſedem erroris eſſe; vix enim credam Græcos dixiſſe πόλ' ἐπίλθειν, niſi accuſativo loci ſubjecto ut πόλ' ἐπίλθειν τὸν πύργον vel τὸν ἄγγελον. Lego: ἢ πόλ' ἰλάφθω. *Multum ſane ſpe et votis excidi.*

732. πιτυοδότα. Ita MSS. fere omnes. Hoc autem recepto malim κἀδὲ γ' cum alioqui nullam Emphaſin habeat duplex Copulativa. Ed. Ald. πίτνειθεν.

738. πύργοισι. Optimè Reiſkius πύκνοισι vid. infra v. 1140.

745. Ἑλλήνων πεφὸ. Legendum puto Ἑλλήνων πύρφ. *præ Græcis.*

756. προσοίσω. Ita MSS. Ed. Ald. προσοίσω.

758. γὶ τοι. Ita Lib. P. Ed. Ald. δὶ τοι.

776. ἐκλέκυφθον ἐς πόλιν. Forte, ἐκλέκυφθον ἐς πύλας ut intelligatur murorum ambitus. Vulgata certè perabſurda eſt, cum Eteocles hoc ipſo tempore in urbe fuerit. πύλας ταχῦς habet Diod. Sic. Lib. XIII. c. 72.

779, 80. Æſchylum ridet his verſibus Poeta, ut rectè Brumoius.

783. ἔλειν δορὶ vulgò interpretantur *haſtâ interficere:* quod, ſequente κτάνειν, tautologiam, turpiſſimum Poetæ vitium, efficit. ἔλειν hoc in loco non *interficere ſonat*, ſed *conſequi*. Neque adeo neceſſarium arbitror aut Arnaldi ἀλλ' μαχῆς ἔλθειν, quanquam ita diſertè habeat MS. Flor. aut Pierſoni θέλειν δορὶ. Proximum verſum Valckenaerius V. Cl. ut inſulſum et Euripide indignum deleri jubet. Mihi multo leniori medicinâ perſanari poſſe videtur. Lego:

—— ὃς ἔλθῃ παιδὶδα πεφθήσῃ νεμῶν.

πορθήσῃ νεμῶν *vaſtationi daturus*. Simile eſt ἐρημίαν δοὺς Troad. v. 97. νέμειν autem non minus quam δοῦναι in hoc ſenſu enunciando adhiberi oſtendit Pollucis νέμειν σφεῖ Lib. I. ſect. 12.

798. λαοῦσται. Valckenaerius ἀξόνται, certiſſimâ, ni fallor, conjecturâ. λαοῦσται Τευθρανίαν etſi Græcum ſit, huic tamen loco non convenit.

803, 804. Paullo negligentiùs hi verſus, ut alia nonnulla, ſcripti ſunt. Ita enim loquitur Eteocles, quaſi prævideret, fore ut et Polynicem vinceret et ipſe occideretur.

813. In hujus verſûs explicatione incipiemus a ναυλόχους ὄρας. ναυσὶ igitur adjectivè hìc dicitur, ut ναυλόχοις ἠόσι Ion. v. 489. ναυσὶν ὄμοσσαν Helen. v. 1582. vid. Herc. F. v. 1098. ὥρας (ſic a nonnullis ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes, cum in MSS. ſit ὄφρας) ὥρας, inquam, interpretor *venuſtatis*, vel potius ἀκμαιότητος. Latinè diceres *florem corporis*. πικὶς ὥρα ſimul ſumptum notat primò florem illum juvenilem; deinde, levi ſenſus deflexione, univerſos, qui eum poſſident; quam quidem deflexionem in ἥλικας et νεότητι, ne de Latinorum *Juventute* et *Juventâ* dicam, obſervare licet. Sed et ὥρα ſic adhibuiſſe videtur Auctor Incertus in Anthol. H. Steph. p. 80. ubi lenonem ὥρης ὕμπορον vocat. στεφάνοισι rectè interpretatur Heathius eo ſenſu quo Ovidius *vulgi coronam* dixit. Metam. Lib. 13. v. 1. Homerus, citatus etiam ab Heathio. Il. Lib. 14. v. 736.

πάντη γὰρ κε ἄφαρ στεφάνῃ πολίηος ἔδῃς.

Ubi Scholiaſtes: πανταχόθεν γὰρ αἱ περικυκλόσεις τῆς πολίως. Loci igitur ſententia hæc eſt; *nec in pulchros-choros ducentibus circulis Juventutis* i. e. Juvenum et Puellarum. Pro σὺν legendum ἐν', ut hæc cum præcedentibus meliùs connectantur.

816 χορίοισι. MS. Flor. χορίοισι, favente etiam Scholiaſtâ Auguſtano. Mihi tamen potior videtur vulgata. Confer Alceſt. v. 589. Hecub. v. 917. Æſchyl. Agamem. v. 1639.

818. Male Editores ἄμμιν a Θήβας diſtinctione ſejungunt. ἄμμιν Θήβας eſt *ſoboli* vel *poſteris Thebes*. Thebe autem Aſopi filia, Zethi verò uxor erat, nomenque urbi Thebanæ dedit, teſte Apollodor. Lib. 3. c. 5. et Pauſaniâ in Corinthiacis. vid. etiam Pindar. Iſthm. Od. 1. v. 1.

819. Οὐδ' ὑπὸ ῥηγομανῆ. Cum in altero ſententiæ membro ἀντίον ſubjectum habeat accuſativum πύλαν, manca erit oppoſitio, niſi et hìc quoque accuſativum poſt ſe trahat. Puto duas ſyllabas a Librariis tranſpoſitas eſſe; auctorem utique ſcripſiſſe;

Οὐ πόδα ῥηγομανῆ πρὸ ἀντίον ῥ' ἀνδρῶν, ἀλλ'
Ἄρεως ——————

Ibid. ἀντίον, ἀλλ'. Poſtremam vocem, in Aldinâ deſideratam, agnoſcit Grotiana, MSS. duo ex Kingianis, duoque Leidenſes.

820. Diſtinctionem ponit Valckenaerius poſt ψαλίοις, ne ſcilicet πεφυσώμενοι ad ψαλίοις referatur. Mihi vitium illud non tam vitium quam pulcherrimæ et planæ ſublimis negligentiæ exemplum videtur. Ed. Ald. ψαλίων. Sed rectè ψαλίοις dant MSS. Leidenſ. Mox pro πύλαν quod dant Bodleiani tres et Voſſianus, Ed. Ald. et reliqui MSS. πύλων.

221. Ἰσμηνῷ τ'. Copulam in Aldinâ deſideratam exhibent MSS. Bodl. Leid. Flor. Voſſianus alter et Lib. P.

822. Priùs dixerat Martem Argivorum exercitum in Thebanos quaſi ſpiritu propulſiſſe; quare idem hìc iterum inculcari putidum eſt. Legit Scholiaſtes Ἀργείοις et γίνεται, quodque majus eſt, vulgatam Lectionem non memorat. Omnino verè: ἀντίπαλον enim, quod ſic ad exercitum Thebanum refertur, rectiùs de eo dicitur qui defendit, quam qui oppugnat aliquid; qui expectat hoſtem, quam qui aggreſſurus eſt. Nec Argivis magis quam Thebanis convenit vox ἀκαμδφίεμαι, licet aliter Valckenaerio viſum ſit.

Supereſt

Supereſt dicere de voce ἐπιπνίσας, quæ, quia propellendi ſenſum conjunctum habet, cum noſtrâ emendatione conſiſtere vix poteſt. Sed neque Euripidem tam infœcundi ingenii fuiſſe puto, ut intra ſex verſus bis eâdem metaphorâ uteretur. Quid igitur ſi ſcripſerit, non ἐπιπνίσας denuò, ſed ἐπιλάμψας. *contra Argivos elucere faciens Spartorum ſobolem.* Sic Electr. v. 590. κατιλάμψας, ἰδοὺξας ἰμφανῆ πόλει σπορόν. Quod ſi hoc ab Auctore profectum judicetur, jam facile erit intelligere, unde originem ducat illud χάλκῳ κατρίσας, quod poſt Λαΐου τοίχοι in omnibus MSS. præter duos Kingianos legitur. Nemo enim dubitaverit interpretamentum eſſe voci ἐπιλάμψας a Grammatico appoſitum, quod poſtea errore librarii in contextum migravit. Confer hujus fabulæ v. 173. Homericum quoque eſt τοίχοις λαμπομένοις.

824. ὕστλων. Ita Kingius ex MSS. duobus. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἕστλων quod metro non convenit. *An legendum* ἕξστλων *armatum?*

836. πλαταῖσμαν ὁν χαλαῖσι. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. πατραῖσμασι χαλαῖς. MSS. plerique πατραῖσμασι χαλαῖσι vel χαλαῖσι. Valckenaerius legendum ſuſpicatur πλαταῖσμασι χαλαῖσι a nominativo πλαταῖσμα ut δέσμος Rhef. 215.

838. πὰν ὁ πατὴρ χθόνος. Ita Kingius ex MSo Reg. Soc. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἀὴρ, eademque Ed. πατραχθόνιος. MSS. tamen πατὴρ χθόνος.

841. Οἰδίπουν. Ita MSS. fere omnes ut et hìc edi debuit. Ed. Ald. Οἰδίποδα. Mox ob metrum lego δῖμος.

482. ὁ γὰρ, ὁ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἦφυ καλὸν. Idem fere eſt, ac ſi dixiſſet, ὃ δ' μὴ καλὸν, οὐδέποτε ἐς καλὸν ἀνύσει.

483. Legendum νόμιμον, ut citat ex Valckenaerio Markландus, quod tamen apud Valckenaerium non invenio. Conſtructio eſt: ἀλλ' οἱ παῖδες, μᾶτερ μὴ νόμιμον λάχωμεν, πατρὸς τ' μέλαθρα. Quod ſequitur τοι, in MSo. Reg. Soc. inveniſſe videtur Kingius. Ejus loco Grotius πότε. Reliqui neutrum habent.

862. πέρσῃ. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. ἐκπέρσῃ.

864. πέδον. Ita MSS. Bodl. Ed. Ald. πέδιον.

871. ἴσον. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. τοῦμον.

873. ἐξόρμισον. Ita optimè Ed. Ald. Vulgo ἐξωρμίσω minùs rectè, et Barneſio tantùm auctore. Plerique MSS. ἐξόρμισον.

875. ὡς πᾶσ' ἀκάνθη. Lego, quæ correctio ſimpliciſſima eſt, ὡς πᾶσ' ἀκάνθῃ. Quippe *omnis ſpina dorſalis, omniſque pes ſenilis deſiderat manus alienæ levamen.* ἀκάνθῃ *ſpina dorſi* extat Electr. v. 495.

880. παρεῖμαν. Ita MSS. Anglicani et Leidenſes. Ed. Ald. πάρειμι.

ibid. γῆς. Ita Kingius ex MSo Regiæ Societatis. MSS. reliqui cum Edd. vetuſtis γῆν, unde Valckenaerius κόπῳ παρεῖμαν γύν'. Mihi γῆς, ſi non neceſſarium, commodius certè videtur quam γύν'.

896. τυπάδην. Barneſius ad oram libri τύπτωσι. Sed optimè vulgatum defendit Valckenaerius.

899. Hunc verſum Interpretes non videntur cepiſſe. Senſus eſt: *Cruenta oculorum Oedipi effoſſio callidum Deorum conſilium erat, ad potentiam ſuam Græcis demonſtrandam.* Quippe gloriæ ſuæ intereſſe putabant, ut ſpecimen potentiæ, quod in Laii morte, et Oedipi nefando matrimonio edidiſſent, palam Græcis fieret. Itaque, ne intra regiæ parietes occultaretur, Oedipo furorem injicientes, ut ipſe ſibi oculos effoderet, perpulerunt, eo conſilio, ut ſpectaculum omnibus factus, famam rei undequaque per Græciam ſpargeret. Hæc loci mens eſt, qui nullâ, meo judicio, emendatione indiget. MSS. Bodleiani Ἑλλάδος pro Ἑλλάδι, quod male recepit Kingius.

906. ἀ 'γὼ τί ἀ δῆτ'. Ita optimè Aldina. π enim, ſequente vocali, quater a Sophocle adhibitum legas, Philoctet. v. 101, 743, 765, 943. ſemel ab Ariſtophan. Equit. v. 150. quem parum feliciter emendat Valckenaerius, ut vel hinc colligas emendandum non fuiſſe. ἀ 'γὼ conſtruitur ut Andromach. v. 661, 2. vide etiam quæ annotavimus ad huj. Fab. v. 274. πῶς quod deinde pro ἐπεῖτα repoſui, in duobus MSS. eſt.

909. ἐξὸ πατρὸς. Ita Lib. P. et MSS. Leid. Ed. Ald. ἐπεὶ πατρὸς quod et hìc male repetitum eſt.

916. διαμφῶντας, κἀξαμείψαντας. Ita Lib. P. et MSS. Leid. Ed. Ald. διαμφῶντας, κἀναστρέψαντας.

930. μ' ἄλλο. Kingius μέλλον, atque ita unus et alter MS.

937. τάνυ. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τῶν.

944. Lego:

ἅπερ πίφυκ' ἐτ' ἄλυπα, κρείσσονα σὲ δῆτ'.

Phanocles apud Clement. Alex. Lib. 6.

ἀλλὰ τὸ μοιρῶσον τῆμ' ἄπονον ἐδίην ἴσον
ἐκφυγέσιν ———

vid. et Soph. Electr. v. 232.

949. μαστιμώτων. Ita MSS. Bodl. Flor. Leidenſ. unus, et Lib. P. Ed. Ald. ἁπτιμώτων.

952. δυσφύλακτ' αὐτῇ κακά. Excors ſit neceſſe eſt, qui non ſolùm mala petit, ſed etiam mala δυσφύλακτα. Cur enim aliquis petat, quæ, ſponte advenientia, ne evitari quidem poſſunt? Legendum forte δυσμήλακτ' *non facile lenienda.*

953. πόλει δὲ. Ita rectè Kingius ex MSS. Bod. Ed. Ald. πολίταις quod me invito hìc remanſit.

954. σωπήσαιμεν. Ita MSS. Bodl. et Leid. Ed. Ald. σωπήσαιμι'.

959. θελάμους. Ita novem MSS. Ed. Ald. θαλάμοις. vid. ſupra ad v. 244.

964. κλύσεθ' Ἄρη. Ed. Ald. κλύσετ' Ἄρην. Priorem vocem emendaverat jam olim ex MSS. Kingius. Sed et ſecundam ita ſcriptam exhibent MS. Flor. et alter Voſſianus.

974. Hunc verſum delendum cenſet Valckenaerius, ſatis levi de cauſâ. Primò dubitat an ἰούσης ἄψασθαι rectè dicatur, licet ἰούσης θίγειν ipſo ſatente et citante, ab Euripide uſitatum ſit. Equidem, ſi ſcrupulum hunc moviſſet Veterum Grammaticorum aliquis, qui uſu loquendi linguam didiciſſet, facile obtemperarem: recentiorum auribus tantam judicandi ſubtilitatem non tribuo. Deinde ἴχνη λίχος ſi vertas

conjugem habet, quæ ſanè ſimpliciſſima interpretatio eſt, nihil erit quod Criticum vel ſeveriſſimum offendere debeat.

978. μέλαινων. Ita MSS. Ed. Ald. μιλίων.

982. χρῆταγ. Ita MSS. Bodl. et Leid. cum uno Reg. Soc. Ed. Ald. χρᾶταγ.

983. ἢν ἅμ' ἰχθρὰ. Ita MSS. Bodl. Cantab. et Lib P. Ed. Ald. ἢν ἅμ' γὰρ ἰχθρὰ.

996. βίᾳ. Optimè Reiskius, βίαν. Sic σὺ κακῷ χαμῶνῳ. Soph. Ajac. 1163.

997. Ed. Ald. θνήσκειν ἑτοίμῳ ἅμα. Sed ἅμα rectè omittunt MSS. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 49.

1000. ἀπαμαχθεὶς. Ita novem MSS. Ed. Ald. ἀπαμαγεὶς.

1008. Editi Veteres:

Διλφὺς περάσας φεῦγα. Μ. ποῖ μὲ χρὴ, πάτερ, μολεῖν;

Recentiores, cum bonâ parte MSS. omittunt πάτερ. Sed multò elegantius eſt omitti φεῦγα, quod ſanè a primâ manu deeſſe vidi in perantiquo Codice Pariſiis, quem notâ B ſignare ſoleo. Itaque, conſentientibus Cantero et Valckenaerio, ejeci. Pro ποῖ quod habent MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. πῆ.

1011. τί δητ' ἐρυμα. Valckenaerius τί δῆτα ῥύμα. Poterat meliùs, τί δὴ τόδ' ἐρυμα *quæ autem tutela hoc mihi erit?*

1012. πέμπειν ὁ δαίμων. Accipiunt interpretes cùm antiqui tùm recentiores quaſi eſſet ἐκπέμψει σε ὁ δαίμων. Sed ſi hoc voluit Euripides, minùs clare enunciavit; deinde nec reſponſionem ſatis ad Menæcei quæſtionem accommodavit; denique minimè neceſſarium erat, iter Juvenis tam ſtudioſè, Geographi more, deſcribere, ſi aliò poſtea mittendus eſſet. Sed aliud, meo judicio, in animo habuit Poeta; neque Menæceum ſuum Dodonam ad conſulendum oraculum miſit, ſed ut ibi, ſub Dei tutelâ, vitam ſecurus ageret. Legendum enim, ni fallor; πέπιμπε ὁ δαίμων. *Ultor qui ibi eſt, Deus*; i. e. ulciſcitur eos, qui aſylum ejus violant.

1017. ἐσσωζόμενον. Cum μόλων jungendum eſt non cum ἅμα. μόλων πρωσωζόμενον *cum primùm ſalutatum iero* ἅμα καὶ σώσω βίον *ibo ſcilicet tum, et vitæ conſulam.* σώσω pro σώσων in duobus MSS. eſt. βίον pro πόλιν primus edidit ex octo MSS. Kingius. Editi Vetuſtiores σώσων πόλιν ut et male contextus.

1018. Si perſonarum nomina verè hìc adſcripta ſunt, alterâ jam vice Creon filium, ut diſceſſum maturet, admonuit. Quid igitur cauſæ eſſe dicemus, cur ipſe priùs, nullo rogante aut monente, e ſcenâ diſcedat? Contra cum Menæcei conſilium, ex Poetæ rationibus, Choro aperiendum eſſet, ecquid magis conſentaneum, quam ut hic Patrem amoliri ſtudeat? quidve adeo aptiùs quam ut hæc omnia a fine verſûs 1002. ſub perſonâ Menæcei continuentur? Verum hoc eſſe oſtendit præ aliis v. 1014, qui Creontis perſonâ deletâ, venuſtè inter ſe cohæret, cujus tamen partes, ut nunc leguntur, facile videas a ſe invicem divulſas eſſe.

1021. πόλιν. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Grot. Ed. Ald. πόλεως.

1027. οἱ μὲν. Ita MSS. Bodl. et Cantab. cum Ed. Ald. Recentiores Editi ἃ μὲν.

1034. Legendum vel cum pleriſque MSS. μᾶ τὸν vel, quod malim, cum Aldinâ ἃ μᾶ τὸν, ut ἃ extra verſum ſit. Male Kingius ex Μᾶο Reg. Soc. οὐ τὸν.

1041. θανάτου. Ita cum Ed. Ald. MS. B. et Ask. Editi recentiores θανάτῳ, quod minùs placet.

1042. ἀπαμάξων. Ita duo MSS. in Ed. Burton citati. Editi omnes ἀπαμάξω.

1049. ἁρπαγᾶ. Legendum haud dubie ἁρπαγὰ caſu recto. Dicitur autem ἁρπαγὰ *rapina* planè ut Pericles apud Thucyd. II. 41, Athenas Ἑλλάδος παίδευσιν dixit i. e. παιδευτρίαν.

1050. MS. B. et Ask. ut edidi. In Aldinâ eſt, ordine inverſo, πολύσπορος, πολύφθορος. MSS. alii quos ſequitur Valckenaerius, πολύσπους, πολύμοχθος.

1066. ἐπιστύζῃς. Malim ob metrum ἀστύζῃς. cujus alterum forte interpretamentum erat.

1069. ἰαχᾷ. Ita Kingius ex MSS. Vulgò ἰαχᾷ τ'. Non ſpreverim ἄχᾳ (i. e. ἤχῃ) quod metro convenientius.

1070. Metrum poſtulare videtur πόλεως ἀφαιρεῖσθ'.

1075. ἀσμένοις. Ita MSS. B, E, P. Ask. et Edd. ante Barneſium omnes. Is demùm ἄσμενος dedit, quem Kingius et Valckenaerius ſequuntur. Poſtremum hunc, ſermonis Attici peritiſſimum, miror non animadvertiſſe, quantò præſtaret ἀσμένοις: ad quam formam Ariſtophanes in *Pace* ἀσμένοισιν ἅμιν ἦλθες Soph. *Trachin.* v. 18. ἀσμένη δέ μοι ὁ κλαυθμὸς ἦλθεν. Plutarchus in Numâ τὴν σωτυχίαν ἀσπαζομένην γεγόνεναι.

1079. et ſeq. Diſtingue:

Μιαίνει δὲ πόλιν,
Δι' αἱμάτων δ' ἁμεῖ·
Μυσαρὸν ἂς ἀγῶνα
Καθαπαλὸν ἁρπᾶσα
Τίσιν ———

1089. βροτοῖσιθ' ἅδε. Ita Grotius MSS. Cantab. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. γενοίμηθ' ἁ' ἅδε.

1090. φίλαι. Ita MSS. octo et Lib. P. Ed. Ald. φίλαις.

1095. ἐπίσσυτο. Metrum poſtulat ἐπίσυτο.

1110 ἥκεις. Ita ſex MSS. et Lib. P. Ed. Ald. ἥξεις.

ibid. ἀγγιλᾶν. Ita ſeptem MSS. Ed. Ald. ἀγγίλων.

1112. ὡς σ'. Ita unus Leidenſium. Ed. Ald. omittit σ'.

1127. λαιμᾶν. Ita MS. Cantab. et quatuor Bodl. Ed. Ald. λαίμεον. Sed elegantius eſt plurale. vid. Heraclid. v. 822.

ibid. τῇδε γῇ. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Lib. P. Ed. Ald. τῆσδε γῆς.

1133. δ' ἐλίγου *prope, e propinquo* ut Thucyd. III. 21.

1135. πίφυκε

1135. τάφρου πίλας. τάφρο vallum teli jactum vel etiam longiùs a muris distabat; unde Adrastus mox, repulsum a muris exercitum ἔξω τάφρου κομίζουσιν. v. 1223. Hinc loci hujus sententia eluceſcit; Argivos, cum ad τάφρον sive intra teli jactum veniſſent, reliquum spatium curſu confeciſſe, quo celeriùs muris succederent. Phrasis, si ad verbum reddas, hujuſmodi est: *curſu conjunxerunt Urbem Thebanam, ut vallo contigua eſſet.* Sic ſolent Græci velocitatem ſignificare. Sophocles Electr. v. 688.

δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φίσῃ πὰ τέρματα.

τῇ φίσῃ pro τῇ ἀφίσῃ. Male vulgò τῇ φύσῃ. vid. et Antipater Anthol. p. 1.

1141. ἔγχεσιν. Sic Ed. Ald. Vulgò ἔγχεσι, quòd melius.

1149. ἔσεισ'. Ita MSS. quinque, ut et hìc edi debuit. Vulgò ἔσηκ'.

1152. Βλέποντα —— κρύπτοντα. Hæc accuſativo plurali accipio, non, ut Scholiaſtes, ſingulari. κρύπτοντα neutraliter ponitur ut πεύθων Soph. Ajac. v. 644. κίνδυνον ejuſd. Electr. v. 874. Sic et ἔγκειρα pro ἐγκάρσιον Iph. in Aul. v. 626. λόγχαις κρύπτουσι Πελασγός. Athen. 491. D. Valckenaerius, qui hunc verſum cum præcedenti Euripidi abjudicare videtur, emendandum putat πίπτουσι ut habet Scholiaſtes Auguſtanus. Sed ſi interpolatoris obſcuri, non Euripidis, ſunt, quomodo definiemus, utra lectio tali homini magis conveniat?

1155. ἀσπίδες. Lib. P. ἀσπίδι quod melius.

1157. Interpungo:

τίταν Προμήθεως ἔφερεν ὡς, πρόσωπον πόλιν.

Facem geſtabat, velut Titan ille Prometheus, urbem incenſurus. Prometheum ita pingebant Veteres. Soph. Oed. Col. v. 56. Philoſtratus: Ἰὼ Προμηθεῦ, δᾴδουχε καὶ πύρφορε. De Vitis Sophiſt. in Apollon. Athen. 1598.

1161. τρέφιγξιν. Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. τρόφιγξι γ'.

1162. ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν. Statius Theb. X. 653. *Ipſa inſanire videtur Sphinx galeæ cuſtos.*

1170. Optimè Reiskius et Valckenaerius γεραφὴν, ſublatâ diſtinctione poſt ὕβρεως.

1174. ἰκάνει. Ita MSS. Leid. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. ἰκάνῃ.

1175. περιφέροντι. Ita MSS. Bodl. Cantab. et alter Leidenſium. Ed. Ald. περιφέρονται.

1190. κατασκάψαι. Kingius ex MSS. κατασκάψω minùs commodè. Pro δικίδας Ed. Ald. δικίδαν. Sed rectè pluralem prætulerunt Grotius et Valckenaerius, conſentientibus etiam MSS. Leidenſibus.

1201. Αἰτωλίαν λόγχαισιν. Ed. Ald. Αἰτώλοισιν λόγχαισιν unde male, qui inſecuti ſunt, Editores λόγχαισιν Αἰτώλοισιν.

1225. ἁρμάτων ὄχος. Legendum arbitror, quod multò ſanè elegantius eſſet, ἅρματων ὄχοι.

1233. Poſt hunc verſum addunt MSS. nonnulli;

κὴ τῶν γὸ αὖτων Ἀβαμόνων ἔσασί τις.

1237. κατὰ πίφυγα. Ita rectè Grotius et poſt eum Valckenaerius ex Flor. et Leidenſium uno. Ed. Ald. κατὰ πίφυγα. Kingius, κὴ πίφυγα.

1249. σὸν. Ita Kingius, cum uno Leidenſium. Ed. Ald. κὺν quod nollem hìc repetitum.

1250. ἢν μή μοι. Ita Lib. P. Ed. Ald. ἀ μή μοι. Sed ἢν pro ἀ habent MSS. Bodl. et Leid.

1257. πεδ' ἔπηξε. MSS. fere omnes δ' ὕπηξε. Mihi δ' ſententiam enervare videbatur.

1265. συγχώσῃ τῷ μόνῳ. Valckenaerius μόνῳ. Sed et vulgata ferri poteſt.

1268. νάσσθαι. Ita unus Bodl. unuſque Leid. Ed. Ald. νίσσθαι.

1269. ἀκάρτων τε. Ita Leidenſium unus et Lid. P. Ed. Ald. ἀκάρτων δὲ.

1270. ἵλιξε. Ita novem MSS. Ad. Ald. ἵλιξ' ὁ.

1275. τραπηλάτης. Ita. Exc. P. et duo Leidenſes Valckenaerio citati. Ed. Ald. τραπηλάτας.

1282. ἄλλοι. Ita MSS. plerique. Ed. Ald. ἄλλοι.

1283. Lib. P. λόγοις ἰθάρσυνον τε, καὶ ξύνδυον πάλιν.

1289. ἐμπύρους δ'. MSS. omn. et Lib. P. ἐμπύρους τ'.

1290. Lego: ὑγρότητ' ἀναυρίαν i. e. ἀνάρμοστον *mobilitatem male coaleſcentem*: ὑγρότης *mobilitatis* ſenſu etiam in vulgaribus Lexicis exemplis munitum proſtat. Solenne autem erat in omni igniſpicio ſciſſiones flammæ et reflexiones ſpectare, quod malum omen habebatur; ut contra bonum, ſi ea recta et indiviſa ſtetiſſet, maximè ſi in altum claro apice protenderetur. Sic tanquam bonum omen a Dion. Caſſ. memoratur Lib. 37. quòd τὸ πῦρ ἐπὶ μακρότατον πρὸς τὸ ἄνω ἤρθη. Ovid. ex Ponto. Lib. 4. Ep. 9. v. 53.

Surgat ad hanc vocem planâ pius ignis ab arâ
Detque bonum voto *lucidus* omen *apex*.

Sed omnia fere quæ bonum eventum portendebant, complectuntur Tireſiæ ad Mantum quæſtiones. Senec. Oepid. v. 309.

Utrumne clarus ignis et nitidus ſtetit
Rectuſque purum verticem cælo tulit,
Et ſummam in auras ſuſus explicuit comam?

1291. ἄκρον τι λαμπρὸν ——

Victoriam ſcilicet portendebat apex flammæ, ſi clarus et nitidus eſſet, triſtem contra eventum ſi in fumum et nigredinem deſineret. Ovid. l. cit. Qui plura de igniſpiciis deſiderant, conferre poſſunt Æſchyl. Prometh. v. 497. Soph. Antig. v. 1015. Apollon. Rhod. Lib. 1. v. 437. ibique Scholiaſten. Virg. Geor. 1. v. 385. Ovid. Metam. Lib. 10. v. 278, 9. Valer. Flacc. Lib. 8. v. 247. Stat. Theb. Lib. 10. v. 593. Lucan. Lib. 1. v. 546. Artemidor. Oneirocrit. Lib. 2. c. 9. Propert. Lib. III. Eleg. 8. Philoſtrat. vit. Apollon. Tyan. Lib. I. c. 20. De diſſidio flammæ in rogo Eteoclis et Polynicis vid. Philoſtratum Icon. Lib. 2. in Antigonâ.

1295, 6. Valckenaerius et hos quoque verſus ejicit. Mihi emendandi potiùs videntur:

—— ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
ἐς τἄθλα δεινὸ· ἤ δάκρυα σοι γοῦσιν
ἀστοῖν τερᾶσιν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τίκτουσι.

τὰ ἄθλα

τὰ ἄθλα sunt *decertantium præmia* Xenoph. de Cyri Exped. p. 246. Ed. Pariſ. 1625. ἀγῶνα ἔθηκε, τοῖς δ' ἄθλα ἵππον στεφανίδες χρύσαι. Idem p. 296. ὁ μισθὸς δὲ ἤδη πᾶσιν τοῦτο τοῖς ἄρχουσι, ἄθλα. στρώσῃ pro στρώσει Reiskio debetur. δίκαιον, quod Valckenaerius fatidico potiùs convenire ait, quum armigero Eteoclis, facile defenditur ex v. 1303, et 1306, et 1333. Et quid ſi Oedipus filios ſuos mutuæ cædi devoverit?

1303. ἀλλήλοιν. Ita MSS. ſeptem. Ed. Ald. ἀλλήλους.

1315. Poſt hunc verſum repetitur in Editis pleriſque v. 1004. Omittunt Grotius et Valckenaerius, quorum judicium egregiè confirmat MS. B. qui in margine adſcriptum habet, ὁ πόλους ὁ φέρων.

1318. φέρας. Ita rectè Valckenaerius ex duobus Leidenſibus. Conſentiunt Ask. et quinque Pariſienſes. Editi reliqui φέρων.

1319. Ἀιδᾶ. Huic verſui in Aldinâ præfigitur ἄι, ἄι, in MSS. Bodl. αἰᾶ, αἰᾶ.

1322. τίνεται. Ita MSS. Bodl. Leid. Flor. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. τίνων ut et male contextus.

1323. αἰμαίξῃ. Etſi metra non male congruunt ſive ἀλθέτων ſive ἀλθέτην in Antiſtrophâ legas, majorem ἀκρόδυσιν faciet αἱμαστοῦ ab αἱμαστίζω (Ariſtot. Hiſt. Anim. IV. c. 7.) cui ad amuſſim reſpondebit ἀλθέτων. Verbum αἱμαστίζω habet et Æſchyl. Suppl. 670.

1334. δορὶ πεπαρμένας. Verto, ad mentem Heathii, *haſtâ ſortientes*. Heſychius πεπαρμένον, κεκληρωμένον, reſpiciens Hom. Il. O. v. 191. Non nolim tamen βεβαρμένας.

1336. αἱμάξεται. Metrum poſtulat αἱμαχθεῖσ'.

1340. ἰαχὰν. Lege ob metrum ἰαχὰν et vid. ad Iph. Aul. v. 1045.

1344. κρίνει φάος τὸ μέλλον. Lego: κρίνει δ' ἄρα τὸ μέλλον. *exitus vero eventum dijudicabit.*

1346. Ἐρινύων. Coaleſcunt ultimæ duæ ſyllabæ ut in δύων Oed. Tyr. 648.

1348. γόους. Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. λόγους quod male hic remanſit.

1351. τοιοῦτον. Ita Lib. P. et Leidenſium unus. Ald. τοιοῦτον.

ibid. ἴσην. Ita Lib. P. ἴσην ab ἴαμι primam producit (ſupra v. 1263.) non item, quod habet Aldina, ἴσην ab ἄημι eo.

1357. γέρων ἀδελφὸν χαίταν. Ed. Ald. χαίταν omittit et pro γέρων habet τίμων. Utraque emendatio MSSis debetur.

1360. ἰσοῦσθαι. Ita ſcribendum conjunctim, non ut Valckenaerius, ἰσοῦ σθαι. Joſephus Lib. 20. c. 2. ſect. 4. τὴν θεὸν ἰσοῦσθαι. Sic et ἀσοῦσθαι tranſitivè adhibent. Lyſias p. 13. τὰς ἄλλας θεὰς ἀσοῦσθαι. Plutarch. Op. Mor. p. 519. ἀσοῦσι τὰς θεὰς iterumque p. 1829. τὸ τῆν ἱστορίαν ἀσοῦσθαι Δημόσθενον. Idem pluribus in locis apud Joſephum invenies.

1373. ὃς πᾶσι. Ita rectè Barneſius cum omnibus MSS. Editi veteres ὃς ἡμῖν ut et male contextus.

1374. τίνας λόγους. Ita rectè Kingius ex MSS. cum ante eum eſſe τίνας λόγοι. MS. B. τίνας λόγους et verſu ſequenti ἄρχῃ ut præeunte Valckenaerio edidi cum in reliquis eſſet ἀρχὰ.

1377. Lego:

ὡδὲ πεπρεγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λίσσεις ἰών;

1379. Male hunc verſum Choro tribuit Valckenaerius. Creontem utique magis decebat dicere, μεγάλα μοι θρούῃς παῖδας quam Virginum Tyriarum gregem.

1380. Neque hîc Valckenaerio aſſentior verſum hunc Creonti tribuenti. Conſtructio eadem eſt quæ in illo Homeri Il. P. v. 427.

——ἐπαὶ ὣς σῶπα παῖδ' ὧν ἀνάκτω
Ἐν κηδέῃ πίσυνθε.

Thucydides ὡς ἐπόθουν τὴν Πύλον πεπαλαμένην. vid. et Lambert. Boſ. Ellipſ. in πεῖ.

1384. τούτοιν γ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τούτοισιν ut et contextus, minùs rectè.

1391. αἰνίγμαν τ'. Ita optimè Valckenaerius. Ed. Ald. αἰνίγμας. MSS. vel ita, vel αἰνίγμας τ'.

1397. χαλκέους. Ita Grot. et unus Leid. Plerique MSS. χαλκῆς.

Ibid. ἐκσπάσουσθ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ἐκσπάσουσιν.

1400. Lego:

διοτὰ τυράννου, τῷ διπλᾶ στρωτάλατα.

Regem dicit Polynicem vel quia jus regni habebat, vel quia Adraſtus ei urbes aliquas regendas dederat. Statius Lib. 4. v. 80.

Dederat necnon ſocer ipſe regendas,
Ægion Aranenque et quas Theſëia Trœzen
Addit opes, ne rara movens inglorius iret
Agmina, neu raptos patriæ ſentiret honores.

1401. μονομαχῶν τ'. Ita optimè Valckenaerius. Ed. Veteres μονομαχοῦντ'. Kingius ex MSS. μονόμαχον τ'.

1407. αἰνῶ. Canterus αἰνῶν. Sed nihil neceſſe: cum miti et generoſæ Polynicis indoli non male conveniat. Valckenaerio enim nullo modo aſſentiri poſſum, hunc verſum cum ſequentibus delenti. Sed de his ſuo loco.

1408. παῖδες δ' ἐπῄνουν ἄλαστον. Minime inaudita loquendi forma eſt, præſtantiſſime Valckenaeri. Dionyſ. Halicar. p. 642. l. 34. ἑαυτῷ μὲν ἐπῄνουν ἀλάστου. Plutarch. Op. Mor. p. 1057. Ed. Steph. ἄλαστος παῖδες ἐπῄνουν. vid. et Philoſtrati Heroica in Antilocho et Philoctete. Pro ἰσῇ legendum puto ἴσῃ i. e. ἄλγῃ. vid. Mœridem in voce, ibique Pierſonum.

1409. Ἀιδόντες κόρας. Idem eſt quod Ἀιδαίους κόρας Oreſt. v 1267. vid. etiam ejuſdem fabulæ v. 1273. Plutarchus: Ἀιδωνίδας ἀπαλοὺς λόγους Vit. p. 672. Idem p. 867. μαθήματα Ἀιδώνια.

1411. ἔνεχε'. Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. ἔνεχε'.

1413. Vide quæ diximus ad v. 773.

1415. Curſuum

1415. Curſuum certamina reſpicit, ni fallor, Euripides, in quibus ſignum face projectâ datum eſt: Ariſtoph. Ran. v. 131. et ſeq.

ἀφιεμένην τῆν λαμπάδ' ἐσπεῦθεν θεῶ,
κρῖναι, ἱππάδων φῦσιν οἱ θεώμενοι
ἄναξ, τόθ' ἅναξ κ' οὐ σαώσειν ——

Heliodor. p. 156. Ed. Bourdelot. τοῖς ἁπλίταις δρομεῦσι δᾷδας ἀναφαίνειν τῆν ζάκορον νόμιμον. Iſæus de Philoctemon. hæred. γεγονυασιάρχαι δὲ, λαμπάδι. Curſuum verò certamina hìc in animo habuiſſe auctorem non obſcurè indicant ſequentia:

ἥξω θρόμηκος δεινὸν ἀκάλας ἵππ.

Quod ait Scholiaſtes, ſignum prælii conſerendi face projectâ apud Antiquos datum eſſe, minimè inducor ut credam, cum nullum ejus moris exemplum in tot veterum monumentis, quod ſciam, compareat. Multò veriſimilius eſt, eam hiſtoriam a Grammatico aliquo excogitatam eſſe ad explicandum hunc locum, quem diſtinctio, poſt πυρσὸς male collocata, turbaverat.

1419. Ed. Ald. ξυνῆψαν ἔγχη. Sed ἴσχη omittunt omnes MSS.

1425. γίγνεσθαι. Ita MSS. Bodl. et Flor. Ed. Ald. γίνεσθαι.

1426. ἐμάλασσ'. Ita MSS. Bodl. Cantab. et unus Leid. Ed. Ald. ἐμάλαξ'.

1432. κνήμην. Bodl. unus et Lib. P. κνήμης. Idem Liber τὶ ſuppeditavit pro δὲ.

1436. δῆτα. i. e. *voluit, conatus eſt trajicere* ut recte Valckenaerius.

1438. Εἰς. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ὡς.

1441. ἀπεστρεμμένοις, Ita MSS. Cantab. et Leidenſes. Ed. Ald. ἀπεστρεμμένους.

1442. ἀεπάσαντες. Ita MSS. quinque. Ed. Ald. ἀεπάσαντες.

1446. ὁμιλίᾳ χθονὸς *conſuetudine terræ*, quod in eam fortaſſe ire conſueverat, vel in eâ tempus aliquod tranſegerat. Conſtat certè auxilia ei e Theſſaliâ ſubmiſſa eſſe. Pauſan. p. 289. l. 3. Ed. Sylb.

1448. Stratagema Eteoclis ſic concipio. Fratres alter alterum in dextram circuire tentaverant; πολὺν περισμὸν ἀμφιθέντ' ἄχη inquit Auctor v. 1444. Dum hoc fieret Eteocles ſubito in lævam retrogradiens, fratris abdomen, quod antea denudatum eſſe eâ parte animadverterat, enſe confodit. Confer citatæ Valckenaerio Theocrit. Idyll. 22. v. 197. Pro ἀμφίῃ Lib. P. et quatuor MSS. ἀνεφίῃ.

1463. Hunc verſum Choro tribuit Aldina, proximum Creonti. Utriuſque nomen delent Exc. Put. Optimè Valckenaerius ex uno Leidenſium et Cantabrigienſi et hunc et ſequentem Choro adjudicat. Idem Leidenſis Οἰδίπους, ὅσον τίνα pro Οἰδίπου σὸς ὢν τίνα ſubminiſtravit. Alter Leidenſium cum Cantabrigienſi Οἰδίπου γ' ὅσον τίνα. Lib. Put. Οἰδίπου, ὅσον τίνα.

1464. ἐκπλῆσαι. Ita MSS. complures. Ed. Ald. ἐκπλήσαις.

1466. ὡς γὰρ. Ita Leid. unus, unuſque itidèm Voſſ. Ed. Ald. ἐπεὶ.

Ibid. πίσυνα παῖδ'. Ita Bodl. unus, et, quem noviſſimè citavi, Leidenſ. Ed. Ald. τίνων πίσυνα.

1468. Lego:

σὺν παρθένῳ τίκτ', εὐθυμίᾳ πεδὸς.

παρθένῳ τίκτ' ut παρθένους ἀδελφὰς v. 629.

1477. ὑγρὸν. Intelligo: *flexilem, non firmam.* Confer Soph. Antigon. v. 1250. Valckenaerius interpretatur *cæde madentem.* Eidem Viro Doctiſſ. in mentem veniebat ψυχρὸν. Ed. Ald. λυσρὸν. Sed ὑσρὸν præbent Scholiaſt. MS. Cantab. et Lib. P. forte et alii.

1480. Ὃ δ' ἦν. Optime Valckenaerius ὃς δ' ἦν. Quod ſequitur δ' malim delere, quam cum eo in τ' mutare.

1484. φίλῳ γὰρ ἔχθρος. Malim φίλοις γὰρ ἔχθρῳ. In fine verſûs unus e Voſſianis φιλῶ habet pro φίλος.

1487. τοσόνδε γῦν. Ita MSS. Bodl. Voſſianorum unus, Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. τόσονδε δὴ.

1494. νικᾷν. Ita Ed. King. et Leid. Ed. Ald. νικᾷῦ.

1509. μυρίον. Ita Ed. King. et MSS. Leid. Ed. Ald. μυρίων.

1515. φίλους. Eleganter Scaliger Conjectan. in Varron. p. 131. *φίλοις ut eos amici lugeant.*

1527. αἰδομένα. Ita Kingius, MSo, unde deſumpſit, non citato. Editi Veteres et MSS. plerique αἰδυμένα. Senſus, ſi vera lectio eſt, debet eſſe: *non curans, non anxia de rubore genarum.* Adſcriptum eſt in MSo B, tanquam interpretamentum, ἔχουσα. Lectum, credo, olim fuerat αἰρομένα. Sed malo vulgatam.

1529. πολὶς quod Grammatici *rugam veſtis* interpretantur nonnunquam eſt *tunica* ut Helen. 1379. Antipater Anthol. H. Steph. μαλακῆς ἰσαμένα πολίδος. πολὶς κροκόεσσα haud dubiè eſt κροκωτὸν, crocea ſc. tunica, Ariſtophani memorata ut commune mulierum geſtamen Lyſiſtr. 44. ἀνεῖσα *demittens* propriè omnino. Moris enim erat, quoties planctus edituræ erant fœminæ, ſinum veſtis ſtringere, ſuperiorem ejus partem ad pedes demittere. Seneca Troad. 68.

——— *paret exertos*
Turba lacertos: veſte remiſſâ
Subſtringe ſinus, uteroque tenus
Pateant artus ———

Idem fere habitus fœminis Adonin abeuntem lugentibus Theocrit. XV. 134.

Λύσασαι ζ' κόμαν, κὴ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένους λιγυρᾶς ἀρξάμεναι ἀοιδᾶς.

His poſitis, facile mihi concedent Eruditi pro τυφαῖς legendum eſſe δευφαῖς *laniationibus.* Heſychius: δευφὴ, ἀμυχὴ, κοπετισμὸς, Pectora ſc. non genas tantùm, in luctu laniabant. Seneca Troad. 117.

1534. κρανθὲς. Ita MSS. complures, ut emendaverat etiam Canterus. Ed. Ald. κρανθὰς, minùs, ut ego quidem cenſeo, appoſitè. κρανθὲς enim cædem fratrum eodem tempore accidiſſe indicat; κρανθὰς magis conveniret, ſi alter quocunque poſt alterum intervallo occubuiſſet.

1536. τίνα προσοδὸν. MSS. Bodl. Cantab. et Voſſ. unus τίνα δὲ προσοδὸν. Sed tali particulæ nullus hìc locus. Legendum forte τὶν' ἂ προσοδὸν.

1540. τάδ' αἱματηρὰ σύγγονα. Ita Ed. Ald. MSS. fere omnes τάδε σώματα σύγγονα. Sed non de nihilo eſt αἱματηρὰ. Lego τάδ' ἄρατα σύγγονα. *cædes has conſanguineas.* αἱμάτων genitivo plurali vid. Æſchyl. Cheoph. v. 648. Eumenid. v. 253.

1542. ὦπαν MSS. Ask. ὦπαις.

1544. ξυντὸς. Ita Kingius, ex Paraphraſte et MSo Cantabrigienſi. Sed præterea legendum cum Valckenaerio δυσξύνιλον pro δυσξυνίτου, quomodo etiam Scriptum invenit Scholiaſtes Auguſtanus. Ed. Ald. et MSS. complures ξυστὸν.

Ibid. ἴγνω. Ita Ed. Ald. Mutatum deinde a Barnefio in ἴγνως rectè revocavit Valckenaerius.

1546. πάτερ. Ita Ed. Ald. et MSS. Bodl. Primus Kingius μᾶτερ ſubſtituit. Sed præſtat alterum, cum de Oedipi rebus geſtis jam tum loqueretur.

Ibid. Conjunge τις αἵματος ἀμιγὴς *quis mortali ſanguine editus?* ἀμιγῆ pro ἀνθρωπίνου ut ſupra v. 132.

1548. πάροιθεν. Ita Lib. P. ut Kingius jam ex MSS. vid. Hippol. 846. Ed. Ald. et tres Bodleiani, προπάροιθεν.

1550. τοσῶνδ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τοσῶν δ'.

1553, 4. ἰαλλίζω. Ita MSS. Cantab. et Leid. cum Ed. Grot. Ald. ἰαλλίζει. Legendum forte ἦ σ' ὀ. *an Te lugeo?* pro ὀς. vid. ad Iph. Aul. 16.

1554. ἢ δρυὸς, ἢ. Priùs ἢ omittit Aldina. Sed habent Lib. P. et novem MSS.

1557. μανομάτορ. Ita Optimè Valckenaerius ex MSS. Flor. Ed. Ald. et plerique, MSS. μανομάτηρ. Conſtructio eſt ἐδηλωσὰς ἐμοὶς τὰ μανομάτορ.

1558. Lego:

ἀχάνδ' σιωπηδὸς
αἴλινον;

ἀχάνδ' αἴλινον ut ἄχη κάκιστον Soph. Trachin. v. 879. ἄχη ὕμνους Jon. v. 900. Quæ ſequuntur hoc modo conſtituenda eſſe arbitror:

—— ἀνάγμασιν
ἃ τοῖσδε προσλαβὼν
μονάδ' αἰῶνα, διάξουσ'
τὸν ἀεὶ χρόνον τὸ λοιπόμενους
δυπρούς. τιν' ἰαχάν;

προσλαβὼν Aldinæ lectio eſt, a Barnefio primùm mutata. μονάδ' a μονὰς, μονάδα rectè deducit Scholiaſtes. δάκρυσιν ἰαχῆσω primus edidit Kingius, cum in reliquis eſſet δακρύοισιν, atque ita MSS. Bodl. Exiſtit autem ex noſtrâ emendatione non invenuſta quæſtionis repetitio:

τιν' ἰαχάν;
τίν' ἰπὶ σοῦτον λαὸ χαίρας
ἀπαρχμοῖσιν ἀπειχὰς βαλῶ;

1566. τὸ διδύμοισιν. Legendum videtur cum Kingio, ἢ διδύμοισιν.

1567. μαστῖσιν. Vix crediderim ab Euripide eſſe μαστῆς χαλαστὸν. Legendum forte ναστοῖσιν vel ναστοῖς ſcaturiginibus.

1569. διστὸν. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. Ed. Ald. τιγρὸν.

1576. μακρόπτωσιν. Rectè ex Aldinâ revocavit Valckenaerius, conſentientibus Flor. et Leidenſium altero. Barnefius ex Cantabrigienſi μακρόπτυν. Accedunt Bodleiani.

1588. Πάτερ. Kingius ὦ Πάτερ ut habet etiam Leidenſium alter, metro non favente.

ibid. σοι. Bodleianus unus, σὺ. Lego: ἐκεῖν σοι τίνα σὺ λεύσεις.

1589. πρὸς βάκτρωσιν. Ita Kingius ex MSo. Regiæ Societatis, conſentientibus etiam MSS. Leidenſibus et Florent. cum Editione Grotianâ haud dubiè ex MSS. derivatâ. Ed. Ald. ἃ πρὸς βάκτρους.

1590. ἃ θιγοπώμασιν. Ita primus edidit Kingius. Editi ante eum omittunt ἃ, Grotiano tamen excepto, qui ante πόδα collocat, ut faciunt etiam MSSi complures. Legendum, leviſſimè immutatâ Kingianæ ſcripturâ:

πρὸς βάκτροισιν
πόδα σὸν τυφλώσαι ἃ θιγοπώμασι τ'
αἰῶν' ἰμόχθη ——

Conſtructio, quæ paullò intricatior eſt, ſic concipienda eſt: ἃ πρὸς πόδα σὸν βάκτροισιν θιγοπώμασι τ' αἰῶν' ἰμόχθη. πρὸς πόδα σὸν ut παρ' ἀστοῖν. v. 1090.

1593. καὶ πάλ'. Ita MS. Reg. Soc. cum uno Leidenſium. In reliquis deeſt καί, non ſine metri detrimento. An legendum κλαυτὰ δ' ἀὐτῶν.

1596. ἐπιχάρμασιν. Editi ante Valckenaerium ἐπὶ χάρμασιν omnino male.

1601. τί παῖδ' ἐπαιχεῖς; Ita Editio Grotiana et MS. Leidenſis Valckenaerio citatus. Ed. Ald. τί παῖδ' ἐπαισίνας. Poſtremam vocem Grammatici interpretamentum eſſe rectè judicat Valckenaerius. Legendum forte:

τί παῖδ'; ἢ τίγλαν σ';

Quid hæc? an animum tibi molliunt? Ideo autem patri hæc dicit Antigone, quia filios ſuos diris devoverat, et in cauſâ eſſe putabat, cur ipſi ſe mutuo interficerent.

1606. Hos verſos ita conſtituo.

τῶν μὲ τιμίων
φανερὸν κακὸν, ἃ ϝ τάλαιν' ἄλοχος
τίνι μοι, τίνιον, ἀλίτο μοίρᾳ;

Male Kingius δὲ ob metrum delevit.

1609. Ita rectè ex Aldinâ revocavit Valckenaerius. Dederat Kingius ex MSo Regiæ Soc. δάκρυα γοερὸν πᾶσι πθημένα. Legendum fortaſſe,

δάκρυα γαῖ' ἐς φανερὸν πᾶσι πθημένα, τίνισιν μασὶν ἴφιεν, ἐξίφιεν γ' ἰκίτης ἱκέταν ἠρμένα.

Hoc certè lenius, quam quod reponi vult Valckenaerius:

δάκρυα γοερὸν πᾶσι πθημένα
φανερὸν, τίνισι μασὶν γ' ἴφιεν.

Magnum πάθος apud Veteres habere debuit, mater lacrymas præ doloris vehementiâ non celans, ſed liberè coram exercitu effundens. Lyſias de Matre familias p. 254. Ed. Taylor. 8°. ἀπῆσαν, ὅτι ἐκ καὶ σφέτερον μὴ ἄδηκτον λύγον ἐς ἄνδρασι, τὸ μιχθὲς αὖτον ἀναγκαίως τῷ συμφορᾷ. vid. et Hecub. v. 974. ἠρμένα pro αἰρομένα ut Soph. Electr. v. 56. Ex ἐρθμὰ quod præbet Scholiaſtes facias etiam ἐρθμὰ. MS. Reg. Soc. et Leidenſium alter omittunt φανερὸν.

1613. Legendum, metri cauſâ;

λευκοτρόφου κ' λάμακος, λάμακος,
λόγχαισιν κοινὸν Ἐνυάλιον.

1616. πεσήμασιν. Unus Bodleianorum πεσήματά τ'. Lego πεσήματ' ἀ'.

1615. ὀμαύλας. An ὁμαύλους?

1620. ἐπαψεν. Ita optimè Valckenaerius cum MSS. fere omnibus. Vulgò ἔπαμψεν.

1621. Legendum, ut tautologia vitetur;

λόγχῃ δὲ τίνισιν ἔπτ' ἀμφὶ τίνεσις.

Ed. Ald. ἄχθι, quod nihilo melius eſt vulgatâ. MS. unus ἄχη. λόγχας nomine et enſem aliquando venire, oſtendit ἀμφιστόμοις λόγχαις Hippol. 1391.

1622. σωκάζομεν. Hanc vocem in Ed. Ald. et MSS. Bodl. ſequitur ὦ πάτερ, quod MS. Reg. Soc. et unus Leidenſium paullò commodiùs poſt ἡδὺς collocant.

1623. δόμοισιν. Bodleianus unus δώμασιν: alius δώμασι ἄχθη.

1624. ὅς γε πάλαι. Ita MS. Reg. Soc. et unus Leidenſium. Ed. Ald. et MSS. Bodl. ὅς πάλαι. Lego nec dubitanter, ὅς γε πάλαι ἔτι τυλᾷ. Heſychius, τύλᾳ, τιχᾶται. Notum eſt τυπτάζω.

1625. ὑπῆρξεν. Ita ſex MSS. quod et tuentur Valckenaerio citati Androm. 274. Herc. Fur. 1172.

1628. τῶνδε δ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τῶνδ'.

1644. πυρκάιας. Ita octo MSS. Ed. Ald. δυσδαίμονα.

1649. Legendum μέ τοι pro τί μοι. nec ultra fortaſſe quærendum: licet MSS. quinque proximo verſu habent Πόλυβον ἐξέδυκεν. Non nolim tamen Δρυμῶν pro Δαίμων.

1672. σὺν ὅπλοις. Perplacet Kingii conjectura σὺν ὄπλοις. Defendit vulgatam Valckenaerius ex Herc. Fur. v. 1166. Sed ejus loci alia, ni fallor, ratio eſt.

1678. Sequor Valckenaerium. MSSi partim πρεσβύχων νεκρῶν γόους partim τερπλόχους θρήνους νεκρῶν.

1680. ἐπισοῦσαν. Ita MSS. Cantab. et Leid. Ed. Ald. ἀσσοῦσαν ut et male contextus. Lib. P. ἰοῦσαν.

1696. τῇ τύχῃ. i. e. τῇ ἀτυχίᾳ ut Med. 1016. Heraclid. 714.

1701. ἄρ'. Ita MSS. fere omn. cum Lib. P. Ed. Ald. ἀν quod hìc male repetitum eſt.

1715. Placet Heathii conjectura, legentis ὠδ', ut hæc cum ſuperioribus Creontis verbis connectantur. Diſtinguit Kingius poſt σὸν, neque is forſan male. Confer Iph. Aul. 994. Pro γόοις quod dant omnes MSS. Ed. Ald. γόον.

1735. γίνοιτο. Ita bene Kingius. Editi Veteres γενοίᾳ. Præſtiterit fortaſſe γένοιτ', ὦ πάτερ.

1737. γαμεῖς. Valckenaerius γαμεῖ, quod vix præſtat Vulgatæ.

1768. ἰλαύνει. Ed. Ald, ἰλαύνων. MS. Leidenſis ἰλαύνω ſuperſcripto ἰλαύνων. Emendat Valckenaerius ἰλαύνειν. Malim, ſi quid mutandum, ἐλαύνων.

1770. τί τλᾷς; τί τλᾷς; Forte ἀ τλᾷς τι, τλᾶθ'. *Si quid pateris, perge porrò pati.*

1777. Lego, voculâ adjunctâ;

ἐὐτυχήματ' αὐδᾶν, ὃν
τάδ' ἴτ' ἐπίμβρι ——

1779,80. Non bene hìc connectitur oratio. Lego:

ὦ πάτερ, σταίην πῆ
παῦτεῖν' ᾧ δάκρυα
παρὰ φιλαῖσι παρθένοις
λίτσο' ἵπομαι
πατρίδα ——

Quanquam pro δάκρυα παρὰ præſtiterit fortaſſe δάκρυ' ἄπαλα.

1785. Legendum puto:

Οἰσθ'. φεῦ· τὸ χρήσιμον φρενῶν
ἀεὶ πατρός γε συμφορᾶς.
Ἀντ. εὐκλεᾶ με φησθ'.
τάλαιν' ἐγὼ σῶ συγγόνω θ' ὑφισμένων.

Pro ἐγὼ. Ed. Grot. ἐγώ γε.

1793. ἄλις ἀθυμάτων ἐμοί. Ed. Ald. ἄλις ἔχειν ἀθυμάτων ἐμῶν. Sed et ἐμοὶ habent MSS. Cantab. et Leidenſis unus.

1794. Deſiderari videtur verbum. An legendum Σὺ δ' ἀμφὶ βωμὸς ἐν λιτάς. Sic ἐν λιταῖς Electr. 592.

1795. κόμην. Ita Kingius ex MSS. Bodl. Editi Veteres κόμας.

1796. Lego; ἴθ' ἀλλὰ Βρομίου ἵνα γε σηκός. Anacreon Od. V. παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς. Pro γε quod præbent MSS. Bodl. Ed. Ald. π. An locum intelligit de quo Seneca Herc. Fur. 1285.

Bacchique lucos, et Citbæronis juga
Mecum cremabo.

Confer et Statium Thebaid. III. 379. VII. 649.

1797. Μαινάδων. Ita Lib. P. ut jam Barneſius. Ed. Ald. Μαινάδος.

1798. ᾗ. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. ἀεὶ.

1803. ἴσην. Malim ἴσγειν ut κρύπτειν.

1805. αὐτὸς. Ita MSS. et Lib. P. Malim tamen αὖτις:

Νῦν, ἄπιμος αὖτις, οἰκτρὸς, ἐξειλαύνομαι χθονὸς.

Ed. Ald. omittit αὐτὸς et οἰκτρὸς duplicat.

1806. ἀλλὰ γάρ τί. Ita Barneſius ex Cantabrigienſi, et confirmant Leidenſes. Ed. Ald. ἀπὸ τί.

NOTÆ IN MEDEAM.

4. ΧΕΡΑΣ. Bene Græcum eſt μάλ' ἄφιλι χέρας ἐριτμῶσιν vid. ad Iph. in Aul. v. 1301. Sed præſtat fortaſſe χέρις ut habet in margine MS. 2816.

5. δ' ἔρως. MS. E et Lib. P. δ' ἔρος.

12. φυγῇ πολιτῶν. Emendat Canterus φύλῃ vel ψύχῃ πολιτῶν. Barneſio placet φυγῇ πολίτας: Pierſono φυγὰς πολίτας. Vide an non melius foret:

—— ἀνδάνουσα μὲν
ἤθεσι πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit. ἤθεσιν eodem ſenſu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. I. Antiſtroph. 5.

14. ἥπερ. Legendum, ni fallor, ὅπερ.

21. δίξας. Jortino placet δίξας πίσυ μιγίσης.

24. ἀλγήδονι. MSS. A, D, et Ed. Laſc. ἀλγηδόνι.

30. δίρλω. Lib. P. κάρᾳ.

41. σιγῇ. Repetitur infra v. 384. quo quidem in loco commodiorem ſenſum habet. Cur enim Medea in propriam domum σιγῇ irreperet, nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multæ. Neque porro apparet, cur in cubili potiſſimùm ſe occideret Medea: ad Jaſonem et Creuſam ſimul opprimendos nullus aptior locus erat.

45. κωλίνιχον. Superſcribitur in MSS, B, D, ἤγουν, σίφωνον. Sed hanc Ellipſin vix alibi invenias, Placet igitur conjectura Mureti, propoſita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum eſſe κωλίνιχον ᾄσω). Καλλίνικος enim cum ſine ſubſtantivo ponitur ſubaudiendum eſt ᾠδὴ vel ὕμνος. Herc. Fur. v. 178 et v. 683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I. v. 31.

58. μολύσῃ. MS. E et Lib. P. μολύσαι. Sed vulgatam tuetur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec ſine exemplo eſt elidi οι in μοι. vid. Sophocl. Ajac. v. 591.

61. διαπόντιος. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. διαπόντιος.

68. στατὸς. Rectè interpretatur Scholiaſtes de loco ubi aleatores convenire ſolebant. Vide quæ congeſſit Pierſonus ad Mœrid. v. Σίσυμβρα.

ibid. παλαίστραι. Bene Pierſonus παλαίτραι ex Gregor. Nazianzen. Chriſto Patiente v. 1186. De re ipſâ audiendus Joannes Sariſberienſis de Nugis Curial. I. 5. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ ſocietatis cauſſâ miſſus Corinthum, duces et ſeniores populi ludentes invenit in aleâ. Infecto itaque negotio reverſus eſt, dicens, ſe nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus conſtructo Byzantio clareſcebat, hac maculare infamiâ, ut dicerentur cum aleatoribus contraxiſſe Societatem.*

85. γενέσεις. Ita MSS. omnes cum Edd. Ald. Laſc. et Scholiaſte. γενέσει igitur Errori Typographico haud dubiè debetur.

87. Pro δηγίως Janus Gulielmius, Vir Doctiſſimus, legendum putabat ἀλγεῖ κλέος Verifim. I. c. 16. Mihi verſus intercidiſſe videtur. Quarè manum abſtineo.

102. φυλάσσεσθ'. Ita MSS. A, B, D. MS. E. Lib. P. et Ed. Laſc. φυλάσσετε. Ed. Ald. φυλάσσεσθε.

106. δῆλον. Legendum puto δηλοῖ *oſtendit.*

Ibid. ἐξ ἄρχης αἰφόβως. Ita Cantero auctore lego. Ed. Ald. ἐξ ἄρχης ἐξαφόβως. MSS. A, B, D, E, et Ed. Laſc. ἄρχης ἐξαφόβως.

107. ἀνάψει. MS. E. ἀνάξει, quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiaſtes quoque agnoſcit. Eſt autem ἀνάψει Activum pro Paſſivo. Sic σωώσῃς Hippol. 188.

121. Senſus eſt: *pauca aliorum voluntate pleraque ſuâ agentes.*

123. Diſtinctionem non minimam poſt κρῆσσον pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἐμοὶ γοῦν, ἃ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς ἂν κατασχέσοιεν.

129. δύνατον. Vertit Interpres: *valent ad diuturnitatem.* Sed Græca vox nihil tale ſonat. Lego:

οὐδὲν κρίσει ἀδάμαστα θνατοῖς.

Nullo tempore timoris vacua ſunt. κρίσει pro κρίσεσι ut Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1131. Lexica non agnoſcunt ἀδάματος, ſed ita habet Edit. Turneb. Æſchyli Perſ. v. 162. Photius Lex. MS. ἀδάμαστα, ἄφοβα.

132. Chori ῥῆσις, ab hoc verſu uſque ad v. 139, non conſtat ex ſolis Anapæſtis, ſed diverſa metri genera complectitur. Male igitur in Editis cum Syſtemate Anapæſtico confunditur, a quo jam disjunximus, et Titulum [Προῳδὸς] præſcripſimus. Videbimus infra idem Strophæ, Antiſtrophæ, et Epodo accidiſſe.

135. ἀμφιπύλων. Non conſtruitur cum μιλάθρων, ſed eſt ſubſtantivum ab ἀμφίπυλος vel ἀμφίπυλον. Videtur ſignificari *porta*, quâ alia pars ædium ab aliâ diviſa erat. Θύρας μεσαύλους vocat Alceſt. v. 560. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v. 42.

139. Variant hìc Codices inſigniter. Ed. Ald. ἐπεὶ μὴ φίλαι κίκυσιν. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φίλιαι κίκυσι). Ed. Laſc. ἐπεὶ μοὶ φίλαι κίκυσιν. MSS. A, B, D ἐπεὶ μοὶ φίλον κίκυσιν. Ex omnibus non incommodam credo Lectionem concinnavi;

ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κίκυσιν.

Quia minimè amica ſunt, quæ facta ſunt..

141. ὃ μὲν. Non conſtat menſura verſûs. Lego igitur τὸν μὲν. *Habet hunc Lectus* (vel *domus*) *Principum.* Sic Virgil Eclog. I.

Poſtquam nos Amaryllis habet.

149. Hæc Chori ῥησὶς male cum Anapæſtico Syſtemate in omnibus hucuſque Editis confuſa eſt. Eſt autem Strophe cujus Antiſtrophe infra habetur a v. 175 ad v. 187.

150. Non rectè procedit conſtructio. Legendum forte

τίς σ' ὃς ποτε ——

Deinde in ſecundo abhinc verſu ταυτὰ. *Quis hic amor eſt concubitûs, qui te ad mortem oppetendam incitat?*

153. ἵρ. Ita Ed. Ald. Male Barneſius ἱρᾶς.

154. ταῦτα. Malim ταυτὰ.

155. μηδὲν. Pro ſimplici μὴ. vid. Suidam in μηδὲν μανθάν.

158. μὴ χαυδόσου *ne iraſcere* μὴ ὀργίζου. Heſychius, κεχαυδαγμένον, ὠργισμένον. Herodotus VII. 1. μεγάλως κεχαυδαῖνον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verùm vix æquum erat a Medeâ, ut ne omnino iraſceretur, exigere. Legendum igitur:

Δεινῶς τοδὶ μὴ χαυδόσου

Ne nimis vehementer ob hoc iraſcaris. τοδὶ pro τόδε metri cauſâ. Sic πευτὶ Supplic. 156. τοδὶ Her. F. 667.

159. συωδικήσῃ. Legendum συωδικήσῃ a συωδικέω *patrocinor*. Alterum a συωδικάζω *ſimul judico*, deducitur. Extat hoc ſenſu ξυωδικήσων Æſchyl. Eumen. 582.

160. Lege ob metrum: μὴ λίαν τάκυ δυρομένα σὸν ἰυνίτων. δυρομένα pro ὀδυρομένα ut Hecub. 740.

171. Θέμιν ἐυκταίαν i. e. *quæ vota et imprecationes effectu carere non ſinit.* Sic Furia, quæ Oedipi execrationes efficaces reddere ſtudebat εὐκταίαις Ἐρινύσι Æſchylo dicitur Sept. c. Theb. v. 729. Juramentis autem apud Antiquos fere ſemper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 759, 60. Firmatque hanc interpretationem ἱκνίαν Θέμιν, quod mox legitur v. 212. Novi tamen qui legere malit Θέμιν Ἰχναίην ex Lycophron. v. 129. Confer Diodori Epigram. in Anthologiâ H. Steph. p. 41.

180. Hunc et ſequentem verſum rectè Tyrwhittus Choro tribuendos eſſe judicat. Animadvertas enim per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapæſtis loqui, Chorum Odas ex diverſis metris conflatas intercinere.

182. Hic verſus in duos ſecandus eſt;

ἀλλὰ βᾶσά νιν
δῦρο πόρσω οἴκων.

185, 6. Hi verſus ſic dividendi videntur;

αὐτῦσαι, σχίν ἐτ' ἢ κρυπτὸν
τὰς ἴσω, πόνῳ χθ
μεγάλως τόδ' ὀμμάτων.

208. Huic ῥησὶ titulum [Ἐπῳδὸς] præpoſui.

211. Θεσπεσιωτᾶ. Formatur verbum a Θεσπέσιος, ut οἰμώζω ab οἴμοι.

215. ἄλιος νύχιον dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quum interdiu navigabant. Valer. Flacc. VII. v. 175. *Inde diem noctemque volant.*

217. πόντου κληῖδ'. Sic Theodorides Antholog. H. Steph. p. 253.

κληῖδες πόντου σὺ, τῷ ἰσχατίᾳ Σαλμῦνι.

κλεὶς utroque loco *portam* vel *clauſtrum* ſignificat, planè, ut apud Dionyſ. Perieg. v. 1036.

—— ἀγχοῦ πυλάων
Κιμμερίων, οἵ τ' εἶσι βαθυρροθίοιο ὕπο πίτρας
Κληῖδες γαίης Ἀσπάρδης.

Intelligendum autem hoc loco de Boſphoro Thracio, quod clauſtrum erat Euxini. Hac enim Medea, ſi Noſtro fides v. 438 et v. 1274. a Colchis Theſſaliam venit. ἀπίρωτον interpretari licet, *qui claudi non poteſt.* περᾶσαι enim *claudere, obſerare* ſonat Oreſt. v. 1584.

219. μίμφθ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Laſc. et Scholiaſtes. Ed. Ald. μίμψθ'. Cæterùm duplex hìc oppoſitio eſt: prima, inter eos, qui palam ſe monſtrantes gratiam et honorem, et eos, qui ſe occultantes, infamiam conſecuti ſunt. Ad priores pertinet πολλοὺς βροτῶν σίμους μεγήτας: ad poſteriores οἳ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἀπήσαντο. Jam hujus oppoſitionis prius membrum in duas claſſes diſtribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ externis, (veſtimentis puta et phaleris) populi benevolentiam acquirit. Atque hinc oritur ſecunda illa, quam ſupra indicavi, oppoſitio. Sed jam tempus eſt ſingulas locutiones interpretari.

220. σίμους. Intelligo: *claros, honoratos.* Sic σίμου Νίκης Oreſt. v. 1724. σίμου δώμου Hippol. v. 103. σίμου Ἀθάνα Iph. in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes:* nec diffiteor eâ notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci ſententia poſtulat.

221. *εὐ θυμῶν.* Τὰ θύματα hìc interpretor *res externas.* Virtus ſola, ſecundùm Veterem Poetam apud Clem. Alex. p. 496.

σὺν οἷς ἐν θυμοῖσιν ἐπίσχεθε λαμπόμενά.

222. *ἐκτήσαντο — ῥᾳθυμίαν.* Verto: *ignaviæ opinionem conſecuti ſunt.* Confer Hippol. v. 708, Iph. in Taur. v. 682. Helen. v. 1107.

223. *ἴστε σὺ.* Scholiaſtes *ἴστην.*

224. *ὅπως.* Nempe *ὀφθαλμῶν.*

230. *ψύχην.* i. e. *fortitudinem,* εὐψυχίαν.

232. Legendum puto *γηγάσκεις καλῶς.* Res enim ejuſmodi eſt, de quâ ad teſtimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet *γηγάσκω καλῶς,* Reiſkio *γίγνεσθ' καλῶς.*

238. *τῦτο γ'.* Ita MSS. B, D. MS. A, *τῦτ' ἄλγιον.* Cæteri, ut vulgò, *τῦθ' ἕτ' ἄλγιον.*

244. *ὅτῳ.* Legendum, ni fallor, *ὅτου.*

249 *πρὸ δόμων ἄσης.* Ita MS. Cott. et Ed. Laſc. Pariſienſes quoque omnes præter E, qui *ἄπτῃ* pro *ἄσῃς* habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. *καρδίας ἅψῃ.* Ed. Ald. *καρδίας χόλον.*

258. *σωφρονεῖν.* Adſcribitur in MSo A. γρ. *κρατεῖν.*

267. *φόβῳ.* Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. *φόνῳ.*

268. *κακὴ δ'.* Optimè Tyrwhittus *κακή τ'.*

282. *ἐξίασι πάντα κάλων.* Fiebat hoc vento duntaxat ſecundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: *πάντα δὲ κάλων ἀνασώσων, ὡς οἱ πνεύμασι δίξιον κατ' οἰκείαν ἰσχύτες, ἐφέρετο πλησίστῳ ὑφολαμῶν.* p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea hoſtes ſuos in ſummâ diligentiâ fortunam quoque adſpirantem habere.

283. *κ' οὐκ ἔστιν — ἐκπλεύσεις. Non eſt litus in quod effugiam.* Comparat ſe alicui in pelago verſanti, inque hoſtis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti.

286. *περιαμπίσχειν.* MSS, B, D, E *περιμπίσχειν:* Ed. Laſc. *παραμπίσχειν.* MSS. A, et Fl. *παραμπίσχειν.* Lib. P. *περιμπίσχειν.*

291. *ἀπωλᾶν σ'.* Ita ex Tyrwhitti conjecturâ lego. Ed. Ald. *ἀπώλειν.* MSS. B, D, et Cott. cum Ed. Laſc. *ἀπωλᾶς.* MS. Fl. *ἀπωλεῖς.*

303. *σωτῆρίαν σοφὰ.* MS. B, et Ed. Laſc. *σωτῆρίαν ἐπῃ.*

308. Poſt hunc verſum ſequitur in Aldinâ et pleriſque MSS.

τοιοῦδ' ἠσύχασα, τοῖς δὲ θυτῆρα πρόπαν.

Quæ vicinis cum male congruèrent, acutè vidit Pierſonus interpolata eſſe, et ex v. 813. paucis mutatis, derivata. Confirmat MS. A, in quo margini tantùm adſcripta ſunt.

309. *τοῖς δ' αὖ.* Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ut optimè Pierſonus ex conjecturâ. Ed. Ald. *τοῖς δ' ὃν,* quod male ſervat contextus.

ibid. *ἀμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφὴ.* Scholiaſtes legiſſe videtur, *εἰμὶ, κ' οὐκ ἄγαν σοφὴ,* quod vulgatâ aliquanto melius eſt. Diſplicet tamen vel ſic *ἀμὶ* geminatum. Legi poteſt non incommodè:

τοῖς δ' ὧν σοφιστὴς λῆμα, κ' οὐκ ἄγαν σοφὴ.

322. *τοῦδ' ἀεί.* Ita MSS. A, D, Fl. Lib. P. Ed. Laſc. et Schol. Senſus eſt: *tantò minùs tibi confido, quò leniùs nunc loqueris.* Ed. Ald. *τοῦδε γ'.*

324. *φυλάσσειν* i. e. *obſervare* ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra Dawefium defendit.

333. *πελώ.* MSS. A, D, et Ed. Laſc. *πόλις.*

338. Hunc verſum nullâ operâ explices. Lego:

πόνος μὲν' ἦμαι δ' ἐ πόνῳ κεχρήμεθα;

Moleſtia quidem eſt; at nos nonne in moleſtiis verſamur? *πόνῳ* ſubaudito *ἔνι,* ut *κλύδωνι* Androm. v. 86.

358. *ἀψαύδης.* Ita MSS. omnes et Ed. Laſc. Ed. Ald. *ἐ ψαύδῃς,* quod non deterius.

372. *πόσι.* Ita MSS. A, D, Cott. et Fl. Cæteri ut vulgò *πόσ' ἦν.*

384. Idem verſus ſupra legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum cenſet Pierſonus. Verùm, ſi ea ſatis bona delendi cauſa ſit, cur præcedentem retinet Vir Doctiſſimus, qui ex eodem loco repetitus eſt? Sin id ſententiâ judicatur, hinc potiùs ejiciendus erit. vid. ſupra.

389. Obſecutus ſum MSSis, quorum plerique *ἰλαῶ* pro vulgato *κτάσθαι.*

398. *κ' ἐ μίξω.* MS. Flor. *καὶ μίξω.*

409. *ἐ γίλωτα.* MS. E. et Lib. P. *ἐς γίλωτα.*

410. Heſychius: Σισυφείους. Κορινθίους, καυσεῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

415. *ποταμῶν ἱερῶν.* Non certos quoſdam fluvios præ aliis deſignat hoc Epitheton. Omnes enim ſacri a Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Heſychium in *Ἄνω ποταμῶν.*

417. *δίκῃ.* MSS. B, D *δίκαι.*

426. *παλαιγενέων.* Alludit per prolepſin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi *παλαιγένης* erat, licet non Medeæ.

430. *ἄπαυστ.* MSS. B, D, et Ed. Laſc. *ἔπαυστ.*

431. *ἀνλάχησ' ἂν.* i. e. *ἀνλάχοις ἂν.* Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. *ἀνταχήσων.*

439. *ἰείσασα.* Ex hoc verſu collato cum Æſchyl. Supplic. v. 555. crediderim *ἰείζειν* idem aliquando ſignificare quod *πιφύσκειν.* vid. etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Antholog. H. Steph. p. 169.

440. *ἐπὶ.* Barneſiana *ἐπεὶ* errore, ni fallor, Typographi.

444. *βίβακεν δ'.* Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. *βίβακεν.* Pro *ἀδ' ἔτ'* vulgò *ἀδὲ τ'.*

445. *μίμνει.* Primam corripit ut *ὑμνίοις* Bacch. 72. MS. D. *μίνει.*

449. Grave in hoc verſu mendum eſſe ex metro intelligimus. Lego.

μόχθων πικρὸ τῶνδε λύκτρων
ἐπεὶ βασίλεια κρέσσων δέμνιαι ἐπίσπε.

Ex miſeriis biſce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui ſupervenit. Pro *ἐπίσπε* Barnefius errore Typographi *ἀπίσπε.*

456. *ἀλλ'*

456. οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ πανύσῃ. *Mihi non curæ eſt, quæ non deſines dicere.* Ariſtoph. Ran. p. 176. Ed. Baſ. ἀλλ' οὐδὲν ἴσως πρᾶγμα. Plutarch. Op. Mor. p. 226. πρὸς ἀκμαίαν τις ἢ χρεῖα κωλύσῃ τὸν εὐθέως πατεῖν, οὐδὲν ἔστι πρᾶγμα. Vulgò minùs commodè οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ πανύσῃ.

465. τὸ σὸν γε. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσὸν δέ.

485. ἀμφίπων. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπίχων.

492. φέρον. Lib. P. δέμας ut et MS. B. in margine. Sed præſtat vulgata, propter verſum ſequentem.

496. σύγγνων' ἂν ἦν σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Laſc. σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι.

498. ἃ ῥηθεῖς. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἃ ῥηθεῖς.

505. μή π. Recepi ex MSo D, qui ita olim ſcriptum fuiſſe memorat, præfixo γρ. Vulgò μήτ π.

509. καλῶς γ' ἂν οὖν. MS. Fl. καλῶς τἂν νῦν.

514. Ἑλληνίδων. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Laſc. ἂν Ἑλλάδα. MS. A. κἀν' Ἑλλάδα.

517. δέ. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. τε.

520. ἔσωσα. MS. Fl. ἔσωσε.

531. ἐγώ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Laſc. ἐγὼ σέ'.

534. Σοὶ. Malim σὺ ut regatur ab ἀνάγκασε.

535. λόγος. Æquè commodum foret λόγοις, hoc ferè ſenſu: *Et quidem ſubtile ratiocinium ſed verbis explicari invidioſum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc ſcripturæ commemorat Scholiaſtes et omnes fere MSS. Nec obſtat verbum ἐκφεύγω quod genitivum poſtulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. αὐτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Laſc. βέλτιον. MS. Fl. et Lib. P. βέλτιον.

560. ἰχθυοέσσαν. MS. Fl. ἰχθυόεσσαν.

571. λύει. Heſychius λύει, λυσιτέλει. Phavorinus λύει, ἀντὶ τοῦ, λυσιτέλει. Confer Sophocl. Oed. Tyr. v. 324. ejuſdem Electr. v. 1008. Alceſt. v. 628. et infra hujus Fab. v. 1373. Ex Barnefio.

582. λίγω. MSS. D. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ἔγω. Porro Ed. Laſc. πέρα pro πρὸς.

590. ἢν γὰρ οὖν κτανεῖ σ'. MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Laſc. ἢν γὰρ σὲ κτανεῖ σ'. MSS. B, D, ἢν γὰρ σ' ἐκτανεῖ. MS. Fl. ἢν γὰρ ἂν κτανεῖ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum:

ἢν γὰρ, ἢν κτανεῖ σ' ἔπος.

593. MSS. B, D, et Ed. Laſc. omittunt μοι et pro ὑπηρέτους legunt ἐξυπηρέτους. MS. A, tantùm σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ ἂν σὺ, deinde reliqua, ut vulgò.

597. Cur πρὸς γήρως? Credo, quia ætate provecti non amore, ſed ambitione, duci ſolent. Formula πρὸς γῆρας eſt in fragmento Danaes apud Stob. Tit. LXXI.

μὴ πρὸς τὸ γῆρας τὸν γάμους ποιοῦ μέτρους.

vid. et Suidam v. ἀνδρὸς. Reiskio placet πρὸς γήρου. Sed γήρυς *famam* non ſignificat.

602. φῶτας. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. φύτας.

606. Placet conjectura Reiskii, legentis φαίνεσθαι et in verſu ſequenti δόκει. Senſus eſt: *noſtin', te olim optaturam, ſapientiorem quippe factam, bona nunquam Tibi moleſta viſa fuiſſe, nec, quum fortunata eras, infelicem te putaſſe.*

615. σαυτῆ φυγῆς. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. σαυτῇ φυγῇ. MSS. B, D, et Fl. σαυτῆς φυγῆ.

620. ἀμάνεται. MS. E οὐ μείονα, quod non deterius.

638. μήποτ'. Scholiaſtes μηδέποτ'.

639. ἐφείης. Ita MSS. A, B, D, et Lib. P. Edd. Ald. et Laſc. ἐφιῇς.

641. σίεργε. Ita MSS. A, B, et Ed. Laſc. Ed. Ald. σίεργε.

647. MSS. B, D, et Lib. P. προσπόλοι δεινὰ Κύπρις. ut et Ed. Laſc. ſed λ geminato.

649. κρίνω. Ita Edd. recent. ex Scholiaſte. Ed. Ald. κρίνει unde Reiskius non male κρίνεις. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. κρίνει. κρῖναι forte eſt pro κατακρίναι *damnare.*

652. τὸν ἀμηχανίας. Reiskio placet ἐν ἀμηχανίαις.

654. Diſtinguendum poſt αἰῶν', et legendum εἰκτρότατον ἀχέων *habens egeſtatis ægrè tranſigendam vitam, malorum ſummum.* In Antiſtrophâ MSS. B, D δεινότατα πεδίων. quod, ſi hoc maturiùs animadverſum eſſet, in contextum recepiſſem.

662. An legendum metri gratiâ: ᾤκτισεν πατρὸς οὖσαν.

666, 7. ——— φρενῶν· ἐ-
μοί μὲν φίλος οὔ ποτ' ἴσος.

Ita MSS. A, B. D, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. κἀμοὶ φίλος οὔ ποτ' ἴσος.

665. φίλους. Ita MS. Fl. Ed. Ald. φίλοις.

671. ἐπιστροφᾷ. Ita MSS. A, E. Ed. Ald. ἐπιτροφᾷ.

673. ἐρῆμης. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barnefius ex Scholiaſte. Ed. Ald. ἐκάνεις.

684. ἀσκοῦ — πόδα. ut intelligas hoc non allegoricum modo, ſed et proprium ſenſum habuiſſe; ἀσκοῦ ποδῶσα habet Pollux II. ſect. 196. ἀσκὸν ποδῶτας Herodotus II. 121.

689. Perſonarum nomina in hoc et ſequenti verſu omittunt MS. A, B, D, et Ed. Laſc.

692. γὰ. Ita MSS. A, B, D, Lib, P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δέ.

711. τῆσδ' ἔξω χθονός. MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. γῆς Κορινθίας.

713. κρατηρεῖν. MS. D. χρ. κραδίᾳ quod fortaſſe melius.

715. ἱκεσίᾳ δὲ. MS. Fl. ἱκεσίαν τε.

728. ἔχει μοι. Ita MSS. B, D, E, et Ed. Laſc. Vulgò ἔχομεν.

730. τοσὸν δέ. Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσὸν γε.

733. μεῖζω

733. μιᾷ ποτέ. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. μιᾷ τινι.

741. μιᾷτις ἂν. Accipiendum quasi esset μιᾷτέις ἂν. Ed. Ald. μιᾷτεῖσαν. nec variant MSS. D, E. MS. A. μιᾷτῆς ἂν. Lib. P. et Ed. Lasc. μιᾷτοῖ' ἂν. MS. B. μιᾷτῆς superscripto εἰδοίης. μιᾷτεῖμεν pro μιᾷτείημεν extat Oresl. 1139. Sic alibi σωτίμεν pro σωτείημεν.

742. ἀτἀμοτ⊙. Ita in MSS. B, D, vulgatæ ἐώμοτ⊙ superscriptum est, quomodo et Muretus olim felicissimâ conjectura emendaverat. Var. Lect. VIII, 3. Idem sic interpretatur; *Fido equidem tibi: cæterùm inimica mihi est Peliæ domus: itemque Creon.* τοῖσι ϳ *nempe Peliæ et Creonti* ἄγοντι ἔμε ἐκ γαίης *si venerint, cupientes me a finibus tuis abducere* ἢ μιᾷῇς ἂν *tu id non permittes, neque me iis trades, siquidem jurejurando fidem mihi tuam obligaveris. At si nudis tantum sermonibus mecum conveneris* (hoc enim est, λόγοις δὲ συμβᾶς) *neque deos testes adhibueris: tum te fortassis amicè cum illis geres.* Hactenus rectè Vir Doctissimus: in sequentibus aberravit, ut mox videbimus.

743. καὐπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο. Interpretatur Muretus l. c. *neque flabis iis, quæ inter nos conventa erunt.* Sed ἐπικηρυκεύματα non sunt *conventa*, sed *petitiones per Præconem* cujusmodi duas exhibet Euripides: unam Thebanorum Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135. Dixit igitur Medea *et præconum postulationibus facile obtemperabis.* Ejicienda enim negativa οὐκ, quæ mentem ejus obscuravit et legendum:

——— καὐπικηρυκεύμασιν
ἀκ' ἂν πίθοιο.

ἀκ' i. e. ἀκῇ quod pro ἀκέως non uno loco apud Homerum invenias.

746. ἐν λόγοις. Parisiens. omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὅ γ' ὖν. Utcunque hìc legatur (parùm enim refert) reponendum certè ἰδίοις sententiâ postulante pro ἴλεξας.

748. ἀσφαλίστ⊙. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀσφαλίστατα.

750. τὸ σόν τ'. Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Al. τὸ σόν δ'.

751. πατέρα θ' ἡλίου πατρὸς. MSS. B, D, et Lib. P. aliam lectionem memorant ἡλίου θ' ἁγνὸν στόλον (puto pro στέλας) Ea si ab auctore est, pertinet ad v. 757. Hìc enim locum habere non potest, propter vocem τοὔμὸν.

756. ζῶν. MS. A. γᾶς ut et Lib. P. superscripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E.

763. ἃ βούλομαι. Ita MSS. B, D, E. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Nec aliter legit, Barnesio indicante, Hesychius in A. Similem constructionem vide Phœniss. v. 1709. Ed. Ald. ἐν βούλομαι.

771. κρᾶτίστοις. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. κρᾶτιστέοις quod mutavi propter similem terminationem vocis φίλοις.

782. ἴχων. Parisiens. omn. et Fl. cum. Edd. Lasc. et Ald. ἴχοι. Editoribus igitur debetur ἴχοιν. Retinui tamen, proximo versu ita postulante, nisi eum quoque delere aliquis malit cum Fl.

784. ἰγνωσμένα. Ita MSS. A, B, Cott. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ἀρχαιρμένα.

786. Ed. Ald. πολιμίους, quod posteà, nescio quâ auctoritate, in πολεμίων mutatum est. πολιμίους quod dedi est in Lib. P. et Ed. Lasc.

790. Hunc et sequentem versum eo quem dedi ordine in MSo A inveni. In vulgatis præcedit versus νύμφη φίρουσας.

ibid. πλέκων. MS. A. τίφος. MS. Fl. πλέκημον.

795. σὺ ταῦθ' μέντοι τὰδ' ἀπαμβάσω λόγων. Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesianâ quoque omissus est.

804. In MSS. B, D, λέπτροφὴ χρ. ἀπαμαγὴ.

807. τίσῃ. Lib. P. δῴῃ.

816. ἐκποίνους. MS. Fl. ἐκποινάσω.

821. σὺν πάρμαι. MSS. A, B, D et Ed. Lasc. σὺ παῖδ' quod fortasse verum. MS. et Fl. Lib. P. σὺς παίδας.

834. λαμπρότατα — αἰθέρ⊙. Idem observat Aristides in Panathenaico.

839. ξανθὴν. Ex hac voce colligitur Ἀρμονίαν nomen proprium esse.

ibid. φυτεῦσαι ab Interprete per *plantasse* redditur. Sed nemo Veterum φυτεῦσαί τινα alio quam *gignendi* sensu dixit. Legendum fortasse χορεῦσαι, *choris initiare* quod hìc valet *educare*. Sic Herc. Fur. v. 688. Μοῦσαι μέ μ' ἐχορεῦσαν. Eadem Analogia est verbi θαλεῦν Ion. v. 564.

840. Καλλιόπᾳ. Lege ob metrum Τῇ καλλιόπᾳ ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit καλλίν⊙ ut ζωῆς Hecub. 1108. δηώσας Heraclid. 908.

853. πόλις. Legendum πόρ⊙ *liquor*, sive *latex*. Sic πόροι ἁλίρροθοι. Soph. Ajac. v. 415. πόρ⊙ Δίρκαι⊙. Phœniss. v. 758. Pollui autem transitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc. Fur. v. 1300. MSS. A, B, D, ἢ φίλων, ἢ πόλιν. nec aliter Fl.

853. πόμπιμον. MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόμπιμος. Legendum putem ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum.* Non diffiteor me ποίνιμ⊙ hoc sensu nuspiam adhuc inveniisse. Sed ut dicitur aliquis πόμπος esse cùm ejus cujus causam, tùm ejus cujus punitionem suscipit, idemque apud Latinos in vocibus *ultor* et *vindex* obtinet, non video cur ποίνιμος cognatarum vocum naturam non sequatur.

855. μήτ' ἄλλων. Interpretatur Barnesius μήθ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, si pati possent, probabilem sententiam efficerent. Brodæus et post eum Heathius μεταμᾶν unâ voce legunt a μεταμάω *perpendo.* Nec obstat μεταμᾶν masculino genere dici, non μεταμᾶσα fœminino. Masculinum enim adjectivum cum substantivo fœminino a Poetis conjungi pluribus exemplis ostendit Heathius, quibus addi possent duo insignia ex Nicandri Theriacis. Quanquam verò hac in parte non laboret emendatio, tamen ut Euripidi imputem vocem otiosam et superfluam μεταμᾶν non facile adducor. Lego:

τὰν ἐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων;

i. e. *minimè puram erga alios:* Significans, puto, Æeten et Peliam. ὁσία κατ' ἄλλων, ut ὁσί⊙ ἀς ἐμέ. Heraclid. v. 721.

856. 4.

858. MSS. A, B, D, ordine inverſo πάντως πάντες.

860. MSS. A, E, Fl. et Ed. Laſc. τίκτει μὴ.

861. MSS. A, B, Fl. et Scholiaſtes πόθεν pro πῶς δὴ.

Ibid. ἢ φρενὸς ἢ. Hæ voces, quæ cum reliquâ Periodo nullo modo conſtrui poſſunt, ſupplementum videntur eſſe correctoris aut librarii, verâ lectione priùs caſu aliquo deletâ. Legendum, ipſâ monſtrante ſententiâ;

πῶς ἦ θράσος εὐθυμίαισι ———

Conſtructio eſt: πῶς δὲ εὐθυμίαισι θράσος χαρὰ κηρδίᾳ τι, τίκτουσι σίθεν λήψῃ, δάκνων τολμᾶν ἀφοσιώσασα; τόλμαν in poſtremâ hæc clauſulâ interpretor *facinus* τὸ τόλμημα, non, quod plerumque ſignificat, *audaciam*. εὐθυμίαισι confirmare videtur Scholion adjectum: τίς ἐστ ὁ ἅπασιν θάσος [λόγισμος] τοσοῦτον θράσος εὐθῦναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ. κ. τ. λ. Nec dubitarem ita legiſſe Scholiographum, niſi paullò confuſior eſſe annotatio. εὐθυμίαν φρενὶ θάρσος habet Q. Calaber Lib. I.

865. ὄμμασι. MS. B, ὄμμα.

867. χάσας. MS. Fl. χάσαις. Ed. Laſc. χάσειν.

ibid. φόνον. MS. A. φόνῳ. Scholiaſtes interpretatur per ἄμφω: unde conjecerim eum legiſſe φόνε. Forte verum fuerit;

φόνῳ ἢ δωμάσῃ
παίδων ἰκετῶν πιτνόντων
τίγξαι χέρα ———

Ibid. δωμάσῃ. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήσῃ.

869. φόνιον præcedente φόνῳ valdè invenuſtum eſt. Ed. Laſc. τίνξαι χέρα φονίαν. Verſu ſequenti abeſt σὺ a MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Duplici modo emendari poteſt locus: legendo utique,

τίγξαι χέρα πολίμων,
καὶν τλάμονι θυμῷ.

Vel ſi malis;

τίγξαι χέρα φονίᾳ
παντλάμονι θυμῷ.

τλάμων hìc valet *crudelis* ut Soph. Philoct. v. 375.

872. τῶνδ' ἴτ'. Ita MSS. A, Fl. cum Ed. Laſc. Vulgò τῶνδ' γ'.

887. ἐνοικτίσω'. MS. Fl. et Lib. P. ἐνοίκτισα'.

892. ξυμπεραίνειν. Lib. P. ξυγχάμειν σε et in verſu ſequenti ἐνφραίνειν pro ἥδεσθαι.

896. ἀντιτείνειν. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnefius ἀντιτίνειν, quod penultimam corripit vid. Oreſt. v. 109.

906. ἴστω καὶ. Forte ἴστω δαί.

914. ἐρᾷς πείθεσθαι. Eadem locutio Oreſt. v. 1663.

915. περιμπολῶντι γ'. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. περιμπολῶντα, quod ſi verum, legendum in fine verſûs πίστας.

920. σωτηρίαν. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. προμηθίαν. Ed. Laſc. προμυθίαν.

931. τῶνδ' ἐγὼ ἥσσων. Ed. Laſc. τῶνδε θήσομαι. MSS. B, D, et Fl. τῶνδε νῦν ἥσσομαι.

934. τί δῆτα λίαν. MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. τί δὴ τάλαινα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖσδ'. λίαν cur mutetur nulla ratio eſt: primam enim non rarò apud Homerum producit.

935. ἐξηύχου. Ita Optimè Barnefius, Ed. Ald. ἐξηύχουν.

938. MS. A. μηθήσομαι χ. μεμνήσομαι.

954. τίφθ'. MSS. B, D, et Fl. πλέκῃ.

969. Reſpicit, Barnefio judice, verſum citatum a Platone p. 612. Ed. Ficin.

ὦρα γὰρ σοὶ σεῖθι, θὺρ' αἰδοῖος βασιλῆος.

974. πλουσίους. Ita MS. Fl. et Lib. P. hic tamen ſuperſcripto πλησίους ut eſt in Aldinâ et vulgatis.

978. ἀκείλω. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ut rectè Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἀκοίνης.

986, 7. ——— τὸν ἀίδα κόσμον
τ', αὖτα παῖν χρεῖν λαβοῦσα.

Ita, ne literâ quidem mutatâ, emendo. Vulgò τὸν ἀίδα κόσμον, ταῦτα *(hæc)* παῖν χρεῖν λαβοῦσα.

988. σίπλαν. MS. Fl. et Scholiaſtes πίπλων.

991. ἕρκος *rete*. Hom. Odyſſ. χ. 469. Æſchyl. Agam. v. 1620. Ariſtoph. Av. v. 528. Soph. Ajac. v. 60. Heſychius ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Αἰγιμίῳ δικτίῳ.

998. Dixerat Jaſon v. 562. ſe ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ ſubſidia compararet. Id igitur conſilium quia ipſis in exitium verſurum erat, meritò hìc exclamat Chorus: *at tu neſcius Pueris exitiales facultates paras.* βιότου *opes, facultates* ut βιότου v. 1110 et v. 1116.

1011. Verſum hunc cum ſequenti, ut ab hiſtrionibus interpolatos, delendos cenſet Valckenaerius apud Pierſonum. Veriſim. p. 59. Occurrunt certe ſupra v. 923. nullâ fere diſcrepantiâ. Quamobrem de hoc quidem planiſſimè aſſentior, de ſequenti, qui tamen retineri poteſt, non valdè repugno.

1022. κρατῆς τοι. Poſſet hoc utcunque explicari. Sed priùs videndum quomodo ſe habeat Medeæ reſponſio:

ἄλλας κατάξω σῷδιν ἢ πάλαι' ἐγὼ.

κατάξω hic eſt *ad inferos deducam*, quo etiam ſenſu de Mercurio apud Pindarum uſurpatur;

βρότεια σώματα κατοιχὶ
κοίλαν σφὸς ἀγυιὰν
θανασσόντων ———

Alius porro vocis κατάγειν ſenſus eſt, Thucydidi Hiſtoricisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti, κατάγεσθαι ἐς τὴν πατρίδα, vel etiam ſimpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti verſu derivatum eſſe κατάξω, indicat vox ἄλλας. Conſideretur modo locus Iphigeniæ, in quo ἀλεῖ venuſtè repetitur: v. 661, 2.

Ἰφ. ἀλοῖντο λόγχαις, ἢ τὰ Μιτυλίᾳ κακά.
Ἀλ. ἄλλας ἀλεῖ σῷδιν, ἃ μὲ διολέσασ' ἔχει.

Hinc eluceſcit vera hujus loci emendatio:

Παι. ϑύρσ' κατάξη κ᾽ σὺ σὸς τίνων ἴτι.
Μη. ἄλλως κατάξω σῶϑ᾽ ἵν᾽ ἡ πάλαι᾽ ἰχώ.

1034. ἀγῶλας. Explicatur in MSo B per ϑιάσους. In MSo autem A, vacuum relinquitur poſt hunc verſum ſpatium, quantum unius verſiculi capax eſſet.

1049. Interpungendum minimâ diſtinctione poſt hunc verſum et plenâ poſt ſequentem.

1051. χωρεῖτε. MSS. Cott. et Fl. ἰέρεῖτε.

1055. MS. D. χρ. πεύσομαι βυλδυμφίτων. Scholiaſtes χρ. πεύσομαι βυλδυμφίτων.

1061. ϑύμασι. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. δόμασι. Malo nihilominus vulgatam.

1062. ἀμφιϑιρῶ. *Non corrumpam dextram meam miſericordiâ.* de hoc uſu vocis ἀμφϑείρειν confer v. 349. Platon. Phædon. ſect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MSo A, διαφθιρῶ per μαλακισῶ, alius vero in MSS. B, D. per ἀμόλυνῶ, exponit. χεῖρα præſtat ſimpliciter *manum* interpretari (vid. ſupra v. 862.) quam pro ἐμαυτὸν accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Gloſſographus. Legi etiam poſſet ἀμφιϑιρῶ. Seneca Herc. Oet. 435. *Dum ſervet manus.*

1070. Hunc et ſequentem verſum, qui infra commodiùs leguntur, v. 1249, 50. deleri jubet Pierſonus Veriſim. p. 59. cui facile aſſentior.

1072. πίπρωται. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. πέπρωται.

1078. ἀπωλόμεσθα. Ita MSS. A, B, D, E. Vulgò male ἀπολόμεσθα.

1086. τολμήσω. MS. E, et Ed. Laſc. δρᾶν μέλλω ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adverſar. Miſcellan. p. 114.

1091. ἢ χρὴ. Ita optime MS. A. Cæteri, ut vulgò ἃ χρὴ.

1095. πατῆρα δὲ. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. πατῆρα δὲ δὴ, unde legendum ſuſpicor πατῆρα τόδε δὲ, et in fine verſûs πτωκᾶς. Alioqui non conſtat nexus qui debet eſſe Anapæſtorum.

1110. βίοτον θ'. Ita rectè MS. E, et Ed. Laſc. Vulgò deeſt θ'.

1116. καί τι. MS. Fl. καὶ δὴ, quod fortaſſe melius.

1128. πτοῦμα τ'. Malim, quia copula hoc in loco invenuſta eſt, πτοῦμα γ'.

1129. δείκνυσι δ' ὡς. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. δείκνυσιν ὡς.

1132. Quid ſibi velit λιπῶσα non video. Forſan αἰτῶσα *petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN.

1139. ἡκισμένη. MSS. A, B, Fl. et Ed. Laſc. ἡκισμένῳ. Sed præſtat alterum ut ſit paſſivum pro actîvo. Sic ἤρμοσε Soph. Electr. 54. πεποίμας Platon. Phædon. ſect. 64. Pro ἰσίαν MSS. A, et Fl. εἰσίαν.

1169. τι χεῖσε. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barnefius. Ed. Ald. τιθῆσε.

ibid. βοσπόρους. Lib. P. βοσπόρους.

1171. ϑεσπιλῶσα. Commemoratur a Scholiaſte alia lectio, nempe ϑεοσπόλιτον.

1175. τίνουτ' ἐς ὀρθόν. Interpres: *Cervicem ad erectam.* Heſychius: τίνων, τὸ εὐ τῷ τραχήλῳ πῦρον. Gloſſæ: τίνων, *cervix.* vid. et Pollux. Lib. 11. ſect. 134. Antipater Anthолog. p. 2. πεύκῃ βαθὺν τίνοντα. Philippus ibid. p. 306. ἄπτερε μοῦ τίνοντι, ὦ χάπουτ, Λίπαδον. Adde Alcæum Anthol. p. 49. Apollonium Smyrnæum p. 337.

1181. Παιὸς ἰοχαίρας. Confer Hippolyt. v. 142.

1182. Δὶς τόσα. Ita MS. Fl. Vulgò κἀς τόσα.

1190. Locus difficilis, cujus ſenſum non niſi conjecturâ aſſequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824. verſimile fit, tempus, quod curſores in Stadio emetiendo conſumere ſolent, tanquam menſuram temporis hìc adhibitum eſſe. Videndum jam, an verba Auctoris huic Interpretationi conveniant. Primò, ἵππλῆρον malè lenem appictum habet: eſt enim ab ἱππλῆθρον i. e. ἑξάπλεθρον *ſex plethrorum* ut luculenter oſtendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883. κῶλον ambigui ſenſûs eſt: ſignificare enim poteſt vel crus hominis, vel crus Diauli ut apud Æſchylum Agam. v. 352.

κάμψας Δίαυλα θάτερον κῶλον πάλιν.

Jam ſi verſus ex poſtremâ hac notione emendari poſſet non improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hactenus non ſucceſſit. Quare nihil mellus video, quam ut κῶλον alterâ notione accipiatur, locus autem ſic conſtituatur:

ἤδη δ' ἀνείκους κῶλον, ἱππλήρη δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς περάσων ὧν ἵκετο.

Jam verò curſor, qui admiſſo paſſu cucurrerit (ἀνείκους κῶλον) *ſtadii* (ἱππλήρη δρόμου) *terminos attigiſſet.* ἀνὰς eodem ſenſu extat Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. ἄντυπες ubi interpretari videtur Herc. Fur. v. 122. Xenophon. Ἐκλογισμὸν β'. τοὺς μὲν ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτὰς ἄντυπας.

1197. λιπλοὶ. MS. Fl. λευκοὶ.

1198. λάυκην. MSS. A, Fl. et Lib. P. λεπτὴν.

1203. τόσον δ'. MS. A, τόσως τ'. MS. B, et Ed. Laſc. τόσον τ'. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσως.

1204. ἐπ'. MSS. A, B, E, ἐς.

1210. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. MS. E, et Ed. Laſc. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Ed. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις.

1225. ἀντιλάζετ'. Scholiaſtes ἀντιλάζυτ'.

1226. ἰσπάργασ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ἰσπάρξασ', quod deinde in ἰσπάρξαϛ' mutatum eſt.

1227. ἀπίση. *deſiit:* quo ſenſu citatur ex Syneſio ἀπίση τοῦ Δίαυλομαχήσαι. Valckenaerius emendat ἀπίσῃ. Diatrib. c. 6.

1230. ϖοθεινὰ δυκρύοισι quid ſit, non intelligo, ideoque ſuſpicor legendum ϖοθεινὰ δυσίοισι *optabilis inimicis.*

1231. λύγῳ. Forte κλόνῳ *tumultûs.*

1232. χώσῃ. Tradit Scholiaſtes olim ſcriptum fuiſſe γλώσσῃ, unde non abſurdè conjicias:

λάσῃ

λύτη γὰρ αὕτη ζημίας ἀπηρόφη.

Hoc enim optimum pœnæ effugium eſt.

1242. συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. συμφορὰς.

1256. ὡς φίλτατ'. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ad. Ald. ὦ φίλτατ'.

1260. Parum ſibi invicem conveniunt Strophes et Antiſtrophes initium, quæ ſic conſtituenda puto:

Στροφή.

Ἰὼ γᾶ τε, καὶ πανύφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ'
ἴδετε πὰν ὀλομένων
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
πτανοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ ——

Ἀντιστροφή.

μήτραν μόχθῳ ἴφρει τίκτων,
μήπαν ἄρσ᾽ γένῃ φίλιον
ἐτέκνωσε, ὦ Κυπρίδων
λιπῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν·
δύλιόν τί σοι φρενῶν ——

Hæc partim confirmant MSS. partim ſecùs, ut mox videbimus.

1261. κατίδετ'. Vulgò κατάϊδετε pro quo MSS. A, E, κατίδετε. Scholiaſtes etiam per vocem modi imperativi explicat.

1262. ἴδετε ex conjecturâ dedi pro vulgato ἄϊδε: quod quidem omittunt MSS. A, B, D et Ed. Laſc.

1267. αἷμα. MS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. αἵματι. Cæterùm, ut verſus ἀντιστίχῳ conveniat, legendum puto:

αἷμα φθίσειν φόνῳ ὑπ' ἀνέρων.

1270. Medeam ἀρσενὸν vocari feras fortaſſe, quando Io αἴρῳ audit Iphigen. Taur. 395. Sed, cum Epitheton τέλεσσαν addat, minùs acerbo nomine eam appellaſſe crediderim. Lego:

τέλεσσάν τ' ἰερεύσω' ὑπ' ἀλάστορος.

ἀλάστορος a recto ἀλάστωρ. Soph. Antig. 985. ἀλαστόροις. Sic Ἀλάστωρ et Ἀλάστορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυς et μάρτυρος, caſu recto omnia.

1271. Vulgò τῶν τίκτων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc.

1272. Vulgò hìc καὶ μάτραν γένῃ. Ed. Laſc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutantes. MSS. A, B, D, Fl. habent ἄρσ᾽ μάτραν γένῃ: unde ordine propter metrum inverſo feci μήτραν ἄρσ᾽ γένῃ.

Ibid. ἐτέκνωσε. Ita MSS, A, E, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò τέκνωσε.

1276. δυλαία, π. Lego, ſublatâ interrogationis notâ, δύλιόν π. *Miſerum quiddam tibi accidit grave hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam ſenſum hæc emendatio.

1279. Emendandum putem:

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογνῶ μιάσματ'
ἐπιτῶνας αὐτοφόντους ξύνοι-
κα θεσθαι πτανὰς ἐπὶ δώμασιν ἄχη.

Piacula enim domeſtica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτῶνας ἄσι) luctus, qui divinitùs in homicidarum domos incidere ſolent, et cum iis habitare. Pro ξύνοικα Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. ξύνοιδα quod a Scholiaſte etiam commemoratur.

1286. ἀρῦξαι. Scholiaſtes ἀρύσαι, forte pro ἀρύγαι.

1293. Poſterius μίαν omittit MS. A.

1283. γυναῖκα φίλοις. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. γυναῖκ' ὦ φίλοις. MSS. A, B, D, γυναῖκαι φίλοις. MS. Fl. γυναῖκαι ὦ φίλοις.

ibid. χέρα προσβαλεῖν. MS. A, χέρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα βαλεῖν. Si verſus Iambicus eſt, legendum:

γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τίνους.

1295. Variè narratur Inûs Hiſtoria. Sed hoc loco Poeta eam ſequi videtur quæ eſt apud Apollodorum Libro 3. cap. 4.

1296. ἄλη. Interpretor: παραφροσύνη *errore mentis.* Exemplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Suidam in voce. confer etiam Nicand. Alexipharm. v. 84.

1298. δυσπόδων. Legendum videtur δυσπόδοιν, quod cum πόδε conſtruendum eſt. Sic Æſchyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου προβάντα.

1306. τοῖσδέ γ'. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vulgò τοῖσιν unde Canterus τοῖσδ'.

1307. νεὼ. Ita rectè Barneſius. Ed. Ald. et MSS. νίν.

1313. κακῶς MS. Fl. χθονὸς γε. κακῶς.

1314. ὀκνῶσαι. Ed. Laſc. et plerique MSS. ὀκνοῦσαι.

1320. Neſcio an præſtet Scholiaſtæ lectio:

παῖδες σίδιν πτύσσουσι μητρώᾳ χερί.

1327. τίσομαι δίκλω. MSS. A, B, D, Fl. τίσομαι φόνῳ.

1362. μαχρὰν ἂν ἐξίτοιμι. Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æſchyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξίτοιμι. Vulgò ἢ μακρ' ἂν ἐξίτοιμι.

1366. Ἀγάξειν. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius dedit. Ed. Ald. Ἀγάγειν.

1370. πόδε

1370. πῶλον. In MSo A ſuperſcribitur, ut interpretamentum, πτίλωτον. Legerat Grammaticus πῶϊος, non πῶλον. Vid. Heſychium in voce. Nihilominus legendum puto πῶρον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. πῶρος τυρσήνιος vocatur, iterumque p. 167. πῶρος τύρσηνος. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.

1371. μὴ ἀγκυλᾶς. MS. A, μὴ γυλᾶς quod melius.

1378. σφι κ' ἡξίωσας. MSS. A, D, et Ed. Laſc. σφι γ' ἠξίωσας.

1386. ἡμῖν δ'. Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò ἡμῖν γ'.

1393. προσάψομεν. Ita MSS. A, B, D. Vulgò προσπίψομαι.

1409. σέ γε πημαίνων'. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Vulgò πημαίνων σε.

1415. ὕπος. Ita MSS. B, D. MS. A, σ' ὕπος. Vulgò λόγος quæ minùs Poetica vox eſt.

1420. πόδι καὶ θρόνῳ. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. καὶ omittit.

1422. τίνα πτείνω'. MSS. A, B, D, τίνι' ἀμπτείνω'.

1425. ὡς σῦ φθερῶ. Legendum metri gratiâ ὡς σῦ φθερῶ.

MSS. B, D, in fine addunt ὡς Ἀλφίου ἀντίγραφα Διονυσίου ἱλοχιεὺς, ἢ τίνα ἕτ' Διδύμου.

NOTÆ

NOTÆ
IN
HIPPOLYTUM.

LECTOREM, ad hujus fabulæ cognitionem festinantem, non inutile erit in limine prænotare Hippolyti mores, quales ab Euripide depinguntur, non cujusvis Juvenis esse, sed ejus qui a natura sobrius et temperans, sanctissimè ut a Pittheo (v. 11.) educatus erat, deinde autem severissimæ Philosophiæ, nempe Orphicæ, se addixerat, planéque amore ejus et admiratione flagrabat: unde nonnunquam Virtutem ipsam, ultra quam satis est, sectari videtur. Quod eò minùs in Juvene mirandum est, quia experientiâ constat istam ætatem ad omne studium quo delectatur sive laudandum sit sive improbandum ardore et enthusiasmo quodam ferri.

Erunt fortasse qui ex probrosâ Hippolyti in fœminas oratione, v. 621 et seq. feritatis eum et inhumanitatis arguant. Quos secum reputare oportet, quis animus, qui sensus debuerint esse hominis sanctissimè educati, virtutemque impensè colentis, cum ad tam impurum impiumque facinus invitaretur. Nonne enim excusari debet, si quid tali occasione et a tali viro, iracundè intemperanterque profunditur?

Quæri potest, annon Fabula venustior fuisset, si Hippolytus non ut Philosophiæ cultor acerrimus, nec tam severis moribus, sed velut aliquis e Grege, depictus esset. Mihi sanè aliter videtur. Scopus fabulæ est Hippolyti infortuniis, falso adulterii crimine interempti, miserationem ciere. Major autem haud dubiè miseratio est, quo magis Hippolytus ab istâ impuritatis labe et naturâ et vitæ instituto distabat.

1. πόλιν κέκλημαι. Idem est quod μολὼν κέκλημαι. καλεῖν θεὸς rectè dicitur vid. Supplic. v. 628. Electr. v. 566. Quod moneo, ne quis legendum putet κεκλῆσομαι a κλήζω celebro.

18. ἐξαιρεῖ. Sic Ion. v. 1063. ἐξ ἀνεξάρτου δόμου. Male olim ἐξαίρει.

19. σπουδαῖον. Memoratur Cyri τὸ ἐκκλινοῦντας ἐς τὸ πᾶν προσπίπτειν. *quod more catulorum omnibus properè accurreret.* Xenoph. Cyrop. Lib. I. Hinc προσπεσὼν non ineptè interpreteris *alacriter et properè se applicans.* Ed. Lasc. ὁμιλίᾳ.

20. μὴν γ' ἦν ἐ. MSS. A, B, D, μὴν τὴν ἐ. Lib. P. μὴν τι ἐ. MS. E. et Lasc. τύπους μὴν ἦν ἐ.

24. Similem Syntaxeos Enallagen vid. Phœniss. v. 296. Iph. in Taur. v. 703. Ion. v. 946. indicante Barnesio partim hìc partim ad Phœniss. v. 296.

30. κατόψιον γῆς τῆσδε. Sensus est: *nulla conspici possit hæc regio.*

31. ἐγκαθίσατο. Ita MSS. A, E, Cott. Lib. P. et Fl. ut emendaverat Dawesius p. 60. vid. ipse citante Pind. Pyth. IV. v. 363. Ed. Ald. ἐγκαθίσατο. Rectè porro statuit Valckenaerius V. Cl. ἐγκαθίσατο dativum vel subjectum vel subauditum postulare. An legendum, νέον Κυπρίδος καθίσατο. Tale templum in Acropoli revera extitisse graves sunt, Valckenaerio jam citati, Auctores Diod. Sic. Lib. IV. c. 62. Asclepiades apud Scholiasten Homeri ad Odyss. λ. 320. De Cupidinis simulacro non item constat.

33. ἀνόμαζεν. Optime Valckenaerius in literis ante aliquot annos ad me datis ὠνόμαινεν. vid. Iph. in Taur. v. 1457. Nec male Jortinus: "Phædra amorem suum studiosè celabat. Itaque puto legendum ὀνομάσουσα. τὸ λοιπὸν videtur postulare verbum futuri temporis. Sic Med. 1394. Androm. 1262. Iphig. Taur. 1469. Rhes. 971. Cyclop. 709. Helen. 1694. Herc. F. 1333.

34. λέκτρ'. Ita MSS. A, B, D, et Cott. ut emendaverat etiam Piersonus. Cæteri cum Ed. Lasc. λέκτου. Vulgò λέπτ'.

35. Πιτθεύς. Historiæ meminit Pausanias p. 20. l. 2. Ed. Sylburg.

38. κἀκπεπλαγμένη. MS. Cott. κἀμπεπλαγμένη. Vulgatam firmat Med. v. 8. et Antiopæ fragm. v. 87. Nec malim ἐκπεπλαγμένη, quod de Phædrâ, vel incipiente ejus amore, dici potuisset.

43. πλάτιον πτυχώσει. MSS. A, B, D. πλάτιον πτυχώσει.

48 κακὸν. MS. E. Lib. P. et Lasc. κακὸν, ut emendandum censet Markhamdus. Mihi vulgata potior videtur. Si κακὸν recipitur, delendæ erunt voces μὴ ὐ. Alioqui dicet Venus, se Phædræ decus non majoris facere, quam Hippolytum inultum relinquere: quòd admodùm ineptum est. Deinde, cum proprièdicantur πρεπωδῶς quæ bona sunt, habet

 quiddam

quiddam exquisitioris elegantiæ contrarius verbi usus sc. cum προτιμᾶσθαι dicuntur mala. vid. Æsch. Agam. v. 1424. Eumenid. v. 643 et 744. Aristoph. Ran. p. 155. Nostrum Alcestid. v. 774.

49. τῷ μὲν ὑ. Lib. P. et Lasc. τὸ μὲν ὑ.

53. τόπων. Ita MSS. A, B, Cott. Lib. P. et Lasc. Cæteri δόμων. Utrumque agnoscit Scholiastes. Scenam fabulæ extra domum esset patet ex v. 172 et 180.

57. τὰ. Ita MS. E, Lib. P. et Fl. Cæteri, ut vulgò Ν'.

58. Grex Servorum, qui hìc Hippolytum comitatur, non est Chorus, qui dicitur, Fabulæ. Is enim ex Fœminis Trœzeniis constat, ut videbimus infra v. 121. et seq. Neque rectè fecerunt, qui his, venatoribus dico, nomen chori tribuerunt: Scenam enim, ni fallor, calcabant, cum Chorus in proscenio semper constitutus esset.

Docet Scholiastes, hujus hymni initium, quod in vulgatis ab Hippolyto enunciatur, servis ejus olim attributum esse. Defendi id potest ex Phœniss. v. 1388. Sed alterum, meo judicio, æquè commodum est, unde non dubitavi retinere.

60. Deest Ἄρτεμιν in MS. A. et Lasc.

64. Deest χαίρει μοι in MSS. A, B, D, E, et Lasc.

67. Ita cum Editis plerisque MSS. D, E. In Ed. Lasc. erat ἃ μίγαν κατ' ἠρεινὸν ναίεις, cui in ultima voce consentiunt MSS. A, B, et Lib. P. Verum puto ναίεσ', nam in vulgatâ invenusta Personarum conversio est. Vere judicat Valckenaerius V. Cl. minùs commodè cum αὐλὰν epithetum ὑπαπτίαν conjungi. Unde emendat:

Ἃ μίγαν κατ' ἠρεινὸν
Ναίας ὑπαπτίαν γ' αὐλὰν
Ζανὸς, πολύχευον οἶκον.

Mihi præstare videbatur: ὑπαπτίους φυλὰς vel ὑπαπτίαι φυλαὶ reliquis, ut vulgantur, manentibus.

70. Hippolyti ῥῆσις non a v. 73. inchoatur in MSS. A, B, D. Vulgatam retineo quia res in æquilibrio esse videtur. Cum eâ faciunt MS. E, et Lib. P.

73. Ex his versibus nascitur Titulus Tragœdiæ Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, quem, Latinè citatum, sæpe legimus *Hippolytus Coronatus*: dubito an rectè et verè; hoc saltem loco. Nam coronam hanc non in capite *gestâsse*, sed in manibus *tulisse* videtur Hippolytus, quam vel impositurus erat *statuæ* (v. 116) Dianæ, vel certè Numini ejus dedicaturus: dicit enim v. 82. χρυσέας κόμης Ἀναθήμα Πέξας. Proinde non *coronatus* sed *coronam ferens* Hippolytus videtur, scil. Dianæ: ut illa apud Ovidium Metam. IX, 336.

Venerat huc Dryope ——
——Nymphis LATURA CORONAM.
Markland.

Hunc morem tangit Noster infra v. 1152. Tibullus Lib. I. Eleg. I. v. 17.

76. Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce tondere. Unde Stratonicus in Anthol. H. Steph. p. 419. Pani τίμιος dedicans;

Βόσκει δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ νεμήματα, καὶ σὸς χόρτῳ
Δίκτας, τὴν χάλκῳ μηπέτι τεμνομένην.

Inde et Hesychius: ἀδέσποτον, ἄδεκτον, θεοῖς ἀνατεμένον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμών. Trachin. 203?

78. Pro Αἰδὼς Viri Eruditi magno consensu reponent Ἕως. Ego persuadere mihi nequeo rorem aerium, quo terras humectat Lucifer, ποταμίαν δρόσον a Poetâ vocatum esse. Nec juvat Homerus, *auram frigidam a fluviis matutino tempore spirare* docens. Odyss. E. 469. Quis enim a talî Aurâ hortos aut prata, alî, foveri, nutriri dixit? Nihil igitur Auroræ aut Lucifero cum rore fluviali. Si quæris, cur Aquæ potissimùm fluvialis mentio hìc facta sit; respondeo, ad laudem prati hujus imprimis facere, quod talibus Aquis, quippe omnium maximè perennibus, irrigari solitum sit, neque adeo in siccitatis periculum venire potuerit. Deinde si τίμιον Dianæ, quod puto, depingere voluit, nescio annon relligio fuerit Deorum lucos et agros ullo alio aquæ genere rigare: quandoquidem Plato studiosè præcipit ad lucos Deorum deducendos esse rivos. de Legibus Lib. IV. p. 861. Ed. Ficin. Constat certe Aquam fluvialem, ut reliquis omnibus, si marinam excipias, sanctiorem, in lustrationibus præcipuè adhibitam. vid. Alcest. 157. Nostri Electr. 799. Soph. Oed. Tyr. 1250. Ovid. Fast. II. 46. Causam hujus moris non ineptam suggerit Aristides Orat. in Neptun. quòd nempe θεοὺς πηγὰς καὶ ποταμοὺς σώζειν οἱ ἄνθρωποι —— καὶ ἔστι γε νάματα.

Quomodo verò Αἰδὼς pratum hoc ἐκπωμάζει? An αἰδὼς interpretabimur *Religio cultorum*, quibus semper cura erat Aquæ fluminæ derivatione arborum graminisque virori prospicere? In eâ olim sententiâ fui. Nunc Euripidem scripsisse puto non Αἰδὼς sed Ναιὰς.

Ναιὰς δὲ ποταμίαισι κηπεύῃ δρόσοις.

Irrigandi prati, quod Dianæ consecratum erat, cui aptiùs officium deleges quam Naiadi, fluviorum et fontium Deæ, cui et vinculum quoddam consuetudinis cum Dianâ interceserit, siquidem Ovidius de Salmacide non dubitat dicere Metam. IV. 304.

Solaque Naïadum celeri non nota Dianæ.

80. ἄλυχον. Annotatur in libro Scaligeri ἄλυχον, quod Barnesius illo, ut videtur, auctore in contextum admisit. Si exemplum attulissent verbi ἀλύχω, valde probarem. Imò ne nunc quidem improbo, cum ἀλύχω eâdem Analogiâ ab ἀλύχα fluat, quâ ἰσήκω ab ἴσηκα et κεκλήγω a κέκληγα.

ibid. τὰ πάντ' ἄκη. MSS. A, B, τά πάντ' ὄμως. MS. D. ὁμῶ.

81. δρέπτας. MS. B. in margine γρ. ἔπτιθας.

86. αἰδῶ. Ita MSS. A, D, E, Lib. P. et Lasc. Cæteri αἰδῆς.

87. ἐξέμην. Exc. Flor. ἐυξέμην.

88. Sensus

88. Sensus est: *Rex, nam Dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Significat Auctor non tantum esse naturâ inter Homines discrimen, ut alius ab alio Dominus vocari debeat. Ἄναξ τις autem audire solebant præter Reges etiam Regum cognati. vid. Soph. Oed. Tyr. v. 85. et Isocratem in Euagorâ.

100. Furiæ a Græcis per Euphemismum σεμναὶ θεαὶ dictæ sunt. vid. Hesychium in Σεμναὶ θεαί. Atque huc fortasse respicit Hippolyti monitio: *cave, ne quid inconsultum dicas.* Furias enim nominare nefas erat. Orest. v. 409.

106. νυκτὸς θαυμαστὴς est *qui colitur nocte*; quæ significatio verbi θαυμάζειν in his fabulis sæpissimè occurrit. Markland. Exempla vide Electr. v. 522. Med. v. 1153.

115. Non absurdum foret legere, ut emendavit Nobilis quidam Amicus meus:

τὰς νίσις γὰρ ὁ μιμητὸν
Φρονοῦντας ὕτως ——

Sed cum sic relinquatur clausula obscura, ὃς πρέπον δούλοις λέγειν, malim hoc modo:

τὰς νίσις γὰρ ὁ μιμητὸν
Φρονοῦντας ὁ τῶς, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν.

ὁ τῶς *non ita* i. e. non eo modo sentientes, quem servo dicere decorum esset, vel, eo modo sentientes, quem servus vero nomine appellare non debet. τῶς pro ὕτως etiam Lexica agnoscunt.

116. προσδέξιμοθα. Ita Exc. Flor. Ed. Ald. et reliqui MSS. προσευχόμεθα.

118. MSo A debetur σ', quod pro vulgato γ' reposui. Utrumque omittunt B et Lib. P. Porro pro ὕστερον MSS. A, B, D, ὕστατον.

119. τύτυ. Ed. Lasc. et MSS. E, G. τύτων.

121. Quæritur, utrum genitivus ἀκτάνα ab ὕδωρ an a πέτρα regatur. Mihi prior ratio placet, tùm quia ὕδωρ στάζουσα, cum ab ἀκτάνα distrahitur, frigidiusculum fit: tum quia nulla omnino causa est cur rupem in vicinâ Trœzenis sitam ἀκτάνα πέτρα vocatam fuisse credamus, nisi forte Oceani nomine mare Ægæum aliquando insignitum fuerit, quod nondum comperi factum esse.

Supereſt ut quæramus, quid significare debeat ἀκτάνα ὕδωρ. Aquam marinam minimè hìc convenire, utpote vestibus lavandis ineptam, jam olim ex Plutarcho (Sympos. Probl. Lib. I. c. 9.) animadvertisse debui. An igitur, cum Homerus auctor sit, fontes omnes ab Oceano originem trahere, poeta per ἀκτάνου ὕδωρ nihil aliud quam *Aquam fontanam* intellexit, eâque phrasi adhibitâ significare voluit, parum vel nihil hunc fontem aquis cœlestibus debere. Sic certè interpretatur unus ex Scholiastis, cui non invitus accedo.

125. τόθι. Ita MSS. D, E, et Ed. Lasc. Cæteri ὅθι, quod retinet Valckenaerius.

126. πορφύρεα φάρεα. Hæc cum a Regibus et Magnatibus fere gestata sunt, dignitatis aliquid inde narrationi accedit, facile alioqui fastidium creaturæ. Confer Helen. v. 181.

128. ἐπὶ τῶν πέτρας ἰσαλίας. Videtur hoc ad purpuratarum maximè vestium lotionem pertinere. Pollux. Lib. I. sect. 49. χαίρει δὲ ἁλὶ ἰσαλῶσα τὰ πορφύρα ἢ βάφη. vide et Helen. v. 181, 2.

129. ὕδωρ μοι. Metrum postulare videtur ὕδωρ ἄμοι.

130. ἀσῶσα. Scholiastes, ἀσῶσον.

ibid. Νάσσισιν. MS. A, Ναΐσιν.

141. ἴνδιον. i. e. *morbo a Diis immisso laborans.* De his Veterum Superstitionibus legi potest initium libri, περὶ ἱερῆς νόσου inter opera Hippocratis. Vide et Med. v. 1172.

146. Δίκτυννα. Cretensium propriè numen erat, cui apud cæteros Græcos respondet Diana. vid. Palæphat. Incred. c. 31. Diodor. Sic. Lib. 5. c. 76.

148. Locus perquam impeditus sic mihi restitui posse videtur:

Φοιτᾷ γὰρ ἡ μὲν λίμνας,
Χέρσον δ' ——

Vadit enim huc et illuc per maria et per terram. λίμνας accusativo plurali a λίμνη *mare:* de quo usu vocis vide ad Hec. 446. Troad. 446. χέρσον constanter servant MSS. neque opus cum Scaligero emendare χέρσου. Hactenus terram et maria nominare contentus, specialiter jam loca designat, et propemodum etiam depingit, in quibus versari solita sit Dea. Lego utique

—— ὑπὲρ ξυλόχων,
Δίνας τ' ἐν νοτίαις ἅλμαις.

Per saltus, et in vorticibus humidis Sali. ὑπὲρ ξυλόχους. ut ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν. Soph. Oed. Tyr. 485.

150. Δίνας ἐνοτίους. Ita MSS. A, B, D. Ed. Ald. Δίναισι νοτίας. Ed. Lasc. Δίναισιν νοτίαις.

151. Ἢ πίσυν. Metro satisfeceris, legendo Πίσυν ἦ.

153. πυμφεύει. Ita olim scriptum fuisse rectè ex Scholiastæ interpretatione colligit Canterus. Eadem metaphora est, quâ βυκολᾶσθαι pro ἐπιτᾶσθαι dicunt Græci. Vide Hesychium in βυκολᾶμαι, βυκολαμίνας, βυκολᾶντις, βυκολῶν.

154. Regitur τῶν λεχέων a κρυπτᾷ, tanquam esset κρυφὰ τῶν τῶν λεχέων. Quippe suspicio Chori in Theseum cadit, non in Phædram; eum cum pellice consuevisse, non Phædram cum adultero.

157. Legendum cum Heathio Λιμένα τόσδ' et in Strophâ metri causa ἀνίερος.

160. Νέδυμα. MS. A, aliam lectionem agnoscit, nempe Νέδυσμα. Porro in MSo B. ita scribitur ὑγιείας. Νέδυμα ψυχᾷ superscripto ψυχὴν, in D. ὑγιείας Νέδυ ψυχέν.

161. δυσερόπᾳ. Lib. P. et Ed. Lasc. δυστρόφῳ sed placet vulgata, ut magis metaphorica.

164. ἀφρονύνας. Virgines depravationi mentis obnoxias esse testatur Hippocrates in tractatulo περὶ παρθενίων. Quod et mulieribus quoque non rarò accidit menstruis vel lochiis subsistentibus. Atque huc quidem respexisse puto Auctorem. Nonnulli olim, teste Scholiaste, δυσφρονύνας legerunt. Marklandus dubitat, an non legendum sit ἀφρονύνας.

173. αὐξάνεται. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgò αὔξεται.

187. σωφρόνως.

187. σωώπα. Pro σωώπατος. Sic σωώπλουσι Æschyl. Perſ. 888.

193. ἀμπίχων. Ita MSS. A, D, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò ἄμπιχον.

195. Agnoſcitur alia lectio cùm in MSS. tùm in Ed. Laſc. nempe πῶϑ' ὅτι pro τῶθ' ὅτι.

197. οὐκ ἀπίδαξεν. Conjunctim accipienda ſunt, quaſi eſſet ἀφίλυψεν.

199. ἄφετε. Ita Pariſienſ. omn. Ed. Laſc. et Schol. Vulgò ἄμετε.

200. φίλαι. Exc. Flor. φίλοι.

202. μοὶ. Ita Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò μῦ.

203. ὄμοις. Ita MSS. omn. et Ed. Laſc. Vulgò οἴμοι, quod fortaſſe non deterius.

206. μετὰ δ' ἀνυχίας. Ita MSS. Pariſ. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius, Scaligero auctore. Vulgò μεθ' ἁνυχίας.

211. πάμ' ἀρυσαίμην. Marklandus propter metrum πάμ'. Sed ἀρύσμαι antepenultimam ancipitem habet. Statyll. Flaccus Antholog. H. Steph. p. 88.

α. Σεγόντας ἀρύσαι. β. τίνα ὕπνον; α. μήκετ' ἀρύω. Apud Nonnum quoque pluribus in locis productam inveni.

216. μονίας ἴσχον. i. e. μάνικον. Non diſſimilis apud Sophoclem vocis ἐπῳδαίνειν uſus eſt: Oed. Colon. v. 180.

ἵν' ἂν ἐνστῶσας
ἐπῳδαίνοντες, τὸ μὲν ἅπτωμεν ——

Vide Euſtath. in Homer. p. 210. Ed. Rom.

220, 1. Mutandæ ſunt ſedes horum Anapæſtorum et ſcribendum:

ὡς Θεῶν, ἔρωμαι νυὶ ζωΐξαι
βαλλαις ἰλαφοις ἐγχριπτομένα
καὶ πυρὶ ——

Vide Plutarch. de Adulat. et Amic. diſcrim. p. 52. B. Ed. Xyland. Markland. Meo judicio, parùm intereſt.

223. ὄρπακ'. Dativi eſt et in conſtructione ἐπιλοίσχειν ſequitur. λόγχη, unde ἐπιλόγχιον, propriè cuſpis eſt. Xenophon ἄχον δὲ ἧ δόρυ ὡς πεντεμέλινα πηχῶν μείων λόγχην ἔχον. p. 338. vid. et p. 352. Ed. Par. Senſus eſt: *geſtans in manu telum* (vel *caſpidem*) *Theſſalum haſtili infixum.*

226. μελίτης. MS. A. μελίτη. Lego τί συντρόφων δαὶ σοὶ μελίτης; ubi δαὶ ἐμοῖσι valet ut Hecub. v. 1236. Helen. v. 1266. Conſtructionem tuetur Homerus Iliad. φ'. v. 360. τί μοι ἰρίδος καὶ ἀρούρης; In quo videtur Ellipſis eſſe vocis ἀσχάλλω. Xenophon: οὐδ' ὡς ἡμῖν προσῆκεν οὔτε πλουτοῦσι πάνυ, οὔτε μέθης p. 97.

230. Πανοπλίαν ἅλιος. Ita MSS. A, Cott. Flor. Ed. Laſc. Πανοπλίαν ἄθλιος. ἁλὶς χθονὸς poteſt eſſe ſimpliciter pelagus ut Hom. Odyſſ. γ'. v. 1. Troad. v. 446. Videndum tamen annon locum reſpiciat de quo ſic Pauſanias in deſcriptione Troezenii: ὅτου τοῦ Ἱππολύτου τὸ ἱερὸν Ἀρτεμίδι ἀνεθῆναι φασὶν ὑπὸ θαλάσσης τελευτήσαντι, ἧ ὑπὸ πόλεως μᾶλλον, ὅτι ἧ Φαίδρα λόγῳ ἐχρήσατο τοιούτῳ. et paullò poſt; ἐκπνεύσαντα δὲ τὸν ἵππον ἧ τὸν Θησέως λιμένα ἐς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτεμίδος, ἔντος τοῦ ἱεροῦ ἀφανίσαι θάψαντα, καὶ λίμνην ἀπὸ τούτου Σαρωνίδα τὸ τοῦδε θαλάσσης κεκλῆσθαι ἀντὶ Φαιδρίας p. 73. Ed. Sylb. Vulgò Πανοπλίαν ἅλις.

233. De Venetis vide præter Scholiaſten, Homerum Il. β'. v. 852. Strabon. p. 543. C, D. Ed. Caſaub.

Ibid. διαμιλιζομένους. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò διαπαίζομένους. Exc. Flor. διαμιζομένους.

234. παρέφρον. Legendum cum Valckenaerio παρέφρων γ'.

238. Opinio Veterum erat, omnes mentis depravationes a Diis originem habere, ſed pro ratione inſultûs alios aliis auctores eſſe. Vide Librum περὶ ἱερᾶς νόσου. Verùm cum Phædra partim venationis ſtudio tenetetur, partim in gymnaſio litorali verſari cuperet, incertum eſſe dicit Nutrix, dignumque quod divinatione quæratur, a quo potiſſimùm Deorum ipſi immiſſa eſſet inſania.

239. ὅπως στ. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. quod verum eſſe ex Notâ præcedenti patebit. MS. A, ὅπῃς π. MS. D. τίς στ. Vulgò ὡς τίς στ.

ibid. ἀναστομάζει. Actio eſt eorum, qui loris equos retrahunt.

254. Sequor conjecturam Summi Viri, Ricardi Bentleii (in Diſſertatione de Epiſt. Phalar. propoſitam) accedente MSS. A, B, D, et Flor. auctoritate. Vulgò πόθεν δυσέκνιγκτ' ἐμ' ὁ πολὺς βίος.

255. Plutarchus Op. Mor. p. 165. Ed. Steph. ita citat,

χρὴ γὰρ μετρίως ὡς ἐκπλῆξαι
φιλίαν θνητὴν ἀναπτῆναθ' ἁμᾶς,
καὶ μὴ ὥσθ' ἅπερ μέγιστον ψυχῆς
κῦδος ἐξ ἅπαντος ἁλίσκηται φρενῶν ——

266. Deeſt γ' in Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Delendum quoque cenſet Cl. Marklandus.

275. ἥκεις. MS. D ἧκον, quod agnoſcit etiam Scholiaſtes.

278. ἄπης. Victorius Var. Lect. Lib. 13. c. 17. pro ἄπης reponit ἄσης. Male: primam enim correptam habet, ut docet Pierſonus ad Moeridem. Sed hoc animadverterat jam antea Muretus, unde in Variis Lectionibus emendat, inverſo verborum ordine ἄσης ὀπ'. ἄση Græcis idem eſt quod ἄθη i. e. mœror, triſtitia. Quamobrem, ſi hæc lectio reciperetur, non ſatis differret ἄσης ὀπ', ab eo quod ſequitur ἄγαν πικρᾶς. Itaque cum Pierſono ἄπης retineo, et ἄση, quod revera nomen genericum eſt, quamvis calamitatem vel malum ſignificans, ad præſentem Phædræ calamitatem reſtringo: ut ſi Latinè diceres:

Num a vi mali an mori cupiens?

Vox *mali*, utcunque generica ſit, ſignificaret *hujus mali, quo nunc labitur.*

279. Legendum, ni fallor:

ἀλλ' ἐστὶ δ' ὡς λάθραιον βίᾳ.

Senſus eſt: *Cæcam invidiæ hujus ignoramus, illud interea certum eſt, illam uſque ad vitæ extinctionem a vobis abſtinere.* ἄθη in plurali, ut paullò antea ἄπης.

286. ὡς

286. ἀς πόντ'. MSS. B, D, ἀς πᾶν.

290. ἀλλ' ἄ φίλη παῖ. MSS. omnes, Ed. Lasc. et Schol. ἄγ' ἄ φίλη παῖ.

291. καθάμαθ'. Exc. Flor. λάθωμεν.

295. λωβήματα γυναικῶν. Intellige morbos muliebres. Dionys. Halicarn. τὴν νόσον αὐ γυναικείας λωβήματα ἀνθρώπους ἠτιῶντο εἶναι.

296. συγκαθίστασαι. Eâdem formâ Homerus Il. ί. v. 684. ἔστι κ' οἶδε τάδ' ἄπιμεν. iterumque τ'. v. 140. δῖρα δ' ἐγὼν οὐδὲ πάντα παράσχον. MSS. A, E, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. συγκαθίστασαι. MSS. B, D, συγκαθίστασαι. Porro pro νόσοι Ed. Lasc. νόσοι.

298. ἰατροῖς. Lib. P. ἰατρῷ.

304. τοῦ πρίν. Ita lego ex Scaligeri conjecturâ. Confirmat Scholiastæ interpretatio. Editi et MSS. omnes τῶν πρίν.

305. ἐτίγγαθ'. Ita Parisienſ. omn. et Exc. Flor. Vulgò ἐθίλγαθ', quæ ſcriptura memoratur in MSS. A, B.

308. δόμων. MS. A, θρόνων quod fortaſſe melius.

318. φίρεις. MS. A, φόρεις.

320. ἐπακτῦ πημονῆς. Cujuſmodi erat illud piaculum, quod Thyeſtes, nolens inſciuſque, procurante Atreo, admiſit.

326. οὐ γὰ σοὶ λιλάψομαι. i. e. *ſi propoſito mihi cadere neceſſe eſt, id non meâ negligentiâ fiet, ſed tuâ potiùs obſtinatione.* Duportus et Scaliger legendum cenſent οὐδὲ σοῦ λιλάψομαι, quibus aſſentitur Cl. Marklandus.

328. σῶν γε. MSS. B, D, τῶνδε.

331. ὀλῇ. An legendum ὀλεῖς *occides*. Sic *occides ſæpe rogando* Horat. Epod. XIV.

333. MSS. et Editi omnes ἰσθλῶν αἰσχρά. Sed in MSo B ſuperſcriptum eſt αἰσχρῶν ἰσθλά ut edidi, eamque lectionem agnoſcit Scholiaſtes. Nondum tamen omne ſublatum eſt vitium. Quippe articulus τῶν, quando nulla αἰσχρῶν quorumcunque mentio præceſſit, orationem turbat. Mihi Auctor ſcripſiſſe videtur:

Ἄκη γὰρ αἰσχρῶν, ἰσθλὰ μηχανώμεθα.

Honeſta enim machinamur, turpium remedium. In quo minor laus eſt, quam ſi hoc idem virtutis amore faceret. Ἄκη quum caſu in ὦκ depravatum eſſet, Librarii articulum, metri fulciendi cauſâ, de ſuo addiderunt.

335. δίξίων τ' ἐμὴν. Ita rectè Exc. Fl. vid. R. Dawes. Miſcell. Crit. p. 238. Vulgò δίξιος τ' ἐμῆς.

348. ἃ μ' ἰσχῆν. Ita MSS. et Edd. Veteres. Barneſius Scaligero auctore, ἃ 'ν μ' ἰσχῆν.

350. ἐράω vix unquam accuſativum ſubjectum habet, ſaltem rei amatæ. Malim igitur;

τί τῦθ' ὁ δὴ λέγουσ' οἱ ἀνθρώπους, ἐρᾶν;

Nec valdè diverſa eſt, quanquam diverſa, Reiſkii conjectura.

352. ἡδίστου. i. e. *non dulce expertæ ſumus ſed acerbiſſimum.* ut ἡδύπνοον in malam partem accipiatur.

358. Pro ἀνορᾶν Scaliger ἀνορᾶν, niſi forte ſcribere voluit ἀνορᾶν.

365. Hîc Mulieres, ex quibus Chorus conſtat, aliæ alias alloquuntur.

368. φίλαι κατακλύσαι φρένα. Ita Exc. Flor. MS. A, et Ed. Lasc. φιλίαι κατακύσαι φρενῶν. MS. B. φιλίαι κατακλύσαι φρένα ſuperſcripto ῶν. MS. D. φιλίαι κατακλύσαι φρένα. MS. E, et Lib. P. φίλαι κατακούσαι φρενῶν. Ed. Ald. φίλαι κωλύσαι φρενῶν. Verum puto:

ἀλλ' ἔμοιγ' ἔοικε, περὶ σ' ἂν δίκαι
κατακλύσαι φρενῶν.

δίκαι φρενῶν *probitatem animi*. Sic δικαίας φρένας Herc. Fur. v. 210. δικαίαν κραπίδων Pindarus Pyth. 4. Strophe 13. κατακλύσαι autem eleganter dicitur pro ἀμφιθάλψαι. Plutarch. in Demoſthene p. 1562. Ed. Steph. ἐπιθαλὼν τῇ χρυσίῳ μαλθακὴν καὶ καταπεπλυμένην. Sic et apud eundem Op. Mor. p. 15. τὸ αὐτὸν τρόπον ψυχὴ βαπτίζεται.

372. ὦ πόνοι τρίφορτοι βρότοις. Sophocles Trachin. v. 119.

ὅταν ἡ τὸν Καδμογενῆ
τρίφυλ' τὸ σὶ' αὔξει βιότᾳ
πολύπονον ——

Idem apud Stobæum p. 355. Ed. Grot.

βόσκει δὲ, τοὺς μὲν μείζονι δυσκηρίᾳ·
τοὺς δ' ἐλάσσονι πόνῳ.

Philemon apud eundem p. 281.

τὸν μέγιστον ὄντα κἀκὰ τύχῃ τρίφυλ.

374. Legendum videtur, ut verſus ἀντιστρόφῳ v. 683. reſpondeat;

τίς σ' ὦ πανημέρῳ ὧδε χρόνος μίμνει. ——
πάρεδρος ἢ ξυνέφορος ἀδίκων ἐργων — Antiſtr.

Sed et pro χρόνῳ legendum fortaſſe πόνος.

375. Deeſt δόμοις in MSo E, et Ed. Lasc.

376. ἄσημα δ' οὐκ ἐστ' ἴσα. Meliùs forte cum præcedentibus cohæreret ἄσημα δ' οὐσία' ἴσα.

Ibid. οἷ φθίνει τύχα. Lego, οἷ τάνα τύχα. Philoſtrat. de vitâ Apoll. Tyan. VII. c. 5. ξυνοῖσι τι οἷ τάνα ταῦτα.

379. Heſychius αὐτοκάπιον, τὸ προκαμόντος, οἷον πρόθυρον.

380. Irridet Ariſtophanes Equit. v. 1287.

ἢ πολλάκις εὐτυχίαισι
φρονοῦσι συγχέαμάμαι.

Apertiùs verò in Ranis p. 167. Ed. Baſ.

Ἤδη ποτ' ὀλίγῳ χρόνῳ νυκτὸς διηλθούσησε.

382. ὃ κοὐ γνώμης φύσιν i. e. *non ſecundùm naturalem animi conſtitutionem*, tum enim omnes deſipere neceſſe eſſet; nunc *multi ſunt qui rectè ſapiunt*. Eodem modo de amore argumentatur Araſpas apud Xenophon. Cyropæd. οἶμαι γὰρ ἱκανὸν εἶναι καὶ ἀνθρώπου ἀπαγαγεῖν τὸν μὴ βουλομένου πρᾶξαι παρὰ τὸ βέλτιστον· ὃ μέντοι τοῦτο, ἔφη, οὔτως ἐπιφύκασι, πάντας ἂν ἀναγκάζειν ὁμοίως. et quæ ſequuntur. vid. Lib. 5. in initio.

384. τόδε. Ita Parisienſ. omn. et Ed. Lasc. Vulgò πόδε.

386. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. κ' ἐκ ὀκνου̃μεν.

388. πολλὰ βίω. Legendum forte πολλοὶ βίω. Docent Interpretes Hesychii πολλοὺς esse τοὺς ὑφάλους πτερω̃τας. Aptissimè ergo iis comparantur Voluptates.

390. Citat Barnesius in hanc sententiam Il. 24. v. 44. Eustathium in locum. et Hesiod. Op. et Dies v. 315. Quibus addi potest ipsius Euripidis gnome in fragmentis Erechthei ap. Clem. Alexandr. p. 741. Ed. Sylb. Locum hunc a Plutarcho citari (v. de virtute Morali p. 798. Ed. Steph.) notat Cl. Marklandus.

391. Cur ἄχθος νέμων? Credo quia multi propter falsum pudorem nimis lautè et sumptuosè vivunt.

392. χρέμψαντα. MSS, A, B. πρέγμαθ' ἅ, uti ex conjecturâ reponit Cl. Marklandus, hoc nempe sensu; *if we clearly understood the proper occasions and opportunites of each, the two as having the same* businesses, *wou'd be but one.* i. e. *si perspectum haberemus, quæ utrique harum idonea sit tempestas, non jam diversæ essent, idem officium habentes.* Mihi verior videtur esse vulgata. Quod enim secundùm eam dicit Phædra, res diversas iisdem literis. i. e. eâdem voce aliquando significari, id a multis Veterum animadversum videmus. vid. Platon. p. 941. A. Ed. Ficin. Senecam de Benefic. Lib. 2. c. 34. Lucianum in Ἐρωτες bis. Plutarchum περὶ δυσωπίας p. 940. Ed. Steph. Imo Chrysippus de hoc ipso argumento disputationem edidit teste Varrone de L. L. lib. 8. Quam autem causam hujus ὁμωνυμίας in versu præcedenti proponit, eam sic accipio; si perspicuum esset, ubi verecundia locum haberet, malus iste pudor vel non esset, vel tantùm a verecundiâ nomine differret, quantùm et naturâ et cogitatione disjungitur.

393. αἰσχύνου'. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò, φρόνου'.

395. φρενῶν a τύραννον regitur. Sensus est *ad contrariam sententiam delabi.*

400. γλώσσῃ γὰρ ἄδικ' πιστὸν. Eadem orationis forma in fragmento Sophoclis apud Stobæum p. 355. βρότῳ δ' οὐκ ἔστι δόλος.

410. ἥδη. Ita MSS. A, B. In priore superscriptum inveni ἀντὶ τοῦ, ἤδειν. vid. Pierson. ad Mæridem v ἤδη et Dawes. Miscellan. Critic. p. 232. cujus observatio egregiè hinc confirmatur. Vulgò ἤδειν. Verto: *noveram opus istud, morbumque infamem esse, et præterea sciebam me mulierem esse, genus omnibus invisum et suspectum.* Odium virorum in sexum muliebrem, utcunque id nostris moribus mirum videatur, multis in locis ab Euripide tangitur. vid. infra v. 677. Med. v. 428. Ion. v. 411. et v. 1110. denique fragmentum apud Stobæum p. 289. Ed. Grot.

424. κἀποκτάνοι. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc. Exc. Flor. κἀποκτάνῃ. Cæteri ut vulgò, κἀποκτείνοι.

426. ἰλιοθήρου. Ita MSS. A, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò ἰλιοθήρους.

431. ἀμπλακεῖσθαι βίου. An legendum ἅμ' ὄλωσθαι βίῳ *simul perdi cum vitâ* i. e. ante mortem non perdi. Solam virtutem dicit, quia divitiæ, principatus, et alia quæcunque bona non rarò ante mortem amittuntur.

432. ὅτῳ. Apud Stobæum est ὅταν. p. 365. Ed. Grot.

433. ὅταν τύχῃ *quum fors tulerit* ut Iph. Taur. 722. Noster in fragmento apud Plutarchum de serâ Numinis vindictâ.

434. προθὰς. Ita MSS. A, B, D. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò πρόθας. Neque hoc tamen penitus mihi satisfacit. Legendum forte:

πρόσθης, κάπόπλεον ὥστε παρθένῳ κόρᾳ.

Ibid. παρθένῳ κόρᾳ. Ita MS. A, cujus lectio a Scholiastâ etiam commemoratur. Cæteri, ut vulgò, παρθένῳ κόρα.

436. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀπαντεχῆ.

437. κομίζεται. Ita MSS. A, B, D. et Exc. Flor. Vulgò κομίζεται.

446. οὐκ ἄρά γ' ἐδεῖ. MSS. A, B, D, E, Exc. Flor. et Ed. Lasc. ἐστ' ἄρα γ' ἐδεῖ. Scaliger, οὐκ ἄρα νῦν δεῖ quod Cl. Marlando jure non satisfacit. Legendum videtur οὐκ ἄρά γ' ἤδη *non igitur lætum est* i. e. non in lætitiam cedit. Soph. Oed. Colon. v. 617.

ἀλλ', ὦ γὰρ αὐδᾷν ἡδὺ τἀκίνητ' ἴσθι.

vide etiam Iph. in Aul. v. 929, 30. ubi ἡδὺ et χρέσιμον tanquam synonyma habet Noster. Herodotus II. 47. ὦ μοι ἥδιόν ἐστι λίγειν, quod ab eo mutuatur Aristides Orat. in Minervam.

448. φορητὸν pro φορητὸς. Stobæus Serm. 61. p. 386. quod multò elegantius est. Markland.

454. δίδυσ' ἵμερον. Scaliger δίδυσιν ἔρω.

455. ἴσχουσι. Ed. Ald. et nonnulli etiam MSS. ἴσχουσι.

466. τίφος. Ita MS. A. et Exc. Flor. Cæteri, ut vulgò, τίγος.

470. συνεπομίζειν. Confer Orest. 685.

473. ὡς κωτιλίφους. Sic Anacreon κωτιλίφους ἀηδόνι apud Athenæum p. 12. A.

474. καλῶς ἀκριῶσαιεν. καλῶς frigidissimum est. Legere soleo κρύπτεις ἀκριῶσαιεν. Nam sub voce καλῶς delitescere vel κρύπτεις, vel κρύπτει vel κρύπτοι minimè dubito, cum ex sensu, tum ex Scholiaste. Markland. Non displiceret καλῶς ἀκρίτου' ἄττα. Aïtu pro ἄττα ut Æschyl. Agam. v. 900.

745. πῶς. Lego σῶς. ἀπλαίσως βύλοι παρθενεύεσθαι. Schol. *Idem.*

Ibid. δικαίᾳ. Ita MSS. D, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò δίκαις.

476. ἴσχεις. Ita MS. A, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. Vulgò ἴσχεις.

479. λῆξόν θ'. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò λῆξον θ'.

483, 4. Meas aures offendit horum versuum asyndeton. Forte verum fuerit;

ἀσὶν θ' ἑκοῦσαι, τὸ λόγος θελκτήριον
φανήσεται τις, τῆνδε φάσμασιν νόσου.

485. Emendat Reiskius ἢ πῦρ γ' ὀψί τ' ἄνδρα — sed bene vulgatam tuetur Valckenaerius.

496. ὡς πίχθις. Ita MS. A. Vulgò ἀς πίχθ.

ibid.

Ibid. δῖσσόν. Ita ex Scholiaſte Edd. recentiores, nec variant MSS. Ed. Ald. δεισσόν. Senſus eſt: *quam citiſſimè experiundum eſt*, quo res evaſura ſit, *de tui morbi ſtatu* τὸν ὐῶδν (i.e. τὸν ἀλγῆν) *λόγον proferentes* atque Hippolyto rem declarantes. Nec aliter intelligit Scholiaſtes. In hac autem conſtructione ſubaudiendum erit ἡμῖν poſt δῖσσόν, ad ἡμῖν verò referendum ἐξεύποντες, uſu neque novo neque ineleganti, ut docebit Cl. Forſterus in Indice Idiotiſmorum ad Platonem v. Accuſativus. Marklandus interpretatur: *Diſpiciendum tibi eſt, quid interſit inter eos, qui oppoſitè ad rerum tuarum ſtatum loquuntur, et eos, qui nihil ad rem:* Chorum ſc. innuens. Idem cum priori clauſula ὡς πάχυς connectit; ἄλλα τ' ἄνδρ' ὡς τάχ'. Utrumque, meo judicio, infeliciter.

499. σώφρων δ' ἂν ἐτύγχανες γύνη. Verte; *et* niſi *eſſes pudica mulier.* Nam εἰ μὴ ſupplendum eſt ex verſu proximè antecedenti. Markland. Malim, cum paullò invenuſtior ſit Ellipſis:

τυραῖσθ', ἀτοίφρων δ' ἂν ἐτύγχανες γύνη.

Si vita tibi in diſcrimen ex tali re non veniret; eſſes autem imprudens mulier.

501. πρυμνόν. Scaliger πρωίρον, quod ſanè melius videtur.

503. συγκλήσεις. Ita MS. A. Cæteri, cum Editi, tum etiam Scripti, συγκλείσεις. Scribi autem ſolet apud Euripidem κλήω, κλήσω, non κλείω, κλείσω.

512. Locum ſic interpretor: *Quoniam tibi ita viſum eſt*, mittam ultra dicere. *Oportuit quidem te non a ſpe* potiundi Hippolyti *decidere: Sin ita tibi conſtitutum eſt, audi me: nam hanc mihi ſecundam præſtitura es gratiam.* ἀμφιτάνειν, ut ἀμφιτάνυσσ' et ἀμφιτάνῃ Androm. v. 374.

515. γνώμης. Ed. Laſc. γνώμην.

519. Legebat Marklandus ἢ πλέων τίν', ἢ πάπλων ἄπο: confirmabat autem ex hoc Luciani loco; Λήδῃ δέ τι καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἄνεμ, οἷον ἱμάτια. ἢ κεφαλίδας, ἢ ἱλλίμας ἢ τρίχων, ἤ τι τῶν τοιούτων. vid. Dialog. Meliſſæ et Bacchidis p. 524. Ed. Græv.

520. συνήθεμ' ὡς δοκεῖν. Par conſuetudo, quanquam in diverſâ re, Arabum: ἔστιν λαόσσων ὡς τῷ ἱματίου ἐκτίσῃ κρεμάσῃ — apud Herodot. Lib III. c 8.

524. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' εἰδῆ. i. e. *ſcito Te*, ſi de hac re trepida es, *nihil non fuiſſe formidaturam.* Pleniùs in Rheſo v. 80. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' εἰδῆ, δείματ' ἐμὰ τόδε.

525. τόκῳ. MSS. Cott. E, et Lib. P. τίκτῳ.

530. ὃ. MS. E. Lib. P. et Ed. Laſc. ὃς. Ita etiam Scaliger ex conjecturâ. Exc. Flor. ἔρως, ἔρως, ὃς.

532. MSS. B, D, ψυχαῖς χάριν, οἷς ἐπίσταται νόσῳ.

536. Siderum vel ſolis vim incuſabant veteres, ſi quis exanimis repente concidiſſet. Quod etiam Homerus allegoricè reſpexiſſe videtur, cum Patroclum ab Apolline interemptum tradit. De hujuſmodi caſu luculentum Antipatri Epigramma eſt in Anthologiâ novâ p. 83. Ed. Reiſk. Heſychius ἀστροβόλητοι, οἱ ὑπὸ τῆς κυνὸς βαλλόμενοι. Ad hanc etiam opinionem alludit nomen apud Latinos *ſideratorum*. Hoc videtur eſſe ἄστρων βέλος, quod hìc memorat Euripides. De fulmine tamen interpretatur Valckenaerius, non ſine veri ſpecie.

539. Ἔρως, ὁ Διὸς παῖς. Cupidinem Jovis filium vulgò non invenisse. Virgilius tamen in Ceiri;

— Malus ille Puer, quem nec ſua flectere Mater
Iratum potuit, quem nec Pater atque Avus idem
Jupiter ——

Lactant. Inſtitut. I, 17. *Venus genuit ex Jove Cupidinem.* Sed et Jupiter apud Appuleium. Miles. Lib. VI. Cupidinem alloquens; *licet tu, Domine fili &c.*

540. Deeſt δὴ in MSS. A, B, D, E, et Ed. Laſc. Legendum videtur, ut verſus ἀντιστίχῳ reſpondeat, αὐξάνει δὴ.

549. ὅταν ἔλθῃ. Homines exitio dat Amor non quandocunque venerit, ſed quum ſævierit i. e. ὅταν ἀνθῇ. Sic Sophocles ἄνηνιν νόσον Trachin. 1108. μανίας ἄνθος ibid. 1017. μανίας ἀνήνιον μένος Antig. 972. Æſchylus, πάθος ἀνθεῖ. Choeph. 1009.

550. Οἰχαλίᾳ. Ita MSS. A, Cott. cum Edd. Laſc. et Ald. Vulgò male Οἰχαλίαν.

553. εἶκεν. MS. Cotton. εἶκε.

555. Deeſt τὸν in MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. MS. E, τὸν ἀεί'. Exc. Flor. ἀεί, omiſſo τὸν. Emendaveram olim;

——— οἶκον
ζεύξασ' ἀπειρογάμου δρομάδα-
τιν' ἀΐδᾳ ὥστε βάκχαν.

Secundùm quod dicitur Venus Furiam quandam incitatiſſimam, tanquam Ditis Baccham, Ioles domo conjunxiſſe. Nunc a Valckenaerio admonitus, locum accuratiùs excuſſi, unde nata eſt ſuſpicio etiam vocem ἀπειρογάμου Librariis deberi; Auctorem enim ſcripſiſſe;

——— οἶκον
ζεύξασ' ἀτάρτᾳ συνδρομάδ' ἄ-
τᾳ, ἀΐδᾳ ὥστε βάκχαν.

οἶκον ἄτᾳ eſt Numen maleficum, Ate dictum, quod Euryti domum vexabat, ſimile illi quod Pelopidis tot calamitates invexit, de quo Æſchyl. Agam. v. 1578 et ſeq. Confer etiam Noſtri Andromach. v. 103. Aten igitur domeſticam junxit Venus, ſed cui? Nimirum Iolæ. Junxit autem *perpetuam* et *indefeſſam ſociam* (ἀτάρτᾳ συνδρομάδα) ut quæ priùs domui et Urbi paternæ cauſa excidii fuerat, eadem Herculem dominum captiva peſſumdaret. Ditis Baccha, quod ego hìc contendo de Atâ dicendum eſſe, duobus aliis in locis Euripidis occurrit; primò, Hecub. v. 1076. de captivis Trojanis, quarum ope Polymneſtoris liberi interempti ſunt; deinde verò Herc. Fur. v. 1122. de ipſo Hercule, propriæ uxoris et liberorum occiſore. Ubi ſic legendum;

εἰ μηκέθ' ἁδὺ βάκχος εἶ, φράσαιμι ἂν.

Siquidem non ampliùs Ditis famulus es; dicam.

Hoc neſcio an Canterus viderit; præter ipſum certè nemo. Simillima huic locutio eſt Ælian. Var. Hiſt. III, 9. Ubi amore correptos Ἐρωτὸς βάκχους vocat.

Vox

Vox συνδρομὰς extat Iph. in Taur. v. 423. Theocrit. Idyll. XIII. v. 22.

563. ἱερᾷ. Scaliger ἱρᾷ.

565. διοζύγοιο. Idem Scaliger, δηρόοιο.

567. κατεύνασε metro Strophici non respondet. Legendum puto κατέδμασε a δμάω per syncopen pro δαμάω. Sic Homerus: χάλκεον δέ οἱ δῆσεν ἐδάμνα. Il. V. 391. Soph. Antigon. v. 838. πέτρασι βλάστα δαμασθεῖσ'. Markland. placet, κατέπασσε, *adnovit.*

568. δεινὰ. Ita Scholiastes MS. A, δεινὰ γὰρ πάντα γ' ἐπιπίτνᾳ. MS. B. δεινὰ γὰρ πάντ' ἐπιπνεῖ. Exc. Flor. δεινὸς γὰρ πάντα γε πίτνει. Vulgò δεινὸν, in reliquis ut edidi.

569. ποτάται. Malim ἀποπάταται. *Omnia adhalat, et tum, velut Apes, provolat.* i. e. abit.

572. MS. E, ἢ ἴσωθεν ὡς μάθῃ. Sed rectè se habet vulgata vid. v. 879.

576. Hæc ἀντιστάσεως male in vulgatis signantur. Περῳδὸς dicendum est, quod ex hoc versu cum tribus sequentibus constat. Strophe incipit a v. 582. Antistrophe a v. 589. Epodos denique a v. 596.

582. Chorus Veterum non in scenâ constitutus erat, sed in Orchestrâ. Pollux Lib. IV, sect. 123. σκηνὴ μὲν ὑποκρίσεων ἴδιον, ἡ δὲ ὀρχήστρα τῶν χόρων. Situs autem Orchestræ multò depressior erat quam Scenæ. Id. ibid. sect. 127. ἀσιλθόντες ἢ κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὸν σκηνὸν ἀφὸ κλιμάκων ἀναβαίνουσι. Unde sequitur etiam Chori stationem ante scenam fuisse; alioqui a spectatoribus conspici non potuisset. Hinc intelligimus cur Phædræ dicat Chorus σὺ πρὸ κλῃθρα, *tu ad portam es.* In proximis unam literulam mutaverim;

——— σὺ
μόλοι πομπίμοις
φάσι δυμένων.

μόλῃ φάσι ut infra ἴμολε βόαν v. 593. In MSo A non μόλῃ, sed μολῇ scribitur.

590. σοφῆς. MS. B. σοφῶς, ut et Exc. Flor.

591. ὅπα. MS. B, D, ὄπᾳ. Adscribitur autem hæc notula in priori: χάσκειν χάριν τοῦ, ι, καὶ φάσι σωκάρισιν ἔναγ ᾧ, ἐπεῖα. ὅπα pro ἐπεῖα neutro plurali extat apud Pindarum Olymp. 10. Antistroph. 1. iterumque Epod. 3. Sic et Homerus ὀμὼ et ὀμὼν non semel habet, pro ὀμῷ et ὀμῷλῳ. Neque dubito, his perpensis, quin ὅπα hìc, ex mente Veterum Criticorum pro ἐπεῖα positum sit. χαῶσιν valet ἄσιν, sed impropriè, ut ἴσασιν quod pro ἴσιν frequentatur. vid. Rhes. 270. χαίνω pro simplici *loquor* habet et Sophocles Oed. Col. 212. vide etiam Æschyl. Prometh. 819.

598. μάσημαι. MS. A, μνάσημαι.

599. πίφηνε. Barnesius, errore typographico, πίφυκε.

602. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. φιλᾶς μὲν, οὐ καλᾶς δ' ἰωμένη νόσον.

610. MS. E, Lib. P. Edd. Lasc. et Ald. δεξιᾶς τ': unde suspicatur Cl. Marklandus intercidisse substantivum, quale esset, Ναὶ σοῦ σὺ ΓΕΝΥΟΣ δεξιᾶς τ' ἐναλίου.

611. σωσίπολις. MSS. B, D, πρεσβίπολις.

619. ἴσα. MS. E, et Ed. Lasc. ἴσαν.

626. M. A, ἢ χρύσεον, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦν βάρος. Exc. Flor. χαλκοῦ βαρος, in reliquis autem cum MS. A, consentiunt.

631. ἐκτίνομεν. Lege propter metrum ἐκτίομεν. Pierſono placet ἐκπίομεν.

633. τῷ θρίψας. MSS. B, D, κἀνθρίψας.

635. φανὲν. Ita MSS. A, B, D. Reliqui, ut vulgò, πεσὸν.

639. καδύσσεις γαμοῦρος. Usitata constructio. Sic καδύσσει τοῖς ἐνδαίμοσι in fragmento Thyestæ apud Stobæum p. 375. Ed. Grot.

646. χρὴ. Ita MS. A. Vulgo χρὼν.

647. πανδῆγον. MSS. A, B, D, et Exc. Flor. παγχρῦσον.

652. δίκας Θεῶν. Oppianus: Παρδαλίων γαῖης ἀλλὰ δίκης. Halieut. V. 30.

653. ἐκεῖνο. MSS, E, D, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. ἐκεῖνον.

658. ἐξομόρξομαι. Alexander Ætolus apud Parthenium c. 14.

Κρήνας τῷ πατρὸς νίψετ' ἀσκὸς ὕπο.

Ut hìc Hippolytus aures, ita oculos, fœdo inquinatos spectaculo, abluendos censuit Minerva apud Statium. Theb. VIII. 765.

Nec prius astra subit, quam mystica lampas et insons
Ilissos multâ purgavit lumina lymphâ.

659. πῶν ἂν ὖν. Scaliger πῶς ἂν ὖν.

Ibid. κακὸν. Supple κρᾶξαι vel ἔστι κρᾶξαι, cui respondet ἀκούσας in versu sequenti. Markland.

662. ἰὼ ἰὼ ἴον. Legendum cum Pierſono et Marklando Viris Clariſſ. ἰὼ ἴον.

664. Legendum cum Viro Clariſſ. R. Daweſio ὡς τ' ἂν ἢ πόλεμος χθονὸς.

665. ἔξομεν. MSi D, ἔξομαι.

666. πατρὸς. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò πατρὶ. Scaliger πατρὶ συμφόλων.

669. ὄλοιθρ'. Apud Stobæum Tit. 73. ὄλοιθρ' legitur et in v. 671. οὕτως pro οὖν πῶς.

670. λόγων sc. κακῶς, quæ vox petenda est ex voce κακαγγ. Hoc usitatum est. Markland.

676. λόγῳ. MS. A, λόγως. MS. B, λόγως superscripto ὦν.

677. κἀξαμμάκις λύσει proverbialis locutio est. Suidas κἀξαμμάκις λύσης. ἐπὶ τῶν δυσλύτων τε λύσιν ἐπιχειρούντων.

ibid. MSS. λόγων et λύσιν agnoscunt: nonnulli etiam pro λύσειν, λύσιν. Legendum haud dubie vel λῦσαι, vel λύσει.

678. ἐτύχομεν. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἔτυχον.

680. ἐξαλύξω. MS. A, ἐξαλοίξω. Forte pro ἐξαλοίψω.

681. Legendum, metri gratiâ, ut monet Cl. Marklandus;

πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι.

683. πάρεδρος. MS. D, πάρεσσος.

ibid. Pro

ibid. Pro ξωτεργὸς an legendum metri gratiâ ξυνεργὸς. Convenit certè vox. vid. Oreſt. 767.

685. δυσπλέρωτον. Ita MSS. A, D, E, Ed. Laſc. et Schol. Vulgò δυσπλέμωτον.

Ibid. βίω. MSS. Cott. E, et Ed. Laſc. βίον. MS. A, βίω, ſuperſcripto ον. Conſtructio videtur eſſe: τὸ δὲ πάθος βίω πως ἡμῖν παρὸν.

689. Phædram δαιμόνιαν antea vocaverat Chorus v. 130. ne quis exiſtimet hoc nutrici tantùm convenire.

690. Ἀφροδίτῃ. Ita bene Valckenaerius ex Pariſ. et Flor. Ed. Ald. Ἀφροδίτη.

691, 2. Extant uti edidi in Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Eodem modo legit Scholiaſtes. Vulgò, Ζεῦς ὁ et in verſu ſequenti σωτὴρ ἔσῃ σ'.

696. σωτηρηγμένος. Eleganter Pierſonus apud Valckenaer. νῦν πεπηγμένος.

697. σὰς ἁμαρτίας. Ita MS. A. Vulgò πὰς.

698. Deeſt hic verſus in MS. A. Idem in verſu ſequenti δὲ.

706. ζητοῦσι φάρμακ' εὑρεῖν. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Vulgò ζητοῦσι γ' εὑρεῖν φάρμακ'.

707. ἔπραξε. Scholiaſtes ἔπραττεν.

708. ὡδὲ πὰς τύχας. Verto: *pro rerum exitu.* Sic Helen. v. 329. ὡδὲ τὰς τύχας τὸ χρέμπτον, τὰς γένους σ' ἔχε.

ibid. κεκτήμεθα. Hoc verbum, nomine virtutis aut vitii ſubjecto, non ſignificat, quod putaret aliquis, virtutem ipſam aut vitium poſſidere, ſed tantùm famam et opinionem ejus. Sic Iph. in Taur. v. 682.

καὶ δειλίαν γὰρ τὴν κακὴν κεκτήσομαι.

Helen. v. 1106.

σὺ δ' εἰ τὶ πὶ τῷ ἐμῷ κάλλει ὀκτίσῃ γάμῳ.

His poſitis, locum ſic interpretor; *prudentiam ſortiti putamur vel aliquam vel nullam pro rei cujuſque exitu.*

719. κρυπτὸν. Ita MSS. A, et Exc. Flor. MSS. B, D, κρυπτὸν. Reliqui, ut vulgò, κρυπτὸν.

722. ἐσωτέρω σ'. MS. B. προτέρω σ', ſuperſcripto primæ ſyllabæ σ'. MS. D. προσφέρω σ'. MS. E. προφέρω σ'. Clauſulam ſic interpretor; *Ego autem regans te* (προτρέπουσα) ut juramenti ſc. religione te obſtringeres, *habeo conſilium quoddam infortuniis biſce inventum atque excogitatum* (εὕρημα τῆσδε συμφορᾶς) *quod et mihi et liberis meis uſui futurum eſt.*

725. αὐτὴ τ'. Ita Pariſienſ. omn. cum Edd. Laſc. et Ald. Vulgò αὐτή δ'.

730. τοῦτ' ἐγὼ. Ita MSS. A, B, D. cum Exc. Flor. ut Canterus quoque emendaverat. Legebatur enim antea, ἐγὼ τοῦτο.

731. Forte, — καὶ σύ γ' εἴ μὲ νυθέτεις,

ἐγὼ δὲ Κύπριν ——

Niſi præſtet — ἡ σὺ μή μὲ νυθέτεις. Markland.

739. ἠλιοδάτοις. Interpres *excelſis.* Præſtitiſſet *immenſis, ingentibus.* Sic Steſichorus, Heſychio teſte, πάμπαν ἠλίβατον dixit, idemque Epitheton Q. Smyrnæus galeæ, et muro tribuit Lib. VII. navi quoque Lib. XI. Adde Oppiani Halieut. III. 171. V. 66. Heſiod. Theog. 483. ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ. De voto Chori conferri poteſt Soph. Trachin. v. 970. Pſalm. LV. 6. Solent autem aves peregrè abituræ, de quibus hìc cogitaſſe videtur, in cavernis rupium congregari.

742. Ed. Ald. πτεναῖς. Lib. P. et Ed. Laſc. πλαναῖσιν. MS. E πλανᾶῖσι χ. πλωμένοις. Forte verum fuerit;

Θεὸς ἐν πολυπλάνοις ἀγκάλαις θείη.

Alioqui πτεναῖς, præcedente πλεῦσαι, tautologiam ſapit. Vide et notam præcedentem.

746. πορφύρεον. Ita MSS. B, D, E, Exc. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πόρφυρεον. Scaliger πορφυρᾶν. Emendat Marklandus;

ἐσχάτ' πι πορφύρεον γαλάσσης'
ἃς εἶδμεν ——

Notatque ex Iph. in Aul. v. 1494. Hom. Il. β'. 594. expletivum τι poſt ἵνα, ἵνθα, adverbia loci, poni ſolere.

748. τριτάλαινας. MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. et Ed. Laſc. πάλαινας. MS. E. τὰ πάλαινας.

750. Heſperidum litus Euripides nec in mari Mediterraneo, ut Lucanus Lib. 9. nec omnino in Africâ collocat, ſed ipſo in Oceano, ut Pherecydes apud Scholiaſt. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1396. Patet hoc ex verſibus mox ſequentibus, ubi affirmat nullam illuc navigantibus viam eſſe, ultimum enim navigationum terminum eſſe Montem Atlantem, qui, ut ex Maximo Tyrio diſcimus, in orâ Africæ occidentali ſitus eſt. Inſulas, ni fallor, eaſdem intelligit, quas in vitâ Sertorii memorat Plutarchus, quarum deſcriptione adeo delectatus eſt Dux ille fortiſſimus, ut ibi, habitandi cauſâ, proficiſci cogitaret. Forte et Horatius eodem reſpexit Epod. 16. v. 42. Utriuſque certè deſcriptio optimè convenit cum iis, quæ ab Euripide de his inſulis traduntur.

ibid. ἐπὶ — ἀκτὰν Ἀνύσιμι. Sic Soph. Trachin. v. 669. πάσδε ὡδὸς πόλιν ἀνύσει. Lucian. in Toxar. Tom. II. p. 68. ed. Græv. ἐτέλεσεν ἐς Σκύθας. Id. Hermotim. Tom. I. p. 558. λὰξ τ' Ἐμπάδες αἷς Ἰνδὸς πελᾶν. ſc. ὁδὸν. Ex Marklandi Notâ ad Supplic. v. 1142.

751. τᾶν ἀοιδᾶν. Verto: *cantatricum.* Apollon. Rhod. Lib. 4.

—— ἀμφὶ δ' νύμφαι
Ἑσπερίδες πτερύγων, ἰφίμερον ἀοιδὸν ἄειδον.

755. Pro κυρᾶν MSS. A, D, et Exc. Flor. ναίων ut et MS. B. ſuperſcripto tamen κυρᾶν. Lego:

σεμνὸν τέρμονα κυρᾶν
ἐρύσαι τό γ' Ἄτλας ἔχει,

Venerandum cœli terminum ſtatuens eam partem quam Atlas ſuſtinet. i. e. quod ultra Atlantem cœli eſt nemini ſpectandum concedens. Cum enim priſcis temporibus pauciſſimi ultra Atlantem navigarent, ulteriora a pleriſque inacceſſa eſſe credebantur: ideoque, ut Veterum ferebat ſuperſtitio, ad Cœleſtium ditionem pertinere. Albinovanus apud Senecam Suaſoriâ I.

Dii revocant rerumque vetant cognoſcere finem
Mortales oculos: aliena quid æquora remis
Et ſacras violamus aquas, Divûmque quietas
Turbamus ſedes? —Confer Tacit. Germ. c. 34.

759. αὔξει. Ita Pariſienſ. omn. Exc. Flor. et Ed. Laſc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgò ἄξει.

767. ἢ χθὸ ἀπ' ἀμφοτέρων. *Vel utrobique male ominata* fuit, *vel certè a parte Cretæ*, tum cum *Athenas advolavit.*

769. ἵστατο. MSS. A, B, D, et Exc. Fl. ἵσταθ' ἵπτ.

770. δ' ἀκταῖσιν. Ita edi oportuit ex MSS. A, B, D, et Exc. Flor. MS. E, δ' ἐπ' ἀκταῖσιν. Vulgatam δ' ἐπ' ἀκταῖς nollem hìc propagatam.

ibid. ἐκδίσαντο. Scaliger ἐκδίσαντο, uti edidit illo auctore Barneſius.

771. πλεκτὰς παρφόρων ἀρχάς. *tortas furium extremitates.* Sic vertendum: non, *contorta initia:* ſic ἰθύνη τίσασαν ἀρχαῖς Actor. X. 11. Philo Vit. Moſ. p. 434. Ed. Turneb. δικίδα — ἀς πὰς ἀρχὰς. Plutarchus *Vit. Cic.* ad finem, πὰς τ' μηνμάτων ἀρχὰς *filorum extremitates.* Markland.

772. Forte del. ἐπ'. Vide Antiſtrophen. Explicationis gratiâ hoc ἐπ' ſcriptum videtur. Markland. Antiſtrophe alio modo juvanda eſt, ut ſuo loco docebo. Neque Viro Doctiſſimo aſſentiri poſſum, præpoſitionem ἐπ' ſuperfluam eſſe, aut rectè fine ea ſententiam procedere.

775. κατελάθη. Legendum puto κατελάθη, quod quidem indicare videtur vox ὑπέρτλα, quæ mox ſequitur. Vide etiam ſupra ad v. 369.

779. Ed. Laſc. et MS. E, βρόχοι ἀμφὶ.

780. Rectè Marklandus; Pro δίρᾳ ſcrib. δείρᾳ ut Strophico ſuo reſpondeat.

782. Ut Strophico reſpondeat ſcribendum videtur σὺ τὰν ἴδδεξον δ' αἰχμάλωτα, vel ἴνδεξον cum Vet. Edit. Markland. Leniori medelâ locum perſanari poſſe puto. Quid enim ſi legamus;

Δαίμονα συγγὸν κατασθενῶ-
σα τι, πὸν τ' ἴδδεξον ἀνδραχμάλω-
τα φάμαν, ἀπελάσαι-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἵεσα.

785. Apparet ex his verſibus Chorum nihil aliud expectaſſe, niſi ut Phædra mortem ſibi conſciſceret. Cur igitur non impedire conabatur? Rationem quidem nullam video; tantùm video ſimilem Euripidis et Xenophontis cauſam eſſe. Apud hunc enim Nutrix Pantheam a ſimili propoſito nec vi nec ope aliorum advocandâ, ſed precibus tantùm avertere tentat; quæ poſtquam fruſtra fuerant, lacrymans confidet, nec ultra Dominæ voluntati obſiſtit.

786. δόμων. Memoratur et alia lectio in MSS. nempe δρόμῳ.

795. βίᾳ. Ed. Laſc. βίᾳ. MS. E, et Lib. P. utramque lectionem agnoſcunt.

796. Ἄγ. Ita Ed. Ald. Meliùs Lib. P. Θε. præfigit. Pro ὀκτάποντες. MS. D. οἰκτάροντες. Deinde pro νίκην Lib. P. νίκεσ.

800. Lego et diſtinguo;

γυναῖκες, ἴστ πς πότ' ὸν δόμοις βίᾳ
ἠχεῖ βαρείᾳ πρεσπόλων μ' ἀφίκετο;

Conſtructio eſt; τίς πότ' ὸν δόμοις βίᾳ πρεσπόλων ἠχεῖ βαρείᾳ μ' ἀφίκετο; Marklandus interrogationis notam in fine primi verſûs non mutat; reliqua ſic legit;

ἠχὼ βαρεῖα πρεσπόλων μ' ἀφίκετο.
ὐδ' ὅρτι μ' ὡς ϑνητὸν ———

Mihi in hac emendatione deſiderari videtur ὡς vel γὰρ, ad verſum ἠχὼ βαρεῖα cum præcedenti connectendum.

806. ὠλίσπει. Ita MSS. B, D, E, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò ὠλίσϑη.

814. δόμους. Ita Exc. Flor. Vulgo δόμες.

819. MS. B. ἀεμὺς χ. ἀεμὺς.

Ibid. ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Ita Ed. Ald. MS. Flor. ὡς ἴδω τ' δυσδαίμονα. MS. E. ὡς ἴδω τ' δυσδαίμονας. δαίμων ſolenniter a Græcis de rebus vel proſperis vel adverſis adhibetur, rariùs multò de ſpectaculo triſti, quale eſſet Phædræ ſuſpendio necatæ. Unicum, quod novi, exemplum eſt Soph. Oed. Colon. v. 77.

ἐπεσπὶς ἀ
ϑρυαλῖος, ὡς ἴδοιτι, πλὴν ϑ' δαίμονϑ'.

Potes etiam δαίμων ſimpliciter *letum* interpretari ex Homer. Il. Θ'. v. 166.

——— πορὸς τας δαίμονα δίον.

Hinc non male defendi poteſt Codicis Florentini lectio. Verùm cum idem verſus paucis mutatis, infra occurrat, ſc. poſt v. 836, ubi ſenſus nihil ſimile poſtulat, non poſſum non ſuſpicari, ἀπλογραφίαν hujus verſûs eſſe, quod ibi legitur, quam lector aliquis vulgatâ emendationem eſſe animadvertens, in imâ paginâ adſcripſit, ſequentes autem librarii eo in loco retinuerunt. Certè, ſi huc transferretur commodum ſenſum faceret;

ἐκλύσεϑ' ἁμὰς, ὡς ἴδω πίκρον ϑέον
γυναικὸς, ἥ μι κατθανεῖν' ἀπώλεσεν.

820. MS. Pariſ. νίκρον γυναικὸς, ἡ ϑυμὸν μ' ἀπώλεσεν, teſte Valckenaerio in notis.

828. τίς. Nec Chorus nec Theſeus ignorabat Phædram propriâ manu periiſſe. Pro τίς legebam τί σ', quod nunc repudio. Neque enim honeſtum eſſet Choro, cauſam, quam optimè ſciebat, ſciſcitari. Forte verum fuerit;

ἄτις ἄρα σὸν πάλαισιν ἁμαυροῖ ζυὸν.

ἄτις, ut ſæpe, pro ἅ.

829. πέλας. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. MS. A, ὦ πόλις. Vulgò ὦ τάλαινα.

830. κάκις'. MSS. A, B, μάκις'. ut et Exc. Flor.

831. ἐπιξύης. Eleganter Valckenaerius ἐπιξύῃ.

832. ἄφρουτος. *inſperata, improviſa.* MS. D, ἄφρακτϑ'.

833. χρυσόκομα.

833. κρυπτηνὰ. Ita Scholiastes, qui etiam testatur scriptum fuisse κρυπτηνῶ. Vulgò κρυπτηνῷ. Hesychius κρυπτηνὰ, λαμφθηνὰ. Sensus est; *labes improvisa —— imo verò exitium, vita non vivenda.* μὴν ἄν ut Soph. Philoctet. v. 1422. Scaliger tamen, *μί νυ.*

837. Dixi de hoc versu supra ad v. 819.

839. τύχω. i. e. σκέψω. *Verum attingam.* Sic Æschyl. Choeph. v. 12.

ἢ πυκτὶ τῷ 'μῷ πάσσαλ' ἐκπαγέσιν τύχω
χόας φιλοῦσας ——

841. κρυπτὸν. Ita MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Vulgò πικρὸν.

842. πόθι πάθη. Ita MSS. A, B, D, E, Exc. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò πάθη πόθι.

852. τίνος δὴ κλύω. Ita MS. E, et Ed. Lasc. Reliqui δὴ omittunt.

853. MS. A, ἐπίσα. Exc. Flor. ἐπίσω πέλασσε.

855. τύχᾳ. Ita MS. Cott. Lib. P. Ed. Lasc. et puto Scholiastes. MS. A, τύχᾳ. Vulgò τύχοι.

860. Choro non convenit, ὦ φίλα γυναικῶν, fortè nec ἄριστα, cum Phædræ morbum tam bene sciret. Continuanda igitur hæc cum Thesei oratione, cujus finis sic forte emendandus est;

ἔρημον οἴκων τῷ τίνι' ὄρφνῳ ἰὼν ἵτω
ὄλεσσε, ὄλεσσε ——

Terminationes ος et ον in MSS. per sigla plerumque scribuntur, unde facile fuit alterum pro altero substituere.

863. Luna quomodo ἀστροπὸς dici possit non exputo. An legendum:

καὶ νυκτὸς ἀστρωπῶ σελάνᾳ.

Et nostris astriferæ nitores. Nam σελάνᾳ in plurali de quovis genere luminum adhibuisse videntur. Hesychius: σελαίναι, λαμπάδες.

864. Præfigitur persona Semichori in MS. Cott. Lib. P. et Ed. Lasc. Sed Chori ἴσως est, non Semichori.

869. Non penitus satisfacit hæc distinctio. Repetitum autem in eodem commate τί orationem turbaret. An legendum;

τί δὴ πρὸ' ἥδε δίλτος ἐκ φίλας χερὸς
Ἡρημίνη θίλουσ; τί σημανῶ νέον;

880. κακὸν. Edd. Ald. et Lasc. κακῶν.

ibid. μὴν ἄν. Forte μέν ἂν — ἄν ubi ἂν ἄν *erit* ut Alcest. 227. Markland.

882. λέγω est *existimo, reputo:* ut centies in Euripide et aliis bonis scriptoribus Herodoto, Sophocle &c. ita Actor. IV. 32. ἔλεσθαι ἴδιον ἄναγ. Markland.

886. δὴ. Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. ubi Barnesius ex Canteri conjecturâ edidit. Edd. Veteres γὰρ. Scaliger σὺ ἄρ'.

887. ἐσορῶ. Legendum puto; ἐρρωδῶ *horresco, ut augures horrescere solent ad malum augurium.*

890. πᾷ φύγω. Ita Valckenaerius ex Parisiensi. Ed. Ald. πῇ φύγω.

902. φύγοι. Ita MSS. A, B, Cott. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Agnoscit quoque MS. D. Vulgò φύγῃ.

916. ἐφ' ᾧ τινι νῦν σίνεις. Ita Edd. plerique, sed νῦν omittunt MSS. A, D, E, et Ed. Lasc.

920. ἔλιπον· ἢ φάος πόθι. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò, ἔλιπεν εἰς φάος πόθι. Scaliger ὡς φάος.

924. Hic versus post v. 927. ponendus est ut opinor. Markland.

925. Hæc πολυπρόγμονος, non Juvenis Patrem amantis descriptio est. Legendum forte:

Ἡ γὰρ πρᾶξ σὺ πάντα κραδίαν κλύων.

929. Lego;

ὦ πόντιε μαυθάνοντες ἀνθρώποις μάτην.

Sensus et Scholiastes verum monstrant. Vid. etiam Hecub. v. 814. Markland.

932, ὀλ' ἐφαπτόμεθά σου. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ὀλλ' δὴ ἁψώμεθά σου.

935. ἀναγκάσω. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Editi plerique ἀναγκάζω.

936. Lego;

ἀλλ' (ὁ γὰρ σὸ δίοντι λειπόμενος) πάτερ.

Vulgò λειπόμεσθ': quod falsum est. Non enim Theseus erat, sed ipse Hippolytus, qui cavillabatur. σὺ δίοντι sc. ἴσῃ. vid. Orest. 212. Medeam 1288. Alcest. 829. Markland.

937. ὑπερβάλῃ i. e. ut opinor, *modum excedat* vel *deliret* propter calamitates. JORTIN. Aristoteli τὰ ὑπερβάλλοντα sunt *nimia.* Sic Ethic. Nic. 11. 2. τὰ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια, καὶ τὰ ἰκμάσεις φθείρει τὴν ἰσχύν. Confer et Alcest. 1098.

945. ἀλλ' ἤ τις. Ita Scholiastes, probante Marklando, cujus sententiæ nunc accedo. Idem rectè notam interrogationis post φίλων ponit.

951. βίοτος. Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Scholiastes alter. Vulgò βίοτος. Pro κατ' ἄνδρα Scaliger κατ' ἄνδρα *viritim.*

955. καὶ κρυπτὰς. Placet conjectura, quam memini me in Marklandi Schedis vidisse sc. κρύπτας. i. e. τὰς ἀκρυπτὰς.

959. ἐλύθης. Lego ἐλύθη, ut dicat Theseus non sibi jam metuendum esse, ne ex Hippolyti aspectu piaculum contraheret, cum ex Phædræ cadavere priùs contraxisset. Impiorum aspectum et alloquium piaculare habitum esse colligi potest ex Herc. Fur. v. 1209 et 1233.

964. ἀμαθίαν. Malim ἀμαθίᾳ φρονοῦν κακῶς. *ut præ imperitiâ male sentiant.*

967. σίτους κατήλου'. Lego, ἦθος κατήλου' *indolem tuam adultera* ut melior, quam revera est, videatur. ἦθος singulari pro *indole* habet Plutarchus Op. Mor. p. 251. quin et alii, ni fallor.

968. πόλιον γραμμάτων. Lego πολίων γραμμάτων *librorum canorum* i.e. priscorum. Marklando placebat φαύλων.

971. ἐκσώζειν. Ita MS. A. Exc. Flor. ἐκσόσειν. Cæteri, ut vulgò ἐκσῶσαι.

975. μισεῖν σε φήσεις. Ita rectè Barnesius ex Scholiaste, jubente Cantero: confirmant MSS, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò μισεῖν γε φήσεις.

976. γνησίοισι. Ita Parisiens. omn. et Ed, Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex conjecturâ Canteri. Editi Veteres γνησίοις σοῖς.

978. τὸ

978. τὸ φίλτατ'. i. e. *Vitam* ut bene docet Valckenaerius ex Alceſt. 340.

983. προσκείμενον. Confer Rheſ. 107. 162. 266. Nec nolim tamen πρόχημένον i. e. προφασιζόμενον, a πρόχομαι.

984. τί ὦν. Pariſienſ. omn. Exc. Fl. Ed. Laſc. et Scholiaſtes, νῦν ὦν. Mihi vulgata præſtare videtur, νῦν autem nihil aliud eſſe, quam διτλεγκφικὰ particulæ ὦν.

997. κακὰς λόγους. Ita MSS. A, B. Cæteri ut vulgò πόλεως λόγους.

1000. κἀλίγους. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. ut conjecerat Æm. Portus. Vulgò, κὀλίγους.

1005. σοῦτον. Ita MSS. Flor. et Pariſ. optimus. Ed. Ald. σοῦπερον.

1006. Magis perſpicuum fuiſſet, ὡς ἀληθῶν οὐκ ἀπαλίξουσ'. Markland.

1010. μὴ δίκαιον πορευμένους. Frigida, ſi quid video, locutio. Legendum forte, μὴ δίκαιον πορευμένους *malorum omnino rudibus.*

1015. ἰλαῶν. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. ἴχων.

1020. καὶ δή. Ita MSS. A, B, et Exc. Fl. Cæteri ἃ δή.

1021. διαφθάρλω. Ita Pariſienſ. omn. et Exc. Flor. Ed. Laſc. διαφθείρων. Sed eleganter dicitur φύσις, vel ἀρίστη, vel σωφροσύνη cujuſvis ἀληθεύεσθαι vid. ſupra v. 394. Quare vulgatam retineo. Marklandus alterum probat.

1023. οἰκόνομον. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò οἰκοῦσαν.

1025. Pro ἀδαμῦ ſcribo κ' ἀδαμῦ et φρενῶν pro φρονῶν. Scholiaſtes explicat per ἀδαμῦ φρονήσεως. Sic ἀδαμῦ γῆς. Sophocles Electr. 392. πῦ ποτ' ἀ φρενῶν; Markland. Ed. Laſc. ἀ φρονῶν.

1026. Sequor Marklandum interrogationis notam, quæ in vulgatis σώφρων ſequitur, poſt ἠδὺ ponentem.

ibid. MS. E, et Lib. P. διάφορ' ἄν.

1037. ἄδης. Reiſkius non male, ἄλης.

1040. ἀν' ἴνιον. Ita Pariſienſ. omn. Exc. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Aldina ἀς ἴνιον, unde Barneſius ἐς ἴνιον.

1041. ἴτ' ἄρ' ἀλύμην. Ita Pariſienſ. omn. et Fl. Vulgò, ἴτ' ἄν γ' ἀλοίμην. Scholiaſtes ἤ τ' ἄρα γ' ἀλοίμην.

1042. ἀλήτης, unde ἀλητεύω, eſt *erro, qui huc illuc vagatur*; ἀλίτης autem, unde ἀλίτδιον, *nebulo*. Lego igitur ἀλητδίων cum Lib. P. pro vulgato ἀλιτδίων. De conſtructione vid. ad Iph. in Taur. 1115. Helen. 1126.

1046. ἀ πέρα θίμις λέγειν. Ita Pariſ. Opt. MSS. B, D. et Fl. ἀ θέμις πέρα λέγειν. Ed. Ald. ἀ θέμις λόγους πέρα.

1047. MS. A, ἐσωφρόνησ δ'. MS. D in margine ἴχουσα χ. ἰκοῦσα. Poſtremum hoc etſi in mentem venerit Cl. Marklando, ei tamen conjecturæ non admodum ſeſe ait confidere. Mihi verbum σωφρονεῖν duplici ſenſu hìc adhibitum eſſe videtur; quod mirari non debemus, cum ex præcedenti clauſulâ appareat Hippolytum ænigmaticè loqui voluiſſe: cui propoſito quid accommodatius, quam talis ambiguitas? Sed hi duo ſenſus qui fuerunt? Primò, ἐσωφρόνησεν interpretor, *prudenter, callidè ſe geſſit.* Sic σώφρων Theognidi eſt *vir ſapiens et cordatus* v. 431, et v. 497. denique v. 661. Aſtutia autem Phædræ in eo ſpectata eſt, quòd cum peſſimam cauſam haberet, effecerat tamen ut et pudica ipſa videretur, et formæ ſuæ contemptorem ulciſceretur. Quod ſequitur σωφρονεῖν pudicitiam, qui uſitatior ſenſus eſt, ſignificat. His autem poſitis exiſtit non indigna Euripide ſententia; *Illa quidem, cum pudicè non poſſet, prudenter tamen egit: Ego verò contrariâ ſorte uſus ſum; pudicus quum eſſem, prudentiâ conſilioque minimè valui.*

1048. ἰχράμιθα. MS. Cott. ἐκτάμιθα.

1051. ἐπῳδὸς ἐ γόης. Ita ex optimo Pariſ. Valckenaerius. Ed. Ald. ἐπῳδὸς ἢ γόης. Pollicebatur hoc hominum genus ſe μεταπεσεῖν πὲ ἀμφρμένα. Philoſtrat. Vit. Apollon. Lib. V. c. 4.

1052. ἰουργοσίᾳ. Ita MS. A, et ni fallor, Scholiaſtes: exponit enim per πραότητι. Exc. Fl. ἰσυργασίᾳ. Cæteri, ut vulgò, ἰσυρτοσίᾳ. quæ vox alibi vix extat. ἰουργοσίαν vide Bacch. v. 641.

1056. An legendum, ἀ χαὶρ σύ ΜΟΥ πατὶς — pro ΜΕ'Ν. Markland.

1061. ἀλιτεύων. Scribendum ἀλητεύων. Vide ſupra ad v. 1042.

1066. τερμόνων τ' Ἀτλαντίκων. Ita MSS. A, B, et Exc. Flor. vid. ſupra v. 756. Cæteri, ut vulgò, κὰ πόντου Ἀτλαντίκου, quod defendi poſſet ex Æſchyl. Prom. v. 348. Perſ. v, 447. v. 792. et v. 798. Eumenid. v. 292.

1071. κλῆρον ἀ διδεγμένα. *non admittens, nullam locum relinquens vatum tabellis.* κλῆροι quid ſint docebit Valckenaerius ad Phœniſſ. 845.

1078. ἐκτὸς, ὡς τάχιστα, γῆς. Ita MSS. A, B, D. Exc. Fl. et Ed. Laſc. ut Barneſius quoque edidit ex Canteri conjecturâ. Cæteri ὡς τάχιστα γῆς ἐκτὸς.

1082. ξυνοικήσας κακῶν quid ſit, nondum excogitare potui. An legendum:

Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἤδεται
Ξένους κομίζων ἐ ξυνοικήσας, κακῶν.

ut conſtructio ſit λυμεῶνας γυναικῶν καλῶν *corruptores mulierum venuſtarum.*

1083. Αἴ, αἰ. ὡς ἔπος. Deſiderari verbum opinatur Valckenaerius, adeoque legendum Δύστ' ὡς ἔπος.

1084. κακός π. MSS. A, B, D, Exc. Fl. et Ed. Laſc. κακός γε. Sed ferri poteſt vulgata, modo φαίνομαι interpretemur *denuncior, deferor ut malus.*

1085. προγιγνώσκειν quid hìc faciat, non aſſequor. Forte κἀπογιγνώσκειν σ' ἐχρῆν. *Tunc gemere te et ſpem abjicere oportebat.* σ' quod in vulgatis deeſt, ſuppeditant MSS. A, B, et Exc. Fl.

1087. γηρύσασθε. Ita MS. E, et Lib. P. MS, A, Exc. Fl. et Ed. Laſc. γηρύσεσθε. MSS. B, D, et Ed. Ald. γηρύσασθε. Verſu ſequenti MSS. B, D, Exc. Fl. et Ed. Laſc. μαστυρήσετ'. MS. A, μαρτυρήσετ'. Ed. Ald. MS. E, et Lib. P. μαρτυρήσατ'.

1090. Legendum cum Scholiaſte et diſtinguendum opinor;

——μάρτυρας φεύγεις; σοφῶς·
τὸ δ' ἔρρειν ——

Non τόδ' ἔρρειν. Markland.

ibid. Scholiaſtæ lectionem exhibet MS. D. agnoſcit MS. B.

1092. Apparet ex Theſei reſponſo v. 1094. Orphicæ Philoſophiæ præceptum fuiſſe, velut poſtea Pythagoricæ, ſeipſum venerari; i. e. animum et conſcientiam ſuam, tanquam numen aliquod ſuſpicere. Forte et in Orphicis Libris ſcriptum fuit, multò majorem et efficaciorem hanc venerationem futuram ſi animus non intus in corpore habitaret, ſed extra id, ubi ſpectari poſſet. Certe ad tale aliquid alludere videtur hæc Hippolyti ῥῆσις: *Utinam meipſum* (i. e. Animum meum) *ex oppoſito ſtantem intueri poſſem; quippe lacrymis nunc fortunam meam defleo*, quod tunc fortaſſe non facerem. Lacrymas mulieribus convenire non viris, miniméque omnium Philoſophis, docet Cicero Tuſcul. Quæſt. Lib. 3. c. 21. in quo capite multa ſunt hunc locum illuſtrantia.

1095. Δίκαιος ὢν ſignificat, *cum* hoc *deberes facere*, non *juſſè*, ut Interpretes. Markland. cujus notam vid. ad Supplic. v. 186. Ed. Lond.

1112. σεσοφθίγξομαι. Errori Typographico debetur σεσοφθίγξομαι, quod habet Barneſius.

1119. Ordo poteſt eſſe: κτύπων δὲ ξύνεσιν τίνα λάσιμος ἐλπὶς. *retinens verò ſenſum* (vel *perceptionem*) *aliquem, ſpe deſtituor*. Malim tamen legere ἐλπίδ' ἰχνεύων *ſpe inveſtigans*.

1122. ἄλοχον. Ita Exc. Flor. Cæteri, ut vulgò, ἄλοχ' quod metro adverſatur.

1128. ἀκάρατον. Ita MS. A. Vulgò ἀγήρατον. Exc. Flor. ἀκήρατον ἄλγεσι.

1131. Non cupiebat, credo, Chorus, craſtino quoque die, i. e. quotidie, mores mutare. Multò ſapientius eſſet eos, quoties tempeſtivum eſſet, reformare. Neque dubito eam mentem Euripidis fuiſſe, legendumque proinde;

ἡμέρα δ' ἤδιστ' ἦ ἄριστον
μεταβαλομένοις χρόνον αἰεί.

Extat χρόνῳ ἄριστος Anthолog. Lib. II. p. 179.

——ὅτ' ἦν χρόνος ἄριστος ἡμῖν
πάντα χυδὴν ἴσα, ψάλμοι, ἔρως, εὐπάτειαι.

Ellipticè autem dicitur τὸν ἄριστον χρόνον pro τῷ ἦ ἄριστον χρόνον. Sic κρατῆρα κεράματος ἄριστον. apud Athenæum Lib. III. p. 125. C. ἱερεῖα τὰ παμπλήθη θύειν πεῦτην τὴν ἡμέραν Lib. IV. p. 139. F. ἤρξαντο τὴν αὔριον ἄρην Hippocrat. Epidem. Lib. I. Conſtitut. 3. et ſtatim; ὑπέρψυξιν ἀμφοτέροισι τὴν αὔριον ἄρην.

1135. Parùm venuſtè procedere mihi videtur oratio: *video inſperatum quid, quia video* —— Neque multum adjuveris, literas ſeparando, ut fit:

——περὶ δ' ἐλπίδ' ἃ λύσσα.

Forte igitur legendum: περὶ δ' ἐλπὶδ' ἀλύσσω *et inopinatò contriſtor*. Heſychius: ἀλύσσοντες, ἀδημονοῦντες, ἢ δυσφοροῦντες. MS. A. Lib. P. Exc. Fl. et Ed. Laſc. πρὸς ἐλπίδα λύσσων.

1144. Sententiam turbat vox ἡμᾶς, haud dubiè ſuperflua, cum ſtatim ſequatur Δικτύπναν ἀμφὶ σπηλαίαν. Forte verum fuerit ἰθὺς μίτα, *quæ ſolitus eſt cum canibus velocibus luſtrare*.

1146. πᾶλον Ἐνετᾶν. vide ſupra ad v. 233.

1147. ἀμφὶ λίμνας. vide ſupra ad v. 230.

1148. γυμνάδας ἵππους. Legendum, quod et Reiſkius vidit, γυμνάδ' ἵππου. Singulare pro plurali ut πᾶλον Phœniſſ. 820. φῶτα Soph. Antig. 108. Plura vide ad Supplic. 377. Heraclid. 807. infra 1269.

1150. ἄϋπνος *inſomnis, nocturna*. Sic νυκτίλαλος κιθάρα in Epigr. Antipatri Sidonii. Anthol. H. Steph. 277. πανύχιος κρέσι — χέλυν. ibid. p. 276.

1149. ἄντυγα. Primario ſenſu quamvis curvaturam ſignificare videtur. Q. Calaber. Lib. I.

——ὑακαλίγκιον ἄντυγα μήνης,
ἥ θ' ὕπερ ἀκριάοιο βαθυῤῥώγα ἀντιόωσα
ἤμισυ πιπλησθεῖσα σὺν γναμπτῇσι κεραῖης.

Hic jugum citharæ intelligendum eſt. Conſtructio eſt; ἄϋπνος ἧ χορδὰν μῆσας λᾶξον ὑπ' ἄντυγα. Pro χορδὰν MSS. B, D χορδᾶς.

1152. ἀνὰ χλόας. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. ἀὶ ὕλας.

1153, 4. Hi verſus corruptiſſimi ſunt et ſine codicibus, utpote mutili, vix reſtituendi. Markland. Exc. Fl. delent λίχη v. 1154, quo ſublato rectè procedit ſententia: meliùs tamen proceſſura, ſi ſic defectum ſuppleveris:

λαὶ
λιν Εὐπατρὶς ἄρτι φυγᾷ σᾷ.

Εὐπατρὶς extat Soph. Electr. 1087.

1256. λίκτρων ἄμιλλα. Lib. P. λίκτρ' ἀνάμιλλα.

ibid. κούρας. Ita MS. B. et Exc. Fl. Cæteri κόρας.

1161. συζυγίας. Si vera lectio eſt, formatur ut ὑποζύγιος. συζυγίαν χάριτας verto: *gratia et favor conjugalis*.

1179. ὃς πατρὸς. Ed. Ald. ὃς πατρὸς.

1181. τῦ σῦ τόμοιτος. Ita MSS. A, D, E, Exc. Fl. et Lib. P. ut Barneſius quoque edidit ex Canteri conjecturâ. Editi Veteres τῦ omittunt.

1183. Πόσειδον Ϙ'. Ita MS. A. et Lib. P. In Ed. Ald. deeſt Ϙ'. Poſt ὀρθῶς diſtinguendum eſſe bene monuit Marklandus ex Alceſt. 647.

1186. ῥόπαλον. Sic ab Archilocho vocatum eſt lignum, aliquod in decipulâ, a quo animalia intrantia opprimuntur. vid. Scholiaſtem Ariſtoph. ad Acharn. v. 687. exſcriptum a Suidâ v. σκανδάληθρα. Etymolog. M. p. 715. Quo ſenſu vocem et hic accipiendam eſſe judicat Valckenaerius.

1190. ἀναρίψει. Ita MSS. B, D. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἀναρίψῃ. Vulgò ἀναρίφει.

1191. τλήμονας. Eleganter sanè MS. Par. ἐκ τοῦ τλήμονος, quod meritò vulgatæ anteponit Vackenaerius.

1193. μυρία δ'. Lib. P. et Ed. Lasc. μυρίων δ'.

1196. ἀπαλλαχθὰς. MS D, ἀπηλλαγχθὰς.

1197. σὸτύνιδ'. Exc. Fl. σὸτύνιδ'.

1200. λίγει. Ita MSS. A, E, Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò λίγῃ.

1203. Hippolytum, manum habenis admoventem, tum demum calceos induentem aut mutantem fingi, absurdi aliquid habet. Merito igitur Scholiastes, cumque eo Eustathius et Valckenaerius ἀμάξιλας accipiunt de loco quodam currûs, ὅπου τὸν ἡνίοχον ἔχει ὁ ἁρμάτηλος. Talis loci, a reliquis Poetis nuspiam commemorati, solus Nonnus mentionem feciisse videtur Lib. XXXVII. p. 619.

Ἄρματος ὕψι βίσσαι, ἔνθα ἡνίοχον ἄρματι πήξας.

Hìc si pro ἅρμασι legeris ἐμοῖσι, locus bonam sententiam dabit, et huic nostro fere gemellus erit. Hesychius: Ἐμοῖς. —— μίσῳ τὶ δ' χιλίοντες. Idem alibi; Χιλίοντι, ὑποπόδιον. Pro αὐτοῖσιν, quod meo judicio friget, lubens legerim, ξυσσὶς ὀμφιλλαυσιν. vid. ad Rhes. v. 373.

ibid. πόδας. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Cæteri πόδα.

1209. MS. E, et Lib. P. ἐφ' ἅρμασιν.

1215. Opinor ἤδη pro ἤδη. Usitatus Pleonasmus. vid. Androm. 412. Supplic. 21. 394. Orest. 74. Med. 358. Sic Latinis *ille*. — Markland. Sed præstat ἤδη. Sic Strabo Lib. V. Αἰτωλίαν δὲ καὶ Ἀλίφειρα ἤδη Σαμνιτικὰς πόλεις ἴσσι. et alibi sæpe.

1216. βρόντη Διός. Ita lego monente Cl. Marklando, ex MSS. A, B, D, Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Sic Ζῆνος βρόντῃ Odyss. Υ. v. 121. Vulgò φόνη Διὸς. Quæri deinde potest utrum χθονὸς cum ἰχνὺ construendum sit, an cum βρέσῃ. Prior ratio clarior est, et Marklando placet. Alteri contra favet χθονίοις βροντήμασι apud Æschylum Prometh. v. 992. χθονίας βρόντας in fine Avium Aristoph. βρόντη ἐκ γῆς Philostr. Vit. Apoll. Tyan. IV. c. 11. χθόνιος βρόντη apud Agathiam Scholast. p. 145. præ omnibus verò locus simillimus in Nostri Electrâ. v. 753.

1218. φόβος ναυικὸς est *timor ingens, validus*. Sic τραύματα ναυικοῖς Plut. Vit. p. 191. ἰδίνας ναυικὰς. p. 1810. βλάβας ναυικὰς καὶ πόνους Op. Mor. p. 1745.

1221. ὥστ'. Ita MS. B, Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Barnesius edidit, monente Scaligero. Cæteri ὥς.

1231. Valckenaerium V. Cl. ad Phæn. v. 896. meritò offendit δέγμασιν, cui non rectè opponitur θάμνοις, cum ipsa δέγματα pars spectaculi sive θάμνοι fuerint. Emendat igitur δυμάτων *spectaculum tetrius timore visum est*. Et sic legisse Senecam credibile est ex Hippolyto ejus v. 1032. Mihi nihilominùs præstare videtur φθεγμάτων:

κρῶσιν θάμνοις φθεγμάτων ἰφαίνετο.

i. e. *Spectaculum adeo terrificum erat, ut etiam fanitum superare videretur*.

1236. *Habenis corpus pene alligans*. Ita vertendum, modo verè conjecerit Heathius, Hippolytum habenas circa proprium corpus complicavisse, atque eò spectare ἐμπλακεῖς et δίσμοις, v. 1250, 1.

1249. ἐπεύδων. Ita Parisienf. omn. et Ed. Lasc. ut Piersonus quoque emendaverat. Vulgò ἐπευφήμων.

1251. δυσξύνετον. Ita ex Heathii conjecturâ legendum. Vid. Odyss. ω'. v. 111. Heraclid. v. 961. Ed. Ald. et MSS. δυσξύνετον.

1252. σοὺς πίτρους. Ita MSS. A, D, E, Lib. P. et Ed. Lasc. MS. B. et Exc. Fl. σοὺς πίτρους. Ed. Ald. πρὸν (f. pro σοὺς) πίτρους.

1260. βρόχον δὲ βίστου. Ita MSS. A, B. MS. E et Ed. Lasc. βρόχον δὲ βίοτου. Utramque particulam omittunt MS. D, Lib. P. et Edd. plerique. Barnesius βρόχον ἂν βίοτου ex conjecturâ.

1261. πίρας. Ita MSS. A. et Fl. Ed. Ald. πείρας.

1262. ὄκυ. Ita MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὄπως.

1264. τοσῦτον γ'. Ita Valckenaerius ex Parisi. et Fl. Vulgò τοσοῦτον.

1268. τὸν — πόνων. Singularis pro pluralí. Sic Ἰχθὺς ἀρχεσιτῆρις Theocrit. Idyll. XXI. v. 6. αὐτομάτου τὸν πλοῦτον. Themist. Orat. X. vid. et notata ad Supplic. v. 379. Heraclid. v. 810. Nec penitus tamen damnem, si quis intelligere malit celebrem illam piceam, cujus meminit Strabo Lib. XIII, cujus etiam descriptionem et mensuram literis consignatam reliquerat Attalus Pergami Rex; quo tempore duo plethra et quindecim cubitos altitudinis habuisse dicitur.

1274. ἐπίχθομαι. Ita MSS. A, B, D. ut eximiè conjecit Piersonus. Vulgò ἀπίχθομαι.

1275. Distinguendum cum Marklando;

πῶς ἔν; πρυμνίζου, ἤ τί χρὴ τ' ἄθλιον
φρασαίντας ἡμᾶς ——

1288. ἔρως. Ed. Lasc. ἔρος.

ibid. μαινομένῳ κραδίᾳ. Exc. Fl. μαινομένων κραδίαν, et mox πατὸς.

1289. ἰφερμόσῃ. MSS. D, E, Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes ἰφερμόσῃ.

1290. χρυσοφάνης. Ed. Lasc. χρυσοφάνης.

1293. ἄλιος αἰθέριος. Sic Quintus Calaber Lib. II. αἰθερίων ἴδε ἄφρων. MSS. A. et Fl. αἰθερίων.

1299. αὐδᾷ. Ita Valckenaerius ex Fl. Ed. Ald. et plerique MSS. αὐδᾷς.

1300. συνίδῃ. Eleganter Valckenaerius σὺ γ' ἴδῃ.

1302. ἀλόχῳ παιδὸς. Ita MSS. A, B, D. Vulgò παιδὸς ἀλόχου.

1303. ἴσχεις. MS. E, et Lib. P. ἴσχεις. Exc. Fl. φλαυτίαν δ' ἄλ' ἄπαν. Marklando placebat φαυίεσσ' δ' ἴσχεις ἄπαν. cui favet Troad. v. 530.

1304. πῶς δ' ἐχ. Ita Valckenaerius ex Flor. In Ed. Ald. deest δ'.

1307. ἀνίσχου.

1307. ἀνίχνης. MS. A, ἀτίχνης χρ. ἀνηχνης.

1308. ὡς ἴν γ' ἀγαθοῖς. Ita lego ex conjecturâ. MSS. A et Exc. Fl. ὡς ἤν τ' ἀγαθοῖς. MSS. B, D et Scholiastes ὡς τὸ ἀγαθοῖν. Vulgò male, ὡς τοῖς ἀγαθοῖς.

1312. ὡς τόθ'. Scholiastes, ὡς τοῦ'.

1313. ἦσθ'. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. ἦσσον.

1316. παρθένου. Non deterius foret παρθενίας *virginitatis*.

1321. ὥστε ἢν Νίκαιον. MS. ὥστ' ἂν Νίκαιον. Ed. Lasc. ὥστε ἂν Νίκαιόν.

ibid. ἰφάνην. Ita MS. A. et sic v. 293. Cæteri ἰφίανθεν.

1329. εἰμάξῃς. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò εἰμάξῃ.

1338. σκήψιν γ' ἴσομεν. Paris. opt. et Flor. σκῆψιν πάρεχε.

1348. βροτῶν ἀμοὶ. Ita MSS. A, B, uti Scaliger emendaverat. Ed. Ald. φίλτατον ἀμοὶ βροτῶν unde Barnesius φίλτιστον γ' ἀμοὶ βροτῶν.

1351. ἴσθι δ'. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò ἴσθι τά γ'.

1352. λόγων ἀλύγχους. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. λόγοις ἀλύγχοις.

ibid. Latinè diceremus; *ut ne persuaderent*. Sic Androm. 80.

Γέρον σιωπῶ, ὅστις σ' ἀφιλῶν πάρει.

1353. μὴν νῦν σοι. Ita MSS. A, B. D et Exc. Fl. Vulgò νῦν σοι ποθ'. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. νῦν δή σοι.

1358. πατρὸς dissyllabum est in pronunciatione quasi esset πατρὸς. Markland.

1360. οἷον ἐκεφύθη. Ita MSS. A. et Fl. Cæteri, ut vulgò οἵῳ.

1362. Lego:

πόνῳ θεόθεν κρατικτύπτον.

Luctus divinitùs cum impetu decidens.

Non κρατιλαπτὸν. Sic v. 1436. Θεᾶς — Ὀργαὶ κρατικτύπουσι — et ita sæpe. Markland. Emendationi huic non obstat, quod forte aliquis obstare crederet, vocalis α ante duos consonantes σκ correpta. Sic enim Hesiod. Op. et D. v. 207.

ἄλλη πατρὸς τὸ σκίμ ——

Noster Ion. v. 1198.

οἰνηρὰ σκιὰν μικρὰ ——

1368. κρατί σ'. Ita MSS. A, et Fl. MS. E. et Ed. Lasc. κρατά τ'. Vulgò κρατά γ'.

1374. ἀτρίμας, δμῶας. Ita MSS. D, E, et Ed. Lasc. Vulgò δμῶες, ἀτρίμας.

1382. κρατήρας. MSS. A, Cott. D, Exc. Fl. et Ed. Lasc. κρατὸς γῆς. MS. E. κρατὶ γᾶν. MS. B. κρατὶ γᾶς. χρ. κρατήρας. Lib. P. ἐκτὶ γᾶς et a correctore κρατὶ γᾶν.

1388. μίθιτί μι πάλαισα. MSS. A, B, D, μίθιτέ μι πάλαιν. MS. E, μίθιτι τὸν πάλαισα. Exc. Fl. ut edidi. Cæteri ut vulgò μίθιτι πάλαισα.

1391. Cl. Marklandus, qui Anapæsticum Systema ad v. 1393. continuari censet, pro δυσδαίμων' legit δυσδαίμοσι μ': literas σι μ' propter sequens σμο a scribâ omissas fuisse existimans.

1395. Μεταφέρων. Post proximum [Παλαιόν] collocandum esse hunc versum rectè viderunt Reiskius et Heathius. Sed neque hunc fugit intelligi hîc Pelopis, a quo Theseus originem duxit (Med. 684.) posteros, Atreum sc. et Thyestem.

1402. ἀναλγήτου. Legendum ἀναλθήτου *immedicabilis*, modò vox extet.

1405. συνωζύγης. Ita MSS. A, Cott. D, Exc. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. προσωζύγης.

1408. ὃν θέον ἐδμᾶς πτύρμ. vid. Æsch. Prom. v. 115. Ovid. Fast. Lib. 5. v. 375.

1409. ὧν ἡδόμην σε. MS. ὡς ἡδόμην σε. quod ferri potest, ut καὶ in κἀντικυφίδην *statim, illicò*, significet. Vide quæ dicemus ad Iph. in Aul. v. 151.

1410. τύπτουσι. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò, δάμουσι.

1515. ἀτὰρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπώλυσας. Ita MSS. A, B. MS. D. ἀτάρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπώλεσεν. Exc. Fl. ἀτάρ μοι προσφιλὴς τ' ἀπώλυσας. Vulgò, ἀτὰρ τοὐμοστόμως γ' ἀπώλυσας.

1419. τιμῆς. Malim cum Reiskio πιμῆς σ'.

1420. Ed. Ald. ἄλιτ', ἡδήμας. Κύπρις. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἄλιτον μέλος Κύπρις. Quod dedi, conjectura est Valckenarii.

1433. ἀρχῖον. Activè accipiendum puto ut Iph. Taur. 785. Æschyl. Agam. 245. Nec est quod aliquis novam aut lectionem aut explicationem quærat, utcunque ab Hippolyti toties prædicatâ pietate (vid. v. 1010, 1381, 1438.) abhorrere hîc versus videatur. Idem quippe Hippolytus Venerem, ipsâ teste v. 13. pessimam Deorum satis insolenter vocare solitus erat. Nodum solvere videtur v. 104. Valckenaerius emendat: ἆρ' ἦν — *Siccine verò mortale genus Diis erat execrabile?*

1434. ζόφον. MSS. A, B, ζόφῳ. Pro ὑ quod præbet Paris. opt. Ed. Ald. ὐδὲ.

1436. κρατικτύπτουσιν. Exc. Fl. κρατικτύψουσιν, ut et MSS. A, D.

1439. ἄλλον. Recte de Adonide intelligit Muretus, citans Apollodori Librum tertium. vid. Var. Lect. Lib. 5. c. 7.

1439. κυρῇ. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò κύρει.

1444. κόμας κειρῶνται. Idem tradunt Valckenaerio etiam citati Pausan. p. 74. l. 41. Auctor de Dea Syriâ Tom. III. p. 489.

1445. κεκρυμμένας. Legendum haud dubiè cum Valckenaerio κεκρυμμένοις, distinctione etiam mutatâ;

κόμας κειρῶνται σοι, δι' αἰῶνος μακρᾶς
πίνδη μίσγεσθ' ἁμαρύσσει καρπυμένης.

1450. ἀγκάλαισι. Ionicum hoc est: Atticum ἀγκάλαις. Et scîscunt quidem Viri Eruditissimi Ionismum non posse admitti in Scriptore Attico: vide Bentleium Emend. in Menandr. et Philem. Reliq. p. 6, 91. et passim. Sed aliter se habere multis exemplis probabo alibi. Markland.

ibid.

ibid. προσέλκυσον. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. προσέλκυσον.

1455. φθιτὰς. MS. A, et Exc. Fl. νέκυς. quod melius videtur. De cadaveribus enim loquitur. Alioqui φθιτοὶ sunt *mortui* Supplic. v. 78.

1459. λάπτις. Ita Edd. recent. nec dissentiunt MSS. E. et Fl. Cæteri cum Edd. Lasc. et Ald. λείπτυς, quod haud dubiè deterius.

1466. φρένα. Exc. Fl. χέρα. MSS. B, D, χέρα χ. φρένα.

1467. φόνα. Exc. Fl. φόνου.

1468. ἀφίης. MSS. A, B, D. et Exc. Fl. ἀφύσας.

1477. Ἀθηνῶν. MSS. A, B, D, Ἀθήνας.

Exitum minùs luctuosum habuisset hæc Tragœdia, si Diana promisisset se, Æsculapii ope, Hippolytum in vitam revocaturam atque inter Semideos collocaturam. Fabulam de Hippolyto Æsculapii ope in vitam revocato Latini Poetæ Virgilius, Ovidius et alii, ex Græcis Scriptoribus proculdubio hausérunt. JORTIN. Verè conjecit Vir Doctissimus: vide Auctores citatos a Fabricio ad Sext. Empiric. Lib. I. c. 12. quibus adde Apollodor. Lib. III. c. 10.

NOTÆ IN ALCESTIDEM.

FABULÆ ortum dediſſe videtur, quod Alceſtis, marito ægrotanti affidens et invigilans, ipſa morbum contraxit, quo vel periit, vel ſaltem ad Orci fauces perducta eſt.

10. ἐτύγχανον. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Vertendum autem, *ſortitus eram, nactus eram*. Ed. Ald. ἐτύγχανε.

18. μηκέτ'. Deſideratur copula. Lego igitur μήθ' ἅτ'.

23. τῶνδε. Ita MSS. B, D, nec aliter citatur a Scholiaſte ad Hippolyt. v. 1437. Ed. Ald. τλάνδε. MS. Fl. τῶνδε φιλτάτων.

28. Θάνατον. *Orcum* interpretatur Macrobius Lib. V. c. 19. quem rectè, utpote Veterem, ſequitur Barneſius.

34. νῦν θ' ὑπὲρ τῆσδ' αὖ. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. νῦν δ' ἢ τῆσδ' αὖ.

37. αὐτὴ. Ita MSS. B, D, et Ed. Laſc. Ed. Ald. αὐτὴν.

45. κάτω χθονὸς. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. MSS. B, D, et Fl. χθονὸς κάτω. Ed. Ald. κατὰ χθονὸς.

51. λόγον γε. MSS. B, D, et Fl. λόγον δή.

55. κλίθη. MS. Fl. γίγας.

67. σὰ. MS. Fl. ἀς.

74. κατάρξωμαι. MSS. B, D, E. Fl. et Ed. Laſc. καταρξόμαι.

76. ἀγνίσῃ. MS. E, ἀγνίστη. Cum hoc loco rectè confert Canterus Virgil. Æneid. IV. v. 698. Statium in Glauciæ Epicedio v. 146. Ad hoſtiæ conſecrandæ ritum opinionis originem refero. vid. Iliad. γ'. v. 273. Nonni Dionyſ. Lib. V. v. 12.

78. στείχητον. Sic Clemens Alex. p. 9. A. στείχητον γὰρ ἡ Καστάλιας πηγή.

81. τὸν omittit Ed. Laſc. in ſequenti autem verſu legit (conſentientibus hìc quidem MSS. B, D, E, Fl.) φῶς τόδε λεύσσῃ.

86. ξυναγμὸν. MS. Fl. ξυναγμῶν.

87. γόον. Ita MS. Cotton, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò γόων. In MSo Fl. deeſt ὡς πεπραγμένων.

90. Præfigendum putavi ἡμίχ'. cum MSS, B, D, E, et Ed. Laſc.

92. Poſt ἐσιώπων MSS. B, D, ἡμίχ. inſerunt.

93. Legendum, ſiquidem hunc et præcedentem verſum rectè ad Anapæſtos retulimus:

φεῦδές γὰρ δὴ νίκης ἐξ οἴκων.

94. MS. B, ἄν a primâ manu, deinde καυχῶ τις σὺ θρασύνῃ. MS. Fl. πόθεν ἐγὼ τινος θυμοῦνῃ. Non injuriâ ſuſpiceris verſum mendo laborare. Perfrigidum enim eſt σὺκ αὐχῶ, *non jacto, non glorior*. Forte verum fuerit πόθεν, ὦ, καυχᾷ; *unde o, gloriaris* i. e. fidenter loqueris?

98. πηγαῖον. Ed. Ald. πηγαῖα θ'. Sed cum Edd. recent. facit Scholiaſtes. De re videndus Heſychius v. ἀρδευλαι et v. Πηγαῖον, præcipuè verò Pollux Lib. VIII. ſect. 66.

99. φθιτῶν. MSS. B, D. φθιμένων. Sed et φθιτὸς non raro mortuum ſignificat. vid. Supplic. v. 78. Statyllius Flaccus Antholog. H. Steph. p. 42.

ᾠδόθι μὲ ἀξονίοις φθιτὸν ἀρούσας Ἔκτορα δίσμοις.

100. προθύρους. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ποδόθυρα. De re vide citatum a Barneſio Kirchmann. de Funeribus Lib. II. c. 13.

102. οὐδὲ πολλὰν δεσπὶ χὲρ γυναικῶν. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Melius foret πολλαίᾳ cum iotâ ſubſcripto. Ed. Ald. ὐ δεσπὸ πολλὰν γυναικῶν. Cum Phraſi πολλαίᾳ γυναικῶν conferendum Theocriti θήλυς πολλαία Idyll. XVIII. v. 24.

103. ἡμίχ. οὐ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ.
ἡμίχ. οὐ τί τόδ' αὐδᾷς;
ἡμίχ. ὦ χρὴν σφὶ μολεῖν κῆρ γαίας.

Sequor MS. B, qui ita et quoad verſuum ordinem, et quoad perſonarum diſtributionem, hunc locum exhibet. Sed nec aliter verſus collocant MSS. D, Fl. et Ed. Laſc. Vulgatæ Editiones ſic cum Aldinâ legunt:

ἡμίχ. οὐ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ
ὦ χρὴν σφὶ μολεῖν κῆρ γαίας.
ἡμίχ. καί τι τόδ' αὐδᾷς;

Quæſtionem hanc ultimam interpretor: *quem tu ſtatum diem ſignificas?* id quod neſcire non potuit, ſi præceſſiſſet verſus ὦ χρὴν σφὶ μολεῖν κατὰ γαίας.

112. *Λυκίαν.* Reſpicit Poeta celeberrimum Apollinis in Lyciâ templum ad Xanthum fluvium, cujus meminit Diod. Sic. Lib. V. c. 56. Vide Virgil. Æneid. IV. v. 143. et 345.

114. *Ἀμμωνιάδας.* Legendum metri cauſâ *Ἀμμωνίδας* ut Electr. 738.

124. *Αἴδᾳ.* Legendum metri cauſâ *ᾅδου.*

128. MSS. B, et Fl. *τιν' ἐπὶ βίᾳ.* Pro *βίᾳ* Ed. Laſc. *βίον.* Mox pro *προσδέχομαι* metrum poſtulat *προσδέχωμαι.*

130, 1. Hi verſus ſic utcunque in ordinem cogi poſſunt:

πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσμαι βασι-
λεῦσιν, πάντων δ' ἐπὶ θεῶν βωμοῖς ——

141. *προνοσπής.* Convenit huic loco, ut et Æſchyl, Agam. v. 242, Heſychii interpretatio *προνοσπής, προπεπαμένος, προνοσοκόμος.* Aliâ notione adhibetur infra v. 184, iterumque aliâ Androm. v. 729. MS. Fl. *προνοσὴς* errore librarii.

146. *ἐπ' αὐτῇ.* Ita MSS. B, D. MS. Fl. *ἐπ' αὐτὴν.* Ed. Ald. *αὐτοῖς.*

149. *γυνή γ'.* malim *γυνή τ'.*

155. *θυμώσους.* Ita Lib. P. et Ed. Laſc. MS. E. *θωμήσης.* Ed. Ald. *θυμήσῃ.*

159. *ἑορτὴν, κόσμον τ'.* Tanquam ſc. feſtus dies adveniſſet. Veteres ad Deorum templa *ἐπὶ τοῦργον φλῆν, ἐπὶ ποπλύνῃ ἑορτήν* acceſſiſſe docet Pollux Lib. I. ſect. 25. Hinc Deianiræ votum ſe Maritum ſuum *φανῆν θεοῖς,*

θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐκ πατρὸς μολεῖν.

Trachin. v. 621.

165. *ἀπόλωμαι.* Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. *ἀπόλυται.*

174. *τῇ λίγᾳ.* Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Ald. *πάλαι.*

192. *προύτειν'* ex Lib. P. et Ed. Laſc. lego, pro vulgato *προύτεινε.*

196. *ὁ ὕπνος'.* Ita Ed. Ald. per compendium puto, pro *ὁ ὕπνος'.* Nec aliter ſcripſiſſe Auctorem puto. *καθεύδειν* enim accuſativum nonnunquam regit. Lyſias: *μὴ οἴεσθε, ὦ ὑμεῖς βέλτιστοι τὸ τοῦτο πεπονηρένον ἐπιλήθεσθαι, τὴν τοὺς θεοὺς ἐπιλήσεσθαι.* p. 51. Polyb. p. 499. C. *καὶ τί φήσας ἐπιλελῆσθαι.* Arrian. p. 54. Ed. Gron. *τὴν Ἑλλάδα γλώσσαν ἐξιλάθοιτο.* vid. etiam Noſtri Helen. v. 273. Pariſienſium interea tres cum Fl. et Ed. Laſc. ſic habent. *ὁ πατὴρ ὁ λελύσεται.* MS. E, *ὁ πατὴρ ὁ λήσεται.*

197. *τοῖσδ'.* Ita MSS. B, D, et Fl. Edd. Ald. et Laſc. *τοῖσιν.* Vulgò *οἷσιν.* Pro *στυγεῖν* Barneſiana *στυγεῖ* errore, ut videtur, Typographi.

198. Pro *ἃ* eleganter MSS. B, D, *ἅς*, ut *γυναικὸς ἃ κρυπτοῖς* non a *στερηθῆναι* pendeat.

204. *βλέψαι πρὸς αὐγάς.* Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. *κλέψαι πρὸς αὐγάς*, unde mox fecerunt *κλέψαι πρόσωπα* quod a Magno D'orvillio defendi (Not. ad Chariton. p. 509.) non ſine admiratione video.

211. *τίς ἂν πόρος.* Ed. Ald. *τίς ἂν πῶς πόρος* MSS. B, D, Fl. et Ed. Laſc. *τίς ἂν πῇ πόρος.* Scholiaſtes nec *πῶς* agnoſcit, nec *πῇ.*

213. *κρεμάσεις.* Lege ob metrum *κρεμάσειεν.*

218. *θεοῖσιν.* Metrum poſtulat *θεοῖς.*

219. Legendum, metri cauſâ:

χάμοὶ θ' ὁ θεῶν γὰρ δύναμις μεγίστη.

226. Ed. Ald. *Παῖ παῖ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰὼ, παῖ Φέρητος.* MSS. B, et Fl. *παπαῖ ὁ παῖ Φέρητος.* Ex his lectionibus, tertiam, utravis ni fallor meliorem, concinnavi.

229. *παῖ ἀφωγᾶς.* Delendum *τῇ* ob metrum.

230. *πλεῖον.* Lege ob metrum *πλέον.*

231. *πιλάσσῃ.* Lege ob metrum *πιλάζων.*

234. *τῶνδ' ἰσόψῃ.* Ita MSS. B, D. Ed. Ald. *τῷδε γ' ὀψῇ.* MS. Fl. *τῷδ' ἐπόψῃ.* Sed et legendum metri gratiâ *ὁ γ'* pro *ὁ.* Quod poſt hunc verſum inſerunt *ἰδὲ, ἰδὲ*, præbent MSS. B, D.

235. *βέσσον ἄ, τίναξον.* Ita MSS. B, D. Ed. Ald. *τίναξον ἄ, βέσσον.*

238. *πὰν ἀρίσειν.* Lege ob metrum *ἀρίσειν πάνυ.*

245. *ὅσις ἀρίσης.* Ita MS. Flor. Ed. Ald. *ὁς ἀρίσης.* De proſodiâ vocis *ἀμπλακὼν* vid. ad Iph. in Aul. v. 124.

255. *πατρῷας*, quod dedi pro *πατρίας*, eſt in Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Nec aliter ſcribendum puto, etiam cum Penultima corripitur.

258. *ἰρᾷ σκάφος.* Addunt *ὁ λίμνας* Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc.

261. *ἐπεύγου σύ· κατείργας· τὰ δ' ἕτοιμ' ἄ*
σπεχόμενα τυγχάνει.

Feſtina o tu: moraris. At illa parata ſunt quæ præ feſtinantiâ urget. MS. D *σὺ κατέργας πάλαι· τοῖμοι.* MS. B. *σὺ καθείργεις. πάλαι τοι μι.* quorum utrumvis ferri poſſet. MS. Fl. *σὺ κατείργας· πάλαι τί μοι.*

267. Poſt *φέβος* addunt MSS. B, et Fl. *μεθῆς σε.*

270. *τῶν.* Ita primus Barneſius. Confirmant tres Pariſienſium, Fl. et Ed. Laſc.

277. Omittunt *δὴ* MSS. B, D.

282. *μὴ σὸς πόσις ἄλλην ἐς ἐφορείας.* Adjeci hunc verſum ex MSS. B, D. Fl. Agnoſcit etiam Scholiaſtæ Interpretatio.

296. *ἑῶσ.* Ita MSS. omnes et Ed. Laſc. pro *ἑὼς* quod eſt in Aldinâ. Pro *δῦσ' ὁ οἷς* MS. E et Lib. P. *δῦσον οἷς.* Ed. Laſc. *δῦσον ὁ οἷς.* *ἑῶσ* interpretor de Deâ Hebe, cujus dona liberi dicantur.

301. *φιτύσαν.* quod dedi pro vulgato *φιτεύσας* agnoſcunt ut variam lectionem MSS. B. et Cott.

302. *ἴζην.* Lib. P. *ἴζων* ſuperſcripto *ἴζῃν*: contra *ἴζων* ſuperſcriptum habet MS. E.

306. *σὺ δὴ μοι.* Ita MS. E, et Ed. Laſc. Vulgò *σὺ δ' ἡμῖν.* Porro *τῶνδ'* pro *τοῖσδ'* habent Lib. P. et Ed. Laſc. MSS. B, D, Fl. *σὺ μοι νῦν τοῖσδ'.*

309. *τόνδε.* Ita cum MSS. omnibus Edd. Ald. et Laſc. *τόνδε*, quod habent vulgatæ, error Typographicus erat Hervagianæ Editionis.

319. Hunc verſum Pierſonus (Veriſim. p. 68.) repetitum cenſet ex v. 193.

321. *ποίαν.*

321. πολις. Legendum cum Reiskio τολις. De Conſtructione vocis πάτερ, confer Soph. Antig. v. 378.

328. Nulla, quantum invenire potui, ratio eſt, cur diceret Euripides ἐς τρίτον μηνὸς. Lego igitur κῆρος, ut conſtructio ſit κῆρος κακὸν. Κὴρ Poetis nonnunquam perſona eſt. Heſiod. Theogon. v. 211.

Νύξ σ' ἔτικτε συγερὴ τ' Μόρον καὶ Κῆρα μελαίνας.

329. ὑπὲρ' ἔσσ. Scholiaſtes μηκέτ' ἔσσι. MS. Fl. μηκέτης ἔσσ.

333. ὃ χάζομαι. Barneſius ex Scholiaſte ὃχ ἅζομαι vide ad Oreſt. 1122.

340. ὑπερπεπτάνη. MSS. B, D, et Fl. ὑπερπετάτη.

353. ἐξαίρομαι. Ita MSS. B, D, et Scholiaſtes. Ed. Ald. ἐξάρομαι.

362. φίλῳ. Ita dedi ex conjecturâ pro φίλοις quod habent Pariſienſ. omn. cum Fl. et Edd. Ald. et Laſc. Vulgò φίλον.

368. ἂν. Ita MSS. B, D, E, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. αὖ.

373. στὶ τύνδε θῆκαν, πλούτῳ τ' ὀκτῆναι. Ita eximiè Pierſonus ex conjecturâ, confirmantque Pariſienſ. omn. cum Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. στὶ τύνδε θῆκαν πλούτου ὀκτῆναι.

386. ζῆν χρὴν μ'. Ita MSS. B, D, et puto, Scholiaſtes. MS. Fl. ζῆν χρὴ μ', Vulgò ζῆν μ' ἐχρῆν.

393. λείψεις. Barneſius, errore typographico λείψῃ.

396. χαίρετ' ὦ. Ita MSS. B, D, et Fl. Vulgò χαιρέτω.

398. προλείπεις. MS. Fl. προλείπεις μ'.

405. ἰὼ γάρ ἰώ. Metro meliùs conveniret ἰὼ γάρ δή.

410. πιτνῶν. Ita MSS. D, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò προσπιτνῶν, quod metro minùs convenit.

417. κόμα. Metrum poſtulat κύρα, quod ex Lib. P. recepi.

434. κυρῇ. De raſurâ capitis in luctu confer Supplic. v. 97. Troad. v. 141. Aliquanto minus eſt tonſura capillorum memorata Helen. v. 1096. et v. 1208.

ibid. καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ. MS. Fl. καὶ μελαγχίμοις πέπλοις.

435. τίθεμαί θ', οἱ ζεύγνυθι. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. τίθεμαί τε ζεύγνυθι.

436. τίμιτ' —— φίλην. Morem fuiſſe Equos in luctu tondere bene docet Barneſius ex Herod. IX. c. 24. Plutarch. in Pelopidâ et Alexandro M.

430. στλήνας. *menſes* ut Helen. 114. Aliter eſt Electr. 1133.

443. ὦ αἰδὼ δόμοισι. MSS. B, D, et Fl. ἀν αἰδὼ δόμοις. Quibus diſplicet δόμοις, ſequente οἴκοι, legere poſſunt ἀν αἰδὼ τόμοισι. Pindar. Pyth. II, v. 81. ἐπ' ὦ ἄνδρασι μαρίφορον ἐτ' ὦ θεῶν νόμοις. vid. etiam ad Iph. in Taur. v. 1112. Tolletur tamen alioqui tautologia, ſi quis οἶκον non domum, ſed partem domûs cum Heſychio interpretetur.

444. οἰκητύσις. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. Ed. Laſc. οἰκητύσης. Ed. Ald. ἰκητύσις. οἰκητύσιν idem videtur eſſe quod οἰκεῖν. Athenæus p. 267. ὅτι δὲ οἰκητὴς ἦν ὁ κρατὴς τῷ οἰκίῳ διατρίβων, καὶ ἐλευθερῶν ἦ, κρινῶν. Confirmat Theocrit. Idyll. XVIII. v. 38.

455. Σπάρτᾳ. Ita Lib. P. Ed. Ald. Σπάρτα caſu recto.

ibid. κύκλος. Legendum Scaligero κύκλας. κύκλας ὥρας, eſt *tempus anniverſarium*. Orpheus Hymno LII, 7.

—— κινῶν τε χόρους ἐνὶ κυκλάσιν ὥρῃσις.

Iterumque LV, 5.

Σεῖνόμενοι, λάμπων τε κελαδῇς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.

Interpungendum autem poſt Σπάρτᾳ ut conſtructio ſit κλεινοῖς Σπάρτᾳ, non ἄνακτα κλεινόστατον Σπάρτᾳ. Pro ὥρᾳ Lib. P. ὥρᾳ cum iota ſubſcripto.

456. Edidi κλεινόστατον ex MSo E, quod tempus præſenti κλεινόστατον hoc in loco elegantius eſt.

465. ῥεῖθρων. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. ῥεῦθρων. MSS. B, D, et Fl. κωκύτε τε ῥεῖθρων.

468. Deeſt γὰ in MSS, B, D, Fl. Præſtaret τὸν delere, et in Antiſtrophico νίᾳ.

470. ᾄδω. MSS. B, D, Fl. et Laſc. ἀίδᾳ.

471. ὑπάνω πίσεως. MSS. B, D, Fl. ὑπάνωθεν πίσεως.

478. MSS. B, D, Fl. ὃν ἵππων δ', οὐκ ἴτλων.

480. Deeſt νίκα in MSS. B, D.

482. μι. Lib. P. μοὶ ſuperſcripto ι. An legendum, metri gratiâ, ὦ μί τοι κόρᾳ.

483. φίλας. MSS. B, D, Fl. φιλίας.

484. ὃν γα βίᾳ. MSS. B, D, et Scholiaſtes ὃν βίᾳ. MS. Fl. ὦν βιότᾳ.

485. ἄλυπος. Ita Ed. Ald. ut ἄλυτος error ſit Typographorum.

488. κιχάνω. Primam producit, ſecundam corripit et hìc et Helen. v. 1137. Hippol. v. 1462. Apud Homerum contra primam corripit, ſecundam producit.

490. πόλιν. MSS. B, D. χθόνα vid. ad Cyclop. 92.

493. συνίζωξαι. Paullò elegantius MSS. B, et Fl. σφωίζωξαι. Conf. Hippol. 1405.

498. ἀπαπᾶν μ' ἐν πόνοις. MSS. B, et Fl. ἀπαπᾶν τοῖς πόνοις.

499. πτανὸν — ῥιπὰν. Ed. Ald. πτανὰς — ῥιπὰς. Sed Canteri emendationem, ſatis alioqui certam confirmant MS. Fl. et Lib. P.

512. ὦ. Ita MSS. B, D, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ὤ. Edd. Recentiores ὦ.

513. De Lycaone hoc Martis filio ab Hercule occiſo nihil legitur. Lycaon certè Nelei filius, Neſtoris frater, ab eo occiſus memoratur. Barnes.

516. χθόνι. Lib. P. τόκῳ.

520. Πειρίθου τ'. Ita Edd. recentiores, Scholiaſtem, ut videtur, ſecuti. Edd. Ald. Laſc. et MSS. omittunt τ'.

524. μίλλω. Ita Lib. P. Ed. Ald. μίλλων.

530. ἐπ' αὐτῇ. Ita MSS. B, D, Fl. Vulgò ἐπ' αὐτῷ.

531. ζώσης πέρι. MS. B, ζώσης ἔτι.

538. Legendum

538. Legendum puto:

τίθνηχ' ὁ μίλλων χὠ φθιτὸν· οὐκ ἔσ' ἔτι.

Exceſſit e vitâ, qui moriturus eſt, quique contabeſcit; non amplius ſupereſſe putandus eſt. MSS. B, D, et Fl. ita habent:

τίθνηχ' ὁ μίλλων, κ' οὐκέτ' ἦθ' ὁ κατθανών.

Verbum ſingulare duobus Nominativis copulatum vide Hom. Odyſſ. III. v. 500. Eurip. Electr. v. 1280.

539. Pro νομίζεται neſcio quis apud Barneſium νόμιζέ τι.

549. ξένων ὡδὸς ἄλλων. Ita Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ξένων ὡδὸς ἄλλων. MSS. B, D et Fl. ξένων ὡδὸς ἄλλων.

553. θυτῆδαι φίλοις. Ita MSS. B et Fl. Ed. Ald. θυτῆδαι ξένοις.

554. οἷς σ'. MSS. B, D, E, et Ed. Laſc. οἵ σ' *quò te introducemus.*

563. τί μῶρος ἄ; *quid inſanis?* Mira quæſtio. Lego legitur, ἢ μῶρος ἄ; *num inſanis?*

584. ἴτλη. An ἐτόλμα ob metrum?

585. ἐν δόμοις. Acutè Pierſonus ἐν νόμοις *in paſcuis.*

588. ποιμνίτας. Ita MS. B. et Ed. Laſc. eâdem analogiâ quâ ὀκλίτης, ὀρίτης, χωρίτης, δινδρίτης. Ed. Ald. ποιμνῆτας. ποιμνίτας ὑμνεῖσι Æliano Interprete (De Animal. Lib. 12. c. 44.) numeri ſunt, qui a Paſtoribus canuntur, ad libidinem pecudum incendendam.

590. Pro χαρᾷ μιλίων legendum putabat Canterus χάρων τε λίων. Omnino infeliciter. Χάρων *Leo* extat apud Lycophronem v. 455. et in Heſychii Lexico, ſed utrobique Subſtantivum, non, quod hìc deberet eſſe, Epitheton. Nata eſt hæc conjectura, ni fallor, ex particulâ τι, quæ, ut nunc legitur locus, abundare videtur, ſed, ſi aliud ſubſtantivum præcederet, vim ſuam obtineret. Hunc igitur ſcrupulum ut tollamus, legendum puto verſu ſequenti ἴσα τε pro ἴσα δὲ: quâ mutatione factâ facile ſe tueri poterit χαρᾷ μιλίων, cum præſertim ſimile quiddam habeat Æſchyl. Agam. v. 1639.

ὃ μὲν γὰρ ἦλθε πάντ' ἀπὸ φόβου χαρᾷ.

596. πέραν. Vertunt *ultra*, quaſi diceret Poeta hinnulos ſylvis exceſſiſſe ad Apollinem audiendum. Mihi πέραν ſignificare videtur *altiùs quam ſunt abjetes proceræ*, ſecundùm quod et Deo et Poetâ digna erit Hyperbole.

600. ἐπὶ. MSS. E et Fl. παρὰ. confirmatque Homeri παρὰ Βοιβηίδα λίμνην Il. β'. 710.

601. Βοῶν. Meminere multi, ſed de ſitu conſulendus Strabo p. 430. B. Ed. Par.

602. Mirum in his et ſequentibus verſibus Hyperbaton eſt. Quippe πὰν, quod v. 605. legitur, ad γύαν referendum eſt, non ad αὔθεμα quod proximè præcedit. Conſtructio ſic inſtituenda eſt: τίθεται δὲ ὄρον ἀρότοις καὶ πόλιν δικαίοις, ἀμφὶ μὲν κυφαίαν αὔθεμα, ἀλλὰ ἐκπόστιον, τὰν Μολοσσῶν γύαν. Dicitur autem τὰν Μολοσσῶν γύαν, ut τὸν Ἀργᾶον γύην. Heraclid. v. 842. κυφαίαν cum αὔθεμα conjungendum eſſe vidit et Scholiaſtes. Verba ejus ſunt: κυφαίαν, τὸ ἴσον, κυφαίαν αὔθεμα. Nec commodè poteſt ad τὰν Μολοσσῶν referri. Quomodo enim cœlum finibus regionum conſtituendis inſervire poteſt?

606. Αἰγαῖον. Emendabam olim αἰγίαλον. Sed vereor ne temere. Heſychius Αἰγαίων ἐπιτιμῶντος, σοφιστοῦ: Legendum igitur Αἰγαίων i.e. Αἰσαίων quod *mare* Ægæum valebit. Ægonis et Ægæonis nomine mare id ſignificari pluribus exemplis docuit jam Turnebus Adverſar. XIX. 2. quibus adde Lucillium Anthol. H. Steph. p. 166. De Ægæone Deo, a quo nomen hoc adeptum eſt, vide Scholiaſten Apollon. Rhod. in Lib. I. 1165. Statium Achilleid. II. 12.

609. δίξηται. MS. Fl. et Ed. Laſc. δέξατο. Lib. P. δίξητο.

610. φίλας. MSS. B, E, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. φίλας.

638. Hoc poſtea in proverbium tranſiit. Ariſtid. Tom. I. p. 336. τὸ τὰ πεφυμίλας, ἔφη, ἰφῶς, ἢ τοιαύτην χρὴ γαμεῖν, ἢ μὴ γαμεῖν.

639. οὐκ ἄξιον. *non expedit.* Plato p. 694. B. Ed. Ficin. οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἀνὰ ἴσας. p. 896. C. μή δι, ὡς ἔπειν ἄξιον. p. 1217. οὐκ ἄξιον παρατίρω προσαίνειν.

646. ἀπιμώξεις. MSS. B, D, Fl. et Ed. Laſc. ἀπιμώζῃ, nec dubitari poteſt, quin meliùs hìc conveniat tempus præſens.

647. τῶδὲ σώματος. Commode citat Barneſius Heraclid. v. 91 et v. 529.

654. ὃς πλίκης σ' ἦν. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. ut videtur Barneſius conjeciſſe. Vulgò ὃσ' ἡλικὸς τ' ἦν.

668. ἀμφιπίσας. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. διαπίσας.

669. ἀπαμάζουσα σὸν. MSS. B, D, et Fl. ἀπαμάζου τὸ σὸν. quomodo olim lectum fuiſſe ex Scholiaſte intelligas.

690. ἄγαν μ'. Deeſt μ' in MSS. B, D. vid. ad Oreſt. v. 313.

693. Ed. Ald. ὀφείλων ἐχ' ὑπερθνήσκων. MSS. B, D, Fl. et Ed. Laſc. ὀφείλω σ' ἐχ ὑπερθνήσκειν. Mihi hoc frigidum videtur, alterum verò obſcurum. Verum puto, quod habent reliqui Pariſienſes:

κἀθρεψ' ὀφάλων, ἐχ' ὑπερθνήσκειν σίθεν.

Ellipticè loquitur Poeta; Senſus idem eſt ac ſi dixiſſet κἀθρεψα, τρίφειν ὤφειλον, ἀλλ' οὐχ ὑπερθνήσκειν σίθεν.

702. Χαίρεις ἐρῶν. Citat Arrianus in Epictetum Lib. II. c. 22. hoc verſu ſubjecto;

θέλεις βλέπειν φῶς; πάτερα σ' ἐ θέλειν δοκεῖς;

708. ψίγας. MSS. B, D, Fl. λίγεις.

711. πείσεις ἄν. Eleganter MS. Fl. πίσεις ἄει.

717. πλείω. Ellipticè, ut videtur, pro πλείω τοῦ δέοντος. Athenæus p. 525. D. ἀπώλοντο δὲ ὑπὸ Μασσητῶν— λέγει τὸ πλέον ἀνιηθῆναι *propter nimiam mollitiem.* Idem p. 613. τὰς πλείστους ἀκράτου πώσαντας iterumque ibidem. ὅτι δ' πλεῖον πιόντων ἄτης. Idem p. 443.

πρὸ

ἐπὶ τίνῳ πλέον πίονος ἀλγεινόμβρος. Plat. Op. Mor. p.397. πλᾶσι ἰσίλασι. iterumque p.1165. τὸς πλέον πίοντας. Herodotus IV. 198. ὄμβρον πλέω *imbres nimios.*

719. λίξασίῳ. MS. Fl. λίζαντος, nec aliter Scholiastes, qui tamen explicat per ἐλίγξαντος.

728. σημᾶα τᾶς σᾶς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας. Ita MSS. B, D, Fl. Ed. Lasc. Ed. Ald. σημᾶα γ' ὦ κάκιστ τοῦτ' ἀψυχίας.

729. οὔτοι. Ita MSS. B, Fl. et Scholiastes. Ed. Ald. ἄπ.

746. ἴἰρις. Ita MSS. B, D, Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. et margo Ed. Lasc. ἴρις.

749. χρῆν. Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. χρῇ.

753. Interpungo post τόλμης, ut constructio fit ὦ χίτλιαι τόλμης. Pro ὦ MSS. B, D ἰὼ, ἰὼ. In MSo D deest χθονιαία. MS. Fl. ἰὼ, ἰὼ· χίτλιαι τόλμης, ἢ μίγ' ἀρίστη ὦ γυναικῶν χαῖρε. In Ed. Lasc. sic. ἰὼ, ἰώ· χίτλιαι τόλμης· ὦ γυναῖκα ἢ μίγ' ἀρίστη χαῖρε.

758. παιδοβρύους. Ita MSS. B, D, Fl. Vulgò ὠθοστοβρύους.

768. Scholii in hunc versum duæ partes esse videntur, a diversis auctoribus profectæ. Legit alter πατέρων δ' ὁ χέρσ: alter ut vulgò.

769. μελαίνης μήλης de *Uvâ* interpretatur Reiskius, de *Vite* minùs speciosè Scholiastes. Favet tamen Scholiastes Nicandri μέλαιναι ἄμπελοι memorans ad Theriac. 519. Si ad hunc locum pertinet Hesychii glossa, (quæ probibilis sanè suspicio est) sic emendanda erit: Μητρὸς μίζω. ῥόσις ἢ ἀμπέλου.

771. μυρσίνης. MSS. B, D, E, Fl. et Ed. Lasc. μυρσίνους.

807. πίῃ. Ita edi debuit ex MSS. D, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. πίῃς.

ibid. πύλας. Ita olim scriptum fuisse testantur MSS. B, D et Scholiastes. Ed. Ald. τύχας, quod si retinetur, ὑπερβαλὼν interpretari oportebit cum Scholiaste μετατρεπόμενος. Sed alterum præstat. Confer v. 829.

814. Conjecturam Pierſoni de hoc versu (propositam Veriſſim. p. 64.) confirmant Parisienſ. omnes Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ὁ et ὁ ordine inverso.

822. ὃ χρῆν μ' ἀθράω γ' ὕπτι' ἐν πάχοιν πικρῷ. Ita MSS. B, D, et Fl. Quin et Ed. Lasc. nisi quod χρῇ habet non χρῶ. Ed. Ald. οὔπω ἀθράω γ' οὔπτι' ἐν πάχοι πικρῷ.

825. Ed. Ald. ἡμῖν δέ. Sed δέ omittunt MSS. B, D, E, Fl.

829. δόμους. MSS. B, Fl. et Ed. Lasc. δόμοις.

834. ἐξενίζετο. Nescio quis apud Barnesium ἐξεσίζετο.

837. μόνη. Lib. P. μόνον.

843. καπνώμαζον. MS. E, et Ed. Lasc. κἀτ' ὠμάμαζον. MSS. B, D, et Fl. κἄπα καμάζω.

845. προκαρβύω. Forte προσκαιμίνω. vid. citata ad Hippol. 983.

847. πάρ' οἴμον. Notum est Veteres, secundùm Vias publicas, mortuos plerumque humasse. Varro, citatus a Barnesio: *Monimenta, quæ in sepulchris et ideo secundum Viam, quò prætereuntes admoneant, et se fuisse, et illos esse mortales.* De Linguâ Lat. Lib. V. Confer et Rhesum v.881. Everhardum Feithium Antiquitat. Homer. Lib. I. cap. 15. sect. 3.

849. ψυχή τ' ἐμή. Lib. P. ἡ χἠ ἐμή.

854. θ'. Ita MS. B. Vulgò δέ.

855. μελάμπτολον. Legendum haud dubie μελάμπλεον cum Scholiaste. Gratius Cynegetico:

——*Totumque avidissimus Orcus*
Pascitur et nigris orbem circumsonat alis.

Confer et huj. fab. 267. Μελάμπλοῳ olim, credo, scriptum erat in Epigrammate Archiæ Anthol. p. 30. ubi nunc μελάντοῳ.

859. κύκλῳ. MSS. B, D, Fl. Ed. Lasc. et Scholiastes κύκλου. Lib. P. κύκλιον.

863. τὴν κάτω. MSS. B, D, Ed. Lasc. et Lib. P. τῶν κάτω.

874. συγγαῖ. Ita MSS. B, D, Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Ed. Ald. συγγαῖ.

886. Rectè Editi recentiores Admeti personam luctificis Interjectionibus præfigunt. Sic enim MSS. B, D. Aldina contra cum Chori ῥῆσιν continuaverat. Quæ et de Antistrophâ quoque intelligi velim.

887. Πίπτουσας. Lege ob metrum πίπτουσας γ'.

893. μή ποτ'. Malim, μηκέτ'.

894. λυπρὸν. Ita MSS. D, E, Flor. et Lib. P. Ed. Ald. λυπηρὸν. Legendum porro, ut metrum rectè se habeat,

ὠθοῦσιν ὃν ἄπτει, λυπρόν.

900. μία γὰ ψυχὴ. Ita MSS. B, D, et Fl. Vulgò ψυχῇ δὴ μίᾳ.

ibid. τῆσδ'. MS. Fl. τῶνδ'.

924. τις ἦν. An Periclem hìc in animo habuit?

926. ᾤχετ'. MS. Flor. ὤλετ'.

947. εὐτυχῆ σοι πότμον. Ita Cantcrus ex Scholiaste. Accedunt MSS. et Lib. P. Ed. Ald. εὐτυχῆ σοι πότμον.

953. πόλεις. MSS. B, D, πόλεοις.

961. μεριθάσιον. MSS. B, D, Fl. μεριθάσω. Optimè, si præterea δάκρυα legas.

965. ἐξολῶ μ'. MSS. B, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐξίλε μ'.

969. κλαυῇ. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. κλαύσῃ.

972. γάμοι. i. e. γαμέται, *uxores*. vid. Androm. v. 103. Sic Plutarcho Vit. p. 1604. Καίσαρος γάμου est *Cæsaris uxorem*. Idem p. 1750. ὁ ἐθὴς τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν ἐγάμει γάμους πλείονας.

ibid. ἑλῶσι i. e. ἑλάσουσι. Heraclid. v. 193.

τὰς Ἡρακλείας παῖδας ἐξελᾶσι γᾶς.

Malim tamen ἕλωσι *perdent, occident.* ut infra v.1086. μή μ' ἑλῇς ἡρημένον. Exemplum hujus futuri extat Helen. v. 1299.

ἔλθωι δ' ἐς οἴκους ἐξέλω κόσμον πικρῶ.

MS. Fl. et Ed. Lasc. γελᾶσι.

981. κύδιον. Comparativus pro Positivo. Sic ἥδιον pro ἡδὺ in loco Herodoti citato ad Hippol. 446. Nisi malis κύδιμον.

985. πλεῖσον. Parisiensi. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. πλεῖστον.

988. σκιλοι. Conservatas ad Hæmum, Thraciæ montem, tradit Scholiastes ad Hecub. v.1267. Quicquid hujus fuerit, Euripides haud dubiè respicit scripta, quæ suâ et Platonis ætate Orpheo tribui solebant. Vid. de Rep. Lib. II. p. 595. Ed. F.

990. Ασκληπιάδαις. Ita MSS. E, Fl. et Lib. P. Ed. Ἀσκληπιάδαισιν. Mox legendum metri gratiâ ἴδωκε.

999. νίνοϊ. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. νύσῃ.

1002. δαμάζεις σὺ βίᾳ. Ita Parisiensi. omn Fl. et Ed. Lasc. adscriptâ in nonnullis variâ lectione, ὁ βίᾳ.

1022. ἐκθανόντων. MSS. B, D. ἐμθανόντων.

1026. τοιαῖ νιν. MS. Fl. τοιαῦτα secundùm quod legendum esset φήμαις.

1036. ἐπεισπέμψειν. MSS. D, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐλειψάμην.

1041. σῶσαι. Parisiensi. omn. Fl. et Ed. Lasc. σῶσον.

1042. ῥηχίας. Ita MSS. D et Fl. Ed. Ald. ῥαίκης.

1044. νοσήσειμι. Lib. P. et Ed. Lasc. νοσήσιμι.

1046. πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς. Ita MSS. B, D, et Fl. Consentit quoad πολλῷ δὲ μόχθῳ Scholiastes. Ed. Ald. πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας ἐς ἐμὰς.

1058. ἀτίζων cum Barnesio exhibet fragmentum Alcestidis in Museo Britannico. Edd. Vett. ἀπιμήζων. ἐχθροῖσιν pro αἰχροῖσιν lego ex MSo B. quanquam retineri potest αἰχροῖσιν, deletâ interpunctione post πόδας, ut constructio sit οὔτ' ἐν αἰχροῖσι πόδας ἀθλίως γυναικὸς τύχοις.

1059. ἀθλίως. Ita MSS. B, D, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ἀθλίου.

1076. ῥάλαμον ἀσθήσας. Ita MSS. B, D, Fl. et Fragm. Ed. Ald. ἀς ῥάλαμον βύσας.

1084. ἐσσπίξαι. Legendum puto προσπίξαι ut subjiciatur τῷ, ἴσθι. Latine: *scito —— et Te similem esse.*

1093. ἔχον ὅστις ἦν. Ita Parisiensi. omn. Ed. Lasc. et Fragm. Vulgò ἔχον ἐκ Διός.

1098. ὑπίρσαν'. MSS. B, D, Fl. ὑπίρσαλ'.

1100. ῥίλους. Ita Parisiensi. omn. Ed. Lasc. et fragm. Ed. Ald. θίλους.

1089. χρεύσῃ λίχος. Ita MSS B, D, et Fl. Ed. Ald. χρεύσεις μόνος.

1118. χθονίαιν. MSS. B, D, et Fl. χθονίων.

1123. μὴ 'λάσῃς. Ita MSS. B, D, Ed. Lasc. et Fragm. Ed. Ald. μὴ λάσοις.

1127. ὄρα. MSS. B, D, et Fl. ἄθρει.

1133. μιθάνην τῷ γυναικὸς. MSS. B, D, et Fl. μιθείμην σοῖς γυναικὸς.

1139. MS. Fl. ωσθενης et Sic: deinde in versu sequenti κἀγὼ δή.

1143. ἔ τι σοι. Malim ἔ τι σῇ.

1146. λιύσω cum Barnesio exhibent MSS. B, Fl. Olim λιύσων.

1147. ἐκπλήσῃ. Ita Parisiensi. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐμπλήσῃ. Fragm. ἐμπλήσῃ.

1159. φιτύσας. Sic legendum esse ostendit Prosodia. Eædem voces confunduntur supra ad ver. 294.

1160. σὺ γὰρ δὴ πάμ' ἐνόρθωσας. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. MS. E. σὺ γδ δὴ πάμ γ' ἄρθωσας. Ed. Ald. σὺ γδ' πάμ' ἐξανόρθωσας.

1162. κυρίᾳ. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. κυράνᾳ. Utrùm legerit Scholiastes, incertum est.

1175. ἴλθοις ὀδὸν. Ita legendum putavi ex Scholiaste et MSS. B, D, qui hanc varietatem scripturæ commemorant. Pro ὀδὸν vulgò δόμον. MSS. B, D, Fl. πόδα, ut olim scriptum fuisse testatur Scholiastes.

1176. πασῇ τ' ἐνίπῳ πιραχίᾳ. Ita MSS. B, D, Fl. et Fragm. Ed. Ald. πᾶσι τ' ἐνίπῳ πιραχίᾳ. Fecerant inde Editores πᾶσι τ' ἐνίπῳ πιραχίαις. De Tetrarchiis Thessalicis videndi Harpocratio et Suidas in Voce.

1178. προσπομπῆς. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. πρόπεμπῆς.
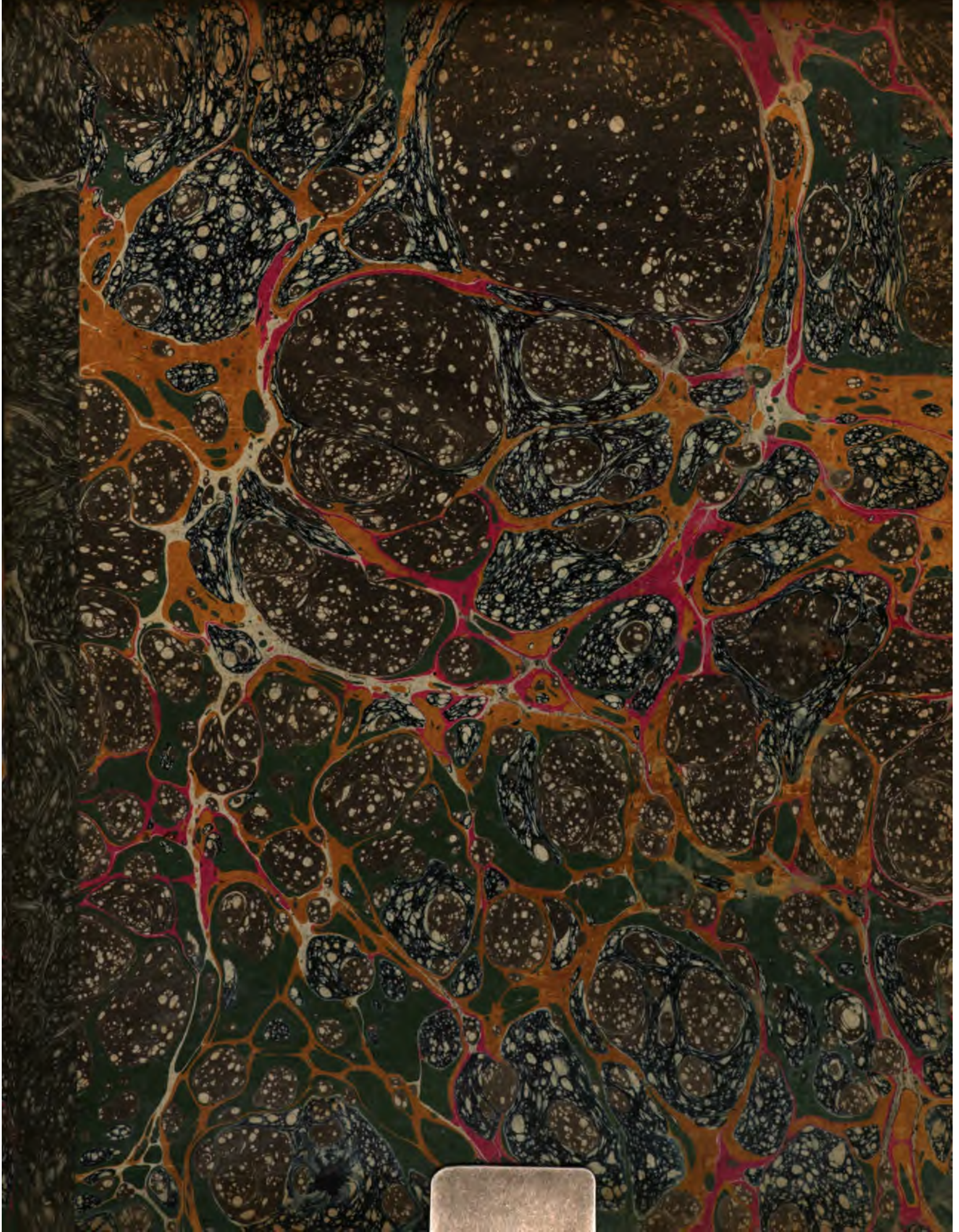
Finis Voluminis Primi.